

TIRSDAG, DEN 10. MARTS 2009 10/03/2009 10/03/2009

FORSÆDE: Mechthilde ROTHE

Næstformand

1. Åbning af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session 2009-2010 for åben.

2. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokrati og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Afgørelse om uopsættelighed

Formanden. – Vi går nu over til afstemning om anvendelsen af uopsættelig forhandling på forslaget til Rådets forordning om en flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet.

Philippe Morillon, formand for Fiskeriudvalget. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Anmodningen om anvendelse af uopsættelig forhandling, der blev fremsat her til morgen i medfør af forretningsordenens regel 134, blev sendt til os af Rådet i sidste uge og vedrører, som De siger, forslaget til Rådets forordning om en flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet.

Formålet med forslaget er at gennemføre den nye genopretningsplan, sådan som Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet anbefalede for disse områder på sit møde i november.

Som Rådet påpegede i sin anmodning om anvendelse af uopsættelig forhandling, skal forordningen træde i kraft, før fiskerisæsonen åbner den 15. april, og det betyder, at den obligatoriske høring af Europa-Parlamentet skal gennemføres på dette plenarmøde for at kunne bane vej for en politisk aftale i Rådet i de kommende uger.

På denne baggrund og fordi EU skal overholde sine internationale forpligtelser og påtage sig sin del af den afgørende indsats for at løse den akutte krise i bestandene af almindelig tun, har Europa-Parlamentets Fiskeriudvalg enstemmigt godkendt anmodningen om uopsættelig forhandling. Jeg opfordrer Dem derfor til at bekræfte denne godkendelse ved afstemningen her til morgen.

(Parlamentet vedtog uopsættelig forhandling)

*

* *

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Fru formand! Blot en kort bemærkning for en ordens skyld til dagsordenen for denne uge. Onsdag den 11. marts er den europæiske dag for terrorofre. Denne dag blev oprindeligt foreslået af Europa-Parlamentet i forbindelse med en afstemning den 11. marts 2004. Vi drøftede på det tidspunkt en evaluering af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det var den dag, det tragiske angreb fandt sted i Madrid. Forslaget lød oprindeligt på 11. september, men på grund af den tragedie, der skete samme dag, stemte Parlamentet for at vælge datoen 11. marts.

Flere dage senere – den 25. marts hvis min hukommelse ikke svigter mig – vedtog Det Europæiske Råd denne dato som europæisk dag for terrorofre. Alligevel har vi et plenarmøde i morgen den 11. marts, og jeg kan se af dagsordenen, at der ikke engang er tænkt på en mindehandling. Jeg vil gerne vide, om der er planlagt noget i den retning for denne uges mødeperiode.

Formanden. – Hr. Ribeiro e Castro. Så vidt jeg har forstået, vil formanden i morgen ved åbningen af plenarmødet tale om den dag, De nævner, og de særlige omstændigheder. Det vil indgå i den forbindelse.

5. Krav til typegodkendelse af motorkøretøjers generelle sikkerhed (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0482/2008) af Schwab på vegne af Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse efter forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om krav til typegodkendelse af motorkøretøjers generelle sikkerhed [KOM(2008)0316 - C6-0210/2008 - 2008/0100(COD)].

Andreas Schwab, ordfører. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne – ikke af formelle årsager, men af et ærligt hjerte – indlede med at udtrykke min dybfølte tak til kommissær Verheugen, Kommissionen, medarbejderne, det tjekkiske formandskab, som desværre ikke kan være her i dag, og udvalgsmedlemmerne for deres positive og konstruktive samarbejde om denne sag.

Hvis man ser nærmere på, hvordan man kan indføre miljøvenlige foranstaltninger for biler, bliver man sommetider overrasket over, at der bruges så megen tid på andre foranstaltninger. Jeg tror, at vi som parlament, som EU-organ, sammen har taget et vigtigt skridt fremad, som befolkningen hidtil ikke rigtig har fået øje på, eller som den politiske debat ikke har fanget.

Den forordning, vi vedtager i dag, er miljøvenlig, idet den som led i CO₂-pakken er et betydeligt bidrag fra EU-politikens side til at nedbringe CO₂-udledninger fra motorkøretøjer. Samtidig – og det kalder jeg klog miljøpolitik – hjælper den faktisk forbrugerne – bilisterne – til at betale mindre og samtidig opføre sig miljøvenligt, idet den medfører betydelige besparelser, ikke blot på CO₂, men også på forbruget af benzin og diesel. Derudover – og det er også et vigtigt punkt, som især betød meget for Parlamentet og dets medlemmer – fører den også til bedre vejsikkerhed i Europa, ikke kun for godskøretøjers vedkommende, men også for personbiler.

Jeg har ikke til hensigt at gennemgå de enkelte punkter i forordningen overskrift for overskrift, men jeg synes, der er et par vigtige politiske signaler, vi bør se nærmere på nu.

Det første punkt er, at vi med indførelsen af et obligatorisk dæktryksovervågningssystem for motorkøretøjer vil skabe en situation, hvor bedre dæktryk i kraft af den forbedring af dækkenes køreevne, som dækindustrien er i stand til at virkeliggøre, vil sætte bilisterne i Europa i stand til at spare op til 5 % af brændstoffet, uden at omkostningerne stiger dramatisk. Et dæktryksovervågningssystem, som allerede er på markedet, koster ca. 100 EUR, sommetider væsentlig mindre, og de omkostningsbesparelser, forbrugerne kan få ud af det, vil ligge betydeligt over det beløb.

Det andet punkt, som efter min mening fortjener særlig opmærksomhed, er, at det er lykkedes os at få indført obligatorisk montering af et elektronisk stabilitetskontrollsystem – det såkaldte ESP (electronic stability programme) eller antiudskridningssystem – i køretøjer så tidligt som 2011, og at vi ikke gjorde det imod den europæiske automobilindustri vilje, men med dens udtrykkelige opbakning, idet det vil medføre en betydelig forbedring af sikkerheden på Europas veje. Da de relevante tekniske specifikationer ikke var færdiggjort, lykkedes det os desværre ikke tillige at sikre den obligatoriske montering inden 2018 i især varevogne af nødbremsesystemer og vognbaneskiftalarmer, kaldet LDW-systemer – jeg beklager de noget tekniske termer, der normalt ikke dukker op i den offentlige debat om dette emne. Denne foranstaltning vil resultere i en betydelig bedre sikkerhed på de europæiske veje, særligt vores motorveje. Jeg kan kun sige, at dette kunne nedbringe antallet af døde og kvæstede med omkring 35 000.

Endelig – og der hersker stadig nogen uenighed om dette punkt – har vi også foranlediget ved hjælp af denne forordning, at fremtidens dæk frembringer væsentlig mindre støj. Det koster ganske vist noget, og derfor mente vi, at det var særlig vigtigt at få en bemærkning med i forordningen om, at nedsættelsen af støjemissioner fra vejtrafikken ikke kun påhviler dækfabrikanterne og indirekte forbrugerne, men at det også er medlemsstaternes ansvar i form af de vejbelægnings, de anvender, og jeg er yderst taknemmelig for, at Rådet til slut vedtog denne bestemmelse.

Jeg takker for samarbejdet og glæder mig til en interessant debat.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne indlede med at sige tak – for mit vedkommende – til hr. Schwab og de parlamentsmedlemmer, der

deltog i det forberedende arbejde, for deres særdeles konstruktive og engagerede samarbejde, som gør det muligt at opnå enighed allerede ved førstebehandling.

Det, vi har at gøre med her, er en tilsyneladende meget teknisk forordning, og dog er det en forordning med stor og vidtrækkende politisk betydning. Det, som vi sigter mod at vedtage i dag, repræsenterer en milepæl på vejen mod bedre vejsikkerhed. Denne forordning vil gøre europæiske biler mere sikre. Det er en milepæl med hensyn til europæiske køretøjers miljøforenelighed, da miljøforenelighed naturligvis er noget, der ikke kun kan nås gennem fremstilling af mere brændstofeffektive motorer – bilerne giver også helt andre valgmuligheder for at spare brændstof og nedbringe forureningen. Til syvende og sidst vil den også indgå som et vigtigt led i vores politik om bedre lovgivningsarbejde, idet den vil føre til en virkelig drastisk forenkling af hele lovgivningsmiljøet.

Tillad mig at begynde med sikkerhedsaspektet, som var det vigtigste element i dette projekt. Vejsikkerhed i Europa er stadig et spørgsmål, som kræver vores fulde opmærksomhed, og som vækker bekymring. Reglerne, som vi fastlægger her, og som vil gælde som standard for europæiske biler fra 2011, vil resultere i 35 000 færre dødsfald og alvorligt kvæstede trafikofre om året på Europas veje. Indførelsen af det elektroniske stabilitetskontrollsystem i personbiler og varevogne i særdeleshed kan redde næsten 3 000 liv om året og hindre alvorlige kvæstelser for 25 000 mennesker. Dette er faktisk et stykke sikkerhedsudstyr, som, navnlig når det gælder varevogne, der ofte er involveret i alvorlige ulykker, kun sjældent har været brugt hidtil. Omkostningerne for fabrikkerne vil blive rigeligt opvejet af den samlede økonomiske fordel.

Denne pakke af foranstaltninger vil spille en betydningsfuld rolle for gennemførelsen af Fællesskabets strategi for nedbringelse af CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer. Dæk med lav rullemodstand bliver gjort obligatoriske, og der stilles krav om montering af dæktryksovervågningssystemer og gearskifteindikatorer. Foranstaltningerne vil reducere de gennemsnitlige CO₂-emissioner med 6-7 g CO₂ pr. km. Det er således et virkelig bemærkelsesværdigt bidrag. Derudover ønsker jeg ikke at forsømme denne lejlighed til at påpege, at forslaget vil føre til en betydelig nedbringelse af støjforureningen fra vejene, eftersom nedsættelsen af dækstøjniveauerne vil resultere i en betydelig forbedring af denne situation.

Tillad mig her at understrege endnu engang, at vi kun kan opnå bæredygtig mobilitet i Europa, hvis vi som led i en integreret tilgang inddrager det potentiale, der rummes i samtlige faktorer, som er involveret her, hvilket betyder selve køretøjet – hvilket er, hvad vi diskuterer i dag – men vi må også diskutere transportinfrastrukturen og folks trafikadfærd. Jeg er meget glad for, at det er nøjagtig sådan, Europa-Parlamentet ser på det.

Med hensyn til at forenkle lovgivningen vil denne forordning afføde en imponerende forenkling af lovgivningsmiljøet. Denne forordning vil alene ophæve 50 eksisterende direktiver og, hvor det er muligt, erstatte dem med internationale regler. Lavere administrationsomkostninger, større åbenhed og større international harmonisering vil give bemærkelsesværdige besparelser for erhvervslivet, og det vil hjælpe det med at øge sin konkurrenceevne. Samtidig vil medlemsstaterne nyde godt af de lavere udgifter til administration.

Når det gælder biler, kommer man ikke uden om at nævne, at Europas automobilbranche i øjeblikket befinder sig i årtiers alvorligste krise. Det er derfor naturligt at spørge sig selv, om det er det rette tidspunkt til at gennemføre tekniske forordninger. Lad mig være helt tydelig i mit svar på det, når jeg siger, at det, vi sigter mod at vedtage her i dag, er et af resultaterne af CARS 21-processen, hvor vi arbejdede intensivt sammen med fabrikkerne, medlemsstaterne og civilsamfundet om, hvordan fremtidens rammer skulle se ud for Europas automobilbranche, og hvordan vi forestiller os fremtidens europæiske bil. Jeg vil gerne kraftigt understrege, at selv i denne krise – og specifikt i denne krise faktisk – må de europæiske fabrikker ikke sløje af, når det gælder udvikling og markedsføring af biler, der opfylder kravene i det tidlige 21. århundrede, og de krav er meget klare. Forbrugerne ønsker køretøjer, der forbruger mindre brændstof og er bedre for miljøet og mere sikre.

Visionen for fremtidens europæiske bil, som var resultatet af CARS 21, og som faldt sammen med alle deltagernes holdning, når det gjaldt branchens fremtid, er nøjagtig dette – hvad vi ønsker, er, at Europa ikke kun sender de kvalitativt bedste biler ud i international konkurrence, men også dem, som forbruger mindst, er de mest miljøvenlige og de sikreste, og jeg er absolut overbevist om, at den europæiske automobilbranche med sådanne produkter vil fastholde sin førende stilling på det internationale marked for motorkøretøjer.

Jorgo Chatzimarkakis, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industripolitik, Forskning og Energi.* – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg vil først og fremmest gerne lykønske hr. Schwab med det kompromis, som

han har fundet frem til i samarbejde med Rådet. Ikke alle spørgsmål blev besvaret, men sådan er det med kompromiser.

Indførelsen af obligatoriske sikkerhedssystemer for køretøjer er noget, jeg er særlig glad for. Den obligatoriske indførelse af ny sikkerhedsteknologi som ESP vil betyde, at det fremover ikke kun bliver dem, der køber de bedste biler, som vil få gavn af en højere standard for sikkerhed på vejene, men også førerne af varevogne. Når vi gør det, yder vi et afgørende bidrag til sikkerheden i Europa. Det må og skal ubetinget også gælde dæksikkerhed.

Det er det rette valg at klassificere dækkenes vådgreb og dermed sikkerhed som mere vigtigt end rullemodstand, som hjælper med at nedbringe CO₂-emissionerne. Dækkenes rullemodstand står afhængigt af kørebetingelserne og hastigheden for 20-30 % af brændstofforbruget. Det er derfor klart på baggrund af den aktuelle miljødebat og med henblik på at få benzinudgifterne ned, at vi må sikre en nedbringelse af forbruget. Det er imidlertid nødvendigt at indse, at sikker og behagelig kørsel ville være umulig uden rullemodstand, som opstår gennem deformation af dækkene og deres elastiske egenskaber. Vi må derfor se på sikkerheden i et andet lys her også. De nye ting, som dækfabrikanterne udvikler, viser, at det er muligt at opnå både sikkerhed og lavere rullemodstand. På denne måde vil vi også sætte Europas automobilindustri i stand til at overtage og fastholde en førende stilling på verdensplan.

Kompromisforslaget, som vi skal stemme om i morgen, sender et klart signal væk fra CO₂-hysteriet og hen imod større vejsikkerhed.

Malcolm Harbour, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! På vegne af min gruppe vil jeg gerne takke min kollega Andreas Schwab for at have håndteret en meget kompleks sag meget kyndigt. Vi burde måske også nævne i Rådets fravær, at forhandlingerne har været hårde, men fair, og vi har opnået et særdeles godt resultat.

Jeg vil gerne samle op på en række punkter, der bygger på, hvad kommissæren sagde. Jeg har været så privilegeret at være med i Cars 21-initiativet fra begyndelsen, og vi kan nu få øje på virkningen af denne integrerede tilgang. Det er en vigtig terminologi og et klassisk eksempel på, hvordan en række forskellige bestemmelser er blevet samlet i en løbende ajourføring af de retlige rammer omkring motorkøretøjer, men det var også, hvad branchen forventede.

Vi lagde en køreplan i forbindelse med Cars 21 om de miljø- og sikkerhedsmæssige udfordringer, som vi forventede, at branchen klarede, og det afgørende her er at give branchen stabilitet og viden, så den kan planlægge og designe nye produkter på en fornuftig og logisk måde trods krævende frister og mål. Vi ønsker ikke at trække os fra disse udfordrende mål, men at sikre stabiliteten. Som Günter Verheugen påpegede, er lovgivningsmæssig stabilitet af helt central og afgørende betydning, nu hvor branchen er i krise på grund af manglende efterspørgsel.

Jeg vil gerne fremhæve to punkter. For det første er aftalen om snarest muligt at indføre elektroniske stabilitetskontrollsystemer et meget vægtigt bidrag til sikkerheden, og det bifalder jeg på det kraftigste. De af os, der har haft mulighed for at teste disse systemer, vil vide, hvor effektive de er. For det andet ønsker jeg at fremhæve spørgsmål inden for de internationale rammer, ophævelsen af EU-direktiverne og indarbejdelsen af dem i national lovgivning. Det hilser jeg velkomment, men jeg tror, at det nu er mere vigtigt end nogensinde, at processen bliver meget mere gennemsigtig med hensyn til den linje, som Kommissionen anlægger for forhandlingen af disse direktiver, der foregår i et andet organ, et FN-organ, og ikke her i Europa-Parlamentet.

Gary Titley, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Lad mig begynde med at lykønske hr. Schwab med hans betænkning og takke ham for hans yderst samarbejdsvillige tilgang til hele sagen.

Sidste torsdag aften var en af vores kolleger, Linda McAvan, involveret i en meget alvorlig trafikulykke. Hendes bil blev totalskadet, men hun slap forholdsvis billigt. Det var, fordi bilen, hun kørte, havde det mest moderne sikkerhedsudstyr, og det reddede hende fra at blive alvorligt kvæstet. Det er i den sammenhæng, at vi drøfter denne betænkning. Vejsikkerhed redder liv, som kommissær Verheugen sagde, og meget vigtig for mange familiers velbefindende i EU. Det bør vi stadig holde os for øje, også i disse meget vanskelige tider.

Derfor var jeg fast besluttet på at modsige de parlamentsmedlemmer og medlemmer af Rådet, som ønskede at svække Kommissionens forslag. Jeg mener, at det oprindelige forslag fra Kommissionen var glimrende, og vi var besluttet på at forhindre ændringer i det.

Der var imidlertid en enkelt større svaghed ved forslaget, nemlig at der ikke var nogen bestemmelse om salg af dæk, som ikke opfyldte de nye krav efter gennemførelsesdatoen. Jeg mener, det er en betydelig mangel.

Derfor foreslog jeg udvalget, hvilket det accepterede, at ændre teksten, så det bestemmes, at dæk, som ikke opfyldte standarderne efter gennemførelsesdatoen, skulle være solgt ud inden 12 måneder.

Imidlertid stod det ret klart under drøftelserne med Rådet og på baggrund af bilbranchens aktuelle situation og det beskedne bilsalg, at fristen på 12 måneder nok faktisk var urealistisk, og vi måtte overveje de alvorlige miljømæssige konsekvenser af at bortskaffe dæk, som er fuldstændig i orden. Derfor var vi i trepartsdrøftelserne rede til at acceptere en frist på 30 måneder fra gennemførelsesdatoen til at få solgt ud af de dæk, der ikke opfylder kravene. Takket være hr. Schwabs indsats er der imidlertid i komitologiproceduren taget hensyn til, at Kommissionen kunne finde en kortere frist, hvis den mener, det vil være relevant. Det var en vigtig styrkelse.

Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på en vigtig miljøforanstaltning – navnlig dæktryksovervågningssystemer – som ikke blot vil spare CO₂, men også gøre bilerne sikrere, fordi et for lavt dæktryk er skyld i mange ulykker. Vi har nedsat rullemodstanden og indført gearskifteindikatorer i forslaget, hvilket ikke var med i det oprindelige forslag. Dette vil ikke blot gavne miljøet, men også være en besparelse for bilejerne. Det er penge lige ned i lommen, og det betyder meget lige nu.

Sikkerhedsdelen er godt dækket ind. Som sagt er dæktryksovervågningssystemer meget vigtige, fordi dæk med for lavt dæktryk er skyld i ulykker – og jeg må med skam melde, at mit eget land, Det Forenede Kongerige, er et af de værste i den henseende. Vognbaneskiftalarmer og elektronisk stabilitetskontrol er også vigtigt udstyr. Jeg vil gerne rose hr. Schwab for at fremrykke gennemførelsen af disse med et år, fordi der er store sikkerhedsmæssige fordele ved dem.

Som hr. Harbour og kommissæren har påpeget, er forenkling en del af dette forslag, og det er meget vigtigt.

Endelig vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at vi har krævet, at der lægges større vægt på nedbringelse af støj fra vejtenester. Det skyldes, at vejtrafikstøj forårsager stress, og stress er kilden til dårligt helbred og i sidste ende dødsfald, og det er derfor vigtigt at se på det spørgsmål også.

Olle Schmidt, for ALDE-Gruppen. – (SV) Fru formand, hr. kommissær! Dette er en konstruktiv betænkning med klare miljø- og sikkerhedsmål. Udvalgets holdning var klar med hensyn til støj og sundhed. Hele 210 mio. europæere er i øjeblikket udsat for trafikstøj, som ifølge Verdenssundhedsorganisationen er direkte sundhedsfarligt. At dæmpe dækstøj er ikke nok til at nedbringe trafikstøj, men det bedste resultat nås med en kombination af foranstaltninger, hvoraf en løsning på problemet med støj fra dæk er en vigtig del.

Der er dem, der mener, at der er et modsætningsforhold mellem støjledning og dækkenes sikkerhedsegenskaber – selv her i Europa-Parlamentet. Der findes ikke belæg for dette i nogen af de detaljerede og uafhængige undersøgelser, der er foretaget. Jeg er derfor skuffet over, at kompromiset ikke afspejler, hvad vi stemte igennem i udvalget. For så vidt angår varevogne, overholder 90 % af dækkene allerede de støjgrænser, der indgik i kompromiset. Det er desværre ikke, hvad vi ville betegne som et højt ambitionsniveau.

Seán Ó Neachtain, for UEN-Gruppen. – (GA) Fru formand! Jeg vil gerne bifalde denne betænkning og lykønske hr. Schwab med udarbejdelsen.

Vi må tage imod alt, hvad der kan gøre vejene sikrere. Selvfølgelig er køretøjet i sig selv det vigtigste aspekt sammen med sikringen af, at køretøjerne har en mere sikker standard.

Som kommissæren sagde, er der tale om en konsolidering eller kombination af over 50 andre regler. Jeg bifalder denne forenkling, fordi vi overalt i Europa må stille krav om, at køretøjer, der fremstilles, er af højeste standard, og at fabrikkerne er ansvarlige for at opnå denne standard. Det gælder ikke kun bilernes dæk, men også andre aspekter, der er blevet nævnt her til morgen som f.eks. elektronisk kontrol og andet moderne udstyr, som sikrer, at bilerne og køretøjerne på vejene er af bedst mulig standard.

Heide Rühle, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Også jeg vil gerne takke ordføreren og skyggeordføreren og navnlig hr. Titley og Kommissionen for dette solide forslag.

Min tak til det tjekkiske formandskab er til gengæld lidt mere ambivalent. Jeg må sige, at vi blev sat under stort pres af Rådet i denne trepartsdrøftelse, og at Rådet kun udviste beskedne ambitioner. Ja, nærmest det modsatte, idet Rådet på forhånd advarede os mod at sætte vores krav for højt for ikke at sætte fabrikanternes overlevelse på spil i disse økonomisk vanskelige tider. Jeg ser helt anderledes på det, og jeg tror, de fleste her i Parlamentet er enige i, at vi navnlig i økonomiske krisetider har brug for klare standarder og for, at den europæiske industri bliver motiveret og får incitament til at sætte sine standarder højere og udvikle modeller

til fremtiden og ikke til at afbøde den aktuelle situation. Energieffektivitet og CO₂-emissioner spiller tydeligvis en meget vigtig rolle her.

Spørgsmålet om sikkerhed er tydeligvis også vigtigt, mens spørgsmålet om at minimere støj, som kun fik en beskeden plads i denne debat, heller ikke må overses, idet flere og flere mennesker bliver syge af støj, hvilket koster samfundet mange penge. Derfor er det også vigtigt, at denne forordning falder i tråd med de relevante standarder.

Overordnet set har vi nået et godt kompromis. Vi kunne ikke erklære os enige under førstebehandlingen, fordi vi var kritiske over for proceduren foruden presset fra det tjekkiske formandskab, men vi kan leve med dette kompromis, og vi vil som gruppe stemme for det.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! I nat skete der endnu et terrormord i min valgkreds i Nordirland. Før jeg vender mig mod det aktuelle emne, vil jeg gerne bruge et øjeblik på at udtrykke min medfølelse med familien til den politimand fra min valgkreds, der så brutalt blev myrdet af IRA, og fordømme denne afskyelige terrorhandling.

Med hensyn til det emne, vi drøfter i dag, må jeg sige, at jeg sjældent er genstand for lobbyisme hjemme i min valgkreds til fordel for en EU-forordning, og jeg må nok også sige, at jeg endnu sjældnere lader mig overtale. Denne gang var jeg dog glad for at blive overbevist, fordi dette forslag indeholder bestemmelser til forbedring af vejsikkerheden og desuden hjælper et selskab i Nordirland, som er helt i front med teknologi og produktion af dæktryksovervågningssystemer. Et forslag, der gør montering af sådanne systemer lovpligtigt, er således ikke blot godt for vejsikkerheden, men også for beskæftigelsen i min valgkreds.

De forfærdende dødstal i trafikken i hele EU gør det kun positivt, at der træffes foranstaltninger til at gøre vores biler og dermed vejene mere sikre. Det er det område, hvor lovgivning mest af alt spiller en afgørende rolle. Der bør være tale om fornuftig, rationel og nødvendig lovgivning, ikke lovgivning for lovgivningens skyld. I dette tilfælde mener jeg imidlertid, at betænkningen har den rette balance, og jeg lykønsker ordføreren med hans rapport.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg værdsætter den høje grad af professionalisme, som hr. Schwab har udvist ved at ændre udkastet til Kommissionens forordning, så der nu indgår foranstaltninger, som vil øge den europæiske automobilindustri konkurrenceevne og samtidig sætte medlemsstaterne i stand til effektivt at overvåge markedets opfyldelse af krav til typegodkendelse af motorkøretøjer. For eksempel kan vi ved at kontrollere dæktryk nedsætte brændstofforbruget og dermed også emissionerne og ved at indføre moderne elektroniske kontrolsystemer i 2011 opnår vi et år tidligere en nedbringelse af antallet af ulykker på Europas veje. Støjreduktion er en anden fordel, som vedrører både dæk og vejbyggeri. Denne forordning vil mindske den administrative byrde og forenkle lovgivningen i overensstemmelse med FN-aftalen om harmonisering af krav til køretøjer. Denne forordning er et glimrende eksempel på integreret lovgivning, og jeg er glad for, at det tjekkiske formandskab var godt forberedt, og at der derfor opnås enighed mellem Europa-Parlamentet, hr. Schwab og Rådet under førstebehandlingen.

Wolfgang Bulfon (PSE). – (DE) Fru formand! Et vanskeligt kompromis er nået, og jeg er af den holdning, at hr. Schwab har frembragt et mesterværk her, så fra nu af vil jeg henvise til ham som stormester Schwab.

I henseende til at øge sikkerheden for bilisterne på Europas veje er det særlig velkomment, at ESP's ABS-system snart indføres. Derudover skal det ses som en positiv udvikling, at vådgrebsværdierne for dæk i fremtiden forbedres igen, og at dæktryksovervågningssystemerne, vognbaneskiftalarmer og avancerede nødbremsesystemer også skal overvejes til andre køretøjskategorier.

Jeg vil dog gerne kritisere, at fabrikkerne er gået videre med højere dækstøjsgrænser for varevogne, og jeg er heller ikke tilfreds med, at der ikke er indført andre sikkerhedsforanstaltninger end ESP tidligere end foreslået.

Jeg vil endvidere gerne påpege, at der ikke indgik en præcis specifikation af kravene til vinterdæks ydeevne med hensyn til at sætte køretøjet i gang eller holde det i gang i kompromiset med Rådet. Jeg finder det personligt uforståeligt, at der ikke blev indført en specifikation af de påkrævede køreegenskaber på isslag eller mudder f.eks.

Dæk i klasse C1, C2 og C3, som ikke opfylder bestemmelserne i denne regulering som angivet i bilag 1, vil nu i henhold til kompromiset om overgangsperioder kunne sælges i yderligere 30 måneder. Parlamentet havde regnet med en 12-måneders-overgangsperiode på dette punkt, hvilket var nødvendigt her.

Til slut vil jeg gerne endnu engang minde alle om den maksimale konstruktionshastighed på 180 km/t, hvilket jeg mener, er en meget fornuftig foranstaltning.

Toine Manders (ALDE). – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne takke hr. Schwab for hans engagement, idet han blev efterladt med ryggen mod muren i trepartsdrøftelsen. Da jeg studerede europæisk ret, var beføjelserne i forbindelse med fælles beslutningstagning tydeligvis temmelig anderledes end i dag.

Resultatet af førstebehandlingen, som vi nu sidder med, og som blev forhandlet af fire parlamentsmedlemmer – herunder mig selv som skyggeordfører – adskiller sig markant fra den tekst, som Europa-Parlamentet vedtog. Den adskiller sig fra Kommissionens forslag – den økonomiske krise blev misbrugt til at forelægge et rædsomt forslag. Alle klager da også over, at det mangler substans, og dog accepteres det åbenbart.

I Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa mener vi, at demokratiet og Parlamentets rolle bliver undermineret. For hvis teksten, som Parlamentet vedtog ved førstebehandlingen, ikke indgår i trepartsdrøftelsen, skal vi gennem en andenbehandling, idet det er sådan, det foregår. Vi synes også, at det sender et dårligt signal, når fire medlemmer enes om en tekst i en trepartsdrøftelse og hele Parlamentet bare følger trop.

ALDE-Gruppen vil stemme imod forslaget af principielle årsager. Det er primært af proceduremæssige grunde og ikke, fordi vi opfatter indholdet som ringe, selv om der er meget, der kan blive bedre.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne rejse et spørgsmål i tilknytning hertil. Kommissionen vil vide, at tre F-gasser er blandt de seks store drivhusgasser. Jeg var ordfører på direktivet om luftkonditioneringsanlæg (MAC) i motorkøretøjer vedrørende brugen af dem i sådanne anlæg.

Det ser ud til, at nogen udnytter huller mellem dette direktiv og typegodkendelseslovgivningen, som blev brugt som redskab til at gennemføre direktivet. Jeg er gennem de seneste uger blevet alarmeret over planer, som bilfabrikanterne har lagt for at undgå ændringer i kølemidler overhovedet i 2011 og senere ved at anvende typegodkendelse af visse dele. Det ville betyde, at fristen for et forbud mod brug af R134a nu ville være 2017 og ikke 2011. Dermed vil vi ikke længere kunne undgå, at der udledes tonsvis af CO₂-ækvivalenter.

Nationale typegodkendelsesmyndigheder er i sidste ende ansvarlige for gennemførelsen af MAC-direktivet. F.eks. VCA, som er den britiske typegodkendelsesmyndighed, har for nylig udtalt, at den efter januar 2011 vil godkende nye typer motorkøretøjer udstyret med bestående og allerede efter standarderne i forordning (EF) nr. 706/2007 godkendte luftkonditioneringsanlæg, som indeholder F-gasser med en GWP på over 150. Vi har beviser for, at bilfabrikanterne følger forsinker om ikke helt standser udvikling og investering i innovativ bæredygtig teknologi. Jeg vil gerne bede om en kommentar fra kommissæren.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! På dette stadium kan jeg blot sige mange tak for den brede støtte til dette forslag fra alle sider af salen. Der er naturligvis tale om et kompromis, og der er altid grund til at ønske lidt mere i sådanne tilfælde. Jeg kan også sige, at både jeg selv personligt og Kommissionen ville have været rede til at gå skridtet videre. Det, vi har nu, er imidlertid, hvad vi kunne opnå, og det er et stort fremskridt.

Navnlig vil jeg gerne understrege endnu engang, hvad fru Rühle sagde. Politisk set er det afgørende, navnlig i denne situation, at vi forbedrer europæiske køretøjer på områder, som vil være afgørende i fremtiden. En ting står klart, og det er, at krisen i efterspørgslen ikke kun er et resultat af de generelle økonomiske vilkår og den økonomiske usikkerhed, men også har at gøre med, at de køretøjer, som europæiske fabrikanten udbyder, måske ikke har overholdt kravene på det europæiske marked de senere år, hvad brændstoffsforbruget, miljøvenligheden og sikkerheden angår. Derfor er det så vigtigt, at dette nu hurtigt bringes i orden.

Lad mig komme med en bemærkning om det spørgsmål, som fru Doyle nævnte. Jeg er klar over, at der foregår en fejlagtig fortolkning af kravene vedrørende typegodkendelse i en række medlemsstater, sådan som fru Doyle netop korrekt påpegede, men fortolkningen er netop fejlagtig, og den er ikke i overensstemmelse med de eksisterende retlige rammer. Kommissionen vil sikre de nødvendige præciseringer og hindre de negative konsekvenser, som fru Doyle har understreget.

Andreas Schwab, ordfører. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er naturligvis glad for lykønskningerne, men jeg må sige, at man i trepartsdrøftelsen kun er så stærk eller hurtig som dem, man arbejder sammen med. Jeg er derfor glad for at kunne dele æren af hr. Bulfons kompliment med jer alle.

Jeg må dog også sige, og det finder jeg yderst vigtigt, at jeg ikke følte mig presset af nogen eller underlagt noget politisk pres. Det eneste vanskelige, der var ved lovforslaget – og det ønsker jeg ikke at lægge skjul på,

og vi drøftede det også lidt – var naturligvis, hvordan vi skulle forme denne ambitiøse lovgivning, så vi ikke ville miste job i EU, men sikre dem. Denne balance var ikke altid let at finde på enkeltpunkter, men jeg tror, at vi i sidste ende fandt frem til en meget sund løsning på den gyldne middelvej, som kunne imødekomme alle interesser.

Alligevel må jeg sige, at der gentagne gange under de forskellige processer, vi har været igennem i trepartsdrøftelsen i de seneste uger eller måneder, er blevet rejst kritik af, at det er gået for stærkt. Det er noget, vi bestemt kunne drøfte ved begyndelsen af en parlamentsperiode og så holde fast i i hele perioden, men der bør ikke kunne rejses kritik af, at processerne er demokratisk usunde, ved slutningen af perioden – når bestemte spørgsmål afklares – efter tre år med deltagelse i en sådan proces her i Parlamentet. Jeg accepterer kritikken, men jeg mener, at dette spørgsmål bør løses umiddelbart efter valget gældende for hele parlamentsperioden.

Det er også vigtigt for dette forslag igen at blive sat i sammenhæng med hr. Sacconis forslag, som med held er vedtaget. Hans forslag gjaldt en nedsættelse af CO₂-emissionerne fra motorkøretøjer til 130 g med 10 g tiltænkt yderligere foranstaltninger. En del af disse yderligere foranstaltninger er nu blevet fastlagt ved lovgivning. Jeg kan næsten ikke vente med at se, hvordan vi vil fjerne resten af disse gram, som endnu ikke er besluttet, og hvilke forslag Kommissionen vil fremlægge for Parlamentet til vedtagelse.

Jeg kan måske tilføje vedrørende spørgsmålet om overgangsperioden, at vi måtte finde en gylden middelvej set ud fra et økonomisk synspunkt. Vi har ikke besluttet 30-måneders-perioden endeligt, men i stedet skal Kommissionen udføre endnu en konsekvensanalyse for hver enkelt dæktype, så vi på den baggrund kan beslutte, hvilken frist der skal gælde for hver type. Jeg tror på, at det giver bedst mening økonomisk set at fjerne dæk, der er produceret lovligt i EU, så hurtigt som muligt fra handelen, men først når markedet for alvor har det rette potentiale til det. Jeg vil derfor gerne slutte med endnu engang at rette en stor tak til alle, som har bidraget.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Først og fremmest vil jeg gerne lykønske hr. Schwab med den afbalancerede betænkning, han har udfærdiget. Denne betænkning imødekommer branchens behov ved at skabe forenklet, gennemsigtig lovgivning gennem integrering af ikke færre end 50 basisdirektiver og dermed også en nedbringelse af den administrative byrde. Vi hjælper derfor bilbranchen med at være konkurrencedygtig.

Det er vigtigt for os alle at gøre Europas veje mere sikre og reducere antallet af dødsulykker og alvorlige kvæstelser gennem indførelse af standardudstyr. ESP skal være tilgængeligt for alle og ikke længere kun være ekstraudstyr. Naturligvis må vi heller ikke glemme den miljøvirkning, som det nye dæktryksovervågningssystem vil have med sin reduktion af kuldioxidemissioner. Dette vil også blive fulgt op af en generel nedbringelse af støj- og lydforurening. Ny teknologi vil gøre det muligt for os at få mere sikre og grønnere biler.

6. Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening: industriemissioner, titandioxidindustrien, anvendelse af organiske opløsningsmidler, affaldsforbrænding, store fyringsanlæg (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0046/2009) af Krahmer på vegne af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) (omarbejdning) (KOM(2007)0844 – C6-0002/2008 – 2007/0286(COD)).

Holger Krahmer, ordfører. – (DE) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Vi skal snart stemme om direktivet om forebyggelse af industrielle emissioner. Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer vedtog en række kompromiser med stort flertal. Jeg håber, at vi kan holde den kurs, da disse regler vil harmonisere miljøkravene for industrianlæg i hele EU. Dette ville forbedre miljøbeskyttelsen og samtidig sikre en fair konkurrence.

I centrum af kompromiserne står det europæiske sikkerhedsnetværk. Med dette begreb indføres tvæeuropæiske grænseværdier for industriens udledninger af forurenende stoffer. Disse værdier er ledsaget af præcise krav vedrørende tilladelser til industrianlæg. For at opnå en tilladelse må de være bedre end specifikationen fra sikkerhedsnetværket. Denne tilgang giver tilstrækkeligt råderum til at fastsætte individuelle krav. Og den betyder i hvert fald, at der ikke længere er mulighed for at udnytte dette råderum til at drive anlæg med dårlige emissionstal ved hjælp af undtagelser. Med sikkerhedsnetværket vil vi opnå klarhed og samtidig den nødvendige fleksibilitet. Der vil absolut ikke blive behov for fleksible undtagelser, der kan fortolkes.

Da jeg stillede dette forslag, blev jeg beskyldt for at være "grøn aktivist". Det er for at sige det pænt en overdrivelse. Dette handler om at forbedre gennemførelsen af EU-regler, som har været gældende i årevis. Den bedste tilgængelige teknik – BAT – som er, hvad det europæiske sikkerhedsnetværk sigter mod, burde have været standard i alle industrianlæg i EU fra sidste efterår, men det er langt fra virkeligheden. Bedste tilgængelige teknik er i øjeblikket under fornuftig anvendelse i tre medlemsstater.

Kvalstof- og svovlilte er blandt de primære elementer i industriel miljøforurening. Her er der potentiale til en nedbringelse på 60-80 %, hvis de bedste tilgængelige teknikker bruges konsekvent. Jeg har tallene fra Det Europæiske Miljøagentur. Denne teknik er ikke science fiction. Den er ikke noget fra et laboratorium, den er ikke på eksperimentaltadiet, den er tilgængelig, den er overkommelig i pris, og den virker. Til trods herfor sparer mange medlemsstater indsatsen, fordi der er gode penge at tjene også i stærkt forurenende anlæg. Nogle medlemsstater har simpelthen ignoreret behovet for investering i modernisering af deres anlæg i årevis. Det forvrider konkurrencen og skader miljøet, og jeg går derfor ind for en ny tilgang til bedre gennemførelse af bedste tilgængelige teknik.

Kompromispakken vil også reducere udgifterne til bureaukrati, som kun koster penge og ikke hjælper miljøet på nogen måder. Vi kæder derfor antallet af rapporter, som anlæggenes driftsledelse skal sende til myndighederne, sammen med den risiko, som deres anlæg udgør, og med spørgsmålet om, hvorvidt driftsledelsen opfylder de krav, der stilles til dem. Det samme gælder myndighedernes inspektioner. Der bør kigges nærmere på steder, hvor der kan være fare. De steder, hvor der intet sker, behøver ikke blive overvåget konstant.

For mange i dette Parlament er jordbundsbeskyttelse et ømt punkt. En konstruktiv debat om emnet er desværre åbenbart ikke længere mulig, selv om det var muligt at nå et kompromis. De reducerer jordbundsstatusrapporten til det centrale – statusrapporten behøver ikke være altomfattende og ikke altid at blive udarbejdet. I stedet koncentrerer vi os om den faktiske risiko, som det enkelte anlæg udgør. Det er nødvendigt med analyser, hvor relevante mængder af farlige stoffer behandles.

Desuden er det urealistisk at rense grunde, så de bliver så rene som oprindeligt, hvorfor kompromiset nu omhandler en sanering, så forholdene bliver tilfredsstillende. Det ændrer ikke min personlige holdning om, at jordbundsbeskyttelse ikke er et område, der bør reguleres på EU-plan. Det er bedre at overlade det til medlemsstaterne.

Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening berører næsten alle erhvervssektorer. De senere år er der derfor udfoldet en meget intensiv lobbyvirksomhed. På nogle områder var det faktisk nødvendigt med forbedringer af de oprindelige kompromiser, f.eks. på landbrugsområdet. Beregningen af tærskelværdierne for fjerkræproduktion er for bureaukratisk. I stedet for at skelne mellem arterne kalkuner, ænder og slagtekyllinger bør vi sætte en grænse på 40 000 pladser til fjerkræ.

Produktionen af organisk gødning, gylle og slam falder endvidere ikke ind under dette direktiv. Emnet er relevant, lovgivning tjener et formål, men jeg beder om, at det ikke bliver i denne retsakt. En landmands mark er ikke et industrianlæg. Landmændene har mange flere punkter på deres ønskelister, og beslutningen vedrørende disse to punkter er hensigtsmæssig. Jeg har derfor gjort en ekstra indsats for at opnå en aftale med skyggeordførerne om dette spørgsmål.

Det samme gælder fremstilling af el på basis af røggasser fra stålproduktionen. Denne proces er meget effektiv og frembringer energi af et ellers ubrugeligt biprodukt. Den ønskede marginale nedbringelse af emissionen af forurenende stoffer kunne kun opnås takket være store udgifter. Dette handlede om at holde fast i proportionerne.

Jeg finder den opførsel, som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har udvist ved at trække sig fra kompromiset og gennemgå hele betænkningen igen og strø om sig med ændringsforslag, frustrerende og beklagelig. Den adfærd er ikke konstruktiv. At nå frem til politiske

beslutninger kræver som minimum en vis grad af gensidig tillid og samarbejde. Jeg kan forstå, at medlemmerne af PPE-DE-Gruppen måske ikke er fuldstændig tilfredse med de forskellige kompromiser. Alt hvad jeg kan sige i den henseende er, at jeg meget gerne ville have drøftet deres forslag, men på intet tidspunkt under kompromisforhandlingerne med skyggeordførerne blev der fremsat sådanne forslag. Deres ukoordinerede tiltag i sidste øjeblik betyder, at der nu er risiko for nøjagtig det modsatte, nemlig at sunde og korrekte forslag sættes på spil.

Jeg vil gerne her oprigtigt takke de øvrige skyggeordførere, navnlig hr. Turmes, hr. Hegyi og hr. Blokland, som var pålidelige partnere i forhandlingen trods uenighed om indholdet.

Vi har i dag lejlighed til at sende et signal om både bedre miljøbeskyttelse og fair konkurrence. Jeg håber, at vi vil benytte os af denne lejlighed til at lægge en plan, som bakkes op af store økonomiske grupper og miljøgrupper. Jeg beder Dem støtte kompromiserne.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Jeg er glad for, at vi i dag debatterer forslaget om en reform af direktivet om industrielle emissioner, og jeg vil gerne rette en særlig tak til ordfører Krahmer og Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed for deres glimrende arbejde med denne sag. Jeg vil også gerne takke Udvalget om Retlige Anliggender for dets positive bidrag.

Gennem de seneste uger har Kommissionen samlet pålideligt belæg for, at det nuværende direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening ikke finder anvendelse i tilstrækkelig grad, og at de industrielle emissioner fortsat ligger på alt for høje niveauer. Denne situation har haft alvorlig indvirkning på miljøet og på europæiske borgeres helbred. Desuden forvrider den konkurrencen mellem de europæiske industrier.

Denne uacceptable situation må høre op. Det primære element i den integrerede tilgang, som danner grundlag for direktivets anvendelse, er de bedste tilgængelige teknikker. Disse teknikker giver betydelige miljømæssige og økonomiske fordele.

Først og fremmest nedbringer de emissionerne og begrænser ressourceforbruget, hvorved de bidrager til den langsigtede forbedring af energiforsynings sikkerheden i EU. De giver også incitamenter til økologisk innovation, som er nødvendig, for at Europas industri kan imødekomme den fremtidige globale efterspørgsel efter miljøteknologi.

For at vi i tilstrækkelig grad kan udnytte fordelene ved de bedste tilgængelige teknikker, skal rammerne for deres anvendelse styrkes og forbedres. Det er det, der er formålet med Kommissionens forslag. Heri klarlægger og styrker vi den rolle, som BAT-referencedokumenterne (BREF'erne) spiller for anvendelsen af lovgivningen. Dette gør betingelserne for tilladelser til virksomheder i hele EU mere ensartede, og dermed opnås en større grad af konvergens i konkurrencevilkårene.

Der laves udkast til et BREF i en åben procedure med bred deltagelse af medlemsstater, erhvervsliv og andre relevante organer. Indsatsen, der skal til for at lave udkast og godkende dem, er betydelig. Vi må støtte godkendelsesproceduren og BREF som institution i al almindelighed. Det vil gøre det muligt at lade BREF'er spille en større rolle i definitionen af de betingelser, på hvilke der gives driftstilladelser til industriforetagender, og det vil resultere i, at vores industrianlæg opfylder de højest mulige miljøkrav, der er fastlagt i EU-lovgivningen.

Kommissionens forslag giver den nødvendige fleksibilitet til undtagelser fra BREF'er, forudsat naturligvis at lokale betingelser erstatter dem på det givne tidspunkt. Der skal dog for hver undtagelse foreligge en detaljeret status over årsager og berettigelse, så man kan undgå eventuelt misbrug. Samtidig må der fastsættes obligatoriske mindstekrav på EU-plan for visse industrisektorer, der har en særlig alvorlig miljøvirkning. Desuden er der allerede vedtaget relevante minimumsstandards for sektorer såsom store fyringsanlæg og affaldsforbrændingsanlæg.

Som De ved, har dette emne været en særlig stor kilde til bekymring for ordføreren fra Europa-Parlamentet. Selv om obligatoriske mindstekrav kan betragtes som nyttige, for så vidt angår visse industrisektorer, er det ikke sikkert, at det er nødvendigt eller nyttigt at definere minimumsstandards for alle sektorer. Minimumsstandards bør kun vedtages, hvis og i det omfang de er nødvendige og berettigede fra et miljømæssigt synspunkt.

Et typisk eksempel er store fyringsanlæg, som bærer en stor del af ansvaret for luftforureningen. De bedste tilgængelige teknikker anvendes overhovedet ikke korrekt i denne bestemte sektor. Det er derfor, at

Kommissionen har foreslået nye mindstekrav til store fyringsanlæg på grundlag af konklusionerne fra det relevante BREF. Der er truffet bestemmelse om at anvende dem i 2016.

Disse foranstaltninger vil være en betydelig hjælp med hensyn til at nå relevante mål i temastrategien for miljøforurening på en økonomisk levedygtig måde. Desuden opvejer nettofordelen ved de pågældende krav både på EU-plan og nationalt plan de relevante omkostninger.

Endelig er det grundlæggende formål med reformen ud over at forbedre direktivets anvendelse at forenkle lovgivningen og mindske de administrative omkostninger for både erhvervslivet og de kompetente myndigheder som altid i overensstemmelse med principperne i EU's program for bedre lovgivningsarbejde.

Derfor samler forslaget syv nugældende retsakter i ét direktiv. Det vil forbedre klarheden og sammenhængen i lovgivningen for både medlemsstater og virksomheder. Der er utallige fordele ved denne forenkling.

Nedbringelse af forureningen fra industrianlæg er en grundlæggende prioritering af både miljømæssige og økonomiske årsager. Det forelagte forslag vil forenkle den nuværende lovgivning og samtidig styrke rammerne for anvendelsen af de bedste tilgængelige teknikker. Det vil også bidrage til bedre miljøbeskyttelse og til det europæiske erhvervslivs levedygtighed. Jeg afventer derfor med interesse Deres mening om dette vigtige forslag og den konstruktive dialog, som vil følge.

Marcello Vernola, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Efter min mening udgør dette direktiv, som det også er blevet sagt, det mest betydningsfulde redskab til forureningsbekæmpelse, som Parlamentet har drøftet siden klima- og energipakken.

Det er måske ikke kommet på det allerbedste tidspunkt her midt i finanskrisen, som sætter erhvervslivet under pres og derfor sender virksomhederne på uforholdsmæssigt meget lobbyarbejde over for parlamentsgrupperne, som er bekymrede over de økonomiske følger af dette direktiv lige som med klima- og energipakken. Vi opmuntres af, at vi stadig er ved førstebehandlingen og derfor måske ved andenbehandlingen vil kunne indhente noget gennem korrigerende og forbedring.

Jeg må sige til ordfører Krahmer, at vejen ikke var let. Hr. Krahmer kritiserede holdningen hos Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som satte spørgsmålstegn ved nogle kompromiser. Jeg vil dog gerne påpege, at der blev fremsat ikke færre end 60 ændringsforslag, og at mindst en tredjedel kom fra medlemmer af PPE-DE-Gruppen. Der er således et generelt ønske i Parlamentet om en fornyet gennemgang af visse centrale punkter i dette direktiv, og desværre har der ikke været afholdt noget møde mellem ordfører og skyggeordførere i de seneste dage for at drøfte de 60 ændringsforslag. Vi må ikke glemme, at direktivet er kommet i stand, fordi det foregående direktiv hidtil ikke har været nemt at gennemføre i medlemsstaterne. Systemet med kontroller og tester er blevet for mangeartet. Som hr. Krahmer sagde, skal det ændres. Der er dog også brug for en større indsats fra Europa-Kommissionens side.

Referencedokumenterne om bedste tilgængelige teknikker (BREF'er) tager for lang tid at udarbejde og kan derfor ikke garantere, at direktivet anvendes på en gennemsigtig måde. Ganske vist foregår der et meget tæt samarbejde med erhvervslivet, men hvis BREF'erne skulle vedtages hurtigere og mere regelmæssigt, ville vi også kunne se en forbedring i beskyttelsen af folkesundheden. Jeg vil også gerne tilføje, at erhvervslivet bestemt har investeret for lidt hidtil. Der er brug for større engagement, og jeg mener, at vi bliver nødt til at indføre ordentlige rensningsforanstaltninger og et strengt overvågnings- og prøvningssystem, fordi alt for mange mennesker i Europa bliver syge og dør som følge af luftforurening forårsaget af industrielle emissioner.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Guido Sacconi, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne præcisere, at jeg taler i stedet for skyggeordføreren, som desværre ikke kunne være til stede i dag, men jeg kan fremlægge vores gruppes fælles holdning. Vi støtter fuldt ud kompromiset, som er resultatet af mere end et års arbejde. Vores tak går til hr. Krahmer, som har spillet en meget vigtig rolle ved at lytte nøje og endda revidere sin egen oprindelige holdning. Dette kompromis vil føre til en højere grad af beskyttelse og bidrage til at støtte Europas erhvervsliv ved delvis at indføre fleksibilitet.

Som det allerede er nævnt, konsoliderer og udvider det primære element i denne enighed, denne aftale, anvendelsen af BAT eller bedste tilgængelige teknik, idet den styrker reglerne og gør dem mere gennemsigtige. De foreslåede mindstekrav til store fyringsanlæg skal overholdes, for at BAT'erne og luftkvalitetskriterierne kan anvendes på denne sektor. Derfor siger vi for vores vedkommende, at ændringerne, der er fremlagt på

plenarmødet, ikke må føres igennem. De svækker kompromiset, navnlig dem, der har til formål at indskrænke anvendelsesområdet for IPPC, anvendelsen af BAT og kravene til store fyringsanlæg.

Jeg må understrege, at vores gruppe om end efter en animeret intern diskussion har besluttet ikke at fremsætte ændringsforslag. Vi opfordrer derfor andre til at gøre det samme og undlade at støtte de ændringsforslag, der er blevet fremsat, med henblik på at sende et stærkt, klart budskab ved førstebehandlingen.

Chris Davies, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Tanken bag direktivet om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening var at sætte os i stand til at opnå maksimale miljøfordele for minimale omkostninger og give erhvervslivet og medlemsstaterne stor fleksibilitet. Imidlertid bliver, som kommissæren har påpeget, dette princip misbrugt, idet mange medlemsstater har fortolket den bedste tilgængelige teknik på måder, som Kommissionen ikke havde tænkt sig.

Derfor støtter jeg i høj grad ordførerens idé om at fastsætte en minimumsstandard. Det forhold, at vores ordfører er tysk, har muligvis noget med sagen at gøre. Tyskland har en meget god baggrund på det punkt. Jeg kan ikke se, hvorfor en medlemsstat, som har investeret i at sikre sig, at dens erhvervsliv sætter høje miljøstandards, skulle blive undermineret på konkurrence- og miljøområdet af de medlemsstater, som ikke er parate til at foretage lignende investeringer.

Jeg vil også gerne nævne den anledning, som dette omarbejdede direktiv giver os til at ændre direktivet om store fyringsanlæg. Jeg er meget ivrig efter at få indført standarder for emissionsresultater for store kul- og gasanlæg på grund af de enorme mængder CO₂, de udleder. Imidlertid foregår der en omfattende debat som følge af den bekymring, vi nu gør os med hensyn til den globale advarsel, en bekymring, som måske ikke stod så stærkt i vores bevidsthed, da dette direktiv blev gjort til lov. Til en vis grad er der en balance mellem gamle, traditionelle forurenende stoffer og den nye bekymring over de gasser, der bidrager til den globale opvarmning.

I mit eget land er det meget sandsynligt, at vi kommer til at opleve alvorlige tilfælde af el-mangel fra slutningen af 2015 med lukningen af mange gamle kulfyrede kraftværker, som ikke er blevet moderniseret i overensstemmelse med kravene til store fyringsanlæg.

Personligt er jeg klar til en handel. Jeg er klar til ved andenbehandlingen at forhandle om en undtagelse – en udvidelse af kravene til store fyringsanlæg – for at holde gamle anlæg kørende, så længe vi ikke ender med at bygge nye kulfyrede elværker og låse os fast på høje CO₂-emissioner i årtier fremover. Men det skal være en ægte handel. Der skal være ægte engagement fra medlemsstaternes side til at foretage de ændringer, der er nødvendige for at nedbringe deres CO₂-emissioner, så de eksisterende anlæg kan fortsætte nogle få år endnu med at udlede forurening.

Claude Turmes, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først min tak til hr. Krahmer, som har været en meget konstruktiv og velorganiseret ordfører på dette direktiv.

Hvad er vi i færd med her? Vi fremmer de bedste tilgængelige teknikker i Europa for sundhedens og miljøets skyld, men også af hensyn til europæisk industris konkurrenceevne. Vi bør være bevidste om, at arbejdsomkostningerne i store dele af industriproduktionen i Europa er mindre i dag end materialeudgifterne og udgifterne til el, vand og andre ressourcer. Vi vil derfor vinde enormt meget ved dette direktiv, som fjerner os fra et ensidigt fokus på end of pipe-teknologi og fremmer de bedste tilgængelige dokumenter og den bedste teknologi, der allerede bruges i en given branche. Det er præcis der, vi skal hen. Det styrker også vores leverandører af grøn teknologi i Europa. Der er et kæmpestort verdensmarked for grøn forarbejdning, og vi bør få placeret Europa på det kort.

Som grøn gruppe er vi glade for dette europæiske sikkerhedsnetværk, som vil indskrænke dumpingmulighederne for visse regeringer, og vi har forbedret overvågningen og adgangen til dokumenterne for borgerne.

Det var en meget god proces, men desværre forstår jeg ikke hr. Vernola. Han har forhandlet alle disse kompromiser med os på en god måde. Livet handler om tillid – ligesom politik – så jeg forstår ikke, hvorfor hr. Vernola, som har så godt kendskab til denne sag, nu giver op over for politikere som fru Jackson med flere, der er ligeglade med sundhed eller konkurrenceevne. Jeg synes, det er en skam. Det er en skam, at den største politiske gruppe her i Parlamentet ikke længere er en pålidelig forhandlingspartner. Vi kan ikke forhandle i ugevis og så se kompromiset undermineret i sidste øjeblik. Det er ikke en seriøs måde at føre politik på i så vigtig en sag.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Selv om dette er en konsolidering af flere direktiver, og der derfor er begrænset mulighed for at ændre lovgivningsteksten, er dette nye IPPC-direktiv et nødvendigt og nyttigt redskab til ikke blot at fremme en dramatisk nedbringelse af emissionerne ved at drage nytte af de bedste tilgængelige teknikker, men også til at igangsætte en ny tendens i investeringerne på industriområdet.

Ved hjælp af alle skyggeordførernes blik for detaljen og deres input og først og fremmest personalet og ordføreren, hr. Krahmer, som jeg gerne vil takke for hans ærlighed og tålmodighed, har vi fastholdt fuldstændig åbenhed i vedtagelsen af BAT, informationsudvekslingen og offentliggørelsen af de operative konklusioner på disse dokumenter på internettet. Vi har sikret fortsættelsen af den deltagelsesbaserede høringsprocedure, der blev fastlagt med Sevilla-forummet. Det er vigtigt, at vi ikke bevæger os væk fra denne vej. Jeg vil gerne appellere til alle ordførere om at fastholde den konsekvens, vi har udvist i disse måneder med åben debat.

Jeg har selv arbejdet med jordbundsdirektivet. Vi afventer desværre stadig Rådets holdning til dette direktiv, som er afgørende for at bevare en naturlig balance i frigivelsen af kuldioxid til atmosfæren, som kommissær Dimas netop selv nævnte. Visse ændringer, herunder udkastet til IPPC-direktivet, har til formål at underminere de obligatoriske genvindingskrav til nedlagte industrigrunde. De agter nemlig ikke at knytte bestemmelserne til de andre krav, der skal indføres med jordbundsdirektivet. Alt dette er efter min mening uacceptabelt, ikke af miljømæssige årsager, men for at sikre folkesundheden og forebygge ethvert misbrug af offentlige ressourcer i udviklingen af erhvervslivet og EU-borgernes liv. Førhen har der, også i Italien, været for mange sådanne tilfælde af overtrædelser af de tilladelser, der er fastlagt i det tidligere IPPC-direktiv, hvilket har medført uoverensstemmelser, både i et miljøperspektiv og i henseende til markeds- og erhvervsregler. Mit land har allerede betalt en høj pris for ukontrolleret industriudvikling, f.eks. Seveso, Eternit og andre, med konsekvenser for landskab og lokalbefolkning.

Jeg vil gerne slutte med at bifalde begrænsningen og inddragelsen af bestemmelserne om affaldsbrændere. Vi må hindre, at reguleringen på dette område udvandes, så vi kan forberede os på at bevæge os væk fra denne praksis og over mod et nul-affaldssamfund. De ændringer, der er blevet drøftet af alle grupper om at tillade strengere kontrol med furan- og dioxinmissioner, er også berettigede. Jeg mener, at vi set i det lys bør konsolidere denne forhandling med en afstemning i Parlamentet. Det er et vigtigt direktiv, og jeg håber, det vil blive vedtaget.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Vores industri er vigtig for vores økonomi, men udleder også ofte forurening til luft, vand og jordbund. EU har i årtier bekæmpet denne type miljøforurening, og for nylig har al opmærksomhed på miljøområdet været rettet mod CO₂ og klimaforandring. Sommetider forekommer det at være det eneste miljøproblem. Al Gore har virkelig sat sit fingeraftryk her.

Der er imidlertid fare for, at alle miljøproblemer bliver reduceret til klimaforandring. Men vi har mange andre miljøpolitiske udfordringer end denne ene. Skaberværket er også truet af luftforurening, hvoraf 40-80 % kommer fra store industrianlæg. Det er således med god grund, at vi søger at opnå en sund miljøbeskyttelse ved hjælp af dette direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet).

Vi har i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed gennemgået forslagene i detaljer og har nået et acceptabelt kompromis på mange punkter. Kun med hensyn til spørgsmålet om emissionsstandarder for store fyringsanlæg mener jeg stadig, at betænkningen mangler noget. Det er præcis her, de største miljøgevinster kan hentes.

Jeg har derfor fremsat et par supplerende ændringsforslag. For eksempel skal emissionsstandarderne for kraftværker være sammenlignelige med dem, der gælder affaldsforbrændingsanlæg, med hensyn til stringens, navnlig når kraftværker har medforbrænding af affald. Derudover foreslår jeg at lukke et smuthul i lovgivningen, nemlig at forgasning, som er sammenlignelig med almindelig forbrænding, skal opfylde de samme emissionsstandarder. Seneste retspraksis har vist, at dette ikke er tilfældet. Der er derfor brug for at reparere lovgivningen.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, kommissær Dimas, mine damer og herrer! Det er et klart mål med dette direktiv at forenkle de nugældende lovbestemmelser på området for industriemissioner og at indarbejde dem i et enkelt direktiv og dermed skære ned på bureaukratiet. Men så vidt jeg kan se, er der ikke meget af dette i Kommissionens specifikke forslag.

For mig at se indebærer en nedskæring af bureaukratiet ikke, at man skaber nye rapporteringspligter og komplicerede procedurer, men snarere og frem for alt undgår dobbeltregulering og unødvendige byrder.

Især for landbruget vil Kommissionens forslag fremkalde en stormflod af nyt bureaukrati. At udvide anvendelsen vil betyde, at husdyrhold og avlsvirksomhed, der på ingen måde er sammenlignelige med industrianlæg, som dette direktiv faktisk er møntet på, også vil falde ind under det.

Desuden foreslår Kommissionen regler, som allerede indgår i et nitratdirektiv eller vandrammedirektivet eller grundvandsdirektivet. Jeg beder om Deres støtte til vores ændringsforslag for at hindre denne dobbeltregulering. Beregningen af de øvre grænser for husdyrhold skal også være rimelig og forståelig med hensyn til fjerkræ. Jeg beder Dem stemme som jeg imod opdelingen i slagtekyllinger, æglæggende høner og slagtekalkuner. I Tyskland kalder vi den slags pindehuggeri for "at tælle ærter". Der må heller ikke forekomme forsøg på at anvende dette direktiv til at genindføre emnet jordbundsbeskyttelse ad bagdøren. Jordbundsbeskyttelse er vigtig. Der skal findes effektive nationale love til at klare det problem.

Jeg vil gerne sige til ordføreren, at jeg personligt sammen med andre medlemmer af min gruppe hilser det europæiske sikkerhedsnetværk velkomment. Det er et godt kompromis. Ved at fastlægge emissionsgrænseværdier, som medlemsstaterne skal overholde som en absolut øvre grænse, når der skal gives tilladelse til store industrianlæg, vil vi sætte en stopper for den omsiggribende brug af undtagelser, som hidtil har fundet sted i visse medlemsstater. På den måde vil vi garantere et ensartet højt sikkerhedsniveau. Medlemsstaterne vil så ikke længere kunne nyde godt af en konkurrencefordel på bekostning af miljøet.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Hr. formand! Dette er et meget vigtigt stykke lovgivning. Det har bl.a. ført til forbedring af et meget stort problem, vi har haft i Sverige med forsurede søer. Imidlertid er det også vigtigt ikke at tillade yderligere undtagelser eller længere tidsfrister i direktivet, så vi kan fortsætte den positive udvikling med færre følger af farlige udledninger over Europa. Derfor ønsker vi at fjerne disse muligheder for yderligere forlængelse af undtagelserne.

Vi vil også gerne se en klar grænse for kuldioxidudledninger. Handel med emissioner er ikke et tilstrækkeligt redskab til at løse den klimakrise, som vi står over for. Det er noget, vi kommer til at se nu, hvor vi går ind i en periode med recession, når et betydeligt antal emissionstilladelser automatisk bliver ledige. De vil blive solgt til en meget lav pris, hvilket betyder, at vi vil miste flere år af den omlægning, der er nødvendig for at kunne løse problemet på langt sigt, og det betyder også, at vi efter denne recessionsperiode vil være mindre godt rustet og have en ringere evne til at klare denne udvikling, hvis vi ikke fastlægger yderligere foranstaltninger såsom emissionskrav til store fyringsanlæg. Jeg mener derfor, at det er en stor skam, at disse ændringsforslag ikke er fundet gode nok til afstemningen.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter denne foranstaltning og målet med den om at fremme de bedste tilgængelige teknikker til miljøbeskyttelse, men jeg er bekymret over Parlamentets metoder til det. Det er i bund og grund et direktiv til regulering af sværindustrien, men gemt i teksten og i bilaget er der en række afsnit, som direkte berører landbruget.

Landbrugsudvalget fik ikke lejlighed til at komme med sin holdning, og desværre er nogle af de forslag, som berører landmændene, temmelig uhensigtsmæssige. Navnlig er kravene til gødning og slam en gentagelse af kravene i nitratdirektivet og vandrammedirektivet. De lavere tærskler for fjerkræ trækker små landbrug ind i komplekse lovrammer, der er beregnet til at kontrollere globale industrigiganter. Dette direktiv er ikke egnet til at regulere små landbrug.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! I udkastet til lovgivningsmæssig beslutning om industrielle emissioner er der en stærk tendens til at begrænse vigtige miljøaspekter ved det nuværende direktiv, samtidig med at der gøres forsøg på at presse mere omfattende henvisninger til drivhuseffekten igennem.

De utallige ændringsforslag har betydet en kraftig styrkelse af standarderne for varmeværkernes udledninger, som ikke er direkte giftige af natur, og samtidig har andre mere liberale ændringsforslag kun medført en beskednen forbedring af reglerne om forbrænding eller medforbrænding af affald.

Kuldioxidemissioner er ikke giftige, mens dioxin, furan, hydrogenchlorid, hydrogenfluorid, tungmetaller og andre meget farlige forbindelser er en reel og direkte trussel mod menneskets sundhed og miljøet.

Tæt overvågning af både de typer affald, som forbrændes, og de skadelige stoffer, der opstår som følge af processen, er en vigtig forudsætning for sikker termisk udnyttelse af affald. Indførelsen af lempelige tærskelværdier, der kræver forebyggende foranstaltninger, som skal træffes, når emissionsgrænserne overskrides, kan skade miljøet og menneskers helbred.

Den foreslåede tilgang rummer uensartet behandling af bestemte anlægskategorier med en særlig restriktiv tilgang til varmeværker, der anvender konventionelle brændsler.

Caroline Jackson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Centralt i dette direktiv står problemet med kontrol og omkostninger. Hvordan kan vi sikre, at love, der vedtages af EU som helhed, bliver anvendt, og hvordan kan vi lovgive uden at kende omkostningerne ved det, vi ønsker? Ordføreren ønsker at indføre et universelt system af ensartede emissionsgrænser, som ville skulle udarbejdes i en enorm bureaukratisk øvelse, der mindst ville vare otte år. Ingen ved, hvor meget det ville koste – det kaldes det europæiske sikkerhedsnetværk.

Jeg fremsatte ændringsforslag 134 om, at vi skulle holde os ude af brancher med høje emissioner med vores standarder baseret på bedste tilgængelige teknikker og overlade gennemførelsen af sådanne foranstaltninger til medlemsstaternes skøn. Det er realistisk og overkommeligt og overholder subsidiaritetsprincippet.

Hvis det europæiske sikkerhedsnetværk vedtages, håber jeg, at Rådet og Kommissionen lægger pres på Parlamentet for at få foretaget en konsekvensanalyse af ideen. Spørgsmålet er, om vi har viljen til at opbygge et ensartet tværeurøpæisk system – et europæisk sikkerhedsnetværk – der fungerer. Svaret er, at alle beviser hidtil har vist, at medlemsstaterne mangler viljen. De vil ikke støtte et europæisk miljøinspektorat. De ønsker at holde sig til nationale håndhævelsesorganer. Det rigtige svar på vores dilemma er ikke at opfinde en mængde nyt bureaukrati, som aldrig vil springe ud, men at bruge vores penge på at bringe de nationale håndhævelsesorganers moral op på et højere niveau i deres arbejde med at hjælpe med at gennemføre EU-retten i praksis.

Jeg anbefaler ændringsforslag 129, som undtager nødgeneratorer inden for sundhedsvæsenet fra forureningskontroller, hvori de ville blive anset for at være i drift konstant. Ændringen vil spare penge på et kritisk tidspunkt for sundhedsbudgetterne. Jeg anbefaler også ændringerne om store fyringsanlæg. Medmindre vi får disse med i direktivet, vil mit land stå over for strømudfald. Folk har nok at beskylde EU for i forvejen!

Mit sidste punkt vedrører kompromiserne og hr. Turmes angreb på mig. Førstebehandlingen er ikke der, hvor man indgår kompromiser, men snarere der, hvor vi fyrer alle vores ændringsforslag og ideer af og drøfter dem. Vi kan ikke have kompromiser, der hindrer diskussion.

Endelig anbefaler jeg det fremtidige Parlament den nuværende regel 55, som ville muliggøre en fornyet førstebehandling af dette meget vigtige direktiv. Det forekommer forkert at have en førstebehandling i det gamle Parlament og en andenbehandling i det nye, uden at dette har været igennem en førstebehandling.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Hr. formand! Det nye direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet) vil sikre, at virksomhederne skal udstyre alle store anlæg med den bedste tilgængelige teknik. Det er allerede obligatorisk i visse lande, og det er nu på tide, at vi harmoniserer reglerne og skaber ensartede spilleregler. Så langt, så godt.

Men jeg vil særlig gerne bede om mine kollegers støtte til de ændringer, med hvilke vi forsøger at fastlægge krav til kulfyrede kraftværker i fremtiden. Der skal indføres et emissionsloft for disse kraftværker, og det kan gøres ved at anvende CO₂-opsamling og -lagring eller ved at medforbrænde 40-50 % bæredygtig biomasse. Et emissionsloft for CO₂ er den eneste måde, vi fortsat kan anvende kul på, hvis vi også skal nå vores klimamål.

Nogle parlamentsmedlemmer mener, at elsektoren falder ind under den nye handelsordning, og at det derfor ikke er nødvendigt med nye krav. Denne argumentation er imidlertid fejlagtig, idet emissionshandelsordningen ikke blot tillader undtagelser for kulfyrede kraftværker, men også tillader energointensive industrivirksomheder at få kompensation for øgede omkostninger til el. Dette fjerner omkostningsincitamentet til at nedbringe udledningerne af CO₂.

De, der tror på, at emissionshandelsordningen er svaret på alting, behøver ikke fastlægge krav til biler eller forbyde elpærer og har ikke behov for et direktiv om bæredygtig energi. Vi må være konsekvente. Hvis vi fastlægger krav til biler og belysning, skal vi sandelig også fastlægge krav til kulfyrede kraftværker, da det er dem, der er de store forurenere. Det er også rigtigt, at hvis vi ønsker den lette vej til nedbringelse af CO₂, skal vi ikke kigge på stål- eller cementindustrien, men snarere på energisektoren.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hvis der er svagheder i nitratdirektivet og vandrammedirektivet, mener jeg, at spørgsmål om svine-, fjerkræ- og mejerivirksomhed skal behandles der. Jeg mener, at omkostningerne ved at overholde reglerne opvejes af fordelene ved at inddrage dem netop i denne lovgivning. Men der er andre lovgivningsmæssige instrumenter, der egner sig til netop disse sektorer, og de skal ses på den baggrund.

Med hensyn til store fyringsanlæg sikrer EU's emissionshandelsordning i dag ikke imod konstruktionsmæssig fastlåsning af unødvendig forurening i mange nye, meget dyre og meget forurenende anlæg, navnlig i nye

kulfyrede anlæg, som på anlægstidspunktet har en forventet driftstid på 40 år, hvilket gør det vanskeligt og dyrere at opfylde de overordnede klimamål.

Standarder for CO₂-emissionsresultater ville bidrage til at sikre, at elsektoren går bort fra kul ifølge en tidsplan, der er i overensstemmelse med såvel begrænsningen af stigningen i den globale gennemsnitstemperatur til under 2 °C som idriftsættelsen af ny og renere teknologi. Erhvervslivet har frem for alt brug for vished med hensyn til lovgivningen for at træffe investeringsbeslutninger om disse store, dyre kapitalprojekter. En grænse på 350 g ville sikre, at der f.eks. kun bygges de mest effektive højteknologiske gasfyringsanlæg. CO₂-standarderne, som gælder fra f.eks. 2020, ville betyde, at nye kulfyrede anlæg først kunne bygges efter ikrafttrædelsen af dette forslag, forudsat at de anvender CO₂-opsamlingsudstyr fra 2020 og fremad, når CO₂-opsamling og -lagring forventes at være i handelen. Eksisterende anlæg ville få en længere periode til at overholde standarden enten ved at supplere med CO₂-opsamlingsteknologi eller ved simpelthen at lukke anlægget ned. Anlæggene kunne også overholde standarden på anden vis, f.eks. ved at medforbrænde biomasse eller ved at bruge varmen fra kraftvarmeproduktion.

Som ordfører på den nylige gennemgang af EU's emissionshandelsordning er jeg bekymret over det overordnede ambitionsniveau for alle vores politikker. De seneste videnskabelige resultater viser os, at vi skal have strengere emissionsgrænser over en kortere tidshorisont, hvis vi skal nå målet på 2 °C, som vi som Parlament i kraft af vores vedtagelse af klima- og energipakken i december accepterede som nødvendigt for samfundets miljømæssige, sociale og økonomiske fremtid. Emissionshandelsordningen alene vil ikke være nok til at skære elsektorens emissioner ned i den nødvendige størrelsesorden.

Afslutningsvis skal det nævnes, at et europæisk sikkerhedsnetværk kan være en trøst, men jeg er stadig bekymret for, at det kan blive et incitament til at vælge lavest mulige fællesnævner og minimale emissionsnedskæringer – og så kan det med andre ord kun gå ned ad bakke. De er velkommen til at overbevise mig om noget andet.

Glenis Willmott (PSE). – (EN) Hr. formand! Selv om jeg støtter målet med forslagene om at forenkle og præcisere kravene i lovgivningen og sikre bedre og mere ensartet gennemførelse, har jeg tre primære bekymringer. For det første har Kommissionen ikke kun forsøgt at forenkle og sikre bedre gennemførelse, men også i høj grad øget anvendelsesområdet på visse områder. Jeg tror, vi må finde balancen mellem miljøbeskyttelse på den ene side og bureaukrati og omkostninger for industrien og de mindre anlæg såsom landbrug og enheder i sundhedssektoren på den anden side.

For det andet betyder mindstekravene til store fyringsanlæg betydelige problemer for dele af den britiske elsektor. Jeg har fået at vide, at man deler min bekymring i Polen, Frankrig, Italien, Spanien og en række østlige og sydlige medlemsstater. Kravene ville sætte muligheden for en fortsættelse af de nationale planer for nedbringelse af emissioner eller for energiforsyningsikkerhed på spil på kort sigt, hvis der ikke fandtes en tidsbegrænset undtagelse.

Endelig er jeg meget bekymret over og imod det europæiske sikkerhedsnetværk. Jeg synes ikke, det er en god idé. Jeg mener, at minimumsgrænseværdierne for emissionerne ville blive til standardværdier, frem for at der blev fokuseret på fuld anvendelse af de mere ambitiøse bedste tilgængelige teknikker, og at de meget vel kunne forringe miljøbeskyttelsesniveauet og samtidig øge gennemførelsesomkostningerne betydeligt. Jeg vil bede alle medlemmer overveje disse punkter nøje, før de stemmer.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som medlem af Landbrugsudvalget vil jeg nøjes med at kommentere virkningen af dette forslag på landbrugssektoren på tværs af hele EU. Jeg tilslutter mig kommentarerne fra mine kolleger, som er bekymrede over, at der nu kastes et net ud, som også landmændene går i som industrielle forurenere.

Landbrugets emissioner skal overvåges, men jeg kan ikke acceptere, at vi gør det på denne måde. Jeg mener, at nitratdirektivet i sin nuværende form indeholder meget af det, vi her debatterer. Måske skulle vi kigge på dette direktiv, som giver mange medlemsstater problemer, og på hvordan og hvor effektivt det gennemføres.

Derudover hersker der bekymring over inddragelsen af fjerkræ, navnlig fordi den europæiske sektor er under massivt pres fra importen fra tredjelande, hvor der ikke gælder restriktioner. Jeg vil gerne støtte ændringerne, så dette ikke sker i de nuværende forslag. Ligeledes er inddragelsen af mejerisektoren bekymrende, og jeg vil støtte kollegerne i min egen gruppe og andre, som har stillet ændringsforslag om at fjerne disse sektorer fra det nuværende forslag.

Jeg gentager min antagelse af, at der med hensyn til landbruget er et mylder af direktiver, der dækker emissions- og forureningskontrol i denne sektor, så måske er det på tide, at vi overvejede at omarbejde alle disse, så landmændene, der har pligt til at gennemføre dem, fuldt ud forstår og accepterer, hvad de forventes at foretage sig. Det er én ting at udarbejde lovforslag, som vi gør her i Parlamentet, men sommetider har vi ingen forbindelse til selve gennemførelsen og dem, der skal gennemføre lovgivningen og får måske heller ikke at vide, om loven er gennemført effektivt.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Revisionen af direktivet om industrielle emissioner skulle være foregået for længst. En lovgivning, hvori alle betydningsfulde foranstaltninger til nedbringelse af forurening afhænger af bedste tilgængelige teknik, bør justeres mindst hvert femte år frem for efter 13 år. Efter så lang en periode har teknikken overhalet os for længst.

Samtidig må vi notere, at målene i vores gamle direktiv trods teknologiens fremmarch på ingen måde er nået. Derfor har jeg så høje tanker om det kompromis, der blev nået i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed. Gennemførelsen af det vil sikre os det resultat, vi ønsker. Jeg forstår ikke hysteriet omkring jordbundsbeskyttelse eller landbrugsorganisationernes ønsker.

Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet ønsker at nå miljømål uden hæmmende økonomiske aktiviteter. Det ville være fremadrettet og ikke bagudrettet, sådan som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater gør med deres forslag.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Hr. formand! Der blev gjort en stor indsats med forberedelsen af IPPC-direktivet sidste år, og selv om direktivet i sin endelige form er af enorm betydning for EU's erhvervsliv og borgerne, er det ikke desto mindre trådt under fode af klima- og energipakken. Det er en skam, fordi direktivet får en betydelig økonomisk indvirkning sammen med klimapakken for foranstaltninger, der allerede er vedtaget. Derfor skal disse være rigtigt proportioneret i forhold til de klima- og miljøfordele, der opnås ved hjælp af direktivet.

De foranstaltninger til forbedring, som blev foreslået i henhold til målene for direktivet, skal frem for alt være omkostningseffektive, for ellers ville det ikke være det værd at tage den udfordring op at samle syv forskellige direktiver i ét. Vi skal kunne skære ned på de aktuelle udgifter til bureaukrati og initiativer, selv om jeg desværre må konstatere, at det ikke er sket i betænkningen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed. De tilladelsesudstedende myndigheder skal frit kunne tage stilling til emissionsreglerne for anlæg under hensyntagen til anlæggets alder og tekniske standard, dets miljøvirkning og tilstand og omkostningerne ved forbedrende foranstaltninger. Dette ville være en måde at garantere tilstrækkelig fleksibilitet på for eksisterende energiproducerende anlæg, særlig kraftværker, der bruges ved spidsbelastning og i nødstilfælde, så de kan fungere brugstiden ud.

Ligeledes ville det være meget uhensigtsmæssigt at vedtage et europæisk sikkerhedsnetværk i den form, som ordføreren har foreslået, af flere årsager. Vi ved ikke, hvor eller hvordan et europæisk sikkerhedsnetværk skulle opbygges, hvilket i sig selv er et urimeligt udgangspunkt. For det andet er lokale tilladelsesgivende myndigheder klart bedre stillet til at tage hensyn til de herskende forhold som anlæggets alder, placering og f.eks. vandindtag, hvilket er en garanti for fleksibilitet til forskel fra det totalt ufleksible europæiske sikkerhedsnetværk. Betingelserne for udstedelse af tilladelser er allerede generelt meget strenge. Selv strengere kontrol i forbindelse med nye tilladelser vil koste enormt meget, uden at det resulterer i en væsentlig fordel for miljøet. I praksis ville dette endda være til hinder for miljøbeskyttelsesstandarder. Jeg er glad for, at den ændring, som min gruppe har foreslået, afklarer dette.

Her vil jeg gerne sende en særlig tak til min kollega fru Jackson for hendes ændringsforslag 134, som min gruppe har besluttet at støtte. Endnu engang er vi vidner til den type praktisk visdom, der kommer af erfaring. Ændringen afføder et kompromis om en lang række af de vanskeligste spørgsmål.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Eftersom jeg har begrænset tid, når jeg nu har takket hr. Krahmer for hans store indsats, vil jeg gerne have lov at fokusere på ændringsforslag 136-139, hvor jeg selv og ca. 40 kolleger foreslår, at dette direktiv skulle indbefatte en standard for miljøresultater for store fyringsanlæg til begrænsning af CO₂-emissioner i fremtiden. I dette øjeblik er det uklart, om disse fire ændringsforslag vil blive vedtaget senere i dag.

En omarbejdning omfatter den bestemmelse, at hvis ny udvikling kræver ændringer og forslag, der rækker ud over det oprindelige forslag, så bør det være muligt. Jeg mener, at nylige videnskabelige resultater er tilstrækkeligt solidt bevis for, at vi skal være mere ambitiøse, end vi troede for bare et år eller to siden, når det gælder afbødning af klimaforandringerne.

Emissionshandelssystemet er efter min mening ikke i sig selv nok til at nå målet på 2 °C, som EU har aftalt. Som det i øjeblikket er opbygget vil emissionshandelssystemet først resultere i en kulfri elsektor efter 60-65 år. Derfor har vi foreslået disse ændringer, hvor vi kræver, at alle kraftværker, der bygges i fremtiden, skal begrænse deres emissioner til 350 g CO₂ fra 2020 og fremefter, og de, der allerede er i drift, skal renoveres inden 2025 eller lukkes ned. Forslaget er teknologineutralt og kan realiseres ad forskellige kanaler. Jeg vil stærkt opfordre formanden til at bifalde, at vi stemmer om disse ændringsforslag, og jeg opfordrer medlemmerne til at give deres fulde støtte.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg er hele tiden vidne til, at de overdrevent store omkostninger til stadig højere miljøstandarder forringer europæiske produktionsvirksomheders konkurrenceevne og rammer beskæftigelsen, mens der ikke bliver pålagt erhvervslivet lignende standarder i Kina, Brasilien, USA og andre økonomier. Jeg er desto mere bekymret, fordi Kommissionen ikke har foretaget en undersøgelse af de økonomiske virkninger for beskæftigelsen, så vi kan træffe en velunderbygget og ansvarlig beslutning om de nye krav til en ellers meget ønskværdig nedbringelse af emissionerne af nitrogenoxid. Og jeg går ind for at lægge pres på virksomhederne om at modernisere fabriksanlæggene. Når medlemsstaterne gennemfører kriseforanstaltninger for at mindske omkostningerne for virksomheder og fabrikker, må jeg i dag også påpege, at forslagene fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed kun kan opfyldes af meget konkurrencedygtige selskaber, mens små firmaer ville skulle skære ned eller lukke anlæg og fyre folk. Jeg vil stemme imod udvidelsen af dette direktiv om nedskæring af emissionerne til også at omfatte husholdninger, små fabrikker, små landbrug og endda skoler og kirker og den slags i en krisetid. Det er ude af proportioner og derfor ikke fornuftigt. Jeg vil gerne takke fru Jackson for hendes ændringsforslag.

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil holde mig udelukkende til landbruget. Først og fremmest må jeg indrømme, at jeg er landmand, men jeg har ingen grise, jeg har ikke fjerkræ, men jeg har dog et drivhus i min have. Jeg synes, det er meget vigtigt, at kommissæren indser, at det er specifikt beregnet på industrien, som det også er blevet nævnt.

Jeg beder kommissæren genoverveje situationen, når det gælder direktiverne om landbrug. Vi ved allerede, at landbruget er under enormt pres. Vi har ofte hørt spørgsmålet om fødevarer sikkerhed i dette Parlament. Jeg beder om, at de ændringsforslag, der er særlig skadelige herfor, genovervejes. Jeg tror, at mange af ændringsforslagene, som ikke har med landbrug at gøre, er glimrende, og jeg lykønsker hr. Vernola med hans betænkning.

Hr. kommissær! De nævnte konkurrenceforvridning i præsentationen. Jeg vil gerne stille Dem et enkelt spørgsmål, og jeg beder Dem svare i dag. Vil De indføre en lov, der kan standse import af fødevarer til EU, som ikke er opdrættet efter de samme standarder, som vi har her i Europa?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle medlemmer, som har deltaget i dagens debat. De har ydet et konstruktivt bidrag til den. Jeg vil særlig gerne takke ordfører Krahmer for hans glimrende og store indsats. Før jeg slutter, vil jeg gerne sige et par ord om nogle af de primære ændringsforslag, som er blevet drøftet i dag.

For det første bifalder jeg Deres brede støtte til essensen i Kommissionens forslag og navnlig til styrkelsen af anvendelsen af bedste tilgængelige teknik (BAT) og BREF'ernes status. Dette er hovedhjørnesteinen i Kommissionens forslag.

Der er mange ændringsforslag, som Kommissionen kan acceptere, i hvert fald delvis eller i princippet. Navnlig hjælper mange af ændringsforslagene med til at præcisere teksten i Kommissionens forslag eller forbedre gennemsigtigheden i udviklingen af BREF'er og i medlemsstaternes praksis for udstedelse af tilladelser og håndhævelse. Bedre information til og deltagelse fra offentlighedens side i disse beslutninger er meget velkommen.

Jeg deler også den bekymring, der er udtrykt angående nødvendigheden af at undgå misbrug af fleksibiliteten ved fastlæggelse af betingelserne for at få tilladelse. Som jeg nævnte tidligere, kan mindstekrav være meget nyttige og nødvendige redskaber til løsning af specifikke problemer, hvor visse sektorer ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til indførelse af BAT. Imidlertid er det ikke nødvendigt med en systematisk fastsættelse af mindstekrav, og man risikerer at skabe en yderligere administrativ byrde for en beskeden miljøfordel. Derfor mener jeg, at minimumsstandarder kun bør fastsættes, hvis de er nødvendige for at opnå en bedre gennemførelse af BAT.

Når man ser på mindstekrav til store fyringsanlæg, er det vigtigt at holde sig for øje, hvilke betydelige virkninger disse anlæg har på miljøet og EU-borgernes sundhed. BAT til store fyringsanlæg blev aftalt i 2006, og efter

Kommissionens mening skal mindstekravene gælde fra 2016. Vi skal sikre, at foranstaltningerne, der er indført i sektoren, bringer den i overensstemmelse med BAT ved først givne lejlighed og letter opfyldelsen af de målsætninger, der er fastlagt for temastrategien for luftforurening.

Endnu et centralt element, som skal sikre, at lovgivningen er effektiv i sine målsætninger, er bestemmelserne om overholdelses- og håndhævelsesmekanismer. Vi har før konstateret nogle mangler i den henseende, og det er derfor af helt afgørende betydning, at den nye lovgivning rummer klare bestemmelser, så det sikres, at loven gennemføres korrekt. Derfor indfører Kommissionen med sit forslag minimumsbestemmelser om inspektion, revision af betingelser for tilladelse og rapportering om overholdelsen. Disse ændringer vil sikre korrekt gennemførelse af BAT og mindske konkurrenceforvridningen. Kommissionen vil være yderst opmærksom på dette punkt.

Jeg vil gerne sige et par ord om tærsklerne for intensivt landbrug, primært fjerkræavl. De samme tærskler gælder i øjeblikket for alt fjerkræ uden hensyntagen til de forskellige arter. Opdræt af forskellige arter medfører forskellige miljøvirkninger, navnlig på grund af dyrenes forskellige vægt. De foreslåede nye tærskelværdier er fastlagt på grundlag af de pågældende arters miljøvirkning. De nye tærskler ville omfatte et begrænset antal flere landbrug sammenlignet med det nuværende anvendelsesområde og ville nedbringe ammoniakemissionerne på en omkostningseffektiv måde, så målsætningerne for temastrategien for luftforurening kunne opfyldes på visse områder.

Jeg vil sørge for, at Parlamentets sekretariat får en liste med Kommissionens holdning til forslagene.

Kommissionens holdning til Parlamentets ændringsforslag

Krahmer-betænkningen (A6-0046/2009)

Kommissionen kan acceptere ændringsforslag 1, 5-8, 12-14, 16, 18-21, 27, 34-37, 40, 42-44, 46, 48-56, 58-62, 64-66, 68, 69, 71-73, 75 og 79 i deres fulde ordlyd, delvis eller i princippet.

De ændringsforslag, som Kommissionen ikke kan støtte, er 2-4, 9-11, 15, 17, 22-26, 28-33, 38, 39, 41, 45, 47, 57, 63, 67, 70, 76-78, 80, 93, 97, 114, 115, 117, 129 og 133.

Holger Krahmer, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Jeg vil gerne takke for de konstruktive bidrag, som jeg har hørt medlemmerne yde til debatten i dag.

For at runde af har jeg kun et par ting mere at sige. For det første vil jeg gerne takke kommissæren for ikke kategorisk at argumentere imod begrebet mindstekrav til sikkerhedsnetværket. Dette forslag er ikke djævlens værk eller et bureaukratisk misfoster. Det er et instrument til problemløsning, som vi bør give en chance. Af den grund vil jeg gerne benytte lejligheden til at opfordre kommissæren til at støtte det igen.

Det andet, jeg gerne ville sige, er rettet til mine britiske venner og til alle på tværs af partiskel. Kære britiske venner, jeg forstår det, og Caroline, jeg kan se dit problem. Jeg kan sagtens forstå, at energiforsyningsikkerheden i et givet land vil komme før overholdelse af luftforureningsgrænser i en vis periode. Det har jeg masser af sympati for. Jeg er også den sidste, der skulle nægte Hendes Majestæt ekstra tid til at bygge nye kulfyrede kraftværker. Det er jo noget, vi kan tale os til rette om. Problemet er, at det netop er, hvad vi ikke har gjort. På intet tidspunkt i de seneste fire måneder har denne samtale fundet sted.

Jeg vil gerne kraftigt opfordre til på dette tidspunkt med henblik på andenbehandlingen endnu engang at være åben og sige: "Lad os tale om et kompromis nu", og med det formål opgive modstanden, som jeg personligt finder fuldstændig irrationel, og den grundlæggende modvilje mod minimumsstandards, som hverken kan begrundes fra et konkurrence- eller miljøpolitisk synspunkt. Jeg mener, at vi kan nå et kompromis på dette punkt, og det er noget, jeg også håber at se ved slutningen af andenbehandlingen. Jeg mener tilfældigvis ikke, at vi bør søge kompromiser under førstebehandlingen. Denne lovgivning er alt for kompliceret til det. Jeg ønsker ikke at slutte denne parlamentsperiode som ordfører og videregive lovgivning til det næste parlament, hvor direktivteksten, som drøftes, er usammenhængende, ulogisk og selvmodsigende. Jeg beder derfor om Deres støtte til kompromiserne, når vi stemmer om en times tid.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 10. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg bifalder både den integrerede tilgang (konsolideringen af syv forskellige direktiver om industrielle emissioner i en enkelt retsakt) og de mere stringente bestemmelser om anvendelsen af de bedste tilgængelige teknikker, der er rettet mod at finde innovative løsninger til nedbringelse af produktionens forurenende virkning. Udviklingen af visse mindre forurenende produkter kræver inddragelse af forskellige parter som virksomheder, de kompetente myndigheder og ngo'erne. Direktivet giver mulighed for samarbejde mellem forskellige parter (lokaladministrationer og virksomheder) og sætter dem således i stand til at fremme innovationen. Der findes gode eksempler herpå i Nederlandene og Danmark såvel som i østeuropæiske lande, f.eks. Rumænien.

Det foreslåede direktiv om industrielle emissioner vil sammen med alle de anbefalede valgmuligheder i politikpakken forbedre lovgivningens effektivitet med hensyn til at nå miljø- og sundhedsmålene på den mest omkostningseffektive måde. Den vil også nedsætte de unødige administrative omkostninger (med en forventet netto reduktion vurderet til mellem 105 og 225 mio. EUR om året) og minimere konkurrenceforvridningen i EU uden at hæmme europæisk industris konkurrenceevne.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Selv om industriel virksomhed indtager en grundlæggende rolle i opretholdelsen og forøgelsen af den økonomiske velstand, må vi ikke miste dens miljøvirkning af syne.

Som led i gennemgangen af direktivet om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC) er der blevet lagt umiskendelig vægt på fastlæggelsen af grænseværdier for visse fyringsanlæg og på anvendelsen af bedste tilgængelige teknik (BAT) for at sikre et tilstrækkeligt miljøbeskyttelsesniveau. Jeg støttede indførelsen pr. 1. januar 2020 af en grænseværdi på 350 g kuldioxid for elproducerende fyringsanlæg på over 500 MW, da disse anlæg er skyld i en øget koncentration af kuldioxid i atmosfæren og dermed en forværring af den globale opvarmning.

At indføre en grænseværdi ville være et incitament til investering i teknikker til nedskæring af emissioner, og alle anlæg skulle overholde denne grænseværdi inden 2025.

Jeg tror, at nedbringelsen af forurening, der stammer fra diverse industrielle kilder, vil hjælpe EU med at nå sit mål om at holde stigningen i den globale temperatur på under 2 °C. Dette direktivs effektivitet vil vise sig efter de inspektioner, der vil blive foretaget på alle fyringsanlæg, og den vil også afspejle sig i overholdelsen af vilkårene for udstedelse af tilladelser.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Beslutningen om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening giver Europa anledning til at opnå ensartet høje standarder for beskyttelse. På det følsomme område for industrielle emissioner er det vigtigt, at europæiske virksomheder får et incitament til at indføre de reneste og mest effektive tilgængelige teknikker. Princippet om den bedste tilgængelige teknik bør styrkes i fremtiden. Når det gennemføres, må opmærksomheden imidlertid rettes mod at sikre, at dette pionerprojekt, som IPPC-direktivet er, ikke bliver overbebyrdet med bureaukrati endnu engang og efterlader medlemsstaterne og virksomhederne med en umulig opgave.

Vi bør derfor nøje afveje, hvor omfattende en rapporteringsforpligtelse der egentlig er nødvendig, og i hvilket omfang gennemførelsen af konceptet eventuelt ville være til skade.

Desuden skyder den unødvendige bebyrdelse af små og mellemstore virksomheder også over målet i lighed med overreguleringen af områder som jordbundsbeskyttelse, som er et område, der faktisk falder ind under medlemsstaternes kompetence. Så lad os i stedet koncentrere os om det væsentlige, nemlig harmonisering af miljøstandarder og forankring af et højt miljøbeskyttelsesniveau i industrivirksomhederne.

7. Aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0077/2009) af Cashman på vegne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (omarbejdning) (KOM(2008)0229 – C6-0184/2008 – 2008/0090(COD)).

Michael Cashman, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg ser frem til denne debat og navnlig til at høre fra dem, der ikke er så ivrige efter at styrke åbenheden og aktindsigten.

Jeg vil gerne starte med at takke de syv ministre fra EU, som har erklæret deres støtte til min betænkning. Navnlig har de udtalt, at de er glade for at se, at Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender den 17. februar 2009 vedtog en betænkning, som deler deres vision om en mere åben Union.

Jeg synes, det er chokerende, at folk ikke bakker op om gennemsigtighed og åbenhed, når vi prøver at skabe forbindelse til vores borgere. Jeg finder det lige så chokerende, at der udvises manglende vilje til at styrke offentlige undersøgelser og ansvarlighed, når vi forsøger at skabe forbindelse fra institutionerne og ud til befolkningen.

Nogle medlemmer har rejst tvivl om, hvorvidt alle de ændringer, som foreslås i min betænkning, ligger inden for forordningens retsgrundlag, EF-traktatens artikel 255. Jeg skal gerne berolige dem. Formålet med forordning (EF) nr. 1049/2001 er at give offentligheden den størst mulige aktindsigt i institutionernes dokumenter. Denne offentlighedens ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter beror på institutionernes demokratiske karakter. De behøver ikke kun tage mit ord for det. Jeg citerer fra EF-Domstolens Turco-dom. Det er på grundlag af ånden i denne dom, at vi fortolker EF-traktatens artikel 255.

Tag f.eks. ændringsforslag 44 om klassificerede dokumenter. Det er simpelthen uvederhæftigt at sige, som Kommissionen har gjort, at klassificeringen af dokumenter som fortrolige ikke har nogen forbindelse med offentlighedens ret til aktindsigt. I henhold til den nugældende version af forordning (EF) nr. 1049/2001 må dokumenter kun klassificeres for at sikre væsentlige interesser, der er beskyttet i henhold til artikel 4, stk. 1. Så forbindelsen er der allerede. Hvad vi har gjort, er at drage den logiske konsekvens af den forbindelse og indarbejde regler om klassificering af dokumenter i selve forordningen. Disse regler, som er nøje formet efter regler, der allerede gælder i Rådet og Kommissionen, definerer grænserne for offentlighedens aktindsigt, sådan som det kræves i artikel 255, og der er intet i EF-traktaten, der hindrer institutionerne i at vedtage disse i forordningen.

Tag også ændringsforslag 24, som henviser til agenturer og organer, der er oprettet af institutionen. Forordning (EF) nr. 1049/2001, som ændret, indeholder principper, betingelser og grænser for aktindsigt i disse agenturers dokumenter, men det vil ikke i sig selv skabe forpligtelser for agenturerne.

Hvis De læser vores ændringsforslag 29 f.eks., vil De se, at forordningen kun gælder dokumenter, som institutionerne er i besiddelse af, selv om det sætter standarderne for, at agenturerne forventes at følge efter med vedtagelse af egne regler om offentlighedens ret til aktindsigt i deres dokumenter, hvilket jeg kan tilføje, er i overensstemmelse med den fælleserklæring, som Rådet, Kommissionen og Parlamentet vedtog den 30. maj 2001.

Lad mig også påpege for dem, der ikke kan bevidne det, at det er trist, at Rådet ikke er her til at forlene denne ekstremt vigtige betænkning med dens rette betydning.

Jeg ved, at nogle af mine kolleger også var bekymrede over, at vi gik for vidt i vores bestræbelser på at sikre, at medlemsstaterne ikke underminerede det niveau af åbenhed, som forordningen sigter mod. Jeg mener, jeg har strakt mig langt for at imødekomme bekymringerne, som De vil se ud fra en række kompromisændringsforslag, der minder medlemsstaterne om deres forpligtelse til i henhold til artikel 10 i EF-traktaten ikke at stille sig i vejen for opfyldelsen af Fællesskabets målsætninger, herunder åbenhed og demokrati.

Hr. Nassauers ændringsforslag kan til en vis grad berolige hans gruppe og andre parlamentsmedlemmer, hvis de er bekymrede over, at private oplysninger kan komme offentligheden i hænde. Det hverken vil eller kan ske i henhold til min betænkning. Der er stadig plads til, at personlige og private data vil forblive beskyttede, så jeg vil lytte med stor interesse til, hvorfor de, der er imod denne forordning, mener sådan.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for en meget fyldestgørende betænkning om Kommissionens forslag til en omarbejdning af forordning (EF) nr. 1049/2001 om aktindsigt. Det er et meget vigtigt og skattet emne, og jeg værdsætter det enorme arbejde, som ordfører Cashman og mange andre aktive, interesserede og dygtige mennesker her i Parlamentet har udført.

Det er et emne, som vedrører borgeres, foreningers og virksomheders grundlæggende og sommetider modstridende rettigheder. Vi må se meget nøje på de nødvendige ændringer, der skal foretages i denne forordning, og vi skal bevare fokus på åbenhed. Alle tre institutioner har aftalt, at overordnet set har forordning (EF) nr. 1049/2001 fungeret bemærkelsesværdigt godt i næsten otte år nu. Parlamentet, Rådet og Kommissionen er meget mere åbne nu end nogensinde. Man kunne sige, at ændringen af reglerne førte til en ændret praksis og en holdnings- og adfærdsendring.

Samtidig var Parlamentet, Rådet og Kommissionen også enige om, at de legitime interesser er sikret tilstrækkelig beskyttelse. Vi må ikke glemme, at EU-institutionerne har givet adgang til et større antal dokumenter, mens der er registreret et fald i antallet og andelen af afslag. Så jeg håber, De er enig i, at forordning (EF) nr. 1049/2001 har vist sit værd. Derfor er en gennemgribende revision ikke nødvendig.

Når dette er sagt, kan selv et godt redskab altid forbedres. Retsgrundlaget, som vi har som udgangspunkt, er artikel 255 i EF-traktaten, som ordføreren allerede har nævnt. Derefter skal forordningen definere principperne og grænserne for borgernes ret til aktindsigt. For så vidt angår den foreliggende betænkning, bemærker jeg, at nogle ændringsforslag rækker ud over anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 255, hvorfor disse ændringer ikke kan accepteres. Men – og det er et vigtigt ”men” – de peger på vigtige spørgsmål, der meget sandsynligt skal behandles i en anden sammenhæng. Kommissionen vil i hvert fald se på det med en konstruktiv, pragmatisk og åben indstilling.

Det er god praksis at vurdere fra tid til anden, om lovgivningen fungerer godt og opfylder sit formål, og det er i denne ånd, at Kommissionen udarbejdede et forslag til en omarbejdning af forordningen. Anvendelsen af omarbejdningsteknikken opfylder målsætningen om bedre lovgivningsarbejde. Eftersom denne forordning berører en grundlæggende borgerrettighed, er det af yderste vigtighed at vedtage en enkel, klar og læselig retsakt.

Omarbejdningsteknikken binder ikke lovgiveren mere end den traditionelle måde at ændre lovgivning på. Uanset valg af lovgivningsteknik må de lovgivende EU-organer ikke gå videre end formålet med forslaget.

Vi er forpligtede til at fortsætte med at øge gennemsigtigheden og åbenheden, og jeg er fast overbevist om, at dette er en god måde at gøre det på. I denne forbindelse må jeg dog nævne, at en række af ændringsforslagene vedrører bestemmelser i forordning (EF) nr. 1049/2001, som Kommissionen ikke foreslog at ændre. Vi kan ikke acceptere dem, fordi de ikke holder sig inden for afgrænsningen af Kommissionens forslag.

Når det er sagt, er Kommissionen naturligvis villig til at modtage gode ideer, selv om vi i øjeblikket stadig kun er i de tidlige stadier af proceduren. Jeg vil gerne bekræfte, at Kommissionen er villig til at drøfte tingene med de to andre lovgivende organer, og at vi ønsker at forsøge at finde fælles fodslag for at nå frem til en afbalanceret og brugbar kompromistekst. Kommissionen foretrækker dog at fremsætte et ændret forslag, når de to andre lovgivende organer har tilkendegivet deres holdning. Vi hverken kan eller vil foregribe drøftelser eller forhandlinger.

Vi bør altid huske de forandringer, som Lissabontraktaten – hvis og når den træder i kraft – vil afstedkomme i denne vigtige henseende. Forordning (EF) nr. 1049/2001 vil derefter gælde alle institutioner, organer, agenturer og kontorer i EU omend i begrænset udstrækning for EF-Domstolen, Den Europæiske Centralbank og Den Europæiske Investeringsbank. For borgerne betyder Lissabontraktaten reel fremgang, når alle EU-organerne anvender et fælles regelsæt på aktindsigt. Et sådant fælles regelsæt sikrer konsekvens, men samtidig skal det skræddersys til at passe til det store antal organer med meget forskellige mandater og kompetencer.

Jeg vil også gerne gentage, hvad jeg ved tidligere lejligheder har sagt her i Europa-Parlamentet og andre steder. Forordning (EF) nr. 1049/2001 er hovedhjørnestenen i en åbenhedspolitik, men vi bliver også nødt til at tænke på, hvad vi proaktivt kan gøre uden for den formelle lovgivning. Derfor annoncerede jeg på det fælles udvalgsmøde i Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender den 20. januar, at jeg tager initiativ til at udarbejde en handlingsplan for åbenhed. Bedre registre, større brugervenlighed og tilgængelighed, aktiv udbredelse og hurtigere offentliggørelse af dokumenter er eksempler på, hvad jeg ønsker at tage fat på i denne handlingsplan og naturligvis fortsætte med at drøfte med andre EU-institutioner. Det er en pragmatisk og effektiv måde at integrere åbenhed i alle vores politikker. Vi må lede i kraft af eksemplets magt.

I denne ånd bør vi også søge måder at gøre vores institutioner og den måde, de fungerer på, mere forståelige for borgerne. Vi har brug for en aktiv politik for oplysning og bevidstgørelse af borgerne om, hvordan tværeuropæiske politikker påvirker deres dagligliv. Forordning (EF) nr. 1049/2001 er naturligvis et vigtigt værktøj, men ud over retsaktens tekst er det måden, vi praktiserer den på, der virkelig tæller.

For at opsummere Kommissionens holdning til hr. Cashmans betænkning på dette stadium af proceduren, vil jeg gerne sige følgende. Der er visse ændringsforslag, som Kommissionen ikke kan acceptere, fordi de ikke holder sig inden for retsgrundlaget i form af EF-traktatens artikel 255. Der er andre ændringsforslag, som vi ikke kan acceptere, fordi de ikke holder sig inden for afgrænsningen af Kommissionens forslag, men i visse tilfælde peger ændringsforslagene ikke desto mindre på vigtige spørgsmål, som meget vel kan behandles i en anden sammenhæng. Desuden er Kommissionen altid villig til at modtage gode ideer uanset

sammenhængen. Når vi først har modtaget Europa-Parlamentets og Rådets holdning, har vi holdningen fra det tredje hjørne i den institutionelle trekant.

Jeg ser frem til en interessant og tankevækkende diskussion fremover. Emnet fortjener det, og vores borgere har ret til at forvente klar og velfungerende lovgivning om offentlighedens ret til aktindsigt i vores dokumenter.

Monica Frassoni, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Retlige Anliggender*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har ét minuts taletid for Udvalget om Retlige Anliggender og ét minut for Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Jeg vil gerne slå dem sammen, for de to ting har meget til fælles i dette tilfælde.

Vi har i Udvalget om Retlige Anliggender drøftet den omarbejdede udgave i detaljer. Jeg er nødt til at sige lige ud, at vi mildest talt ikke er begejstrede. Ja, vi mener faktisk, at omarbejdningsproceduren ikke var et særlig klogt valg til denne type retsakt, især fordi det, som Kommissæren sagde, i dette tilfælde gælder om at forstå, hvordan en forordning, som har virket nogenlunde, men som kunne optimeres, faktisk kan forbedres. Så resultatet bliver, uanset om det sker gennem anvendelse af denne procedure eller gennem de praktiske forslag, der er fremsat, givetvis et tilbageskridt i sammenligning med den aktuelle situation. Noget skal der derfor gøres ved det, og det er mere besværligt at gøre det med omarbejdningsproceduren end med et fuldt lovgivningsmandat.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at det ikke nytter noget at gå som katten om den varme grød. Jeg er glad for, at Kommissæren melder om velkomne initiativer til gennemsigtighed og åbenhed, men faktum er stadig, at Kommissionens forslag udelukker dokumenter, som i dag er åbne og gennemsigtige, fra lovgivningens anvendelsesområde. Det er sandheden, og det er også sandt, at en række medlemsstater, herunder hendes egen, helt tydeligt har udtrykt det samme og har sagt, at det er uacceptabelt.

I dag er problemet, at vi ikke alle blot kan forsvare status quo, hvis vi ønsker at forbedre lovgivningen på et givet område, for hvis vi gør, løber vi den risiko, at den bliver mindre gennemskuelig, mindre forståelig og endda mindre demokratisk.

Anneli Jäätteenmäki, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Forfatningsspørgsmål*. – (FI) Hr. formand! Åbenhed er grundlaget for demokrati. Desværre kan EU næppe prale af sin åbenhed. Der skal ændres direktiver, men også holdninger. Hvad kan De sige om Rådets udtalelse om, at udenforstående ikke bør få aktindsigt i dokumenter, der vedrører juridisk rådgivning, i forbindelse med lovgivningsproceduren? Udenforstående, eller borgere om De vil, bør heller ikke få den. Jeg kan ikke forstå, hvordan EU-borgere kan være udenforstående.

Der skal derfor ændres holdninger. Lovgivningen skal ændres, for at lovgivningsdokumenter fra Rådet, Parlamentet og Kommissionen kan være åbne, og vægten skal her lægges på lovgivningsdokumenterne. Hvis jeg sammenligner med mit eget land f.eks. og det finske parlament, kunne vi ikke forestille os, at udtalelserne fra forfatningsretsudvalget skulle være hemmelige. Det ville betyde, at befolkningen ikke kunne få indsigt i, hvorfor man indfører en given lov. Og Rådet siger, at vi ikke bør fortælle noget, fordi offentligheden er udenforstående.

I lovgivningssammenhæng, i formuleringen af direktiver, ja, overalt skal vi arbejde ud fra den antagelse, at vi bør øge åbenheden, og der er også plads til forbedring i afstemningsprocedurerne. Vi bør have elektronisk afstemning ...

(Formanden afbrød taleren)

David Hammerstein, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget for Andragender*. – (ES) Hr. formand, fru kommissær! Vi bør udnytte den mulighed, vi får med denne glimrende betænkning, til at nå til enighed under førstebehandlingen – jeg mener i denne parlamentsperiode – så vi skaber lovgivning, der sikrer større åbenhed i aktindsigten. Der er ingen undskyldninger, og jeg håber, at vi har tid og fornuft nok til at nå til enighed om denne glimrende betænkning.

I betænkningen udtrykker vi i Udvalget for Andragender vores bekymring over, at en medlemsstat, som er genstand for en overtrædelsesprocedure som følge af et andragende fra et borger, har ret til at nægte offentligheden adgang til dokumenter, der er brugt i overtrædelsesproceduren, og dermed lukke for borgernes deltagelse.

Vi er også meget bekymrede over manglen på interoperabilitet og den tekniske blokering i Europa-Parlamentet med hensyn til anvendelsen af interoperable dokumenter, dvs. dokumenter af typen åben standard, som

ikke er kompatible med den software og it-plattform fra et enkelt specifikt selskab, som Parlamentet i øjeblikket anvender.

Faktum er, at de europæiske institutioner ikke garanterer borgerne reel adgang til indholdet af dokumenter uden at praktisere forskelsbehandling af teknisk art. Det er uacceptabelt, fordi folk ikke kan få adgang til de dokumenter, som vi opretter. Mens jeg står her og taler, kan ingen få adgang til min tale uden en teknisk platform, som udbydes af et bestemt selskab, som har monopol på denne information. Det er virkelig noget, der strider mod åbenhed og adgang til information.

Charlotte Cederschiöld, for PPE-DE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Vi deler fuldt ud hr. Cashmans mål og engagement med hensyn til åbenhed, men vi må ikke glemme, at der er en forordning, der er under omarbejdning her. Vi har sammen fået vedtaget den nugældende åbenhedslovgivning. De fire nordiske medlemsstater har skrevet til udvalget om denne forordning og om, at den øger borgernes tillid til EU, og at den sikrer den størst mulige grad af åbenhed. Hr. Cashman og jeg har altid arbejdet glimrende sammen, men denne gang havde vi ikke tid nok til at få alle uklare spørgsmål opklaret. Med andre ord er vi ikke kommet ret langt i processen, men jeg bifalder mange af forslagene og glæder mig til det fortsatte samarbejde.

Da åbenhedsforordningen blev vedtaget, var ja-stemmerne fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater afgørende for vedtagelsen. Denne gang vil PPE-DE-stemmerne sandsynligvis også have betydning for slutresultatet, der formentlig foreligger i den nye parlamentsperiode. PPE-DE-Gruppen vil bruge sine stemmer til at styrke retssikkerheden, forudsigeligheden og klarheden, når reglerne formuleres, efterhånden som processen fortsætter. Vi ønsker øget åbenhed, og borgerne skal kunne følge den demokratiske debat. Vi mener, at sagen kræver mere forberedelse, så der foretages fælles konsekvensanalyser med hensyn til institutionernes måde at arbejde på f.eks.

En række ændringer, 40-50 forslag, som vedrører Kommissionens initiativret, har givet anledning til en del diskussion. Det eneste, jeg gerne vil tilføje er, at det ikke bør resultere i en større mangel på klarhed, da det ville stride imod formålet med omarbejdningen. De forslag, der er på bordet i dag, vil sandsynligvis blive ændret efter valget. PPE-DE-Gruppen ønsker da at opnå en grad af åbenhed, som EU's borgere og medlemsstater kan støtte. Dette kræver, at de, der er involveret, kender reglerne, hvilket er formålet med forslaget. Der kan heller ikke bruges sanktioner, hvis der ikke er klare instrukser. For så vidt angår sanktioner, skal der tages hensyn til allerede eksisterende lovgivning. Vi ser derfor forslaget som et endnu ufærdigt produkt, men vi er fuldt ud enige med hr. Cashman om, at det bør føre til øget åbenhed, og at det er det, vi har anført i vores ændringsforslag. Åbenhed er en vigtig del af demokratiet.

– (EN) Jeg har fem minutter for PPE-DE-Gruppen, så må jeg lige komme med mine sidste bemærkninger?

– (SV) Vi siger ja til åbenhed, men vi ønsker at undgå den naivitet, som kan udsætte folk for fare eller misbrug.

– (EN) Vil PPE-DE-Gruppen miste de tre minutter eller hvad?

Formanden. – Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare. Dagsordenen siger to minutter, men jeg er sikker på, at De vil få lejlighed til at tale igen.

Costas Botopoulos, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil tale på engelsk til ære for vores ordfører. Med denne meget spændende betænkning gør Parlamentet tre ting. Først og fremmest tager det hensyn til realiteter. Vi taler nu om privatlivets fred i internettets tidsalder og ikke som et abstrakt begreb. Vi tager hensyn til brugen af forordning (EF) nr. 1049/2001, som i nogen tid har været anvendt på problemer, men også med udbytte.

Vi tager hensyn til charteret om grundlæggende rettigheder, forslagene fra Ombudsmanden og andre agenturer og Domstolens retspraksis. Vi tager også hensyn til Kommissionens reelle forslag med dets muligheder og ulemper – og jeg tror, der er nogle ulemper.

Det næste punkt – og dette er meget interessant – er, at denne betænkning bygger på principper og ikke tekniske detaljer, på en balance mellem aktindsigt og beskyttelse af privatlivets fred, en generel aktindsigt, men med meget præcise regler, en meget vigtig sondring mellem offentlige og private interesser og begrebet offentlig interesse på europæisk plan, som er meget vigtigt for os, der elsker Europa, en sondring mellem lovgivningsprocedurer og andre procedurer, som også er interessant, samt ligheden mellem åbenhed i EU og åbenhed i medlemsstaten.

Til sidst den allervigtigste ting, som er, at denne betænkning indeholder omridset til et fuldstændigt åbenhedssystem – ikke blot åbenhed i hver institution for sig, men åbenhed på interinstitutionel basis, hvor

alle institutionerne indtænkes, og hvor principperne for god forvaltning og charteret om grundlæggende rettigheder også inddrages. Der er også et stor fællesmængde af klassificeret information, ganske vist med spionfilmagtige titler som EU Confidential og EU Top Secret, men det er vigtigt at have et fælles regelsæt også på dette område.

Det, vi her forsøger at opnå, er åbenhed som en generel regel, med undtagelser, som er berettiget ud fra beskyttelsen af andre rettigheder, men at have et fælles regelsæt, der gør åbenhed til den vigtigste regel, men der er også taget hensyn til andre undtagelser.

Marco Cappato, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Undskyld mig, hvis jeg ikke kan blive og høre kommissærens svar. Jeg mener, vi mangler noget vigtigt i denne debat, og at dette noget er Rådet, som i sandhed har glimret ved sit fravær under hele debatten, også på udvalgsstadiet. Det er desuden selve det springende punkt. Der hersker, navnlig i Rådet selv, en opfattelse af Europa som summen af nationalstaternes regeringer. Når derfor disse regeringer mødes som lovgivende forsamling, er disse anliggender – skal vi sige – fortrolige. Borgerne må så vente, til slutresultatet foreligger.

Det kan simpelthen ikke tolereres, når vi ved, at EU har lovgivningsmæssige beføjelser, og borgerne har ret til information gennem hele lovgivningsprocessen. Som bekræftet og demonstreret af dommen i Maurizio Turco-sagen har borgerne ret til information om de nationale delegationers holdninger i Rådet samt om de juridiske udtalelser. Derfor beder vi om fuld opbakning til hr. Cashmans betænkning, som afspejler en anden opfattelse af Europa – nemlig af europæisk demokrati.

Jeg mener, at hr. Cashman også bør støttes i sit forsøg på at fremsætte forslag, som rækker længere og videre end Kommissionens. Det ville være forkert af Europa-Kommissionen at bede os begrænse vores aktiviteter som lovgivende organ til de forslag, som Kommissionen fremsætter. Jeg mener, at vores ret til at udvide mandatet endda er forankret i traktaterne. Jeg håber, at hr. Cashman vil acceptere vores ændringsforslag, navnlig om større finansiel åbenhed, og jeg tror på, at vi som Europas Parlament skal være et eksempel til efterfølgelse.

Jeg kan i dag læse i pressen, at vores beslutning om at offentliggøre fremmødeprocenten i Parlamentet – dette har ikke noget med betænkningen at gøre – som er en beslutning truffet af dette Parlament, imidlertid øjensynlig er løbet ind i tekniske problemer, der hindrer, at den bliver gennemført inden valgene til Europa-Parlamentet. Men der er ikke noget teknisk problem. Opgaven kan løses let og hurtigt, og jeg håber, at vi som Parlament vil være et godt eksempel på dette punkt såvel som med hensyn til ordførerens nødvendige og positive ændringer til Kommissionens forslag til forbedret aktindsigt. Vi håber at høre noget fra de tomme sæder i Rådet før eller siden, om ikke andet så en officiel forklaring på deres grunde til at være imod vores forslag. De må have modet til offentligt at forsvare opfattelsen af et Europa, som må træffe sine beslutninger om lovgivning i hemmelighed, hvilket jeg anser for fuldstændig uacceptabelt.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Åbenhed og aktindsigt i alt, hvad der har med lovgivning og politiske beslutninger at gøre, er en af de vigtigste faktorer i et demokratisk samfund. Åbenhed og aktindsigt skaber en følelse af deltagelse og fortrolighed med det politiske system. Det modsatte – hemmelighed og tilbageholdelse af dokumenter – skaber mistro og en følelse af at blive holdt udenfor og kan sommetider fremme korruption og magtmisbrug.

En stigende mængde national lovgivning med det princip, vi f.eks. har i Sverige for aktindsigt, foregår nu på EU-plan. Beslutningerne er blevet overført til EU-plan, men åbenheden og aktindsigten er ikke fulgt med. Vores borgere ser det selvfølgelig, og det er en af grundene til, at vi har en lav valgdeltagelse ved valget til Europa-Parlamentet. Borgerne finder det vanskeligt at trænge ind i og forstå beslutningsprocessen i EU-systemet og føler med rette, at beslutningerne træffes, og lovgivningen fastlægges på EU-plan, uden at de har reel mulighed for at studere alle dokumenterne. De har derfor heller ikke lejlighed til at diskutere, debattere eller øve indflydelse på beslutningstagerne.

Vi ønsker alle at øge valgdeltagelsen til parlamentsvalget, men hvis det skal lykkes, er det simpelthen ikke nok med kampagner og formaninger om at gå hen og stemme. For at det skal give mening, skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at give borgerne information og gøre dem bevidste. Vi må etablere en dialog med borgerne i stedet for den ensidige informationsstrøm fra oven. Aktindsigt skal være grundprincippet, mens hemmelighed skal være undtagelsen. Der skal være en specifik metode til tilladelse af hemmeligholdelse i specifikke tilfælde, og der skal være tungtvejende grund til at gøre det i så fald.

Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og jeg har fremsat ændringsforslag om bl.a. at udvide definitionen af dokumenter, gøre flere dokumenter tilgængelige for offentligheden og hindre

den enkelte medlemsstat i at kunne nedlægge veto. Kommissær Wallström sagde, at et godt redskab altid kan forbedres. Desværre vil denne betænkning ikke afstedkomme forbedringer, men faktisk forværre tingene. Imidlertid kan den forbedres, hvis man støtter de ændringsforslag, som jeg selv og GUE/NGL-Gruppen har fremsat. Stem derfor for ændringsforslagene fra GUE/NGL for demokratiets skyld, og øg på den måde borgernes muligheder for at deltage.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Michael Cashman har skrevet en god betænkning, som jeg ønsker at udtrykke støtte til. Kommissionens revision af åbenhedsinitiativet fra 2008 gør offentlighedens adgang til dokumenter i EU vanskeligere. Hvis denne betænkning vedtages, rettes der op på meget. Der mangler dog stadig, at vi får indsigt i de rådgivende arbejdsgrupper i Kommissionen. Ifølge en opgørelse fra organisationen Alter-EU, der kom lige før jul, er der kun registreret fyldestgørende oplysninger om to tredjedele af medlemmerne af de arbejdsgrupper, der medvirker til at lave lovforslagene i EU. Dette er fuldstændig uacceptabelt. Jeg er som borger nødt til at vide, om det er tobaksindustriens lobby eller sundhedsorganisationerne, der rådgiver Kommissionen, når der skal laves et initiativ til at forbedre folkesundheden. Ligesom jeg er nødt til at vide, om det er kemiindustrien eller miljøorganisationerne, der sidder ved bordet, når der laves en vandmiljøplan i EU.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! En af grundene til, at vi gik i globaliseringsfælden, er netop, at vi ikke undgik at falde i Europa-fælden. Europa-fælden ligger i al væsentlighed i vores konstante manglende handling ud fra de velafprøvede principper om åbenhed, som hersker i Skandinavien og andre lande.

Jeg har nu været medlem af dette Parlament i 10 år, og det var ikke tilfældigt, at jeg, da jeg ankom – og det var ikke med vilje, det kom af sig selv – hørte mig selv sige: "Hold da op, hvor er åbenhed et centralt emne". Og derfor igangsatte jeg "Et europæisk åbenhedsinitiativ" tilbage i 2000. Initiativet blev ord til andet vedtaget af Kommissionen, men der er bare stadig meget lidt substans i det.

Fru kommissær! De kan læse op på, hvad jeg sagde til Deres svenske landsmand Anna Lindh i en lang tale, jeg holdt på topmødet i Nice om emnet. De forstår som svensker, hvad dette handler om. De ved, hvad der virkelig bør gøres.

I EU er virkeligheden imidlertid den, at opgaven, når det gælder spørgsmål om åbenhed, er lige så stor som at prøve at rydde sne under en snestorm. Vi bliver aldrig færdige, og der bliver ved med at falde ny sne. Der er kun én måde at redde vores Europæiske Union på, og det er – lige nu med det samme – at skabe reel åbenhed efter den svenske model plus den amerikanske lov om informationsfrihed. Uden den vil man opleve flere snestorme, og denne gang vil de ramme befolkede områder.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi fastsætter love på europæisk plan for flere hundrede millioner mennesker, og gennemsigtighed er derfor en nødvendighed. Vi er alle enige om målsætningen – gennemsigtighed er vigtig, og jeg mener heller ikke, at Europa-Parlamentet har noget at skjule. Vi er i mediernes søgelys, og vi bliver overvåget af journalister, så der er allerede gennemsigtighed omkring vores arbejde.

Vi er alle enige om målsætningen, men vi skal have lov til at drøfte, hvilke metoder der skal anvendes for at nå målet, og blot fordi nogen kommer med indvendinger og gerne vil have metoderne undersøgt til bunds, betyder det ikke nødvendigvis, at man ønsker, at alt skal ske for lukkede døre. Tværtimod er der ofte blot tale om personer, som stiller spørgsmål. Her i Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har vi en lang række kritiske spørgsmål, f.eks. med hensyn til konkurrenceproceduren i Rådet, vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt vi er nødt til at gøre samtlige dokumenter fra Juridisk Tjeneste offentligt tilgængelige, samt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et parlamentsmedlems private anliggender bør være genstand for offentlig diskussion. Vi kæmper for databeskyttelse for borgerne, men alligevel forventes det, at parlamentsmedlemmerne skal gøre alt offentligt tilgængeligt. Det er tilladt at stille den slags spørgsmål.

Det centrale punkt er – og det er også grunden til, at der en del skepsis i vores gruppe – spørgsmålet om lovgivningsproceduren. Når vi afgiver vores stemme, kan alle og enhver se, hvordan hvert enkelt parlamentsmedlem har stemt. Alle parlamentsmedlemmer skal også holdes ansvarlige for, hvordan de afgiver deres stemme. Dette er allerede tilfældet i den nuværende situation. I en lovgivningsprocedure skal der, selv når vi i trilog har interne drøftelser, også være plads til at føre forhandlinger.

Vi ved, at det, hvis alt var offentligt tilgængeligt, ikke længere ville være muligt med den type forhandlinger, vi har i dag, fordi man ville komme i krydsild, så snart man forsøgte at finde frem til og gennemføre politiske

kompromisløsninger. Der er derfor stadig en del skepsis i vores gruppe om dette forslag. Vi vil i aften afklare vores endelige holdning i gruppen.

På vegne af min gruppe vil jeg dog gerne slå én ting fast, og det er, at vi ønsker gennemsigtighed, men metoderne til at sikre dette må vi fortsætte med at diskutere. Vi er alle enige om målsætningen. Hvis vi ser på hver enkelt EU-institution, er det ikke Parlament, der er problemet. Det er snarere Rådet, som ikke er repræsenteret her i dag, der udgør problemet, da vi jo desværre ikke har nogen anelse om, hvad der foregår i Rådets arbejdsgrupper.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Hr. formand, kommissær Wallström! Jeg vil gerne begynde med at takke hr. Cashman og andre, der har bidraget til, at vi snart vil tage et nyt og længe ventet skridt i retning af at gøre vores arbejde mere tilgængeligt for borgerne. Næstformanden og kommissær Wallström har også kæmpet hårdt og længe.

Da Sverige kom med i EU, var mange bekymret over, at der via Sverige, som har et meget stærkt princip om aktindsigt, ville ske lækage af dokumenter, men dette har slet ikke været tilfældet. Hr. Cashman kan berette om dette, fordi en person, der går ind for gennemsigtighed og tilgængelighed, også vil vide hvor grænserne er for arbejds materiale, hemmeligholdelse og udbredelse af oplysninger.

I Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender undlod Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater at stemme. Jeg håber, at man nu går ind for større aktindsigt inden for EU, således at det svenske formandskab sammen med alle os andre vil kunne sikre fremdrift for dette vigtige og centrale demokratiske spørgsmål på alle EU-borgernes vegne. Jeg kan dog sagtens forstå PPE-DE-Gruppens tøven – det var immervæk deres gruppe, som sikrede, at vi var tvunget til hemmelig afstemning, da forhandlingerne med Tyrkiet om tiltrædelse skulle indledes. Er det mon det, man ønsker? Forhåbentlig vil Parlamentet nu stå sammen, således at vi ved valget til Parlamentet i juni med stolthed kan sige til vælgere, at EU i stadig større grad vil blive åbent – at vi ikke har nogen skjulte dagsordener, og at vi ønsker at blive vurderet og bedømt på det, vi gør – og med en gennemsigtighed, vi kan være stolte af. Vi får gennemført mange gode ting, og det ville være godt, hvis borgerne bedre kunne følge med i det arbejde, vi udfører.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Det er klart for enhver, at beslutningsprocessen i Fællesskabets institutioner og organer skal være åben og offentlig tilgængelig. Det er demokratiets grundlag. På baggrund af dette princip skal borgerne og de valgte myndigheder have bredest mulig aktindsigt i dokumenterne i EU's institutioner, herunder Parlamentet. Dette vil gøre det muligt for borgerne reelt at deltage i den politiske proces og at anmode de offentlige myndigheder om tydeliggørende oplysninger.

Til trods for indsatsen fra EU-institutionernes side for at øge åbenheden og gennemsigtigheden er situationen desværre langt fra tilfredsstillende. Udvalget for Andragender har anført, at borgerne er bevidste om disse mangler og svigt i gennemførelsen af denne rettighed. Det er særdeles vigtigt, at borgerne ved de procedurer for rettighedsovertrædelser, der ofte indledes som følge borgernes andragender, er sikret fuld aktindsigt i samtlige dokumenter på hvert enkelt trin ved udøvelse af deres rettigheder. Dette bør også finde anvendelse på de dokumenter, som EU's institutioner modtager fra medlemsstaterne. Dette har været et væsentligt problem, selv for Kommissionen i den tyske Jugendamt-sag, hvor adgangen til oplysninger var yderst begrænset, selv om det var offentlige oplysninger.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at let adgang for andragere til de oplysninger, de har brug for, skal være grundlaget for at få succes med det europæiske åbenhedsinitiativ. Demokratiets principper kræver det.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Problemet med offentlighedens fremmedgørelse over for det politiske liv i EU er velkendt, og derfor forsøger vi igen og igen at vise, hvor borgervenerlige vi er. Dette omfatter stadig vedvarende initiativer med sigte på at forenkle aktindsigten i Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.

Internettet er naturligvis et billigt og enkelt værktøj til at opnå dette. EU's hjemmeside er blevet revideret og er i det mindste blevet mere logisk og lettere at navigere rundt på end tidligere. Med sin tilstedeværelse på internettet understreger EU også, hvor vigtig en faktor flersprogetheden er til at opnå større gennemsigtighed, legitimitet og effektivitet inden for EU. Alligevel lever hjemmesiden ret besat ikke op til budskabet. I praksis ville konsekvent anvendelse af de tre arbejdsprog tysk, engelsk og fransk faktisk gøre det muligt at nå ud til flertallet af befolkningen.

Selv det nuværende formandskabs hjemmeside, som er på engelsk, fransk og tjekkisk, tager ikke højde for, at tysk, som er modersmål for 18 % af EU's befolkning, er det sprog, der har de fleste indfødte sprogbrugere i EU, samtidig med at yderligere 14 % af EU's borgere taler det som fremmedsprog. Det er efter min mening på tide, at denne kendsgerning tillægges mere opmærksomhed.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Adgang til oplysninger er en af demokratiets hjørnesten. Befolkningen skal have den videst mulige adgang til alle oplysninger på de tidlige stadier i institutionernes beslutningsproces eller om baggrunden for disse beslutninger, således at borgerne fuldt ud kan deltage i formuleringen af politikkerne.

EU har ambitioner om at blive mere demokratisk og tilgængelig for sine borgere, så det er af afgørende betydning, at der gives den videst mulige aktindsigt i EU-dokumenter med henblik på EU's bestræbelser på at øge borgernes tillid til EU-institutionerne og til selve disse institutioners legitimitet. Jeg var derfor temmelig skuffet over Kommissionens forslag til forordning, selv om jeg gerne vil lykønske ordføreren, idet han har udført et virkelig godt, engageret og dygtigt stykke arbejde i denne sammenhæng.

Jeg vil også gerne takke fru Jäätteenmäki for hendes store indsats i denne sag. De har begge holdt sig til de ledende principper om åbenhed og gennemsigtighed, idet manglende aktindsigt i dokumenter i en institution er en absolut undtagelse. Disse undtagelser er i nogle tilfælde nødvendige, men de bør begrænses mest muligt og bygge på et klart præciseret grundlag.

Jeg ser også positivt på initiativerne med hensyn til at presse på for, at dokumenter udbredes mere proaktivt og fuldstændigt ved hjælp af forbedrede databaser på internettet. Aktindsigt i dokumenter er også et spørgsmål om at kunne finde dem. Ofte findes oplysningerne online, men det er kompliceret at finde dem i databaserne, og her har vi bestemt brug for, at systemerne udvikles markant.

Her i Parlamentet kæmper vi for demokratiet og burde derfor allerede have været mere aktive. Vi er nødt til at have meget mere mod til at forsvare den udvidede aktindsigt i og gennemsigtighed for samtlige dokumenter. Jeg mener ikke, at dette er det rette tidspunkt til at indgå kompromiser, for vi risikerer så også at kompromittere vores omdømme som gode beslutningstagere i vælernes øjne.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske Michael Cashman, idet han har udarbejdet en bemærkelsesværdig betænkning, som berører et af de vigtigste aspekter af det europæiske demokrati.

EU gennemgår for tiden systematiske ændringer og omstruktureringer. Desværre er kommunikationen mellem EU og borgerne ikke på omgangshøjde med disse ændringer. Situationen er noget tilsvarende med hensyn til aktindsigt og oplysninger til borgerne selv.

Gennemsigtighed er et fundamentalt princip i EU som anført i artikel 255 i EF-traktaten. Hver medborger i EU og enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller fast driftssted i en medlemsstat har ret til aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.

Vi kan kun få borgerne i EU interesseret i og til at have tillid til EU-institutionerne, parlamentsmedlemmerne og de nationale politikere, hvis vi stiller fuldstændige og ærlige oplysninger til rådighed. Det er derfor vores pligt at øge gennemsigtigheden og effektiviteten i EU's institutioner i størst muligt omfang. Vi skal fokusere på at gøre det lettere for brugerne at få adgang til oplysninger og på fortsat at forenkle systemet og redskaberne.

Selv om det ville være nok med en række forbedringer og strømlinede ændringer, udgør den forordning, som behandles i den foreliggende betænkning, et fornuftigt retsgrundlag. Jeg beklager derfor, at Kommissionen ikke tog højde for ordførerens forslag fra 2006 om gennemsigtighed.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Aktindsigt er en del af gennemsigtighedsprocessen, men der er mange andre spørgsmål. Anvendelsen af dokumenter og oplysninger er et centralt punkt, og et af de store problemer, vi har – og vi anerkender det, og den tilstedeværende kommissær er en af mest erfarne – er at få udbredt kendskabet til EU's beslutningsproces, fordi folk ikke forstår processen. Under debatten i Irland om Lissabontraktaten kom folk op til mig og sagde: "Du står og opfordrer os indtrængende til at stemme ja, og du kommer til at miste dit arbejde". De troede, jeg var kommissær – Gud forbyde det!

Det er ikke nok at sige, at vi giver folk massevis af oplysninger, fordi det på en måde ville føre til manglende gennemsigtighed, idet man så bare pakker tingene ind i bjerger af papirer, men uden nogen klarhed. Jeg ville foretrække, at folk fuldt ud forstod, hvordan vi arbejder her på stedet, og derfor kunne engagere sig i det. Jeg

vil vove den påstand, at der er mange her i Parlamentet, som ikke fuldt ud ved, hvordan arbejdet foregår her på stedet. Det siger vist alt.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! I et forsøg på at løse de baltiske landes problem med at være en "energjø", navnlig med den voksende trussel mod Litauens energisikkerhed efter lukningen af Ignalina-kernekraftværket ved udgangen af 2009, har Kommissionen udarbejdet en EU-strategi for Østersøregionen. Jeg opfordrede Kommissionens Generaldirektorat for Energi og Transport til at give mulighed for at se dokumentet. Jeg fik at vide, at der ikke havde været nogen drøftelse med den gruppe på højt plan, som havde formuleret strategien, om muligheden for at stille oplysninger og dokumenter i sagen til rådighed for offentligheden ("... dele dem med omverdenen...", som det hed i svaret). Europa-Parlamentet er blevet klassificeret som omverdenen, hvortil man ikke ønsker at afgive oplysninger. Vi har jo igen og igen drøftet de muligheder, borgerne har, for at se dokumenter fra EU's institutioner! Hvis et medlem af Europa-Parlamentet som repræsentant for borgerne ikke har en sådan rettighed, er det en katastrofal situation.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for en interessant debat og for de mange værdifulde bemærkninger.

Forordning (EF) nr. 1049/2001 vil nu blive ajourført som "udgave nr. to", kan man sige. Det er vigtigt igen at fremhæve, at vi ikke starter helt fra bunden. Vi har allerede et godt grundlag, og det er blot et spørgsmål om, at der sker nogle forbedringer. Dette vil også blive en udgave, der egner sig til internettets tidsalder som nævnt under debatten. Som et eksempel på disse forbedringer vil elektroniske registre nu være omfattet og forøge den aktive informationsudbredelse.

Den ideelle situation ville naturligvis være, at vi udbredte oplysningerne så aktivt, at der ikke var nogen anmodninger om aktindsigt, da alle dokumenter i forvejen var tilgængelige – dog naturligvis med visse undtagelser. Jeg kan give et eksempel på, hvad der kan gøres. Jeg har nemlig allerede gjort registrene over min egen korrespondance tilgængelige på internettet, således at man kan se min korrespondance og mine dokumenter.

Det er ikke muligt for mig at gennemgå alle de bemærkninger, der fremkom under forhandlingen, men jeg vil gerne udtale mig kort om nogle få centrale punkter, hvoraf det ene drejer sig om definitionen af dokumenter i henhold til artikel 3. Dette er en af de artikler i Kommissionens forslag, som er blevet drøftet mest og ganske rigtigt kritiseret mest.

Vi fastholder, at den nuværende definition fører til dobbelttydighed og en risiko for uforudsigelighed og dårlig praksis. Er denne Post-It-seddel f.eks. et dokument? Ifølge hr. Cashman er det tilfældet, og i henhold til den brede definition i forordningen kunne det meget vel være rigtigt – og det samme kunne gælde for de andre ting, jeg har griflet ned her. Det er ikke altid nyttigt at gøre en definition alt for bred. Vi fastholder stadig, at der skal være en bred definition, men vi vil reducere omfanget af skønsmæssig tilbageholdelse af dokumentoplysninger. Den definition, vi foreslår, er meget bredere end den opfattelse af et officielt dokument, der ofte anvendes i national lovgivning. Definitionen ligger meget tæt på det informationsbegreb, der f.eks. er i britisk lov om informationsfrihed og i nederlandsk lov om gennemsigtighed. Ifølge Kommissionens forretningsorden er der pligt til at indføre dokumenter i registeret, men det fremgår ikke, hvornår et dokument hører ind under reglerne. Så vi har præciseret forholdene og hjulpet med en definition af dokumenter. Dette vil også gøre det nemmere for borgerne at finde ud af, hvad det er, man kan og bør anmode om for at få fyldestgørende oplysninger. En mere præcis definition af dokumenter betyder, at administrationen bliver mere sikker, og at borgerne får større klarhed.

Domstolen har fastslået, at dokumenter vedrørende en igangværende efterforskning klart er omfattet af en undtagelse til retten til aktindsigt, og at der derfor på det pågældende tidspunkt ikke er aktindsigt, og at dette ikke udgør nogen yderligere begrænsning af retten til aktindsigt. Og så vil jeg godt lige pointere, at der ikke er nogen medlemsstat, hvor borgerne har aktindsigt i konkurrencemyndighedernes dokumenter.

Jeg erkender også, at vi kunne have præciseret og formuleret tingene bedre i artikel 3. Jeg tror, vi har det samme mål, og det bør således også være muligt at finde en klar og utvetydig formulering. Dette er et eksempel på et område, hvor vi bør være i stand til at opnå en god kompromistekst.

Et andet uhyre omdiskuteret punkt er artikel 5, stk. 2, om aktindsigt i medlemsstaternes dokumenter. Lad mig sige det klart, at Kommissionens hensigt har været at gennemføre det, som EF-Domstolen har fastslået, og medlemsstaterne skal rent faktisk retfærdiggøre, hvorfor de nægter aktindsigt i et af deres dokumenter, præcis ligesom institutionerne gør det vedrørende alle øvrige dokumenter. I sidste ende vil det altid være bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1049/2001, der gælder.

Det er dog lige så vigtigt, at Kommissionen kan have korrespondance med medlemsstaterne, f.eks. vedrørende overtrædelser af EU-lovgivningen. Vi bliver nødt til at have mulighed for hurtigt at finde løsninger, der er tilfredsstillende både set fra Kommissionens og EU-borgernes side, som kodificeret i EU-lovgivningen. Disse former for henvendelser skal nødvendigvis forblive fortrolige, hvilket også Domstolen har udtalt.

Til slut vil jeg gerne lige komme med en kommentar til råderummet som omhandlet i artikel 4, stk. 3. Hvis vi tænker os godt om, tror jeg, de fleste mennesker vil være enige i, at Parlamentet såvel som Kommissionen og Rådet har behov for et vist råderum. Dokumenter i forbindelse med beslutninger, som endnu ikke er truffet, eller vedrørende interne drøftelser er ikke det samme som andre dokumenter. Hvad med notaterne fra politiske gruppemøder eller formøder? Parlamentet har selv identificeret en række problemer og begrænsninger som følge af manglende råderum – igen under hensyntagen til, hvad der ville gavne borgerne mest, og hvad der ville være mest nyttigt.

Jeg må sige, at jeg gerne havde set, at Rådet havde været til stede – ligesom det allerede er blevet nævnt af mange – og jeg havde også gerne set større fremmøde i mødesalen, da der er tale om helt centrale spørgsmål for os alle. Den store opgave for os alle i de næste par uger eller måneder er at finde fælles fodslag. Det gælder også her i Europa-Parlamentet, og forhandlingen i dag har vist, at det ikke altid er så let. Jo større splittelse der er, jo vanskeligere vil det være, når de tre institutioner afholder drøftelser. Parlamentet, Rådet og Kommissionen spiller hver især sin rolle, som skal respekteres, og forhåbentlig vil Parlamentet tale med en samlet og kraftig stemme, da det vil gavne os alle og give et bedre slutresultat, som forhåbentlig vil være en velafvejet og gangbar kompromistekst.

Michael Cashman, ordfører. – (EN) Hr. formand! Dette var interessante bemærkninger, men jeg er bange for, at de ikke har meget at gøre med indholdet i min betænkning.

Jeg vil gerne påpege, at vi ikke har noget at frygte ved kontrol fra offentlighedens side, og vi har som institutioner absolut alt at frygte ved at skjule oplysninger. Vi bliver mere sårbare. Jeg vil gerne sige til kommissæren, at det er officielle dokumenter, som skal være tilgængelige, og hun bedes gå tilbage og læse betænkningen igen. Råderummet. Officielle dokumenter. Ifølge begrebet råderum vil dette ikke være officielle dokumenter. Gå tilbage og læs betænkningen igen. Accepter vores principper.

Det har været en interessant forhandling, men jeg må sige, at omarbejdningen – som kommissæren forsvarede – ikke er i den tværinstitutionelle aftales ånd og ikke er tilstrækkelig. Ifølge kommissæren har det fungeret fint, men jeg er bange for, at der i omarbejdningen ikke tages højde for den vitale retspraksis med hensyn til, hvad der rent faktisk skal gøres.

Min anledning til at udsætte den endelige afstemning er, at vi skal have absolut maksimal fleksibilitet til at forhandle med de politiske partier og med institutionerne. Jeg vil endvidere gerne påpege, at der ikke er noget, der hindrer Kommissionen i at ændre sit forslag på et hvilket som helst tidspunkt efter afstemningen i morgen, undtagen muligvis institutionel og politisk modvilje.

Jeg synes, det er ret nedladende at fortælle os, at vi vil få nogle handlingsplaner. Jeg betvivler ikke kommissærens personlige engagement med hensyn til åbenhed og gennemsigtighed, men jeg ønsker ikke handlingsplaner for EU's borgere. Jeg ønsker retligt nedfældede rettigheder, som ikke kan fjernes – ikke almisser, men rettigheder.

Parlamentet skal derfor lægge politisk pres på formandskabet for at indlede forhandlinger, og måske bliver vi nødt til at forhandle uden Kommissionen. Som kommissæren jo sagde, er Rådet ikke til stede, men jeg opgiver ikke Rådet. Jeg har været i politik længe nok til at vide, at man kæmper og kæmper.

Lad mig med forlov til slut komme med et citat: "Min regering går stærkt ind for at skabe en hidtil uset grad af åbenhed i forvaltningen. Vi vil arbejde sammen for at sikre offentlig tillid og udvikle et system til opnåelse af gennemsigtighed, offentlig deltagelse og samarbejde. Åbenhed vil styrke vores demokrati og fremme effektiviteten i forvaltningen". Således lød ordene fra Barack Obama den 21. januar 2009. Jeg afventer en lignende meddelelse fra Kommissionen eller faktisk fra Kommissionens formand, José Manuel Barroso.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 11. marts 2009.

(Mødet udsat kl. 11.45 og genoptaget kl. 12.50)

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Europa-Parlamentets ændringsforslag til forordningen om aktindsigt i EU-institutionernes dokumenter, navnlig i dokumenter angående lovgivningsproceduren, er et igangsættende skridt med hensyn til sikring af gennemsigtighed og medborgerdemokrati i Europa.

Kravet om, at hvert initiativ eller dokument, der på en eller anden måde sigter mod at påvirke beslutningstagningsprocessen, skal offentliggøres, er efter min mening særlig vigtigt.

Vi er alle sammen klar over, at forskellige interessegrupper ofte forsøger at påvirke lovgivningsproceduren ved at fremføre argumenter. Borgerne i EU har al mulig ret til at kende disse argumenter og indgreb i lovgivningsproceduren. De skal kunne bedømme hovedpunkterne og vurdere den endelige holdning, som deres regering, Kommissionen og naturligvis deres parlamentsmedlemmer indtager.

På nationalt plan skal medlemsstaterne som minimum sikre det samme gennemsigtighedsniveau for deres borgere på baggrund af et udtrykkeligt krav i Europa-Parlamentets betænkning, hvilket er en opfordring, der forhåbentlig meget snart vil få regeringerne og de nationale parlamenter i medlemslandene til at handle.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

8. Afstemningstid

Formanden. – Inden vi begynder afstemningen vil jeg gerne oplyse medlemmerne om, at vi i dag indfører et nyt informationssystem for vores afstemninger her i mødesalen. Hovedelementet er, at man på en af storskærmene kan se den officielle afstemningsliste, der er udarbejdet af Tabling Desk. På skærmene vil hver enkelt afstemning blive fremhævet, når den bliver bekendtgjort, hvilket dermed gør det lettere for alle medlemmer at følge med i afstemningen.

Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne bede om en præcisering. Forholder det sig sådan, at formanden har bestemt, at vi skal benytte omarbejdningssproceduren til afstemningen om Krahmer-betænkningen i dag og afstemningen om Cashman-betænkningen i morgen? Hvis det er tilfældet, anmoder min gruppe om, at vi udsætter afstemningen om Krahmer-betænkningen til i morgen, således at vi kan undersøge virkningerne af at benytte omarbejdningssproceduren for afstemningen.

Formanden. – Formanden overvejer disse to punkter. Når vi kommer til Krahmer-betænkningen tager vi Deres indlæg til forretningsordenen.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg ønsker Parlamentet tillykke med det nye informationssystem. Det ser dog ud til, at der er nogle informationer vedrørende den daglige rutine, der ikke bliver formidlet.

Det glæder mig imidlertid meget, at det på 50-års-dagen for Kinas besættelse af Tibet er lykkedes for mange af os at hænge det tibetanske flag op. Jeg har ladet mig fortælle, at Præsidiets på forhånd havde sagt, at bestemte flag ikke må hænges op, hvilket vil sige, at parlamentsmedlemmerne ikke kan hænge dem op på denne vigtige dag. Er der nogen opdaterede oplysninger om dette spørgsmål?

Formanden. – Jeg forstår, at der har hersket en vis forvirring om dette punkt, men formanden har sagt, at man for god ordens skyld i dag – og det glæder mig at se så mange flag her i mødesalen; jeg har faktisk også selv ét i min lomme her – har lov til at hænge det tibetanske flag op.

Dette giver mig mulighed for at byde Kasur Tashi Wangdi, der er stedfortræder for hans Hellighed, Dalai Lama, velkommen i Europa-Parlamentet.

(Vedvarende bifald)

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil med forlov gerne sige nogle få alvorlige og vigtige ord. Vi har lige rundet årsdagen for den barbariske nedskydning med nakkeskud af 20 000 polske officerer og medlemmer af landets intelligentsia i Katyń i 1940 på ordre fra "nationernes fader", Joseph Stalin. Dette betød udryddelsen af lederne og eliten i en nation, der kæmpede for sin egen og Europas frihed.

For fire år siden bad jeg om et minuts stilhed for at mindes disse mennesker, men Parlamentet afviste anmodningen. Jeg vil derfor ikke bede om dette i dag, og vil fritage formandskabet for at skulle træffe det, der åbenbart er sådan en vanskelig beslutning. I stedet ønsker jeg, at vi ikke glemmer denne tragedie, og at vores fælles indsats kan afværge folkedrab af denne type på det europæiske kontinent i fremtiden.

(Bifald)

Formanden. – Tak til hr. Zaleski – bifaldet taler for sig selv.

8.1. Aftale EF-Armenien om visse aspekter af lufttrafik (A6-0049/2009, Paolo Costa) (afstemning)

8.2. Aftale EF/Israel om visse aspekter af lufttrafik (A6-0059/2009, Paolo Costa) (afstemning)

8.3. Tillægsprotokol til aftale EF/Sydafrika for at tage hensyn til Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU (A6-0073/2009, Josep Borrell Fontelles) (afstemning)

8.4. Grænseforvaltningen i EU og i tredjelande (A6-0061/2009, Jeanine Hennis-Plasschaert) (afstemning)

8.5. Grænseoverskridende flytning af virksomheders hjemsted (A6-0040/2009, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

8.6. Det fælles europæiske asylsystems fremtid (A6-0050/2009, Giusto Catania) (afstemning)

8.7. Integreret struktur for intern kontrol (A6-0022/2009, Gabriele Stauner) (afstemning)

8.8. Bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område

8.9. Lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (A6-0014/2009, Bert Doorn) (afstemning)

8.10. Ligebehandling og lige adgang for mænd og kvinder inden for scenekunsten (A6-0003/2009, Claire Gibault) (afstemning)

– Før afstemningen:

Claire Gibault, ordfører. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Muligheden for at få en karriere inden for scenekunsten er også præget af, at der fortsat er langt til fuld ligestilling mellem mænd og kvinder.

Da jeg er involveret i kunst, ligger dette emne mig meget på sinde, da der stadig hersker forskelsbehandling over for kvinder inden for scenekunsten, navnlig når det drejer sig om overordnede stillinger. Der er meget få kvindelige ledere inden for teater, dans, opera osv.

Det er f.eks. vigtigt at udvide praksis med at afholde optagelsesprøver bag en skærm ved ansættelse af orkestermusikere analogt med den eksisterende praksis i erhvervslivet med at se på anonyme CV'er, til dels fordi det er den eneste måde, hvorpå kvinder vil få arbejde som orkestersonister, og også fordi det er en god måde at bekæmpe racediskrimination på.

Desuden er det endnu vanskeligere at forene arbejds- og familielivet for kvinder i denne branche på grund af de dermed forbundne skæve arbejdstider, og der er således behov for at have bestemte åbningstider for vuggestuer, som opfylder scenekunstneres behov.

Som kulturens vugge kan Europa ikke fortsætte med ingenting at gøre i lyset af disse problemer, som påfører Europa ulemper.

8.11. Krav til typegodkendelse af motorkøretøjers generelle sikkerhed (A6-0482/2008, Andreas Schwab) (afstemning)

8.12. Industriemissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) (omarbejdning) (A6-0046/2009, Holger Krahmer) (afstemning)

– Før afstemningen:

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvis jeg har forstået formanden korrekt, antyder han, at formandskabet ikke ønsker at benytte omarbejdningsproceduren for Krahmer-betænkningen i dag og Cashman-betænkningen. I så fald anmoder min gruppe om, at vi udsætter afstemningen til i morgen, således at vi kan undersøge virkningerne heraf.

Guido Sacconi, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Som tidligere nævnt går jeg ind for dette forslag, selv om jeg gerne vil gøre opmærksom på, at problemet, hvis der ikke var blevet fremlagt ændringsforslag, som går noget ud over det, der blev vedtaget på baggrund af et generelt kompromis i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevaresikkerhed, ikke ville være opstået, da kompromisændringsforslagene var helt i overensstemmelse med indholdet i denne ændring, dvs. en omarbejdning. Hvis dette havde været tilfældet, kunne vi have stemt i dag, men vi accepterer udsættelsen, da det giver god mening.

Caroline Jackson, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvis hr. Watson foreslår, at vi bør overveje virkningerne af omarbejdningen, ville det være passende, hvis han nu forklarede os, hvad virkningerne ved omarbejdningen er. Han vil muligvis gerne veksle ord med hr. Corbett, inden han svarer.

Jeg er forholdsvis afslappet omkring dette, men det ville, da vi er helt klar til at stemme om dette, og vi sandsynligvis ikke ændrer holdning ved den faktiske afstemning – for, imod eller stemmeundladelse – i lyset af omarbejdningsprocedurerne være meget mere fornuftigt at stemme nu, hvor vi har tiden, frem for i al hast at tilføje dette afstemningspunkt på listen for i morgen, hvor vi har mange andre punkter. Jeg er således imod at udsætte afstemningen.

Holger Krahmer, ordfører. – (DE) Hr. formand! Det glæder mig meget, at formanden endelig har givet ordet til ordføreren. Jeg er også ganske overrasket!

På nuværende tidspunkt er vi stadig ved at vænne os til bestemmelserne om omarbejdning. Jeg vil dog gerne henlede opmærksomheden på, at anvendelsen af disse bestemmelser ikke er nogen overraskelse, selv ikke lige inden en afstemning. Vi har allerede anvendt disse bestemmelser konsekvent i udvalget, og det er kun logisk, at de bliver anvendt konsekvent i mødesalen.

Hvis vi skulle stemme nu, ville der ikke være et eneste ændringsforslag eller et eneste kompromis, der skulle stemmes om, som ikke var blevet drøftet. Alt er udspecificeret på afstemningslisten. Af samme grund som hr. Sacconi, men med en anden konklusion, ser jeg ikke nogen som helst grund til at udsætte afstemningen. Vi kan stemme nu!

(Bifald)

(Parlamentet forkastede anmodningen)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Da vi har besluttet at stemme, vil jeg gerne have oplyst, hvorfor det blev fastslået, at så mange af ændringsforslagene ikke opfyldt betingelserne for behandling. Det er problemets kerne, og det punkt, der oprindeligt blev taget op i forbindelse med de omarbejdede versioner, der skulle tages op til fornyet behandling. Vi forstår ikke, hvorfor nogle af ændringsforslagene ikke opfyldte betingelserne for behandling. Kunne formanden præcisere dette, inden vi går over til afstemningen?

Formanden. – Jeg ved i store træk, hvad problemstillingen er, men jeg kan desværre ikke oplyse om enkelthederne. Men vi stemmer nu om de ændringsforslag, som er blevet behandlet i udvalget, som opfyldte betingelserne for behandling, som vedrører saglige forhold, og som repræsenterer eller ikke repræsenterer Parlamentets holdning.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Hr. formand! Jeg vil blot gerne sige, at episoden i dag helt klart viser, at aftalen om omarbejdning ikke fungerer, og at det vil påvirke vores beføjelser som suveræn myndighed. Det er, som vi nu så tydeligt ser, problemet med denne procedure.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg beklager, at jeg gør denne drøftelse endnu længere, men lad mig bygge videre på det, som fru Doyle og fru Frassoni lige sagde. Som en af forslagsstillerne til en række af ændringsforslagene var jeg i kontakt med formandens kontor helt frem til kl. 11.50 og kunne ikke få et klart ja eller nej med hensyn til, om de ændringsforslag, vi fremlagde – 136 til 139 – ville komme til afstemning eller ej. Det var uklart, og de sidste ord var, at afstemningen formentlig ville blive udsat. Som Avril Doyle nævnte, kan vi simpelthen ikke forstå, hvorfor disse ændringsforslag ikke opfyldte betingelserne for behandling. For klarhedens skyld bør vi have mere tid og få en præcisering fra formandens kontor.

Formanden. – Jeg har fået oplyst, at der er blevet truffet en afgørelse, og kun visse af ændringsforslagene opfyldte betingelserne for behandling, således som det er kutyme i ethvert parlament. Jeg tror, det kunne være nyttigt, hvis der i morgen kom en erklæring fra formanden med afholdelse af en afstemning, således at der kommer en afklaring. Men vi bliver nødt til at gå over til afstemningen nu. Jeg beklager på vegne af dem, der er skuffet.

– Før afstemningen om ændringsforslag 88:

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! På de fleste af vores afstemningslister er det markeret, at ændringsforslag 88 og 89 ikke opfylder betingelserne for behandling, og der står ikke noget om, hvor stemmeafgivningen skal foregå. Formanden vil jo gerne have os til at stemme, men vi har altså et lille problem, fordi vi ikke ved, hvad vi stemmer om, og heller ikke hvilken vej, vi skal stemme.

Må jeg foreslå, at man tænker lidt nærmere over denne nye procedure, vi benytter til omarbejdning, fordi der tilsyneladende mangler samordning og kommunikation omkring de forskellige politiske grupper.

Holger Krahmer, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kan være til hjælp her og endog fortælle formanden, hvad han selv har besluttet. Vi har nu ændringsforslag 106, 139, 88 og 89. Formanden har fastslået, at ændringsforslag 88 opfylder betingelserne. Alle har en bemærkning om dette på deres afstemningsliste. Hvis dette ikke er tilfældet, skal man tale med de ansvarlige i sin gruppe. Jeg beklager.

– Efter afstemningen:

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Nogle af de ændringsforslag, som ifølge formanden ikke opfyldte betingelserne for behandling, blev også fastslået ikke at opfylde betingelserne for behandling af formanden i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer i løbet af omarbejdningsproceduren. Dette Parlament har ingen ret til at indføre lovgivning. Parlamentets eneste chance for at øve indflydelse er ved ændring af den lovgivning, vi bliver præsenteret for. Tilsyneladende har vi på den måde, hvorpå vi har fortolket omarbejdningsprocedurerne, kastreret os selv. Formanden skal vide, at hvis Parlamentet skal vise sin sande virilitet, er vi nødt til at tage disse procedurer op til fornyet behandling.

8.13. Statutten for det europæiske private selskab (A6-0044/2009, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

– Efter afstemningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Efter min vurdering var det med indførelsen af denne vidunderlige højteknologi her hensigten at spare tid og øge effektiviteten. Som bekendt har jeg stor respekt for den måde, hvorpå formanden udøver sit hverv, men vi kan sagtens undvære den detaljerede optælling af resultaterne. Formanden kan blot bekendtgøre, om et forslag er "vedtaget" eller "ikke vedtaget". Det er tilstrækkeligt. Alt står jo på vores skærme.

8.14. Budgetretningslinjer 2010, Sektion III – Kommissionen (A6-0111/2009, László Surján) (afstemning)

– Før afstemningen om punkt 13:

László Surján, ordfører. – (EN) Hr. formand! Med henblik på samråd vil jeg gerne stille et mundtligt ændringsforslag, som er blevet omdelt, til punkt 13. Teksten burde lyde som følger: "[...] samt intern

sikkerhed, herunder navnlig i forhold til kampen mod terror, indvandring, demografiske udfordringer [...]”, i stedet for den gamle udgave [...] samt indre sikkerhed, herunder navnlig indvandring, kampen mod terror, demografiske udfordringer [...]”.

Jeg vil anmode Parlamentet om at støtte dette mundtlige ændringsforslag.

Anne E. Jensen (ALDE). – (EN) Hr. formand! I teksten på afstemningslisten er der et komma mellem ”terror” og ”indvandring”, hvorimod vi var blevet enige om et semikolon. Det kunne man ikke høre, da hr. Surján læste teksten op. Vi vil gerne have dette semikolon mellem ”terror” og ”indvandring”.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

– Før afstemningen om ændringsforslag 16:

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det, vi her taler om, er ”forskellige gastransportruter”, og jeg vil også tilføje ordene ”og ressourcer”.

Det er nemlig ikke alene gastransportruterne, men også gaskilderne, som bør diversificeres, og dette punkt ville hermed være omfattet. Hvis ændringsforslaget forkastes, bør dette punkt indgå i den oprindelige tekst.

László Surján, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg har ingen indvendinger mod hr. Swobodas mundtlige ændringsforslag, som henviser til den oprindelige tekst. Under alle omstændigheder fik jeg af Tabling Office at vide, at dette ændringsforslag kun er gyldigt for det ændrede forslag. Hvis dette ikke er tilfældet, foretrækker jeg, at dette mundtlige ændringsforslag er en del af det oprindelige forslag. De medlemmer, der følger mit råd, skal derfor stemme mod den første del i denne femte afstemning, og derefter vil der komme en ekstra afstemning, som ikke er på afstemningslisten, om dette mundtlige ændringsforslag, som jeg støtter.

Hannes Swoboda (PSE). – (EN) Hr. formand! Det mundtlige ændringsforslag gælder i begge tilfælde, men jeg ved, at PPE-DE-Gruppen vil stemme forskelligt i den delte afstemning, så jeg er enig i, at det ikke ændrer noget.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

László Surján (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi havde ingen afstemning om hr. Swobodas mundtlige forslag, så hvis Parlamentet ønsker at støtte hans mundtlige ændringsforslag, må vi stemme for, at det stadig er gyldigt til den oprindelige tekst. Ellers vil vi have haft fire afstemninger og forkastet det, hvilket kræver fem afstemninger.

Formanden. – Det mundtlige ændringsforslag var indarbejdet i den første af de fire afstemninger. Det er det, der står på afstemningslisten. Forslaget var indarbejdet i den første af de delte afstemninger og blev forkastet.

László Surján (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Nej, i afstemningslisten uden det mundtlige ændringsforslag stemte vi om den første del af PSE-Gruppens ændringsforslag, og det blev forkastet. Ud over det oprindelige ændringsforslag fra PSE-Gruppen stillede hr. Swoboda forslag om at tilføje ordet ”kilder”. Jeg er hverken for eller imod. Jeg klager ikke, hvis PSE-Gruppen ikke klager. Jeg vil blot gerne præcisere, at mig bekendt er ordet ”kilder” ikke indeholdt i teksten.

Formanden. – Det er korrekt.

László Surján (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Så vi burde altså have haft en afstemning om, hvorvidt vi ville have ordet med eller ej.

Formanden. – Nej. Jeg spurgte, om der var nogen indvendinger mod det mundtlige ændringsforslag. Der var ingen, og derfor var ordet en del af det ændringsforslag, der blev stemt om i den første afstemning ved navneopråb, og som blev forkastet. Sådan forholder det sig.

– Før afstemningen om punkt 31:

László Surján (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Dette er meget enkelt. Jeg foreslår, at ordet ”frygt” i den oprindelige tekst erstattes med ordet ”bekymringer”.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

8.15. Budgetretningslinjer 2010 – Sektion I, II, IV, V, VI, VII, VIII og IX (A6-0057/2009, Vladimír Maňka) (afstemning)

– Før afstemningen:

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi må jo se at komme videre, men jeg kan se, at der er gået fuldstændig inflation i afstemningerne ved navneopråb. Den seneste betænkning, vi stemte om – Herczog-betænkningen – har navneopråb for hvert enkelt ændringsforslag. Kunne vi opfordre hr. Corbett og andre lyse hoveder til at udtænke et "rationeringssystem", så vi rent faktisk kan komme til frokost?

8.16. Sikkerhed ved online-spil (A6-0064/2009, Christel Schaldemose) (afstemning)

8.17. Sikring af fødevarer kvalitet (A6-0088/2009, Maria Petre) (afstemning)

8.18. Beretning om konkurrencepolitikken 2006 og 2007 (A6-0011/2009, Jonathan Evans) (afstemning)

8.19. "Small Business Act" (A6-0074/2009, Edit Herczog) (afstemning)

– Før afstemningen om punkt 8:

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne – da den sultne hr. Beazley kom med en kommentar om afstemningerne ved navneopråb – påpege, at hver afstemning ved navneopråb for den følgende betæknings vedkommende sker på anmodning fra PPE-DE-Gruppen. Og så er der vist ikke mere at sige om det!

Formanden. – Og hr. Beazley er et meget ivrigt medlem af PPE-DE-Gruppen!

(Latter)

Afstemningstiden er afsluttet.

9. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0040/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Det er mærkeligt, at svaret her i Parlamentet uanset krisen altid synes at være større europæisk integration. De fleste mennesker, der er blevet belemret med de økonomiske jammerhistorier, vi har hørt det seneste halve år, opfatter situationen som skræmmende og muligvis smertelig. Men her i Parlamentet ser vi situationen som en mulighed for at indføre mere regulering, mere ensretning og mere harmonisering på EU-plan, sådan som det fremgår af den foreliggende betænkning.

Problemet med dette er, at de personer, der træffer disse beslutninger, vil være beskyttet mod konsekvenserne af krisen. De bor i deres fine kæmpehuse og palævillaer, afskærmet og afsondret i deres bilkorteger, deres biler med privatchauffør og deres officielle banketter. De kommer ikke til at betale den pris, som vores vælgere gør, som følge af disse økonomiske politikker. Det er efter min opfattelse helt indlysende, at vi skal reagere på den økonomiske krise med større fleksibilitet og ved at lade landene selv tilpasse deres rentesatser efter eget behov. I stedet gør vi det stik modsatte.

– Betænkning: Giusto Catania (A6-0050/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Hr. formand! Jeg har stemt for denne betænkning, fordi der lægges kraftig vægt på betydningen af at være solidarisk og på, at en fælles asylpolitik skal bygges på solidaritet. Jeg vil dog gerne understrege, at der er visse punkter i betænkningen, jeg ikke kan affinde mig med, og at jeg ville have stemt imod, hvis vi skulle have stemt individuelt. Jeg vil navnlig gerne fremhæve spørgsmålet om politikken med frihedsberøvelse. Jeg mener, vi skal være meget forsigtige, når vi taler om frihedsberøvelse af asylansøgere, fordi det ikke bare er et spørgsmål om at beslutte at sætte en stopper for frihedsberøvelse én gang for alle og

at få alle lande til at efterleve beslutningen. Der er visse specifikke omstændigheder, hvor anvendelse af frihedsberøvelse er og altid vil være vigtig.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg har stemt imod Catania-betænkningen, da jeg er helt og aldeles uenig i Kommissionens seneste forslag om asylpolitik, som ordføreren glæder sig over i den foreliggende betænkning.

Jeg frygter især, at det nye direktiv, som giver asylansøgere endnu lettere adgang til arbejdsmarkedet og oven i købet vil give dem en stor økonomisk ydelse, vil skabe en pullfaktor svarende til de kollektive legaliseringer, som blev foretaget i Spanien, Nederlandene, Belgien og Italien, hvis konsekvenser ganske enkelt var katastrofale.

Faktisk vil jeg gerne minde Parlamentet om, at der i henhold til den seneste optælling, stadig er mere end 20 mio. arbejdsløse i EU – og dette tal er sandsynligvis oppe på 25 mio. nu – hvilket vil sige, at det faktisk er en form for kollektivt selvmord at tiltrække endnu flere asylansøgere. Desuden mener jeg, at hele dette område udelukkende skal forblive en medlemsstatskompetence.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg har stemt imod Catania-betænkningen, da den helt klart afspejler en ekstrem venstreorienteret holdning, der sigter på simpelthen at umuliggøre ethvert effektivt asylbehandlingssystem. Ethvert misbrug af de allerede eksisterende systemer i medlemsstaterne bliver forsvaret og om muligt slået fast med syvtommersøm i lovgivningen.

Et eksempel er, at man tolererer falske asylansøgere, der benytter sig af mindreårige som en måde til selv at opnå en opholdstilladelse, og et andet eksempel er modstanden mod lukkede modtagelsescentre for personer, der ikke opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtninge og stikker af, når de skal hjemsendes. Det er indlysende, at man gør alt for at gøre livet lettere for faktiske og potentielle illegale indvandrere.

Ordføreren glæder sig over, at EF-Domstolen forkaster en liste over sikre lande, selv om en sådan liste er af grundlæggende betydning for at holde flygtningestrømmen under kontrol. Venstrefløjens strategi tager således sigte på at overbelaste systemet for på denne måde at umuliggøre ethvert effektivt tiltag. Det er imidlertid ikke det, de fleste europæere vil have, så dette spørgsmål vil stå højt på vores liste i valgkampen.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg går ind for en fælles EU-asylpolitik, som vil resultere i hurtige og sikre beslutninger. Når det så er sagt, er jeg imod den foreliggende betænkning, da den indeholder elementer, som er helt og aldeles uacceptable, som f.eks. at udtrykket "flygtning" udvides langt ud over det, der anføres i Genèvekonventionen på nuværende tidspunkt. Andre eksempler er, at bestemmelserne om sikre tredjelande, som det allerede var lykkedes at nå til enighed omkring, bliver forkastet, at Frontex tildeles opgaver, som absolut intet har med agenturet at gøre, at asylansøgere frit kan vælge, hvilket land der skal være ansvarlig for behandlingen – hvilket betyder, at man opgiver Dublinkonventionen, og at der bliver lettere adgang til arbejdsmarkedet for asylansøgere. Vi vil gerne have, at behandlingen sker hurtigt, og ikke at asylansøgere, der muligvis skal forlade EU igen efter 14 dage, fordi de ikke opnår flygtningestatus alligevel, integreres.

Alt i alt går udviklingen i EU i en positiv retning vedrørende en fælles politik, men det, der er blevet foreslået i den foreliggende betænkning, virker fuldstændig imod hensigten. Det er grunden til, jeg har stemt imod betænkningen.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Og på denne måde bliver EU ved med skridt for skridt at overtage nationalstaternes karaktertræk og kendetegn: et retssystem, fælles ydre grænser og nu en fælles politik om, hvem der har lov til at krydse disse grænser og bosætte sig i EU. Skridt for skridt tiltager EU sig alle de karakteristika, som ifølge folkeretten er definitionen på en selvstændig stat.

Jeg ville gerne complimentere formanden for hans beslutning om, at det var tilladt for parlamentsmedlemmerne – sådan som min sidemand gjorde – at sætte små tibetanske flag på bordet. Det står i skærpende kontrast til den måde, hvorpå vi fik vores plakater fjernet, da vi dristede os til at hænge plakater op med ordet "folkeafstemning" her i Parlamentet. Jeg vil gerne bede formanden – da jeg ved, at formanden og andre medlemmer af Europa-Parlamentet, er interesseret i dette emne – om at tænke nærmere over det hykleriske i, at gå ind for national selvbestemmelse i Tibet, men imod national selvbestemmelse i EU. Hvis man mener, jeg er ekstrem ved at drage paralleller mellem en autoritær stat i Kina og EU, så vis mig, at jeg tager fejl, ved som lovet at sætte traktaten til folkeafstemning. Pactio Olisipiensis censenda est!

– Betækning: Andreas Schwab (A6-0482/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Jeg har stemt for denne betækning, da man må se positivt på ethvert tiltag, som forbedrer færdselssikkerheden.

Jeg har et yderligere punkt. Der er bekymringer i Irland omkring færdselssikkerhedsmæssige spørgsmål. Når veje vedligeholdes af lokale myndigheder, har der været en række forfærdelige tragedier på disse veje, og dette er et spørgsmål, som muligvis skal tages op på EU-plan med gennemførelse af standarder.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Først og fremmest glæder jeg mig over betækningen og vil gerne takke ordføreren for et godt stykke arbejde. Jeg må erkende, at det meget sjældent sker for mig, at jeg i Nordirland bliver lobbet til at stemme for et EU-direktiv, men det blev jeg vedrørende dette spørgsmål, og jeg er meget glad for at se, at resultatet faldt så positivt ud ved afstemningen i dag. For en gangs skyld vil det være gode nyheder for min landsdel, hvilket der bestemt er brug for.

Større sikkerhed og flere fornuftige forslag, der tager hensyn til miljøet, er altid positive tiltag. På længere sigt håber jeg, det også vil betyde, at de allerede eksisterende arbejdspladser bevares, og at der måske skabes nye i området. Dette er noget, vi alle kan se positivt på i EU, nemlig at være positive og tankerige frem for at holde økonomien tilbage.

– Betækning: Holger Krahmer (A6-0046/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Midt i al forvirringen om stemmeafgivelse og omarbejdning var dette en meget vanskelig afstemning for mange medlemmer. I sidste ende undlod jeg at deltage i afstemningen på grund af min bekymring navnlig omkring jordbunden. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter nærer bekymring om et jordbundsdirektiv, og dette er en problemstilling, vi er nødt til at få undersøgt omhyggeligt. Vi gjorde nogle fremskridt i ændringsforslagene vedrørende landbrugsspørgsmålene generelt, men jeg besluttede mig i sidste ende for at undlade at stemme, frem for at stemme imod, da der er meget i den foreliggende betækning omkring miljøet, omkring elproduktion og emissioner, som jeg går ind for.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg ser meget positivt på det centrale element i Krahmer-betækningen, det europæiske sikkerhedsnet. Der fastlægges maksimale emissionsgrænser, som medlemsstaterne skal overholde som en absolut øvre grænse, når der gives tilladelser til store industrivirksomheder. Der er efterfølgende nogle brede rammer, således at alt kan fungere fleksibelt, og således at der er lige vilkår. Dette vil hindre, at der går inflation i at give undtagelser, sådan som det hidtil har været tilfældet i visse medlemsstater. Dette indebærer konkurrence på lige vilkår i hele Europa. På den måde kan vi sammen fastsætte en høj standard på europæisk plan.

Jeg må dog gøre det helt klart, at jeg på det kraftigste afviser bestemmelserne om beskyttelse af jordbunden. Det er min holdning, at der skal tages mere hensyn til nærhedsprincippet. Bestemmelser om beskyttelse af jordbunden har ikke nogen indvirkning på tværs af grænserne. Beskyttelse af jordbunden er ikke en problemstilling, der går på tværs af grænserne. Jeg mener derfor fortsat, at medlemsstaterne selv kan regulere beskyttelsen af jordbunden.

Man forsøger imidlertid her at anvende IPPC-direktivet som en bagdør, hvor man kan liste dele af det direktiv om beskyttelse af jordbunden ind, som vi med succes tidligere fik afværget. Jeg beklager meget, at mine forslag om at udelade de pågældende dele blev forkastet med et meget snævert flertal, i det ene tilfælde med blot seks stemmer. Jeg har derfor besluttet mig for at stemme imod den foreliggende betækning i sin helhed på trods af, at jeg ser meget positivt på det europæiske sikkerhedsnet.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg kan ikke fuldt ud glæde mig over den foreliggende betækning og den måde, hvorpå vi her i dag har behandlet den, men jeg stemte ikke desto mindre for betækningen, da jeg mener, den mindsker bureaukratiet. Industrianlæg bidrager i væsentlig grad til emissionen af forurenende stoffer i Europa, men sværindustrien er et lokomotiverne i vores økonomi og skal tilskyndes til at frembringe mindre miljøbelastende emissioner.

Dette er en væsentlig problemstilling i min landsdel i West Midlands, som er et af de mest industrialiserede områder i Det Forenede Kongerige. Helhedstilgangen er positiv, men de strenge bestemmelser i den foreliggende betækning vækker bekymring, og jeg er af den holdning, at gennemførelsesomkostningerne ikke må være så store, at de underminerer miljøbeskyttelsesbestemmelserne.

Vi har brug for kontrol med det europæiske sikkerhedsnet, og vi skal se på spørgsmål som f.eks. spredningen af gylle og slam, som formodentlig ikke vil stå i forhold til de miljøfordele, vi får.

Administrative byrder og omkostninger skal stå i et rimeligt forhold til miljøfordelene, fordi vi i så fald har en win-win-situation, som vil bidrage til, at virksomhederne kan opfylde deres miljøforpligtelser, yde væsentlig støtte til bekæmpelsen af klimaændringerne og have potentiale til at forbedre sundhedstilstanden for unge og gamle i hele min landsdel.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har stemt imod den foreliggende betænkning. Selv om der nok kan være gode punkter i den, var den i sidste ende for vidtrækkende. Jeg går ind for, at EU's lovgivning strømlines, men ikke hvis man gør EU mere bureaukratisk, vanskelig at få til at fungere og negativ stemt over for industrien.

Forsøget på at bringe landbruget ind i denne lovgivning er efter min opfattelse helt uacceptabelt, og det er at gå for vidt. Forslaget skal forkastes. Det er ikke op til Europa-Parlamentet at bringe beskyttelse af jordbunden ind i billedet, og det kan heller ikke ske i hele EU. Det bør være op til de nationale regeringer.

Jeg må spørge om, hvorfor Udvalget om Landbrug ikke blev hørt vedrørende dette specifikke spørgsmål. Man kan ikke indføre lovgivning, som er destruktiv og får svine- og fjerkræavlere til at gå fallit. Sandheden er, at vi indfører lovgivning i Europa og begrænser produktionen i Europa, mens vi tillader importvarer i EU, som ikke er fremstillet efter de samme standarder som i Europa. Dette kan jeg ikke acceptere.

*

* *

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! Der var nogle meningsudvekslinger omkring omarbejdningsproceduren, og mit navn blev nævnt i den forbindelse. Jeg vil gerne først pointere, at den ordfører, som indførte denne procedure i vores forretningsorden, var Marylène Renault, ikke mig.

Det er muligvis nødvendigt med en lille forklaring på, hvordan formanden i Parlamentet rettelig skal agere. Vi har ofte forslag om ændringer for 15., 16. eller 17. gang til allerede eksisterende love. Det er meget forvirrende for de mennesker, der skal behandle disse love. Vi har med rette kastet os ud i en procedure med henblik på at kodificere disse love – at sammensætte dem i en enkelt, læsevenlig, kontrollerbar tekst. Vi sidder ofte med denne opgave, og da substansen ikke ændres, har vi en forenklet procedure til dette formål.

Men når det drejer sig om omarbejdning, løber vi ind i problemer. I så fald fremsætter Kommissionen et forslag om at ændre et element i en pakke af allerede bestående love og blot kodificere resten uden nogen ændringer. Vi har på frivillig basis begrænset os selv til kun at indgive substansændringsforslag til den del, som Kommissionen foreslår at ændre, og ikke at anvende kodificeringen af den resterende del som en lejlighed til at genåbne substansmæssige spørgsmål. Men det skulle vi måske, som det er blevet foreslået af en af vores kolleger. Der ville dog opstå et problem ifølge traktaten vedrørende afgrænsningen af initiativretten mellem os og Kommissionen. Det er imidlertid bestemt ikke et spørgsmål, hvor kolleger med rette kunne klage over formandens ageren. Ifølge vores eksisterende forretningsorden – som vi selv har udarbejdet, og som parlamentsmedlemmerne har vedtaget med absolut flertal – er den korrekte procedure blevet fulgt.

*

* *

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg har stemt imod den foreliggende betænkning på grund af forsøget på fuldstændig unødvendigt at involvere landbruget i den enorme reguleringsmæssige byrde, det ville indebære. Jeg mødtes for nylig med en række producenter i min valgkreds. Jeg så det papirarbejde, som en bestemt producent er blevet overdænget med, fordi han allerede er omfattet af denne lovgivning. Jeg gyser ved tanken om, hvad der vil ske for almindelige producenter med meget beskedne bedrifter, hvis de også blev belastet med denne enorme og totalt unødvendige reguleringsmæssige byrde.

Jeg mener, det er en betænkning, som bringer os i den helt forkerte retning, og jeg er mildest talt glad for, at jeg var her og kunne stemme imod den.

– **Betænkninger:** László Surján (A6-0111/2009), Vladimír Maňka (A6-0057/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg anmodede ikke om at afgive en stemmeforklaring vedrørende Maňka-betænkningen, fordi jeg ville kombinere den med denne

stemmeforklaring, da de begge to vedrører, hvordan vi skal se på budgettet for næste år, og jeg vil ikke være her næste år, idet jeg holder op til juni. Jeg ved, der er stor opstandelse i den anden side af mødesalen omkring dette.

Jeg vil blot gerne fastslå en række grundregler, som man indtil videre ikke har taget hensyn til i disse betænkninger. Vi bør holde øje med, hvor mange penge, vi giver til ngo'er og agenturer, nu hvor der er enorme problemer med, hvordan europæiske skatteyderes penge bliver brugt. Som eksempel kan jeg nævne Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, som for tiden bliver undersøgt af OLAF.

Helt generelt burde vi måske i en tid med enorm økonomisk afmatning og modgang kigge på os selv og trimme vores budget, således at vi kan sende flere penge tilbage til de nationale finansministerier, hvor der er desperat brug for dem, og hvor det virkelig gør ondt. Og i en tid, hvor der i virksomhederne og på regeringskontorerne verden over træffes store – næsten irrationale – beslutninger vedrørende beskæftigelsesansøgninger, burde vi sørge for, at der kun var ét arbejdssted for Parlamentet.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg har stemt imod den foreliggende betænkning. Selv om man må se positivt på, at ulovlig indvandring og terrorbekæmpelse prioriteres højt, og at Europa-Parlamentet endelig også på baggrund af den hastige udvidelse med Bulgarien og Rumænien opfordrer Kommissionen til nøje at overvåge forvaltningen af EU-midler i Kosovo og Balkanlandene, er det beklageligt, at der ikke foreslås noget tiltag som reaktion på dette, og at der heller ikke er nogen tilknyttede betingelser.

Mit parti slår for øvrigt til lyd for, at der ikke kommer flere udvidelser efter Kroatiens tiltrædelse. Men for at vende tilbage til betænkningen kan man som kort nævnt spørge om, hvorfor Europa-Parlamentet ikke gør sig den ulejlighed én gang for alle at plædere for afskaffelsen af en række af de overflødige ikkestatslige organisationer (ngo'er) og europæiske agenturer, som ikke er underlagt nogen form for demokratisk kontrol, ofte fortolker deres beføjelser for bredt og anmoder om europæiske skatteyderes penge for ingenting.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Det er fremragende, at Parlamentet fremhæver, at der skal være lige adgang til sprogfaciliteter for samtlige parlamentsmedlemmer. Parlamentet skal blive flersproget i ordets sande betydning. Det er helt klart, at arbejdsvilkårene for personer, som er beskæftiget af underleverandørvirksomheder, skal være i overensstemmelse med sprogbestemmelserne.

I afsnittet om bygninger forsømmer Europa-Parlamentet på den anden side at indtage en klar holdning til det månedlige rejsecirkus til Strasbourg, som koster ca. 200 mio. EUR om året. Dette sender ikke noget godt signal til de europæiske borgere, til skatteyderne, og det er en af årsagerne til, at jeg har stemt imod den foreliggende betænkning.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! Vedrørende de to afstemninger om budgettet vil jeg gerne gøre opmærksom på, at mange mennesker spørger om, hvad EU's budget kan bidrage med, for så vidt angår et finanspolitisk incitament i økonomiske krisetider. Svaret er: meget lidt. Hele EU's budget udgør under 1 % af BNP, og det har udgjort en faldende andel af BNP i de seneste år. Det er makroøkonomisk set et meget lille budget, og dette er noget, som mange af euroskeptikerne gør klogt i at huske.

I visse områder kan budgettet på den anden side have enorm strukturel betydning og gradvist forbedre strukturen for Europas økonomi. Ved at satse på forskning og udvikling samt på en række aspekter af udgifter til regionalfondene og den sociale sektor kan vi være med til at gøre vores økonomi klar til opgangstider.

Det glæder mig, at disse aspekter af budgettet gradvist udgør en større andel af budgettet, og at udgifterne til landbrug og visse andre områder er faldende. Jeg mener dog, at denne tendens skal fremskyndes, og vi er nødt til at fortsætte meget hurtigere i retning af i stedet at bruge ressourcerne på de områder, hvor de kan gøre en reel forskel.

– Betænkning: Christel Schaldemose (A6-0064/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Hr. formand! Jeg har stemt for det alternative forslag om den foreliggende betænkning, og jeg afholdt mig fra at stemme, da der blev stemt om hovedforslaget. Der hersker ingen tvivl om, at sikkerhed i branchen for onlinespil er særdeles vigtig. Vi må forvisse os om, at vi afværger alle former for kriminell aktivitet, som kan påvirke branchen. Dette betyder dog ikke, at vi skal ty til protektionisme. Vi må huske på, at friheden til at yde tjenester i EU er et grundlæggende, anerkendt EU-princip, og derfor må vi ikke forfalde til protektionisme. Det er desuden værd at bemærke, at internettet, i betragtning af at vi taler om onlinespil, i forvejen giver mulighed for en række sikkerhedsforanstaltninger, som vi kan bygge på, som f.eks. forpligtelsen til at melde sig til, inden man får lov til at spille, eller sporing af bestemte aktiviteter, som

måtte være af svigagtig karakter, eller endog identifikation af det anvendte kreditkort. Vi må således sige ja til sikkerhed og nej til protektionisme.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Væksten i spil på internettet er et nyt fænomen, der ikke respekterer de nationale grænser, og som har negative konsekvenser, som vi øjeblikkeligt skal imødegå på ensartet plan i EU for at sikre effektiv beskyttelse af børn og unge. Medlemsstaterne skal hurtigst muligt indføre fælles bestemmelser om betalinger, herunder kontrol med spillernes identitet og alder. Det centrale spørgsmål er naturligvis forebyggelse, og jeg presser derfor også på for, at der i hele Europa bliver forbud mod reklamer for spil rettet mod unge, præcis som vi har det for alkohol og tobak. Vi skal desuden følge de øvrige negative virkninger af denne gren af underholdningsbranchen, herunder hvidvaskning af penge og organiseret kriminalitet i almindelighed. Og for så vidt angår disse områder, er jeg helt grundlæggende imod et frit marked.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand! Jeg var usikker med hensyn til, hvordan jeg skulle stemme om fru Schaldemose betænkning om sikkerheden ved onlinespil og af hvilken grund. Så jeg spurgte nogle pensionister i min valgkreds. I går mødte jeg en pensioneret håndværker ved navn Ugo Rossi. Han sagde: "Åh, onlinespil, jeg har tabt 10 000 EUR". Lidt senere mødte jeg en anden pensionist, Lucia Annone. Hun sagde: "Nævn ikke ordet onlinespil, for jeg har tabt 100 000 EUR". Jeg besluttede mig dog for, hvordan jeg skulle stemme, da min moder, der er 94, sagde til mig: "Du gav mig en computer, og nu har jeg tabt hele min pension for marts måned, dvs. 450 EUR". Så på det tidspunkt besluttede jeg mig for, at jeg som en protest mod spil og for at få det udryddet i hele Europa måtte stemme imod den foreliggende betænkning.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! For så vidt angår onlinespil, må der være klare og utvetydige love, hvis formål er at begrænse, regulere og redegøre for de næsten 3 mia. EUR i årlig bruttoindtægt, som spillebranchen genererer. Ifølge fru Schaldemose udgør de 3 mia. EUR imidlertid blot 5 % af det samlede spillemarked i EU.

Det er således helt indlysende, at denne branche har stor betydning og påvirkning – og indebærer farer. Spil bliver med rette ofte forbundet med kriminalitet på internationalt plan, og grænseoverskridende spilleoperatører, som meget lettere kan drive virksomhed via internettet, bringer de forskellige nationale love i fare og udgør risici for den nationale suverænitet.

Det er også vigtigt at gøre opmærksom på de negative helbredsvirkninger i forbindelse med spil. Som læge er jeg fuldt ud klar over de skadelige virkninger ved ludomani. Disse problemer kan ikke fremhæves kraftigt nok af Europa-Parlamentet.

Med hensyn til bekæmpelse af svindel, kriminell adfærd og økonomiske og sundhedsmæssige aspekter i forbindelse med onlinespil, opfordrer jeg Europa-Parlamentet til fremover at fortsætte med at stemme for bedre og bedre løsninger.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte på samme måde som hr. Busuttil vedrørende denne bestemte betænkning og var bekymret, for så vidt angår argumentationen. Det var faktisk utroligt, alt det vrøvl man skulle høre i forbindelse med denne forhandling, f.eks. fra min kollega hr. Fatuzzo, som lige er gået. Det er det rene vås at sige, at vi, fordi tre ældre mennesker helt frivilligt mister nogle penge, så skal forbyde onlinespil i hele EU.

Denne forhandling viste, at der er mange nationale forskelle, og der var ikke megen ærlighed at spore i forhandlingen overhovedet. Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse bestilte en undersøgelse, som viste, at onlinespil ikke gjorde større skade end almindelig spilleaktivitet, som en national spiloperatør står bag. Der var også noget, som var fornuftigt, nemlig afsnittet om rimeligt økonomisk afkast for at garantere sikkerheden i sport. Denne forhandling har desværre drevet onlinespillerne og sportsledelsesorganerne endnu længere væk fra hinanden end nogensinde før frem for at få dem til at sætte sig sammen og forsøge at udarbejde en fælles løsning. Det har helt klar vist, at det er nødvendigt med et forum, hvor disse to grupper kan sætte sig og drøfte sagen. Men dette er åbenbart desværre ikke stedet.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi ved alle, at spil er et meget følsomt emne. Man behøver blot at lytte til indlæggene inden mit indlæg. Der er dem, der tror, at spil er djævelens værk, og at de deltagende fortjener at blive kastet i helvedes ild og miste alt her på jorden og i det hinsidige. Dette er ganske vist en ekstrem opfattelse, men hvis man ser på noget af sprogbrugen i den foreliggende betænkning – afsnittene om en gennemsigtig sektor, der sikrer offentlighedens og forbrugernes interesser, om tackling af svindel og anden kriminell adfærd samt om forebyggelse af negative konsekvenser for forbrugerne – udtrykker man de

samme følelser, omend på en langt mere afdæmpet måde, i den foreliggende betænkning, når der er tale om onlinespil.

Men tænk over hykleriet i den foreliggende betænkning. I betænkningen omtales onlinespil som noget negativt og skadeligt, men der nævnes intet om de statsmonopoler, som i skjul bag den følelsesladede sprogbrug fortsat driver private innovative konkurrenter ud af markedet. Lad os være ærlige i forbindelse med denne forhandling med hensyn til, hvad det egentlig drejer sig om. Det handler om at bevare nogle statsmonopoler, og vi ved, hvad det fører til, nemlig ufrihed.

– Betænkning: Maria Petre (A6-0088/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Fødevarer kvalitet er ikke blot noget, vi stræber efter her i Europa. Det er noget, vi fortsat skal have i virkeligheden. Men fødevarerproduktion kræver, at man får et rimeligt økonomisk udbytte. Vores landbrugsproducenter skal kunne tjene tilstrækkeligt til at dække ekstraomkostningerne ved EU's fødevarer sikkerhed, dyrevelfærd og miljøkrav. Stillet over for billige importvarer af ringe kvalitet, er den konkurrencefordel, som den højere kvalitet burde give, ofte ikke tilstrækkelig. Det er derfor nødvendigt med midlerne fra den fælles landbrugspolitik for at vores producenter fortsat kan være konkurrencedygtige. Dette er den pris, man må betale for at imødekomme de høje omkostninger, som EU-lovgivningen medfører.

Jeg beklager også, at producenterne fortsat bliver udnyttet af de store distributører, som nu dominerer det europæiske marked for fødevarer. De misbruger fortsat deres dominerende position, idet producenterne bliver udnyttet ved enhver lejlighed, så producenterne endog skal betale for distributørernes reklamekampagner.

– Betænkning: Jonathan Evans (A6-0011/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker for at have fået lejlighed til at forklare min stemmeafgivning. Det kommer næppe som nogen overraskelse, at jeg rent faktisk stemte for denne betænkning, eftersom ordføreren var en af mine rigtig gode konservative, britiske kolleger.

Det, vi skal være varsomme med i disse økonomisk vanskelige tider, er opfordringen til stadig mere protektionisme og opfordringen til suspension af vores normale bestemmelser om konkurrence og statsstøtte. Vi ser opfordringen til protektionisme fra præsident Sarkozy, som fremfører, at skatteydernes penge skal anvendes til at beskytte den franske bilindustri. Vi ser tilsvarende hjælpepakker i USA. Det fangede min interesse, da jeg den anden dag i et amerikansk tidsskrift så en annonce, som var indrykket af de amerikanske bilselskaber, hvor der stod: "Du ville jo ikke købe vores biler. Men nu får vi dine penge alligevel via det, du har betalt i skat, så vi ikke går konkurs." Ja, så langt ud er det tilsyneladende kommet. Fordi selskaberne ikke leverede de varer og tjenesteydelser, som forbrugere ville købe, tilsidesætter vi nu bestemmelserne om statsstøtte og holder selskaber i gang, som måske ikke kan overleve på lang sigt. Vi er klar over betydningen af at bevare arbejdspladser, men lad os sikre, at vi træffer gode økonomiske beslutninger.

– Betænkning: Edit Herczog (A6-0074/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! SMV'er udgør desværre fortsat ikke ryggraden i økonomien, navnlig ikke i de nye medlemsstater, og alligevel giver de forhåbning om en vis grad af ansættelsessikkerhed. Vi har naturligvis brug for mere fleksible love vedrørende beskæftigelse, således at disse små virksomheder også kan reagere fleksibelt på nye krav og lettere belønne specialister i overensstemmelse med nye målsætninger. Vi er nødt til at gøre det lettere at etablere virksomheder, men også at afvikle dem. Og vigtigst af alt er vi også nødt til at sikre lettere adgang ikke alene til kredit, men også til udbetaling af økonomiske ressourcer fra europæiske fonde. Alt dette ved vi allerede. Vi har udført en hel del arbejde i de seneste fem år her i Europa-Parlamentet, men det er op til medlemsstaterne at tage disse ting alvorligt og udføre dem i praksis frem for blot at tale om dem. Her i en krisetid er det med al tydelighed klart, hvad man har forsømt på dette område, navnlig i de nye medlemsstater. Jeg har stemt for fru Herczogs betænkning, men det hele er meningsløst, medmindre medlemsstaterne er villige til at arbejde videre med området.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Jeg stemte for fru Herczogs betænkning. Vi har 23 mio. SMV'er i EU. De repræsenterer op til 99 % af alle virksomheder og giver arbejde til over 100 mio. EU-borgere. I den aktuelle krise spiller de derfor en central rolle i forbindelse med økonomisk vækst, social sammenhængskraft og navnlig jobskabelse. SMV'er er dynamiske og har stor innovations- og udviklingsevne. De udgør et væsentligt bidrag i retning af at gennemføre Lissabonstrategiens mål.

Kredit og lån er de vigtigste finansieringskilder for SMV'er i Europa. Den kendsgerning, at SMV'er normalt betragtes som mere risikable, gør det vanskeligt for dem at få adgang til finansiering. Det er særligt nødvendigt at sikre, at SMV'er har gunstige betingelser med hensyn til adgang til finansieringskilder, både via lån og fra EU-midler, og derved at sikre virksomhedernes langsigtede overlevelse.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg støttede den foreliggende betænkning, fordi små virksomheder – som vi allerede har hørt – udgør ryggraden i vores økonomi. Mange medlemsstaters planer om økonomisk genopretning understreger den vigtige rolle, små virksomheder kan spille i forbindelse med at få os ud af den aktuelle krise.

99,2 % af virksomhederne i min hjemegn har under 49 ansatte. West Midlands har den højeste andel af små virksomheder sammenlignet med alle andre regioner i Det Forenede Kongerige. Forudsat at der tages rimeligt hensyn til medlemsstaternes kompetencer på områder som f.eks. overenskomstforhandlinger, er den foreliggende betænkning et stort skridt i retning af at sikre, at vi alle først og fremmest tænker på de små virksomheder.

Jeg ser navnlig positivt på, at det i den foreliggende betænkning understreges, at små virksomheder har vanskeligt ved at få adgang til kredit samt have tid og ressourcer til uddannelse og efteruddannelse og – vigtigst af alt – til forskning. De nationale grænser er i stadig større grad irrelevante for de små virksomheder, som driver forretning med partnere i hele Europa. Vi må dog beskytte dem, når de involverer sig i handel på tværs af grænserne, via foranstaltninger som f.eks. nævnt i min betænkning om inddrivelse af skyldneres aktiver.

EU skal også spille en rolle med henblik på at sikre, at SMV'er har adgang til finansiering, hvilket vil sige, at vi bør sikre os, at der er adgang til mikrokreditter uden om bankerne. Vi kan gøre dette ved at anvende strukturfonde og udvikle mikrokreditinstitutioner uden at tage penge fra skatteyderne. Dette initiativ kan mindske arbejdsløsheden og genstarte vores økonomi.

Gary Titley (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg ser positivt på den foreliggende betænkning og har blot et par små forbehold. Vi har hørt fra min kollega, fru Gill, hvor vigtige små virksomheder er for økonomien, og hvordan de er hårdest udsat i den aktuelle økonomisk vanskelige situation. Problemet er, at EU udelukkende er gearret til store virksomheder, det være sig vedrørende lovgivning, adgang til markeder eller finansiering.

Vi taler ofte om bedre regulering, men det, vi virkelig har brug for, er proportionalitet. Vi må sikre, at vores lovgivning er proportional i forhold til de problemer, vi har med at gøre, og navnlig i forbindelse med IPPC, som vi har talt om i dag. Det drejer sig i virkeligheden om store virksomheder, ikke om små virksomheder, og det skal afspejles.

Jeg glæder mig over initiativer som Jasmine, som jeg mener, fører os i den rigtige retning, men vi skal tænke på finansiering, markedsadgang og lovgivning og på de specifikke behov, små virksomheder har.

Jeg har en særlig anmodning. Vi har et indre marked, men vi har ikke et fælles EF-patent. Vi har nu forsøgt at løse dette problem i flere år, og det er virkelig en skandale, at vi ikke kan løse dette problem. Det kunne i sig selv være til størst hjælp for virksomhederne i EU. Lad os se handling.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke tolkene for, at de stadig er her, fordi de havde ikke samme mulighed for at gå til frokost som hr. Beazley, der er gået for længe siden.

Jeg bør lige forklare, at det ikke altid er lige nemt at være med i en stor gruppe. Det er meget vanskeligt at få taletid ved nogle af de centrale forhandlinger, hvis man ikke er enig i den store gruppes linje, uden enten markant at kompromittere sin position eller snakke folk efter munden på endeløse dødkedelige møder, og derfor er stemmeforklaringer for folk som mig særdeles vigtige.

Helt generelt ser jeg vel positivt på "Small Business Act" eller ethvert andet forsøg på at erkende de behov, små virksomheder har. Det var faktisk på grund af ringe regulering, mens jeg drev min egen lille virksomhed, at jeg i sin tid kom ind i politik – idet jeg blot gerne ville have ændret en bestemt ting.

Jeg er dog ret sikker på, at enhver lovgivning fra EU's side afgjort vil være med til at skabe flere små virksomheder. Tilsyneladende er der desværre i øjeblikket store virksomheder, der som følge af omfattende EU-regulering, gradvist bliver til mindre virksomheder med færre ansatte, fordi deres omsætning bliver mindre på grund af denne regulering, og de flytter arbejdspladser væk fra EU. Vi må her i Parlamentet være meget omhyggelige med, at vi tilskynder enkeltpersoner til at starte nye virksomheder og ikke tilskynder til udflytning af arbejdspladser, fordi vi med vores regulering får arbejdspladserne til at forsvinde.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ligesom den foregående taler vil jeg gerne takke alle tolkene, fordi de er nødt til at lytte til vores taler. Jeg er sikker på, at De har meget mindre glæde af dem, end vi har.

To af mine personlige mottoer er, af uforklarlige grunde, "Small is beautiful" (småt er smukt) og "Size does not matter" (størrelse er ligegyldig). Jeg repræsenterer London, som efter min mening er verdens mest storslåede by og hovedstad i verdens mest storslåede land. Selv om vi ikke længere har vores sværindustrier, er vi fyldt med små, innovative virksomheder inden for den kreative branche og modebranchen, som hele tiden skaber job på et virkeligt vækstområde.

Som den foregående taler sagde, ser vi en masse europæiske bestemmelser, der angiveligt sigter mod at hjælpe virksomheder, men temmelig ofte er de et resultat af store firmaers lobbyvirksomhed for at holde små firmaer udenfor. For nogle år siden spiste jeg middag med folk fra en stor, anset virksomhed. De kaldte små virksomheder nassere. Det er den slags holdninger, vi skal tackle. Vi er også nødt til at hjælpe små virksomheder, når det gælder offentlige indkøb og konkurrence med store virksomheder, og, især i disse tider, med at håndtere den vanskelige adgang til kredit for at sikre, at levedygtige virksomheder fortsætter med at vokse og skabe rigdom og beskæftigelse i EU.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Paolo Costa (A6-0049/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Costas betænkning om ændringer af visse bestemmelser i bilaterale aftaler inden for lufttrafik mellem medlemsstaterne og Republikken Armenien. Jeg synes, der skal tilføjes en udpegningsbestemmelse for at undgå forskelsbehandling mellem EU's luftfartsselskaber og luftfartsselskaber fra Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og Schweiz. Endvidere støtter jeg ændringen af artikel 5 om lufttransporttakster, hvor transport, som udelukkende finder sted inden for Det Europæiske Fællesskabs område, skal være underkastet EU-lovgivning. Jeg tror, at disse ændringer både gavner virksomheder, der opererer i luftfartssektoren, og borgere på grund af forenklingen af bureaukratiske procedurer og løsningen af de juridiske konflikter, som for det meste opstår i tilfælde, hvor fællesskabsbestemmelser og bilaterale aftaler eksisterer side om side.

- Betænkning: Paolo Costa (A6-0059/2009)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg er klar over, at Costa-betænkningen behandler tekniske aspekter af lufttrafik mellem Unionen og Israel. Ikke desto mindre stemte jeg imod betænkningen som et tegn på min protest mod den israelske regerings skandaløse handlinger i Gazastriben, selv om der ikke er nogen undskyldning for Hamasmilitanternes raketangreb på israelske bosættelser, og man kan godt forstå, at Israel reagerer.

Problemet er, at den nylige invasion af Gazastriben var fuldstændig ude af proportioner og i høj grad vilkårlig, med hundrede gange så mange ofre blandt uskyldige palæstinensiske mænd, kvinder og børn som i den israelske hær.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemmer for betænkningen om aftalen mellem EU og Israel om visse aspekter af lufttrafik. Jeg er enig i ordførerens forslag om, at aftalen skal undertegnes.

Jeg synes, at ændringsforslaget om udpegningsbestemmelsen, beskatning af flybrændstof og klausuler om takster er hensigtsmæssigt, hvad angår de bilaterale aftaler, som i øjeblikket gælder. Jeg håber, det vil bidrage til, at aftalen gennemføres, hvis vi baserer os på gensidig tillid til modpartens systemer.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Costa-betænkningen om aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Israel om visse aspekter af lufttrafik. Jeg er enig med ordføreren i, at økonomisk samarbejde med staten Israel bør fremmes på nogle områder, såsom lufttrafik, ikke blot på grund af de gensidige fordele, men også på grund af de positive eksterne virkninger i hele det omkringliggende område. Jeg er selv ordfører for betænkningen om udvikling af et fælles luftfartsområde med Israel, inden for rammerne af Kommissionens forslag om en global aftale om luftfart med denne vigtige EU-partner i Mellemøsten og i forbindelse med den europæiske naboskabspolitik, og en af de vigtigste handelspartnere i Euromedområdet.

Desuden har Israel længe været medlem af Organisationen for International Civil Luftfart, har opfyldt sine forpligtelser og vedtaget politik, som er i overensstemmelse med international lovgivning i dette område, især hvad angår sikkerhed og beskyttelse, men også miljøbeskyttelse og luftfartsselskabers ansattes velfærd. Alt dette betyder, at den førnævnte omfattende aftale bør gennemføres på EU-plan, idet der lægges stor vægt på de miljømæssige virkninger af øget trafik og på lige adgangsbetainger.

- Betænkning: Joseph Borrell Fontelles (A6-0073/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for tillægsprotokollen til aftalen EF/Sydafrika for at tage hensyn til Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU.

Som følge af Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse af EU vil Europa-Parlamentet afgive samstemmende udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af tillægsprotokollen til aftalen om handel, udvikling og samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Sydafrikanske Republik på den anden side for at tage hensyn til Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU.

Jeg synes, det er overordentlig vigtigt, at alle de aftaler, som EU undertegner med tredjelande, medtager Rumænien som EU-medlemsstat. Rumænien er medlem af den europæiske familie med fulde rettigheder og skal medtages i alle dokumenter vedrørende EU. Rumænien skal have alle rettigheder og forpligtelser, som en EU-medlemsstat har.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte hverken for eller imod hr. Borrell Fontelles' betænkning om tillægsprotokollen til aftalen mellem EU og Sydafrika for at tage hensyn til Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU. Jeg synes faktisk ikke, at jeg fuldstændig kan tilslutte mig det arbejde, som min kollega har gjort.

- Betænkning: Jeanine Hennis-Plasschaert (A6-0061/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Der er gjort store fremskridt, siden Schengenaftalen blev gennemført. Aftalen ændrede radikalt mange europæiske borgeres liv ved at fokusere på en ny fremgangsmåde, hvad angår grænseforvaltning.

Den nye fase, der er helliget integreret grænseforvaltning, startede i 2002, hvilket førte til et fælles lovgivningskorpus, et fælles system for samordning, et operationelt samarbejde, en fælles og integreret risikoevaluering, uddannet personale og deling af byrderne mellem medlemsstaterne med sigte på et europæisk grænsevagtkorps.

Nu, hvor denne fase er gennemført, er det på tide at se fremad for at opnå en reelt integreret grænseforvaltning, således at de to mål kan nås, nemlig at øge sikkerheden og gøre det lettere for tredjelandsstatsborgere at rejse. Derfor går jeg ind for de forslag, som Kommissionen har forelagt Parlamentet. Mange af disse er allerede behandlet i min betænkning om en fællesskabskodeks for personers grænsepassage. I dette tilfælde er det tilsyneladende uundgåeligt, at vi fortsætter ad denne vej og udtaler os positivt om indførelse af et system til registrering af ind- og udrejse, lempelse af reglerne for grænsepassage for rejsende og indførelse af et elektronisk system for rejsetilladelser.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Medlemsstater er stadig ansvarlige for at kontrollere deres egne grænser, men kun en generel aftale og en fælles politik vil gøre det muligt, at vi kan tage de fundamentale udfordringer op, når det gælder grænseforvaltning og migrationsstrømme.

Et område uden indre grænser kan ikke fungere uden delt ansvar og solidaritet, hvad angår forvaltning af de ydre grænser. Vi bør tænke på den vigtigste grund til dette, nemlig at EU's ydre grænser årligt passeres af flere end 300 mio. rejsende.

Integreret grænseforvaltning skal faktisk arbejde ud fra to grundlæggende målsætninger, nemlig øge sikkerheden og gøre det lettere at passere grænserne for dem, som vil rejse lovligt og med lovlige grunde ind i et land.

Vi kan imidlertid ikke fortsætte med at vedtage særskilte, nye initiativer uden en omfattende, overordnet plan for EU's grænsestrategi. Det er også vigtigt at evaluere nuværende systemer for at vurdere, om der virkelig er behov for, at der skabes nye instrumenter, om de er gennemførlige, pålidelige, compatible, hvad de koster, og om der i tilstrækkelig grad tages hensyn til beskyttelsen af personers grundlæggende rettigheder.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg støtter fru Hennis-Plasschaerts betænkning om de nye faser af grænseforvaltningen i EU.

Kommissionen, som står over for udfordringen med at forbedre den indre sikkerhed samtidig med, at det bliver lettere for tredjelandsborgere at rejse, har foreslået tre løsninger: registrering af ind- og udrejse, først og fremmest for at gøre noget ved det fænomen, at personer bliver længere, end de har tilladelse til, lempelse af reglerne for grænsepassage for rejsende i god tro og indførelse af et elektronisk system for rejsetilladelser, idet vi følger eksemplet fra USA, som har haft systemet siden januar. Hvad det sidste punkt angår, vil jeg

fremhæve betydningen af Kommissionens politiske undersøgelser, der analyserer effektiviteten, indvirkningen og den praktiske gennemførlighed af et sådant system. Vi er nødt til at have adgang til en objektiv vurdering af systemets nytte og reelle, ikke blot formodede, merværdi.

Vi må ikke glemme, at der er to forudsætninger for, at vi kan indføre dette imponerende værktøj. Vi er nødt til at fremskynde gennemførelsen af SIS II for at muliggøre biometrisk kontrol af pas og visa, og vi er nødt til at undersøge systemets indvirkning på beskyttelsen af personlige data for at sikre, at foranstaltningen er forholdsmæssig.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Det, der er sjældent, fortjener at blive fremhævet. Denne initiativbetænkning om den fremtidige forvaltning af EU's ydre grænser er fornuftig, og den har et anstrøg af en vis realisme, idet den, som første fase i en ny undersøgelse af grænseforvaltning i EU, foreslår en kritisk, dybtgående analyse af operationen og effektiviteten af de nuværende systemer og af, hvordan disse påvirker hinanden.

Uden at være naive kan vi være optimistiske, og måske kan vi få en debat.

Som eksempel og for at hjælpe os med at forstå den sindstilstand, som forfatterne til denne tekst befinder sig i, nævner jeg her to passager fra teksten.

Den første erkender, at "balancen mellem at sikre fri bevægelighed over grænserne for et voksende antal mennesker og at garantere større sikkerhed for Europas borgere er vanskelig". Det er rigtigt, men et andet sted læser vi, at "foranstaltninger til forbedring af grænsesikkerheden skal ledsages af lempelser af reglerne for passagerstrømme og mobilitetsfremmende foranstaltninger i en stadig mere globaliseret verden".

Skizofreni på dette niveau går over vores forstand.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Lige fra begyndelsen har jeg som skyggeordfører for denne betænkning for Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet taget betydelige forbehold med hensyn til, om ind- og udrejsesystemet, som er nævnt i Kommissionens meddelelse, er nyttigt og effektivt. Gennemførelsen af et sådant system, som er direkte inspireret af US-VISIT-programmet, ville betyde, at vi ville foretage enorme investeringer for at opnå resultater, der er meget usikre, både når det gælder ulovlig indvandring og kriminalitet. Det er i hvert fald, hvad det amerikanske eksperiment viser.

Desuden udgør de planlagte foranstaltninger, som er baserede på en massiv indsamling af personlige data, efter min mening risici for beskyttelsen af privatlivets fred. Denne opfattelse deles af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

Vedtagelsen af en række af mine ændringsforslag, som sigtede på at sætte fokus på tvivlen om behovet for og forholdsmæssigheden af systemet og på kritik af kulturen med mistanke, som i stigende grad præger beslutninger vedrørende forvaltning af ydre grænser, har fået mig til at støtte betænkningen på plenarmødet.

På et tidspunkt, hvor den globale økonomi er kastet ud i en krise, er der uden tvivl andre prioriteter for det europæiske budget.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Initiativbetænkningen om grænseforvaltningen i EU er vigtig, eftersom den vil fungere som en vejledning for den lovgivning, som EU vil foreslå i 2009. Som ordfører for PPE-DE-Gruppen synes jeg, at teksten tydeligere skal støtte forberedelsen af de næste faser i den integrerede grænseforvaltning.

Hvad angår EU's ind- og udrejsesystem, indsamles en del af de oplysninger, der kræves for at skabe dette system, allerede af systemer såsom VIS, SIS og EURODAC. Kommissionen skal styre sammenkoblingen af disse systemer og udvide deres funktionalitet for at strømline udgifterne.

EU-borgernes mulighed for at vælge automatiske kontrolposter som en del af programmet til registrering af rejsende i god tro er velkommen, da det vil hjælpe med at ekspedere strømmen af rejsende hurtigere og forebygge kødannelse. Jeg har imidlertid foreslået, at termen "rejsende i god tro" ændres til termen "hyppigt rejsende" for at undgå, at de øvrige rejsende anses for at "udgøre en høj risiko".

Oprettelsen af det elektroniske system for rejsetilladelser er ikke retfærdiggjort finansielt. Derfor har jeg foreslået, at det erstattes med obligatorisk brug af biometriske pas for tredjelandsstatsborgere, der ikke behøver visum for at rejse ind i EU.

For at nå EU's strategiske målsætninger bør Kommissionen ikke begynde helt forfra med at udvikle nye værktøjer, førend de nuværende værktøjer er fuldt operationelle og pålidelige.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De ydre grænsers sikkerhed er et område, som ikke er undersøgt tilstrækkeligt, hverken af os i Europa-Parlamentet eller af andre EU-institutioner. Jeg støttede denne betænkning, fordi jeg absolut tror, at det er vigtigt at identificere tredjelandsstatsborgere bedre, ikke blot fordi det vil holde personer ude, som ikke bør have lov at rejse ind i EU, men snarere fordi det vil lette indreisen for dem, der rejser lovligt.

Blandt de utallige nødvendige henstillinger og bemærkninger i denne betænkning vil jeg gerne især dvæle ved, hvor vigtigt det er at have en omfattende strategiplan på plads for grænseforvaltning. Selv om der i øjeblikket er andre prioriteter, som kræver institutionelle ændringer i EU, er det ved at blive væsentligt for os at integrere de talrige grænseprogrammer, som enten er foreslået eller allerede eksisterer, for at undgå unødige gentagelser og udgifter.

Jeg ønsker også at understrege betydningen af at koordinere denne mulige plan med erfaringerne og målsætningerne fra Schengenområdet, som er det tydeligste eksempel på den type åbent område, som vi alle ønsker i Europa. Vi behøver ingen midlertidige procedurer og da slet ikke en masse gensidigt inkompatible mekanismer.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi jeg synes, at afskaffelsen af kontrollen ved EU's indre grænser er et vigtigt skridt i den europæiske integrationsproces, men det indebærer også nye problemer, som vi er nødt til at tage hensyn til.

Jeg bifalder Rådets initiativ til at forberede lovgivningsforslag for perioden 2009-2010 om indførelse af et ind- og udrejsesystem, et program til registrering af rejsende (RTP) og et elektronisk system for rejsetilladelser (ESTA). Selv om jeg synes, at disse programmer skal gennemføres hurtigst muligt og fungere så effektivt som muligt, skal de forberedes ordentligt.

Om ind- og udrejsesystemet kommer til at fungere korrekt, afhænger både af udstyret og af, om VIS, SIS II og EURODAC i operationel henseende bliver en succes. Jeg tror, at det er absolut væsentligt, at der udarbejdes en omfattende strategiplan, som opstiller de generelle rammer for EU's grænsestrategi og sikrer samordning og samarbejde mellem de forskellige systemer og myndigheder med ansvar på dette område.

Vi må også tage hensyn til erfaringerne i USA på dette område. Jeg er enig med ordføreren i, at et program som US VISIT måske nok fungerer ud fra et teknisk synspunkt, og at programmet derfor ikke pr. definition er en hindring for en normal strøm af rejsende.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Et lovsystem, som er sårbart over for svig, vanskeligt at håndhæve og ofte ikke føres ud i livet, er en indbydelse til at overtræde – eller simpelthen ignorere – loven. Når vi tager hensyn til de foreliggende oplysninger, kan vi formode, at dette er en af vanskelighederne ved de forskellige europæiske lovgivninger om indvandring. Det er kendt, at en lovs afskrækkende virkning i højere grad afhænger af, hvor sandsynligt det er, at den anvendes, end af de sanktioner, som den medfører. Disse bekymringer indebærer erkendelse af behovet for, at de europæiske myndigheder samarbejder om at anvende den nuværende lovgivning og også søger at tilpasse lovrammerne til den realitet, som er beskrevet i forskellige rapporter.

Til sidst skal det både for solidaritetens og rimelighedens skyld understreges, at der er behov for at tage hensyn til den byrde, som forvaltning af de ydre grænser udgør for de pågældende medlemsstater.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for denne betænkning om de næste faser af grænseforvaltningen i EU. Jeg vil imidlertid gerne gøre Dem opmærksom på en række vigtige aspekter, som der bør tages hensyn til i fremtiden.

Et område uden indre grænser vil ikke fungere, hvis der ikke er noget ansvar for forvaltningen af disse grænser. Øget grænsesikkerhed i takt med en forbedring af den frie bevægelighed for personer i et stadig mere forenet Europa, er her et vigtigt element. Det endelige mål bør imidlertid være at finde en balance mellem sikring af den frie bevægelighed for personer og tilvejebringelse af større sikkerhed for Europas borgere.

Nøgleelementet skal være en strategi, der er baseret på beskyttelse af privatlivet som mål, således at rejsendes data ikke misbruges, og de rejsende selv har tillid til de myndigheder, som er i besiddelse af disse data. Anvendelsen af personlige data er gavnligt for den offentlige sikkerhed. Lad os imidlertid huske på, at offentlighedens tillid til myndighedernes aktiviteter skal danne grundlaget for alle lovgivningsaktiviteter på dette område. For at opnå dette skal personlige data beskyttes effektivt og overvåges ordentligt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg agter at støtte fru Hennis-Plasschaerts betænkning om det vigtige spørgsmål om de næste faser af grænseforvaltning i EU og lignende erfaringer i tredjelande. Jeg er enig med ordføreren i, at det er væsentligt at evaluere og vurdere nuværende foranstaltninger inden for rammerne af grænseforvaltning, inden vi investerer mere og udvikler de systemer, som Kommissionen tilsyneladende foretrækker, nemlig et ind- og udrejsesystem for alle tredjelandsstatsborgere, et program til registrering af rejsende (RTP), som også er åbent for dem, og en ramme for udviklingen af lokale registreringsprogrammer og automatiske kontrolposter. Disse procedurer har store muligheder, men det skal understreges, og i den henseende bifalder jeg ordførerens arbejde, at en garanti for beskyttelsen af personlige data og udviklingen af teknologi, som er minimalt indgribende, når det gælder folks fortrolighed, skal have absolut prioritet. Endelig skal vi dog ikke glemme en grundig cost-benefit-analyse.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Når vi tager betydningen af den frie bevægelighed som en del af det europæiske projekt i betragtning, har formålet med de foranstaltninger, der er vedtaget i de forløbne år, været at lempe kontrollen ved de indre grænser. Disse skridt skal imidlertid modsvares af foranstaltninger, som skærper kontrollen ved de ydre grænser.

I en situation, hvor der f.eks. i 2006 blev registreret indtil 8 mio. ulovlige indvandrere i EU, mener jeg, at Kommissionens initiativ til at indføre et ind- og udrejsesystem, et program til registrering af rejsende og et elektronisk system for rejsetilladelser er nødvendigt. Et europæisk område uden grænser, som fra at være et ønske bliver en realitet, kan kun fungere, hvis vi påtager os et fælles ansvar, og hvis vi udviser solidaritet, når det gælder forvaltningen af de ydre grænser. Det er en opgave, hvor medlemsstater, der ligger ved EU's grænser, herunder Rumænien, kommer til at spille en vigtig rolle.

Vi må imidlertid ikke tabe af syne, at der allerede findes systemer til beskyttelse af grænserne såsom EUROSUR og FRONTEX. For at de kan fungere, er det derfor meget vigtigt at vurdere, i hvilken udstrækning det nye initiativ kan supplere dem uden at skabe risiko for dobbeltarbejde. Endvidere skal vi vedvarende bekymre os om, at personers ret til privatlivets fred respekteres, og at der udvikles nye, mindre indgribende teknologier.

Daniel Strojň (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jeg vil gerne først og fremmest sige, at jeg er fuldstændig uenig i en af betænkningens vigtigste konklusioner, nemlig at afskaffelse af kontrol ved de indre EU-grænser er en af den europæiske integrations største succeser. Afskaffelsen af kontrollen ved grænserne er kun en uundgåelig konsekvens af det neolibérale EU-projekt og dets vitale interesse i den frie bevægelighed for kapital, varer og personer (med andre ord arbejdere). EU bør først og fremmest skabe succeser på områderne fred og socialpolitik, men desværre er disse områder naturligvis altid meget færre i antal.

I betænkningen tages det også som en selvfølge, at vi, hvad angår forvaltning af EU's ydre grænser, skal kopiere de systemer, som USA har indført. Dette er simpelthen helt ved siden af, når man tænker på det substantielle og stærkt håndhævede "jerntæppe" mellem USA og Mexico. Hvad angår EU's ydre grænser, vil jeg også gerne understrege, at den seneste tid i Europa klart har vist, at politiske og sociale problemer ikke kan løses af politiet eller rutineforanstaltninger.

- Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0040/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) I denne stemmeforklaring stræber vi svenske socialdemokrater i Europa-Parlamentet efter at forklare, hvorfor vi valgte at stemme for hr. Lehenes betænkning om grænseoverskridende flytning af selskabers vedtægtsmæssige hjemsted. Vi synes, at dette er et vigtigt supplement til Lehne-betænkningen om statutten for europæiske private selskaber.

Vi tror, at manglen på et generelt sæt forordninger om flytning af selskabers vedtægtsmæssige hjemsted skaber problemer for selskaber, der ønsker at flytte på tværs af grænser inden for det indre marked, da de i øjeblikket tvinges til at likvidere selskabet og således afvikle virksomheden for at kunne flytte deres vedtægtsmæssige hjemsted. Vi tror også, det er godt, at Europa-Parlamentet foreslår, at flytning af et vedtægtsmæssigt hjemsted ikke må indebære omgåelse af retlige, sociale og skattemæssige bestemmelser. Vi bifalder ligeledes, at Europa-Parlamentet understreger, at flytning af det vedtægtsmæssige hjemsted skal være skatteneutral.

Vi er imidlertid ikke enige i alle udvalgets konklusioner i forbindelse med diskussionerne af betænkningen. F.eks. er vi ikke enige i formuleringen i betragtning G om, at Europa-Parlamentet ikke kan udfærdige lovgivning, som strider mod Domstolens retspraksis. Vi vil gerne gøre opmærksom på, at det er Europa-Parlamentet, som, sammen med Rådet, udarbejder loven, og det er derefter Domstolens opgave at

fortolke denne lov, ikke omvendt. Endvidere vil vi gerne have ordene "understreger skattekonkurrencens positive indvirkning på økonomisk vækst som led i Lissabon-strategien" fjernet fra betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod hr. Lehnæs betænkning om grænseoverskridende flytning af selskabers vedtægtsmæssige hjemsted. Faktisk tror jeg, at selskabers grænseoverskridende flytning ikke bør betragtes som et af de væsentlige elementer i fuldendelsen af det indre marked, men, som det ofte er tilfældet, som en måde til at omgå nationale love om forskellige aspekter (ikke mindst beskatning). Jeg er derfor imod denne betænkning, fordi der er en reel risiko for, at grænseoverskridende flytning af selskabers vedtægtsmæssige hjemsteder vil indebære omgåelse af EU's retlige, sociale og skattemæssige krav.

- Betænkning: Giusto Catania (A6-0050/2009)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg har støttet Giusto Catanis betænkning. Efter min mening er vi nødt til at revidere Dublinforordningen, således at beslutningen taget af det land, som er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, tager hensyn til asylansøgerens individuelle behov. Vi er nødt til at lægge vægt på, at asylansøgere integreres i deres nye omgivelser, og sikre, at de får mulighed for at lære sproget i det land, de opholder sig i, da dette vil øge deres chancer for at blive optaget i deres nye kultur.

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for denne initiativbetænkning udarbejdet af det italienske medlem af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, Giusto Catania, om det fælles europæiske asylsystems fremtid.

Teksten i denne betænkning fokuserer på situationen for de asylansøgere, hvis skæbne virkelig er lidt af et lotteri afhængigt af det land, hvor de er havnet, og hvis tilbageholdelsesbetingelser sommetider kun lige er på grænsen af det tålelige. Dette er en situation, som især berører grænselande, men som vi er nødt til at tage hensyn til på europæisk plan. Det drejer sig om asylansøgere grundlæggende rettigheder og visse landes evne til at klare dette migrationspres. Dette er et fælles ansvar.

Det positive ved denne betænkning er, at den tydeligt redegør for situationen og beskriver de kommende udfordringer for EU i forbindelse med denne forhandling.

Gennem denne stemme tilslutter jeg mig de franske socialister og fordømmer en situation, som ikke længere er acceptabel, og som Europa som en demokratisk institution og beskytter af menneskerettighederne skal råde bod på.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg er imod skridt i retning af en fælles asyl- og indvandringspolitik i Europa. Jeg tror, at et harmoniseret asylsystem vil underminere Det Forenede Kongeriges ret til selv at bestemme, hvem der får tilladelse til at ansøge om asyl i mit land, og hvem der ikke får det. Desuden tror jeg, at et fælles asylsystem vil svække britiske ministres og parlamentsmedlemmers ansvarlighed over for de borgere, som vælger dem.

Jeg accepterer, at udviklede lande som mit har et humanitært ansvar over for folk fra tredjelande, som ville blive forfulgt, tortureret eller dræbt, hvis de vendte tilbage. Jeg er imidlertid bekymret for, at vi muligvis vil udsætte os selv yderligere for truslen om terrorangreb, hvis vi fjerner Det Forenede Kongeriges uafhængige evne til at kontrollere og regulere asylansøgere.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg støtter hr. Catanias betænkning om det fælles asylsystems fremtid.

Alle politiske flygtninge har ret til at rejse ind i EU og, når de har fået flygtningestatus, bosætte sig på det europæiske område. Desværre anvendes denne ret i øjeblikket ikke ensartet af medlemsstaterne. Tildeling af flygtningestatus kan variere fra medlemsstat til medlemsstat fra 0 % til 90 %.

Hvis vi skal skabe et ensartet højt beskyttelsesniveau i hele EU, må vi være i stand til hurtigt at indføre en række elementer. Disse omfatter oprettelse af én enkelt asylansøgningsprocedure og fælles standarder for anerkendelse som flygtninge, idet vi indfører en lovmæssig og effektiv solidaritetsmekanisme mellem medlemsstater – nogle lande har en overflod af asylansøgnings, mens andre let slipper fri – forbedrer modtagelsesforholdene for ansøgere, især for mindreårige, reducerer anvendelsen af tilbageholdelse og opretter et europæisk asylstøttekontor.

Det er det, det gælder om i hele asyllovgivningspakken, som vi netop er begyndt at se på nu, hvor vi når afslutningen af denne valgperiode.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Tankegangen bag hr. Catantias betænkning er, at de, som søger om international beskyttelse, nødvendigvis skal være i god tro, men faktisk ved alle, at asyl ofte blot er et påskud, som eventuelle økonomiske indvandrere bruger for at undgå at blive afvist. Hvad medlemsstaterne angår, siges de nødvendigvis at være døve for deres bekymringer, repressive og for længe om at træffe beslutninger. Der er dog ingen, der forklarer, at det er misbrugen af proceduren til ulovlige formål, som forsinker vurderingen af ægte asylansøgninger.

Dette er uden tvivl baggrunden for nogle af forslagene i betænkningen, f.eks. at det land, der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, skal tage hensyn til ansøgerens ønsker, at landet i sidste instans bør fastsættes af en europæisk instans, at ansøgere skal have samme rettigheder som dem, der har status som fastboende udlændinge, at de bør have fri bevægelighed inden for Europas område osv.

Vi er enige om, at der er behov for samarbejde med disse europæiske lande, som på grund af deres geografiske beliggenhed er i frontlinjen, når det gælder migrationsstrømme, og har vanskeligt ved at klare disse, men dette skal absolut ikke resultere i en europæisk politik, som fortæller landene, hvem de skal byde velkommen på deres territorium, baseret på asylansøgernes og en overnational forvaltnings luner.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Vi tilslutter os de vigtigste bemærkninger i kompromisbetænkningen og stemmer derfor for den. Når dette er sagt, må jeg imidlertid bemærke, at vi ikke er enige i visse afsnit, f.eks. dem, der handler om tilbageholdelse. Jeg synes ikke, at de fuldt ud afspejler og præcist fortolker den komplekse og vanskelige situation i små medlemsstater som Malta.

Malta konfronteres med en uforholdsmæssig stor strøm af ulovlige indvandrere i forhold til dets geografiske begrænsninger (121 kvadratmil), en lille befolkning (400 000 indbyggere) og andre begrænsede ressourcer (administrative, finansielle osv.), som bør tages i betragtning i forbindelse med regulering, drøftelser eller lovgivning på dette område.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) I virkeligheden er der kun én målsætning bag dette ønske om at skabe et fælles europæisk asylsystem, nemlig at give EU's medlemsstater en juridisk mulighed for at modtage så mange potentielle indvandrere som muligt, lettere og uden begrænsninger, som ansås for at være nytteløse og i strid med menneskerettighederne.

Europa har således på ny bekræftet sin stilling som vært for alle indvandrerbefolkninger, og der er lagt betydelig vægt på fuld overholdelse af non-refoulement-princippet og på pligten til at yde hjælp, således som det er indskrevet i FN's havretskonvention.

Derfor – og dette er faktisk forståeligt for disse pro-indvandringstyper – fører den simple kendsgerning, at hver medlemsstat stadig har suveræniteten og sine egne procedurer, hvad angår asylloven, uundgåeligt til skævheder, når det gælder godkendelse af asylansøgninger, og de er derfor en hindring for en generel godkendelse af asylansøgere.

Konfronteret med næsten 26 mio. internt fordrevne personer og mere end 12 mio. flygtninge i verden er det, vi har brug for, ikke at finde flere modtagelsesløsninger, fordi det aldrig vil være tilstrækkeligt til at klare den eksponentielle vækst i efterspørgslen, men snarere at gøre det muligt for og opmuntre disse mennesker til at blive i deres egne lande, til at finde arbejde der og til at lade deres familier blive der.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Betænkningen udarbejdet af det kommunistiske medlem, hr. Catania, anbefaler, at der indføres en europæisk pro-indvandringspolitik.

Faktisk ønsker han, under påskud af at forsvare menneskerettighederne, at gøre Europa til et åbent fællesskab, som er rede til at modtage al elendighed i verden.

Til dette formål foreslår han en top-down-harmonisering af asylloven, non-refoulement-princippet, undgåelse af tilbageholdelse og endog udvidelse af direktivet om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlændinge til at omfatte flygtninge.

Hr. Catania lader, som om han har glemt, at de fleste af de ulovlige indvandrere, der rejser ind i Europa – 75 000 i 2008 alene på Middelhavskysten – ikke er politiske flygtninge, men økonomiske flygtninge, der flygter fra fattigdom i deres lande.

Denne misbrug af retten til asyl, i strid med Genevekonventionen, er ikke nævnt noget sted i betænkningen, og det er med god grund. Det er bekvemt at få den hvide mand til at føle sig skyldig ved at minde ham om,

at han var en frygtelig kolonialist, og at han nu er nødt til at betale for det i ordets fulde forstand. Myter er sejlvivede.

Ved at forsøge at ændre asylloven til en normal del af indvandring, baner hr. Catania vejen for mange slags misbrug og gør ulovlige indvandrere til syndebukke.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg bifalder, at Kommissionen har foreslået en forordning, der opdaterer EU's asyllov, eftersom dette under de nuværende omstændigheder er tvingende nødvendigt. Antallet af flygtninge stiger konstant, og de nuværende forordninger og direktiver, der gælder for asyl, kan ikke længere klare situationen. Jeg tror derfor, at det er væsentligt, at Kommissionens reformer gennemføres hurtigst muligt, og efter min mening er følgende punkter i disse reformer særdeles vigtige.

Der skal være et fælles asylsystem, og det skal være et, der fører til "ensartede og rimelige tidsfrister".

Flygtninges rettigheder skal styrkes. På grund af deres status som personer, der har et særligt "behov for beskyttelse", kan flygtninge i princippet ikke tilbageholdes.

Der skal være ensartede grænsekontroller, således at folk, som har ret til international beskyttelse, lettere kan få adgang.

Dublinsystemet, der i øjeblikket er i kraft, og som ikke kan tage hensyn til asylansøgernes ønsker, f.eks. hvilket europæisk land de vælger, skal revideres med det formål, at personer med et anerkendt, særligt behov for beskyttelse også kan bo i et andet EU-land.

De enkelte medlemsstater skal altid have mulighed for at beslutte uafhængigt, hvem og hvor mange mennesker de accepterer, og hvorfor de gør det.

Jeg støtter Kommissionens forslag og initiativbetænkningen, men jeg vil endnu en gang gøre opmærksom på, at en hurtig og ensartet gennemførelse er afgørende på dette område.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jeg stemte i dag imod hr. Catantias forslag om det fælles europæiske asylsystems fremtid. Mit parti, det nederlandske Socialistiske Parti, tror ikke, at en harmonisering af asylpolitikken og oprettelsen af et agentur til at styre dette i fremtiden vil føre til en mere lige fordeling af antallet af asylansøgninger blandt de forskellige medlemsstater. Asylansøgninger bestemmes mere af tilstedeværelsen af familiemedlemmer og bekendte i visse medlemsstater, som tiltrækker nye asylansøgere.

Jeg mener også, at harmonisering ville føre til en ringere asylpolitik i lande, hvor denne politik fungerer forholdsvis godt på nuværende tidspunkt, da medlemsstater ville bruge denne standardisering til at søge det lavest mulige niveau. Et sådant kapløb mod bunden er ikke ønskværdigt, og i sidste instans vil det kun ramme asylansøgerne. Hvor meget jeg end påskønner hr. Catantias bestræbelser, kan jeg ikke støtte hans konklusioner.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Selv om det er vigtigt at samarbejde om asylspørgsmål i betragtning af de massive flygtningestrømme, er det tvivlsomt, om det er fornuftigt at oprette et europæisk asylstøttekontor. Samarbejdet kan også udbygges yderligere uden behov for et sådant kontor, mens nogle af de påtænkte foranstaltninger falder ind under andre organisationers kompetence såsom Frontex. Det er absolut ikke acceptabelt, at dette nye kontor skal udarbejde risikoanalyser, som medlemsstaterne derefter er tvunget til at anvende, hvilket ville betyde, at det bliver foreskrevet, hvilke asylansøgere medlemsstaterne skal acceptere. Dette er en grov krænkelse af medlemsstaternes suverænitæt, og den eneste reaktion er at afvise det.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Selv om de grunde, som får nogen til at beslutte at emigrere, i nogle tilfælde måske ligner de grunde, som ansporer asylansøgere, skal de to systemer være tilstrækkeligt forskellige, hvad enten det gælder det juridiske eller administrative procedurer.

Med dette vigtige forbehold er et punkt, som skal overvejes, at beslutninger, der træffes i én medlemsstat, kan have konsekvenser for en anden, fordi grænser inden for Schengenområdet faktisk er åbne. Samtidig kunne idéen med Europa forstås som en helhed i en asylansøgers øjne. Vedkommende betragter EU som et område, der er homogent, og efter deres opfattelse det modsatte af den fare, som de flygter fra. Endeligt vil det være svært for asylansøgere, som flygter fra en virkelig trussel mod deres liv, at vælge et indrejseland i Europa eller at være i stand til at udføre de administrative processer, som er nødvendige og påkrævede for indvandringskandidater. Alle disse overvejelser gør det nødvendigt, at medlemsstater koordinerer og samarbejder, uden den ovennævnte opfattelse, at asyl skulle blive et alternativt middel til at få tilladelse til at indvandre eller, i endnu mindre grad, et middel til at tillade visse migrationsstrømme.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg kan ikke gå med til mange af punkterne i hr. Catanias betænkning om det fælles europæiske asylsystems fremtid, og derfor måtte jeg stemme imod den. Selv om jeg er enig med hr. Catania om, at begrebet asyl er en væsentlig del af demokratiet og beskyttelsen af menneskerettigheder, er det absolut nødvendigt at undgå nogen form for mulig misbrug for at sikre, at asyl fortsat kan eksistere.

I stedet for at indføre et fælles europæisk asylsystem og "opbygge et Europa for asyl", for at bruge ordene i den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i oktober 2008, ville det til dette formål være mere ønskværdigt at opbygge et "Europa for rettigheder", dvs. et Europa, som bekæmper årsagerne til det stigende antal flygtninge, som ordføreren har peget på, som påtager sig en stærkere international rolle for at løse konflikter i visse lande, og som mere beslutsomt udøver pres, således at respekt for værdighed, menneskeliv og grundlæggende frihedsrettigheder garanteres alle de steder, hvor det endnu ikke er tilfældet. Bekæmpelse af virkningerne af disse alvorlige krænkelse af rettigheder løser ikke det til grundlæggende problem og vil aldrig være i stand til at løse det effektivt. Det skal der bruges andre instrumenter til.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) I de seneste år er antallet af flygtninge i EU vokset til 12 mio., hvortil kommer 26 mio. internt fordrevne.

En fælles europæisk asylpolitik er nødvendig, da de 27 EU-medlemsstaters asylpolitikker er for forskellige, hvilket i praksis betyder, at der leges med folks fremtid, og det er horribelt. Under den første fase (1999-2005) forsøgte EU at harmonisere strategien i medlemsstaters politikker på grundlag af fælles minimumsstandards. Under den anden fase blev der arbejdet på en fælles asylprocedure og en ensartet status for dem, der fik asyl eller subsidier beskyttelse.

Den betænkning, vi vil vedtage i dag, støtter oprettelsen af et europæisk asylstøttekontor, men beklager de langsomme fremskridt, der gøres med at gennemføre anden fase. Det skyldes naturligvis, at Lissabontraktaten ikke er trådt i kraft. Jeg støtter opfordringen til en forbedring af den nuværende lovgivning, hvad angår både asylproceduredirektivet, direktivet om fastlæggelse af betingelserne for modtagelse og direktivet om tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

Jeg støtter betænkningen, da det er vigtigt, at der indføres en standardbeskyttelse for flygtninge, og at alle medlemsstater udviser solidaritet ved at påtage sig et ansvar og samarbejde målbevidst.

- Betænkning: Gabriele Stauner (A6-0022/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for fru Stauners betænkning om Kommissionens handlingsplan for en integreret struktur for intern kontrol med Unionens budget. Principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning og budgetgennemsigtighed er grundlæggende, ikke blot for at opnå en positiv revisionserklæring fra Revisionsretten ved at forenkle lovgivningen om kontroller og den resulterende mulige reduktion af påløbne omkostninger, men også på mellemlang sigt for mere effektivt at overvåge anvendelsen af EU-borgernes ressourcer og, som et resultat deraf, at forøge EU-aktiviteters legitimitet. Derfor tror jeg, at det er fundamentalt at indlede et samarbejde med medlemsstaterne og med uafhængige revisionsinstanser, således som ordføreren desuden allerede har peget på.

- Betænkning: Manuel Medina Ortega (A6-0058/2009)

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Domstole har stadig oftere at gøre med international og grænseoverskridende bevisret. Sådanne sager kan vedrøre østrigere, som er ude for ulykker i Tyskland, defekte varer eller tjenesteydelser i en anden medlemsstat, vidner, som bor i den anden ende af EU eller sagsøgte, som flytter til udlandet. Retten til adgang til domstolsprøvelse må ikke ophøre, fordi bevismaterialet befinder sig uden for den medlemsstat, hvor den pågældende domstol ligger. Folk i marken fortæller os, at der ligesom før i tiden er uløste problemer i forbindelse med grænseoverskridende bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område. Eftersom disse problemer endnu ikke er løst, stemte jeg for denne betænkning.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for hr. Medina Ortegas betænkning om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område. Det er klart, at det for at fremme effektiviteten og derved undgå unødigt spild af tid og penge er nødvendigt at fremme direkte kontakt og fuldt samarbejde mellem retterne. Desuden skal der i videre udstrækning anvendes informationsteknologi, navnlig sikre e-mail-forbindelser og videokonferencer, eftersom de både er mere effektive, hvad angår resultater, og mere omkostningseffektive. Endelig tilslutter jeg mig ordføreren, når han glæder sig over den indsats, der er gjort på dette område i forbindelse med e-justice-programmet.

- Betækning: Bert Doorn (A6-0014/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for hr. Doorns betækning om gennemførelse af direktiv 2006/43/EF om lovpligtige revisioner af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Jeg er fuldstændig enig i, at det er nødvendigt at opfordre Kommissionen indtrængende til i tæt samarbejde med medlemsstaterne at fremme en national struktur for kvalitetssikring, der kan garantere en uafhængig og ekstern kvalitetssikring af revisionsfirmaer. Desuden mener jeg, at det er rigtigt og nødvendigt at overvåge og rapportere om, i hvilken udstrækning direktivets mål er opfyldt eller ventes at blive opfyldt.

- Betækning: Claire Gibault (A6-0003/2009)

Robert Atkins (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) De britiske konservative parlamentsmedlemmer går ind for ligebehandling og lige adgang for mænd og kvinder inden for alle aspekter af samfundet, herunder scenekunsten. På det grundlag har vi støttet denne betækning i dag.

Vi ønsker imidlertid at bemærke, at vi er uenige i idéen med kvoter som antydte i f.eks. betækningspunkt 12.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for betækningen. Et par dage efter den internationale kvindedag diskuterer vi endnu en gang social ulighed mellem de to køn. Ikke engang scenekunsten skånes for disse problemer, således som Kommissionen har fremhævet.

Overalt inden for scenekunsten kæmper kvinder stadig for at opnå en fuldgyldig plads. Sjældent får de helt overordnede stillinger i de store kulturinstitutioner, og ofte får de en lavere løn end deres mandlige kolleger. Især de atypiske arbejdstider, som er karakteristiske for arbejde inden for scenekunsten, gør det svært for kvinder at forene de arbejdsmæssige og familiemæssige forpligtelser, og de tvinges ofte til at vælge mellem karriere og familie.

Jeg vil gerne slutte med at understrege, at der er behov for at garantere en lige repræsentation af begge køn i de beslutningstagende og rådgivende instanser, der er involveret i ansættelser, forfremmelser, udmærkelser og tildeling af midler, ligesom i de andre brancher i denne sektor, og for at indføre en statistisk kontrol, der gør det muligt at udarbejde sammenlignende analyser af kvinders arbejdssituation i Unionens forskellige lande.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betækningen om ligebehandling og lige adgang for mænd og kvinder inden for scenekunsten, fordi der er omfattende og vedvarende uligheder, når det gælder beskæftigelses- og karrieremuligheder mellem kvinder og mænd inden for scenekunsten. Det er også absolut nødvendigt, at det demokratiske princip om, at lige arbejde skal aflønnes med lige løn, følges i praksis, hvilket stadig ikke er tilfældet inden for kunstsektoren og mange andre sektorer.

Martin Callanan (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Scenekunsten har blomstret i tusindvis af år og i alle samfund på jorden. Det er derfor usikkert, hvorfor EU føler behov for at tvinge sin vilje igennem i en sektor, som netop blomstrer, fordi den stort set er fri for indblanding fra Bruxelles.

Jeg tror ikke, det er min opgave som medlem af Europa-Parlamentet at fortælle dem, der er involveret i scenekunsten, hvordan de skal ordne deres egne sager. Faktisk synes jeg, det er min opgave at sikre, at scenekunstnere og organisationer, som gør det lettere for scenekunsten, så vidt muligt er fri for velmenende, men malplacerede og naive initiativer som dette.

Jeg går ind for ligebehandling af mænd og kvinder i lovens forstand. Jeg tror imidlertid ikke, at politisk pres nogensinde bør have lov at blande sig i kunstneriske beslutninger. Vi indtog en fast holdning her i Parlamentet i forbindelse med den reaktion, som tegningerne af profeten Muhammed i danske aviser fremkaldte. Jeg er bange for, at vi ved, selv i ringe grad, at underminere kunstneriske friheder også underminerer værdien af ytringsfrihed.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi stemte for denne betækning, fordi den understreger, at der i vid udstrækning stadig er uligheder mellem mænd og kvinder inden for scenekunsten, og at disse har indvirkning på samfundet som helhed. Den fremhæver også, at det er absolut nødvendigt at fremme og støtte kvinders adgang til alle kunstneriske fag, hvor de stadig er i mindretal.

Som det understreges i betækningen, er andelen af kvinder beskæftiget inden for de kunstneriske erhverv og det offentlige kulturliv meget lille. Kvinder er også underrepræsenteret i overordnede stillinger inden for kulturelle institutioner og ved akademier og universiteter, hvor nogle former for kunst studeres.

Derfor tilslutter vi os mange af de stillede forslag, som fremhæver behovet for at fremme kvinders adgang til alle kunstneriske fag og andre faglige aktiviteter, der har forbindelse med forestillinger, hvor de er i mindretal. Medlemsstater skal også opmuntres til at fjerne alle hindringer for kvinders adgang til ledende stillinger inden for kulturinstitutionerne, både ved akademier og universiteter.

Vi understreger ligeledes, at diskriminering af kvinder er problematisk for udviklingen i kultursektoren, fordi sektoren derved går glip af talent og evner. Vi erkender endvidere, at talent har brug for kontakt med publikum for at blive anerkendt.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Det siger sig selv, at vi i det svenske parti Junilistan går ind for ligebehandling, ligeløn for lige arbejde og det grundlæggende princip om ligestilling mellem mænd og kvinder. Vi har derfor stemt for denne betænkning.

Dette er imidlertid en jastemme med et klart forbehold. Vi er imod, at Europa-Parlamentet forsøger at bestemme, hvordan de enkelte medlemsstater f.eks. bør strukturere deres nationale børnepasning eller anvende en kvoteordning.

Denne betænkning er et typisk eksempel på den nævenyttighed og nidkærhed, som kendetegner Europa-Parlamentet, når det gælder regulering. I stedet for at optræde som et forum for de presserende udfordringer, som kræver grænseoverskridende samarbejde, blander det sig konstant i emner, som er og skal forblive nationale anliggender.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning sætter fokus på de vedvarende uligheder inden for beskæftigelses- og karrieremuligheder mellem kvinder og mænd inden for scenekunsten. Jeg støtter betænkningen, som indtrængende opfordrer medlemsstaterne til at træffe specifikke foranstaltninger for at opmuntre kvinder til at fremme deres karriere og støtte dem, når de er underrepræsenterede.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg synes, at kønsulighed skal udfases. I den nuværende civiliserede verden skal vi af med ulighed mellem mænd og kvinder og flertal og mindretal. Europa-Parlamentet skal se på den tidligere lovgivning og støtte værdien universel solidaritet. Begge køn skal repræsenteres i beslutningsprocessen inden for scenekunsten og forskellige andre områder. For at finde virkelige talenter, de dygtigste scenekunstnere og de bedste ansøgere, skal kvinder have samme status som mænd på de samme områder. Hvor mænd foretrakkes frem for kvinder eller omvendt, skal der foretages betydelige korrektioner og mulig beskyttelse for at gøre en ende på denne inkonsekvens. Fordeling af en gruppe på grund af køn eller noget andet kendetegn vil ikke blive tolereret af EU, og det er vores pligt at sikre, at dette gælder inden for hele scenekunsten (og også andre områder). Derfor er det min og PPE-DE-Gruppens pligt at give et tillidsvotum til al lovgivning, som støtter lighed, korrigerer forseelser og bedre bevarer samhørigheden mellem medlemmer af det modsatte køn.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, og fru Gibault og jeg havde et udmærket samarbejde. Vi må ikke glemme, at kvinder inden for scenekunsten generelt stadig er underrepræsenterede, specielt når det gælder ledende stillinger på dette område. Vi må heller ikke glemme, at vi taler om et følsomt område med en stor multiplikatoreffekt, der overbringer et stærkt budskab til publikum og samfundet. Vi har ikke børnehaver og vuggestuer nok. Der er også den kendsgerning, at arbejdstiderne inden for scenekunsten er lange og atypiske. Hvis disse aspekter forbedres, kan vi nå den målsætning, der er foreslået i betænkningen, nemlig en repræsentation på 30 % inden for kunsten.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Gibaults betænkning om ligebehandling og lige adgang for mænd og kvinder inden for scenekunsten. Jeg er enig i målene i fru Gibaults betænkning, nemlig at gøre status over den sociale og kulturelle baggrund for identitetsdannelsen inden for scenekunsten og foreslå konkrete løsninger, der kan rette op på de skævheder, der er et resultat af de eksisterende uligheder. For at sektoren kan forblive sund, og mænd og kvinder kan udnytte deres personlige potentiale, er det nødvendigt at benytte alle disponible kompetencekilder. Endelig tillægger jeg det afgørende betydning, at der meget hurtigt findes løsninger, hvad angår åbning af vuggestuer i kulturinstitutioner med åbningstider, der er tilpasset prøve- og spilletiderne.

- Betænkning: Andreas Schwab (A6-0482/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg støtter hr. Schwabs betænkning om CO₂-emissioner og forbedring af trafiksikkerheden. Det er væsentligt, at bestræbelserne på at reducere CO₂-emissionerne ikke underminerer andre aspekter af billedesign, som er lige så vigtige, og ikke har en negativ indvirkning på trafiksikkerheden.

Jeg tror, at fremme af og investering i udviklingen af en innovativ europæisk bilindustri effektivt vil sætte os i stand til at beskytte job i denne sektor, som er værst ramt af den finansielle krise.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I dag findes der nye teknologier, der kan forbedre transportsikkerheden betydeligt (f.eks. elektroniske stabilitetskontrollsystemer) eller reducere CO₂-emissioner (f.eks. dæk med lav rullemodstand), hvis de bliver indført som standard i nye køretøjer.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hr. Schwab har udarbejdet en betænkning, som sigter mod at øge trafiksikkerheden ved at stille øgede krav til bilfabrikanter om sikkerhedsforanstaltninger. Alle nye køretøjer, der produceres i Unionen, skal leve op til tekniske krav og foranstaltninger, som reducerer deres indvirkning på miljøet, formindsker støjforureningen og øger deres trafiksikkerhed. Forordningen kombinerer fremskridt inden for europæisk produktion og teknologi og en højere grad af sikkerhed og beskyttelse, som de europæiske forbrugere kan forvente. Disse fornyelser vil medvirke til, at CO₂-emissionerne, benzinforbruget og støjforureningen reduceres.

Jeg er glad for, at jeg kan støtte denne betænkning, som vil gavne os alle.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jeg har stemt for denne betænkning, fordi forbrugerne har behov for og ønsker mere sikre og mere miljøvenlige køretøjer. Hvad bilsikkerhed angår, glæder jeg mig især over kravet om montering af elektroniske stabilitetskontrollsystemer på personbiler allerede med virkning fra 2011.

Hvad dæk angår, tror jeg, at bestræbelserne på at reducere CO₂-emissionerne ved at anvende bedre dæk med lavere rullemodstand og indføre elektroniske dæktryksovervågningssystemer er umagen værd. Reduktionen af CO₂-emissionerne må imidlertid ikke ske på bekostning af dækkenes sikkerhed, dvs. deres vejgreb i vådt føre.

Jeg er også glad for, at eksisterende lagre ikke – som oprindeligt planlagt – skal fjernes fra markedet inden for 12 måneder, men i stedet først 30 måneder efter indførelsen af en ny standard. Dermed undgår vi, at dæklagre skal destrueres, hvilket ville skade miljøet yderligere. Endvidere gør vi det muligt, at leverandørerne, som i forvejen er hårdt ramt af den økonomiske krise, får en tilstrækkelig lang overgangsperiode, således at de kan opfylde de store krav, der stilles til dem.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Enhver borger verden over, der er opmærksom på den globale opvarmnings enorme omfang, kan gøre en indsats for at standse udviklingen af denne proces, der bringer jorden i fare. Med hensyn til bilisterne og deres køretøjer er der redegjort for disse foranstaltninger i den betænkning, som vi stemte om i dag.

"Grøn kørsel" betyder at reducere brændstofforbruget. EU foreslår, at dette forbrug nedsættes med 20 mia. EUR inden 2010, og at CO₂-udledningen nedsættes med 50 mio. t. Disse foranstaltningers indvirkning vil naturligvis først vise sig på lang sigt. Det er imidlertid hensigtsmæssigt, at disse gennemføres et år før Kommissionens forslag.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne forordning, der vil gøre biler og veje sikrere gennem tilvejebringelse af nye teknologier, herunder dæktryksovervågningssystemer, krav til dæk med hensyn til vejgreb i vådt føre og systemer, der advarer om, at vognbanen forlades. Foranstaltningerne i denne betænkning reducerer CO₂-udledningen, idet der fastsættes nye dækstandarde, som vil forbedre brændstofeffektiviteten og reducere benzinregningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Schwab-betænkningen om krav til typegodkendelse af motorkøretøjers generelle sikkerhed. Formålet med denne fremragende betænkning er at sikre et velfungerende indre marked og samtidig øge sikkerheden og miljøbeskyttelsen. Disse krav til typegodkendelse er blevet harmoniseret på fællesskabsplan for at forhindre, at systemerne er forskellige fra en medlemsstat til en anden, og for at sikre et højt niveau af færdselssikkerhed og miljøbeskyttelse i hele Fællesskabet. Jeg er derfor helt enig med hr. Schwab, idet formålet med forslaget til forordning er at sikre en gennemgribende forenkling af typegodkendelseslovgivningen inden for området motorkøretøjssikkerhed og dæk med en enkel forordning fra Rådet og Europa-Parlamentet.

– **Betænkning: Holger Krahmer (A6-0046/2009)**

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Det oprindelige IPPC-direktiv og de seks øvrige direktiver er ikke blevet fuldt ud gennemført i EU-medlemsstaterne,

og målene i disse direktiver er således ikke blevet opfyldt. Det blev derfor besluttet at omarbejde disse direktiver, og vi har stemt om dem i Parlamentet i dag. De svenske socialdemokrater støtter en omarbejdning, og vi kan se, at den indeholder visse forbedringer af de gældende regler. Vi valgte imidlertid at stemme imod betænkningen ved den endelige afstemning, da vi mener, at en række af de ændringsforslag, der blev vedtaget, i høj grad vil svække direktivet i forhold til Kommissionens oprindelige forslag. Vi kunne f.eks. ikke acceptere yderligere undtagelser for store fyringsanlæg.

Vi følte os ligeledes tvunget til at stemme nej, fordi vi med dette direktiv ikke for alvor benytter os af lejligheden til at reducere udledningen af drivhusgasser. Ved at forkaste de ændringsforslag, som vores delegation var med til at stille, om emissionsgrænseværdier for nye, store elkraftværker har Parlamentet vist, at det ikke tager bestræbelserne på at reducere udledningen af drivhusgasser alvorligt. Vi kan ikke støtte et sådant forslag.

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain og Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (EN) Vi støtter på det kraftigste det oprindelige IPPC-direktiv. De industriaktiviteter, der er omfattet af eksisterende direktiver, tegner sig for 55 % af CO₂-udledningen, 83 % af SO₂-udledningen og 34 % af NO_x-udledningen i EU. I henhold til det eksisterende direktiv udstedes godkendelser af miljømyndighederne, der pålægger industrianlæggene at anvende den bedste tilgængelige teknik.

Under afstemningen var der en række problematiske ændringsforslag til det nye IPPC-forslag.

1. Mindstekrav. Irland er imod ændringsforslaget om mindstekrav, da det vil straffe den irske industri og den indsats, der er blevet ydet i den senere tid for at gennemføre det nuværende direktiv. Det ville være mere hensigtsmæssigt at anvende ressourcerne til at håndhæve direktivet i de medlemsstater, der ikke opfylder bestemmelserne.

2. Fjerkræ og gødning og gylle. Der var en række ændringsforslag, som sigtede mod at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte mere fjerkræ og spredning af gødning. Jeg har stemt imod disse ændringsforslag for at forhindre dobbeltregulering, da gødning og gylle er behørigt omfattet af nitratdirektivet. Med hensyn til fjerkræ er anlæg med over 40 000 pladser til fjerkræ allerede omfattet af IPPC-direktivet. Det foreslås at reducere tærskelværdierne fra 40 000 til 30 000 pladser til læggehøns, 24 000 pladser til ænder og 11 500 pladser til kalkuner. Det anføres ikke i konsekvensanalysen, hvorledes man er kommet frem til disse tal, og på hvilket videnskabeligt grundlag de er fastlagt.

3. Rater. Jeg stemte også for fleksible rater.

Niels Busk, Anne E. Jensen og Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Venstres medlemmer af Europa-Parlamentet, Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen og Niels Busk, har stemt for den liberale gruppes ændringsforslag 96 om at slette artikel 16, stk. 4, fordi spredning af husdyrgødning ikke er i overensstemmelse med målsætningen for IPPC, der er at bekæmpe emissioner fra store industrielle anlæg. Dertil kommer, at emnet allerede er dækket af vandrammedirektivet (2000/60/EF) og nitratdirektivet (91/676/EØF).

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De oprindelige forslag i denne betænkning ville have betydet, at de offentlige sygehuse i min region i det nordøstlige England og andre steder i Det Forenede Kongerige ville blive pålagt kraftigt stigende omkostninger til drift af deres varmekedler.

De offentlige sygehuse er nødt til at opretholde en betydelig ledig kedelkapacitet til nødsituationer og i tilfælde af tekniske nedbrud. I henhold til direktivet ville sygehusenes kedler blive vurderet på grundlag af deres potentielle emissioner og ikke deres faktiske emissioner – og det ville indebære betragtelige omkostninger for sygehuse til at opnå godkendelse.

Jeg støttede ændringsforslagene om at udelukke reservekedler, der ikke er i konstant brug, fra direktivets anvendelsesområde.

Vi skal på trods heraf gøre en fælles indsats for at imødegå klimaændringer og miljøforurening, der er en fælles trussel.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Formålet med dette direktivforslag er at revidere og sammenfatte syv forskellige direktiver om industriemissioner i en enkelt tekst.

Kommissionens forslag bygger på en integreret tilgang med det sigte, at miljømæssige aspekter tilgodeses ved godkendelsen af anlæg i så vid udstrækning og på en så afbalanceret måde som muligt. Det tilstræbes, at emissionerne begrænses effektivt ved hjælp af bedste tilgængelige teknikker, som skal anvendes mere konsekvent end hidtil.

Som det anføres i betænkningen, kan dette lovgivningsarbejde berøre 52 000 industrianlæg i Europa. Derfor støtter vi en række forslag om undtagelser for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, der ikke bør pålægges samme forpligtelser som store industrienheder. Vi støtter imidlertid flere indgreb over for industrienheder med forbrændingsanlæg og kombinerede forbrændingsanlæg og øget inspektion i forhold til Kommissionens forslag.

I den ændrede tekst lægges der vægt på offentlig høring og miljø-ngo'ernes rolle, der tages højde for mikrovirksomhedernes og de små og mellemstore virksomheders interesser, og der stilles krav om tilbageførsel af en række af Kommissionens beslutningsbeføjelser. Vi stemte derfor i sidste ende for forslaget, idet vi håber, at den portugisiske regering i højere grad vil gribe ind til støtte for og overvågning af luftkvaliteten.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod Krahmer-betænkningen om industriemissioner. Jeg er ikke enig i, at der på de lokale kompetente myndigheders niveau skal foreskrives emissionsbegrænsende foranstaltninger for individuelle anlæg, der resulterer i emissioner, som gennemsnitligt opfylder kravene i BAT-referencedokumenterne, og hvor der er plads til fleksibilitet, således at der kan ske en hensigtsmæssig tilpasning til de lokale forhold. Denne opgave bør udelukkende varetages af en EU-myndighed og ikke af en lokal eller national myndighed. En regions specifikke karakter må ikke være en diskriminerende faktor på dette område, idet forskellige minimumstærskler resulterer i ekstremt variable omkostninger og afkast, hvilket uundgåeligt vil berøre selskabernes reelle konkurrenceevne.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Hvis målene i den nyligt vedtagne klima- og energipakke skal opfyldes, skal vi gribe beslutsomt ind.

EU's tidligere bestræbelser på at reducere de industrielle emissioner er blevet vanskeliggjort som følge af den manglende samhørighed og samordning og store skævheder. Jeg støtter derfor varmt Kommissionens initiativ og ordførerens forslag. Det er helt sikkert et skridt i den rigtige retning at erstatte de mange forskellige direktiver om industriemissioner med en enkelt sammenhængende retsakt. Jeg er også parat til at støtte ethvert initiativ, der har til formål at mindske bureaukratiet, gøre reglerne for inspektion af anlæg mere fleksible og øge gennemsigtigheden. Jeg støtter fuldt ud ordførerens forslag om at styrke Europa-Parlamentets rolle i forbindelse med fremtidige ændringer af direktivet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kommissionens forslag til direktiv om industrielle emissioner og Europa-Parlamentets ændringsforslag afslører endnu engang, at den "grønne økonomi" virkelige målsætning ikke er at beskytte miljøet, men at beskytte kapitalens profit. Kommissionens udtalelser om begrænsning af drivhusgasemissionerne er vildledende.

Dette direktiv berører over 52 000 industrianlæg, der tegner sig for en stor del af emissionerne i EU-medlemsstaterne, og som har et fælles ansvar for den manglende opfyldelse af de mål, som Kommissionen selv har fastlagt for mindskelse af den atmosfæriske forurening.

I Europa-Parlamentets vigtigste ændringsforslag begrænses direktivets anvendelsesområde i væsentlig grad, og der indføres elementer af tvetydighed og usikkerhed, der altid vil virke til fordel for plutokratiet og styrke kapitalens unddragelse af kontrol. Industrivirksomhederne får samtidig afgørende indflydelse på fastlæggelsen af emissionsniveauerne, der vil blive fastlagt i overensstemmelse med deres behov og prioriteter, med andre ord med vinding for øje.

Dødvandet på miljøbeskyttelsesområdet indgår i arbejdstagernes antimonopolistiske, antiimperialistiske kamp mod monopolernes økonomiske suverænitet og deres politiske magt og mod EU og de partier, der støtter den europæiske ensrettede strategi.

– **Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0044/2009)**

Jan Andersson, Ole Christensen, Göran Färm, Anna Hedh, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose, Inger Segelström, Britta Thomsen og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (EN) Kommissionens forslag om statuten for det europæiske private selskab giver useriøse selskaber mulighed for at omgå reglerne om arbejdstagernes medbestemmelse. Hvis det private europæiske selskabs vedtægtsmæssige hjemsted ligger i en medlemsstat, hvor arbejdstagernes medbestemmelse er begrænset eller ikkeeksisterende, og selskabet opererer i en anden medlemsstat, hvor arbejdstagernes medbestemmelse er omfattende, kan selskabet omgå reglerne.

De Europæiske Socialdemokraters Gruppe har imidlertid indgået et kompromis med Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS), der i høj grad forbedrer Kommissionens forslag. Det anføres nu i kompromiset,

at når selskaberne har en vis andel af deres ansatte i en anden medlemsstat med en større grad af medbestemmelse for arbejdstagerne end i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hovedkontor, finder de mere fordelagtige regler om arbejdstagernes medbestemmelse anvendelse.

Selv om kompromiset er langt bedre end det oprindelige forslag, er det ikke fuldt ud tilstrækkeligt. Tærsklerne for, hvornår arbejdstagerne kan udøve deres ret til medbestemmelse, er stadig høje sammenlignet med reglerne i en række medlemsstater, og der er desuden problemer med hensyn til definitionen af en større grad af medbestemmelse for arbejdstagerne. Den danske og svenske delegation i Den Socialdemokratiske Gruppe har derfor besluttet at undlade at deltage i den endelige afstemning.

Johannes Blokland (IND/DEM), skriftlig. – (NL) Vi stemte om statuten for det europæiske private selskab i eftermiddags. Jeg stemte i sidste ende imod forslaget af følgende årsager. For det første mener jeg, at dette forslag øger retsikkerheden i EU. Forholdet mellem det nationale private selskab og det europæiske private selskab og mellem gældende national ret og forordningens tekst gøres ikke tilstrækkelig klart. Hvorledes forhindrer man omgåelse af nyttig national lovgivning? På hvilken måde er forslaget foreneligt med forbrugerbeskyttelse?

Der gives ikke et tilfredsstillende svar på sådanne spørgsmål. Vi stemte også om en anden Lehne-betænkning i dag, hvor han stiller forslag til forbedring af den grænseoverskridende flytning af hjemsted. Jeg mener rent faktisk, at dette er en langt bedre idé end det europæiske private selskab. Hvis Kommissionen gjorde en indsats for at lette den grænseoverskridende flytning af hjemsted ved at mindske bureaukratiet, ville hele forslaget om det europæiske private selskab blive overflødig.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Som følge af de betydelige forskelle mellem medlemsstaternes retssystemer er virksomheder, der ønsker at operere i udlandet, ofte tvunget til at gennemføre meget kostelige procedurer. Dette er navnlig tilfældet for SMV'er, der har mindre strukturer.

Med indførelsen af denne statut tages der endnu et skridt hen imod fjernelsen af disse hindringer, navnlig i en sektor, der er af afgørende betydning for den europæiske økonomi.

Oprettelsen af "det europæiske private selskab" giver SMV'erne mulighed for at etablere deres datterselskaber med anvendelse af samme statut uanset hovedkontorets placering. De vil kunne operere lige så nemt i udlandet som i hjemlandet.

Takket være denne foranstaltning, der følger af loven om små virksomheder "Small Business Act", sparer SMV'erne tid og penge, og der udstikkes således en klar kurs for den fremtidige europæiske erhvervs politik. På denne baggrund støtter repræsentanterne fra det portugisiske Socialdemokratiske Parti betænkningen.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hr. Lehne har udarbejdet en initiativbetænkning om en rådsforordning, der har til formål at gøre det lettere for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) at foretage grænseoverskridende flytning inden for Fællesskabet af det vedtægtsmæssige hjemsted for et selskab, der er etableret i en EU-medlemsstat. Formålet er prisværdigt. Vi skal imidlertid sikre os, at denne mulighed ikke misbruges til at underminere national selskabslovgivning, og samtidig sikre, at statuten (Societas Privata Europea) er et realistisk alternativ for selskaberne.

En lang række af forslagene i de mange ændringsforslag er fortsat meget kontroversielle, herunder henvisningerne til mindstekapital, registreringskontrol, henvisningerne til national ret, grænseoverskridende komponenter og medbestemmelse for arbejdstagerne. I en række af ECON-udvalgets ændringsforslag stilles der krav om harmonisering på en række områder inden 2010, herunder på skatteområdet, der rent faktisk begrænser anvendelsen af national ret.

Selv om vi støtter princippet om et europæisk selskab, der opererer på grundlag af de samme principper på EU-plan, bør dette forslags anvendelsesområde ikke berøre nationale afgørelser på skatteområdet, der fortsat udelukkende hører under medlemsstaternes kompetence.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Jeg stemte imod betænkningen om statuten for det europæiske private selskab (SPE-selskab) ved den endelige afstemning. Den grundlæggende idé om at indføre en fælles europæisk selskabsform for private selskaber er vældig god. Vi har helt sikkert brug for en sådan reform.

Kommissionens forslag er meget ringe. Grænsen mellem, hvornår den nationale lovgivning og hvornår statuten for det europæiske private selskab skal anvendes, er meget uklar. En stor del af selskabernes bestemmelser skal fastlægges i deres vedtægter. Selv om dette muligvis er en positiv foranstaltning for nogle selskaber, er visse spørgsmål af en sådan karakter, at de skal fastlægges ved lov, f.eks. grænsen mellem

selskabets kompetence som en enhed og beskyttelsen af mindretalsaktionærer. Derudover er der en ringe medarbejderrepræsentation i ledelsesorganerne.

SPE-statutten er blevet betydeligt forbedret under Rådets igangværende forhandlinger, og jeg håber fortsat, at der vil blive skabt et godt slutresultat. Det er imidlertid ikke dette forslag, som vi skal tage stilling til i dag. Det er Kommissionens forslag som ændret af hr. Lehne, og beslutningen er således meget enkel. Den manglende klarhed og de problematiske aspekter ved dette forslag overskygger reformens positive aspekter, og der er en overhængende fare for, at vi får en statut, der virker imod hensigten. I lyset af de positive fremskridt, som Rådet allerede har gjort, ville en støtte til denne betænkning desuden sabotere Rådets arbejde.

Vi stemmer ikke om Rådets forslag, men dybest set om Kommissionens forslag. Jeg har derfor valgt at stemme imod betænkningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Med initiativet indføres en ny europæisk selskabsform med det formål at styrke SMV'ernes konkurrenceevne ved at fremme deres etablering og virksomhedsudøvelse i det indre marked. Jeg støtter betænkningen, der vil øge beskyttelsen af arbejdstagerne og deres adgang til oplysninger om den virksomhed, de arbejder i.

Bernhard Rapkay (PSE), skriftlig. – (DE) Delegationen fra Tysklands Socialdemokratiske Parti har stemt for muligheden for at oprette et europæisk privat selskab. Vi vil imidlertid gerne afgive følgende stemmeforklaring.

Arbejdstagernes medbestemmelse er en hjørnesten i et demokratisk og socialt Europa. På denne baggrund skal retten til information, høring og arbejdstagernes medbestemmelse tage fuldstændig samme form som i de eksisterende bestemmelser om det europæiske selskab (*Societas Europae* – SE) og det europæiske andelsselskab (*Societas Cooperativa Europaea* – SCE).

Det europæiske private selskab, der er blevet skabt enighed om, er en forbedring af Kommissionens forslag på dette område, og vi har derfor stemt for forslaget, men målsætningen om en tilpasning til de eksisterende regler er ikke opfyldt. Risikoen for omgåelse af arbejdstagernes ret til medbestemmelse er ikke blevet helt afværget.

Processen er endnu ikke fuldendt. Vi opfordrer Rådet til at forbedre forslaget som følger:

- tilføjelse af klare henvisninger til direktivet om det europæiske selskab (SE), herunder navnlig til standardbestemmelserne om valg af medlemmer til administrations- eller tilsynsorganet
- forenkling af den uigennemførlige bestemmelse i artikel 34, nemlig en betydelig nedsættelse af tærsklerne
- krav om, at et europæisk privat selskab rent faktisk er aktivt på tværs af grænserne.

Vi opfordrer Kommissionen til endelig at sætte skub i det fjortende selskabsdirektiv om grænseoverskridende flytning af hjemsted for aktieselskaber, da arbejdstagernes ret til medbestemmelse i forbindelse med grænseoverskridende flytning af hjemsted kun kan sikres på fornuftig vis gennem et europæisk direktiv om arbejdstagernes medbestemmelse.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Lehne-betænkningen om forslaget til Rådets forordning om statutten for det europæiske private selskab. Jeg støtter hans bestræbelser på at fastlægge uafhængige regler på områder, der er af afgørende betydning for SPE-selskabernes "daglige drift" som f.eks. mindstekapital, medbestemmelse for arbejdstagerne og registreringskontrol. Med hensyn til henvisninger til nationale love mener jeg endelig, at formålet med forordningen om SPE-selskaber, nemlig at skabe en ensartet selskabsform i EU, er meget positivt og værdifuldt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) I en økonomisk krisesituation er det meget ønskeligt at udvikle SMV-sektoren. Vi må gøre en indsats for at fjerne de administrative og retlige barrierer, der hindrer dem, der måtte ønske det, i at starte egen virksomhed. Procedurekrav, bureaukrati og høje registreringsomkostninger bør ikke stå i vejen for folk, der ønsker at udvikle deres forretningsidéer. Nye selskaber betyder nye arbejdspladser og således økonomisk opsving.

EU består af 27 medlemsstater med forskellige retssystemer og forskellige systemer for etablering af virksomheder. Indførelsen af en europæisk ordning for virksomhedsetablering – det europæiske private selskab – vil helt sikkert gøre det nemmere for enhver, der ønsker at starte egen virksomhed, og det vil medvirke til at gøre princippet om fri kapitalbevægelighed mere effektivt.

Ensartede krav om etablering og udøvelse af virksomhed, lave kapitalkrav og forenklede registreringsprocedurer vil helt sikkert gøre det europæiske private selskab til en succes. Det vil være et attraktivt alternativ til nationale bestemmelser. Det vil være hurtigt, billigt og uden unødvendige formaliteter, men sikre en tilstrækkelig grad af retssikkerhed.

– **Betænkning: László Surján (A6-0111/2009)**

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) I denne betænkning stilles der krav om endnu flere finansielle ressourcer til en lang række områder i EU, samtidig med at medlemsstaterne skal foretage besparelser på sundheds- og skoleområdet og på det sociale område.

En række af de områder, der henvises til i betænkningen, såsom den finansielle krise, klimaændringer og energipolitik, indebærer enorme omkostninger, der er helt ude af proportioner med EU's budget. Disse spørgsmål skal håndteres i de enkelte medlemsstater inden for rammerne af deres egne politiske processer, således at de ofre, der skal bringes, vil blive bragt på et demokratisk grundlag.

Vi har derfor valgt at stemme imod denne betænkning om Kommissionens budget for 2010.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Alle EU's initiativer til effektiv imødegåelse af den forværrede økonomiske og sociale situation i de forskellige medlemsstater har indtil videre været rettet mod at beskytte den finansielle kapital.

Det er tvingende nødvendigt at vedtage øjeblikkelige fællesskabsforanstaltninger, der vil bidrage effektivt til at imødegå arbejdstagernes, den produktive sektors, mikrovirksomhedernes og de små og mellemstore virksomheders behov gennem mobilisering af de nødvendige finansielle ressourcer.

EU har imidlertid forhandlet om og vedtaget et budget for 2009 uden hensyntagen til udviklingen – et fællesskabsbudget, der relativt set er det laveste siden Portugals tiltrædelse af EØF – og har endnu engang vist, at EU fører klassepolitik.

Den dybe kapitalistiske krise (politiske krise) er åbenbar, og Europa-Parlamentet har således ikke formået at dække over den virkelige situation. Det angives således forsigtigt i den nu vedtagne beslutning, at fællesskabsbudgettet for 2010 skal være tættere på de fastlagte grænser i den flerårige finansielle ramme 2007-2013, der ud over at være klart utilstrækkelig ikke engang overholdes, og det anerkendes endvidere, at der er "utilstrækkelige midler" til udgiftsområdet.

Brændt barn skyr ilden. Vi håber derfor, at disse udtrykte bekymringer og hensigter ikke blot er flygtige ønsker forud for det kommende valg til Europa-Parlamentet, og at der som sædvanlig ikke blot er tale om gode intentioner.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Efter en grundig gennemlæsning af Surján-betænkningen om retningslinjerne for 2010-budgetproceduren besluttede jeg at stemme imod betænkningen. Jeg mener ikke, at Europa-Parlamentet styrker sin troværdighed ved at fremme projekter med tilknytning til budgetposterne, idet de egentlige bevæggrunde bag de europæiske institutioners indgriben således tabes af syne. Selv om jeg er enig i princippet om størst mulig gennemsigtighed, mener jeg, at de midler, der allokeres til de forskellige sektorer, bør fordeles uden forskelsbehandling begrundet i effektivitet eller resultater. Sektorer, der har haft dårlige resultater, skal også støttes. De har måske rent faktisk størst behov for fællesskabsstøtte.

– **Betænkning: Vladimír Maňka (A6-0057/2009)**

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) På et tidspunkt hvor der foretages nedskæringer på sundheds- og skoleområdet og på det sociale område inden for den offentlige sektor, bør der også foretages besparelser i EU-institutionerne. Det er vores klare opfattelse, at der bør foretages besparelser på Regionsudvalgets og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs budgetter. EU's skatteborgere ville ikke mærke nogen forskel, hvis disse to institutioner blev pålagt store besparelser.

Vi er også imod en forhøjelse af antallet af ansatte i de politiske grupper i Europa-Parlamentet. Det er ikke en nødvendig udgift i lyset af den nuværende situation.

Det er også en dårlig idé at åbne et museum for europæisk historie som foreslået af Europa-Parlamentets Præsidium. Erfaringen viser, at et sådant museum vil blive brugt som propaganda for et stadig mere føderalt EU.

Vi har derfor valgt at stemme imod denne betænkning, der bl.a. vedrører Europa-Parlamentets budget for 2010.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi glæder os over, at Europa-Parlamentet nu betragter sproglige spørgsmål som et "grundlæggende princip" i dets prioriteter for fællesskabsbudgettet for 2010:

– "kan ikke kraftigt nok understrege det grundlæggende princip, at alle medlemmer på lige fod bør have en fuldstændig og god service, der gør det muligt for dem at arbejde og udtrykke sig samt modtage alle dokumenter på deres modersmål, ...;"

– "mener, at 2010 bør være året, hvor der gøres en ihærdig indsats for, at alle medlemmer uanset nationalitet og sprog behandles ens, forstået på den måde, at de får mulighed for at varetage deres respektive opgaver og udføre det politiske arbejde, der påhviler dem, på deres eget sprog, hvis de måtte ønske det;"

– "understreger ... princippet om Parlamentets demokratiske legitimitet, der gælder alle medlemmer, og deres ret til fuld flersprogethed; mener derfor, at det her behandlede budget kan og bør bruges til at få opfyldt dette mål ...;"

Vi kan imidlertid ikke glemme, at forslagene vedrørende budgettet fra Portugals Kommunistiske Parti – med krav om, at alle EU's officielle sprog skal være tilgængelige under møder (både under møder i fællesskabsinstitutionerne og eksterne møder afholdt som led i Parlamentets arbejde) – er blevet forkastet igen og igen gennem årene.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg støtter ikke Mañka-betænkningen om retningslinjerne for 2010-budgetproceduren, og jeg stemte derfor imod betænkningen. I beslutningsforslagets punkt 5 foreslås det rent faktisk at foretage en fuldstændig tilpasning med henblik på udvidelsen af EU med Kroatien. I sådanne situationer med 27 medlemsstater og én potentiel kandidat bør det senest tiltrådte land imidlertid tilpasse sig og ikke de øvrige lande som anført i beslutningen. Jeg kan desuden ikke støtte fortsættelsen af pilotprojektet med henblik på at forbedre samarbejdet og forbindelserne mellem Præsidiet og Budgetudvalget i endnu et år, idet jeg ikke mener, at det er nyttigt eller effektivt.

– Betænkning: Christel Schaldemose (A6-0064/2009)

Jim Allister (NI), skriftlig. – (EN) Denne betænkning vedrører alvorlige svagheder i det nuværende retsgrundlag. Jeg er navnlig bekymret over den manglende kontrol med EU-baserede selskaber, der opererer i Det Forenede Kongerige, og som har lov til at annoncere i Det Forenede Kongerige uden at skulle ansøge om en licens. Den britiske "vice tax" har rent faktisk blot forstærket denne bekymrende udvikling, hvor selskaber etablerer sig i udlandet og således ikke behøver at ansøge om en britisk licens. Jeg glæder mig derfor over denne betænkning, der formodentlig vil løse en del af problemet.

Liam Aylward, Brian Crowley og Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (EN) Forbrugerbeskyttelse er af afgørende betydning for alle medlemsstater. Medlemsstaterne kan også samarbejde på dette område for at beskytte forbrugere, der benytter sig af grænseoverskridende tjenester. Schaldemose-betænkningen om sikkerhed ved onlinespil er et eksempel på, hvorledes medlemsstaterne gennem en pragmatisk tilgang kan udvikle en strategi med fokus på forbrugerbeskyttelse.

Det anerkendes i betænkningen, at sikkerheden ved onlinespil sikres bedst ved at anerkende nærhedsprincippet på dette område og ved at give medlemsstaterne mulighed for selv at regulere dette marked. Medlemsstaterne opfordres imidlertid til at samarbejde og samordne deres tiltag til bekæmpelse af misbrug og kriminalitet og til imødegåelse af sociale problemer og problemer med den offentlige orden såsom ludomani og beskyttelse af personoplysninger.

Der fokuseres på sikkerheden ved sport og sportsbegivenheder. Det er helt afgørende, at sport først og fremmest anerkendes for dens sociale og underholdnings- og sundhedsmæssige værdier, og at disse værdier på ingen måde trues eller bliver genstand for manipulation med henblik på økonomisk gevinst. Mange europæiske borgere har glæde af onlinespil. Vi skal sikre, at disse borgere beskyttes, og jeg mener, at Schaldemose-betænkningen er et vigtigt skridt i denne retning.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg går ind for et mere åbent spillemarked i Europa. Nationale regeringskontrollerede monopoler har nu alt for længe hindret nye aktører i at tilbyde spilletjenester i Europa.

Onlinespil giver forbrugerne nye spillemuligheder. Jeg har ikke noget problem med, at ansvarlige spillere deltager i onlinespil, der udbydes af ansvarlige operatører. I denne betænkning sikres et højt

forbrugerbeskyttelsesniveau og et retfærdigt og gennemsigtigt spillemiljø i cyberspace. Det er efter min opfattelse også vigtigt at træffe alle rimelige foranstaltninger for at forhindre mindreårige i at deltage i onlinespil.

Der er naturligvis bekymringer over de sociale følger af spil, og jeg deler disse bekymringer. Jeg mener imidlertid, at spilleselskaberne hidtil i for høj grad har fået skylden, og at den enkelte ikke i tilstrækkelig grad er blevet stillet til ansvar. I sidste ende er beslutningen om at spille en personlig beslutning, og den enkelte må være ansvarlig for følgerne.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg er meget tilfreds med resultatet af afstemningen om Schaldemose-betænkningen om onlinespil. Den viser, at langt de fleste af Europa-Parlamentets medlemmer betragter spil som en økonomisk aktivitet af ganske særlig karakter, der ikke udelukkende kan underlægges de regler, der gælder på det indre marked.

Der skal tages højde for alle de sociale og sundhedsmæssige følger af spil, de hermed forbundne risici for kriminalitet og de særlige kulturelle aspekter. Det gælder også for de mange undersøgelser, der viser, at internettet som redskab øger disse risici. Ingen myndighed kan naturligvis alene kontrollere onlinespil i hele Europa.

I Schaldemose-betænkningen henvises der endvidere til de positive virkninger af onlinespil som efter min mening er meget vigtige at fastholde. I mange lande i Europa genererer disse spil betydelige overskud, der f.eks. går til kunst, videnskab, ungdomsarbejde og hospitaler. Flere tusinde ngo'er drager fordel af disse midler, og spil er derudover den største indtægtskilde for europæiske sportsorganisationer, herunder navnlig for sportsaktiviteter på græsrodsniveau.

Det forhold, at et flertal i Parlamentet lægger stor vægt på at fastholde de nuværende nationale love om spillevirksomhed og ikke blot ønsker at erstatte dem med en adfærdskodeks, der ville give forbrugerne langt mindre beskyttelse, betyder ikke, at markedet ikke bør liberaliseres. Det betyder blot, at liberaliseringen skal ske på den enkelte medlemsstats egne betingelser. Hvis der er et ønske om at fastholde nationale monopoler, bør systemet være ikkediskriminerende og have retshjemmel.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod betænkningen om sikkerhed ved onlinespil, da jeg mener, at det alternative forslag der blev forkastet af plenarforsamlingen, i højere grad ville have afspejlet den nye holdning til onlinespillesektoren.

Jeg er også bekymret over risikoen for, at borgerne bliver flået, og over ludomani, men understreger, at i de fleste medlemsstater kontrolleres spilleaktiviteter med det formål at beskytte borgerne mod ludomani og svindel og for at forhindre hvidvaskning af penge.

Vi skal forhindre problematiske spilleaktiviteter og mindreåriges spil og derudover bekæmpe svindel og kriminalitet. Det alternative forslag ville efter min opfattelse have løst disse problemer mere effektivt.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Forbrugerbeskyttelse er af afgørende betydning for alle medlemsstaterne. Der er desuden desperat brug for samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område, navnlig inden for grænseoverskridende tjenester. Denne betænkning om onlinespil viser, at en pragmatisk tilgang baseret på samarbejde kan sikre, at forbrugerbeskyttelse er omdrejningspunktet for EU's politikker.

Det anerkendes i betænkningen, at den bedste tilgang til håndtering af spil på internettet er at anerkende nærhedsprincippet i denne sektor og overlade de lovgivningsmæssige anliggender til medlemsstaterne. Når det er sagt, anerkendes det i betænkningen, at samarbejde og samordning mellem EU-medlemsstaterne er den bedste tilgang til bekæmpelse af svindel, kriminalitet og sociale problemer.

I betænkningen fokuseres der på betydningen af sport og behovet for at garantere sikkerheden og ærligheden på dette område. Sportens sociale og kulturelle værdi skal beskyttes, og det skal sikres, at sporten ikke misbruges i gevinstøjemed eller af andre lignende årsager. Mange mennesker i EU har glæde af onlinespil. Vi skal sikre, at disse mennesker ikke lider skade, når de spiller online.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Schaldemose-betænkningen om sikkerhed ved onlinespil. Jeg er helt overbevist om, at der i denne sektor, der for øvrigt er en meget betydelig indtægtskilde for sportsorganisationer, skal være fuldstændig gennemsigtighed, således at offentlighedens og forbrugernes interesser sikres. Endelig mener jeg, at en harmoniseret lovgivning i modsætning til en forskelligartet lovgivning, som den, der er gældende i dag, i høj grad kan bidrage til at hindre, at onlinespil opfattes som et socialt problem.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg var desværre ikke i stand til at deltage i afstemningen om Schaldemose-betænkningen om sikkerhed ved onlinespil. Jeg vil imidlertid gerne benytte denne lejlighed til at give ordføreren ret i, at der i betænkningen peges på en række vigtige og farlige aspekter ved onlinespil. I 2004 tegnede onlinespil sig for omkring 5 % af det samlede spillemarked i EU, og dette tal er steget stærkt i de senere år.

Det er vigtigt at forstå, at forskellige ulovlige aktiviteter, herunder kreditmisbrug, mindreåriges adgang til spil og aftalt spil, i øjeblikket er uundgåelige aspekter ved onlinespil. Desuden vil antallet af ludomaner sandsynligvis stige, da onlinespil er en bekvem løsning for mange mennesker.

Som ordføreren med rette understreger, er indvirkningen af onlinespil endnu ikke blevet undersøgt til bunds. For at beskytte borgerne er det således af afgørende betydning, at alle medlemsstaterne gennemfører intensiv forskning i følgerne af onlinespil og forbedrer overvågningen og reguleringen af spillemarkeder.

Christel Schaldemose (PSE), skriftlig. – (EN) I Schaldemose-betænkningen om sikkerhed ved onlinespil redegøres der for medlemsstaternes ansvar for at regulere deres spillemarkeder med henblik på at beskytte sårbare forbrugere, navnlig børn, imødegå kriminalitet og beskytte sportsbegivenheder fra risici såsom aftalt spil.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet udtog spil af tjenesteydelsesdirektivet på grund af dets særlige status, og der er helt klart ingen vilje til at indføre lovgivning på EU-plan. Parlamentsmedlemmerne fra Labour-Partiet støtter derfor opfordringen i betænkningen til medlemsstaterne om at regulere deres spillemarkeder for at beskytte forbrugere. Det gøres også klart i betænkningen, at en sådan lovgivning skal være rimelig og ikkediskriminerende.

Parlamentsmedlemmerne fra Labour-Partiet mener som sådan, at den britiske Gambling Act er i overensstemmelse med traktaterne. Lovgivningen har til formål at sikre retfærdig og åben adgang til spilletjenester og at forhindre kriminalitet og beskytte børn og andre udsatte grupper. En række medlemsstater er i øjeblikket ved at gennemgå deres lovgivning om spil for at sikre, at den er i overensstemmelse med EU-traktaterne.

Parlamentsmedlemmerne fra Labour-Partiet understreger, at myndighederne i hele EU fortsat skal være på vagt over for enhver risiko for kriminalitet, aftalt spil og trusler mod unge mennesker og sårbare grupper forbundet med alle former for spil. Parlamentsmedlemmerne fra Labour-Partiet glæder sig over hæderlige operatørs forsatte indsats for at træffe foranstaltninger til imødegåelse af disse problemer.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Spillevirksomhed og væddemål kan ikke sidestilles med andre økonomiske aktiviteter, hvilket en række medlemmer mener. EF-Domstolen har i sin retspraksis bekræftet, at det er op til medlemsstaterne at afgøre, hvilket niveau for beskyttelse af deres borgere mod farerne forbundet med spil de finder passende.

Anvendelsen af nærhedsprincippet på dette område betyder, at medlemsstaterne skal kontrollere og regulere deres spillemarkeder i overensstemmelse med deres traditioner og kulturer med henblik på at beskytte forbrugere mod risikoen for ludomani, svindel og hvidvaskning af penge. I lyset af de yderligere risici ved onlinespil er jeg overbevist om, at national lovgivning ikke kan erstattes af paneuropæisk selvregulering af spilleindustrien.

Jeg er derfor enig med flertallet af mine kolleger i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, der mener, at en tilgang, der udelukkende er baseret på det indre marked, ikke er gennemførlig. Jeg har derfor valgt at støtte Schaldemose-betænkningen fuldt ud.

– Betænkning: Maria Petre (A6-0088/2009)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for Maria Petres betænkning om sikring af fødevarekvalitet. Jeg vil imidlertid gerne give udtryk for min bekymring over, at den gennemsnitlige forbruger ikke kender forskellen på beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB'er) og beskyttede geografiske betegnelser (BGB'er). Jeg er overbevist om, at det er af afgørende betydning at iværksætte en oplysningskampagne om dette spørgsmål.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Medlemsstaterne skal fremme de kvalitetssikringsordninger, som de europæiske forbrugere allerede har et godt kendskab til. Disse ordninger bør ikke harmoniseres og forenes i én ordning. En forudsætning for indførelsen af EU-minimumsstandards for kvalitetscertificeringsordninger er, at disse vurderes og anerkendes på EU-plan. Der skal således være en tjeneste i Kommissionen, der tager

sig af certificering og godkendelse af anvendelsen af disse ordninger på EU-plan og sikrer en ensartet og effektiv kontrol på EU-plan og på nationalt plan.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, da jeg støtter indførelsen af en obligatorisk angivelse af primærproduktens produktionssted med mærkning af oprindelseslandet for på den måde at imødekomme forbrugernes ønske om bedre oplysning om produktens oprindelse. Denne ordning bør ligeledes udvides til at omfatte forarbejdede fødevarer med angivelse af de vigtigste ingrediensers og råvarers oprindelse og med angivelse af deres oprindelsessted og slutproduktens fremstillingssted.

Niels Busk, Anne E. Jensen og Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Venstres medlemmer af Europa-Parlamentet Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen og Niels Busk har stemt for Petres initiativbetænkning om fødevarekvalitet ud fra en afvejning, og fordi der kun er en samlet afstemning. Der er mest, vi kan støtte i betænkningen, men også flere ting, vi ikke bakker op omkring.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg var skuffet over, at jeg var nødsaget til at undlade at deltage i afstemningen om denne betænkning, hvor der som opfølgning på Kommissionens grønbog også burde have været fokus på, hvordan landbrugere i hele Europa kan udnytte deres landbrugsprodukters høje standarder maksimalt på markedet. Der fokuseres på vigtige spørgsmål som f.eks. mærkning med oprindelsesland, udvikling af de økologiske markeder, hvor europæiske produkter er de fineste i verden, og udnyttelse af det europæiske landbrugs stærke sider for at sikre landbrugerne en fordel, når de markedsfører deres produkter, og dette er positivt.

De protektionistiske medlemmer i Landbrugsudvalget har imidlertid desværre kapret betænkningen, navnlig de medlemmer, der forsøger at retfærdiggøre massive markedsforvridende subsidier inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, og som ønsker at gøre det vanskeligere at importere produkter fra tredjelande til EU.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne ønske min kollega fru Petre tillykke med denne fremragende betænkning.

Vi er nødt til at tage hensyn til en række aspekter, når vi taler om europæisk produktkvalitet:

1. Gennemførelsen af "betinget adgang til markedet" er en løsning, der sikrer, at de produkter, der er tilgængelige for de europæiske forbrugere, opfylder de samme standarder, uanset om de produceres på hjemmemarkedet eller importeres.
2. De europæiske producenters udgifter til sikring af fødevaresikkerheden og krav forbundet med krydsoverensstemmelse, der bør dækkes af EU-landbrugsstøttemidler.
3. Fremme af specifikt europæiske landbrugsfødevarer. Som jeg foreslog i betænkningen om ændring af forordning (EF) nr. 3/2008, skal EU's samfinansieringssats øges. Vi skal imidlertid samtidig forenkle de administrative procedurer for ordningen for garanterede traditionelle specialiteter og yde bedre beskyttelse af produkter med geografisk betegnelse eller oprindelsesbetegnelse.

Jeg håber, at Kommissionen og medlemsstaterne vil følge op på de vedtagne henstillinger hurtigst muligt, da vi ikke har råd til at spille tiden i denne situation, hvor de europæiske borgere rammes af følgerne af en yderst alvorlig økonomisk krise.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) På trods af de gode hensigter gives der i betænkningen udtryk for støtte til en videreførelse og endog en udvidelse af de politikker, der ligger til grund for mange små producenters problemer, navnlig i Portugal. Ved at støtte Kommissionens ønske om at "fremme europæiske landbrugsprodukters kvalitet" øges produktionsomkostningerne for de grupper, der allerede har vanskeligt ved at opretholde produktionen. Dette er navnlig tilfældet for små producenter, herunder mange små osterier, der producerer Serra da Estrela-ost af ubestridelig kvalitet. Det er uacceptabelt, at producenterne skal opfylde nye krav for at fortsætte produktionen uden behørig økonomisk compensation, samtidig med at de skal dække de udgifter, der er forbundet med de officielle kontrolbestemmelser. I modsætning til hvad der bliver sagt, er der en alvorlig risiko for, at produktionen af ægte kvalitetsprodukter forsvinder.

Det er uacceptabelt at pålægge såvel små producenter som agroindustrien harmoniserede produktionskrav og handelsnormer. Anvendelsen af disse standarder ødelægger den produktionsmæssige og kulturelle mangfoldighed i lande som Portugal. Det er vigtigt at vende denne udvikling og fremme produktionen og forbruget på lokalt niveau. Landbruget skal betragtes som en følsom aktivitet, der er uforenelig med denne

model for kommerciel liberalisering, som ikke er bæredygtig i miljømæssig henseende og indebærer enorme sundhedsrisici.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg støtter betænkningen, da jeg mener, at det er af afgørende betydning at mindske bureaukratiet og forenkle standardiseringssystemet, således at det bliver lettere at regulere og kvalitetskontrollere landbrugsprodukter.

Denne forenkling vil reducere de offentlige enheders administrative omkostninger.

Jeg glæder mig også over den særlige vægt, der lægges på oprindelsesbetegnelser, og opfordringen til Kommissionen om at sikre, at dette punkt føjes til dagsordenen for WTO-forhandlingerne.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi kan kun støtte betænkningens målsætninger, herunder om at sikre europæiske produkters kvalitet, producenternes konkurrenceevne, enkle, men fyldestgørende oplysninger til forbrugerne om produkternes oprindelse, opfyldelse af kravene til oprindelsesbetegnelser og kvalitetsmærker og en bedre definition af traditionelle eller økologiske produkter.

Ordføreren har helt ret i at understrege, at vi skal stille krav om, at landbrugsfødevarer, der importeres til Europa, skal opfylde samme standarder som europæiske produkter, hvilket desværre ikke altid sker i øjeblikket. Jeg støtter også fuldt ud ønsket om at anvende princippet om betinget adgang til vores markeder.

Der er imidlertid fortsat en række problemer, der skal løses, herunder problemet med illoyal konkurrence mellem medlemsstaterne, når en medlemsstat fastsætter strengere standarder end de standarder, der er fastsat på EU-plan, navnlig af hensyn til folkesundheden eller miljøbeskyttelse. I sådanne tilfælde skal det pågældende land, uanset om man bryder sig om det eller ej, have mulighed for at anvende de samme regler, som dem, der stilles krav om på WTO-niveau.

Et andet problematisk aspekt er overensstemmelsen med Europa-Parlamentets bekymringer med hensyn til miljøet. Vi bør fokusere på at reducere transportafstandene for fødevarer (spise lokalt producerede sæsonprodukter) og ikke på en tilpasning til det globale marked, der nødvendigvis vil være ufuldkommen.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) I denne betænkning, der ikke er et led i en lovgivningsproces, stilles der en række omkostningskrævende forslag som f.eks. etablering af et EU-organ for produktkvalitet og gennemførelse af nye salgsmåder og -understøttende foranstaltninger på landbrugsområdet. Vi vil også gerne understrege, at en række formuleringer i denne betænkning kan føre til en mere protektionistisk EU-politik for landbrugsvarer.

Junilisten understreger sædvanen tro, at det er heldigt, at Europa-Parlamentet i denne situation ikke har medbestemmelsesbeføjelser på landbrugsområdet i EU. Hvis dette var tilfældet, ville EU gå i fælden og føre en protektionistisk politik og give massive tilskud til forskellige grupper inden for landbruget.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for Maria Petres betænkning om sikring af fødevarer af kvalitet under afstemningen. Spørgsmålet om harmonisering og gensidig anerkendelse af fødevarerstandarder er meget vigtigt for sikringen af menneskers sundhed. Der er i dag større og større fokus på sammenhængen mellem forskellige sygdomme og fødevarer af kvalitet. Udtrykket "sunde fødevarer" forekommer imidlertid paradoksalt. Kan produkter, der ikke er sunde for mennesker, beskrives som "fødevarer"? Fødevarer af kvalitet er af grundlæggende betydning for borgernes fødevarer sikkerhed. Disse produkter skal opfylde klart definerede kriterier baseret på eksisterende viden og hygiejneprincipper, og disse kriterier bør også fremme beskyttelsen af miljøet og overholdelsen af principperne om korrekt behandling af slagtedyr. Fødevarer af kvalitet skal også pakkes, transporteres og lagres korrekt.

Hvis fødevarer af kvalitet skal sikres, skal borgerne desuden have fuldstændige oplysninger om de produkter, som de køber, om ingredienserne, eventuelle genetiske modifikationer, fremstillingsstedet, lagerforholdene, tilberedningen og sidste anvendelsesdato. Ordføreren støtter etableringen af en europæisk tjeneste i Kommissionen, der tager sig af certificering og fødevarer af kvalitet med henblik på at sikre overholdelsen af minimumskrav til godkendelse. Dette ville sikre et ensartet kontrolsystem i medlemsstaterne og på EU-plan. Med henvisning til en tidligere beslutning støtter ordføreren desuden indførelsen af et særligt kvalitetsmærke for EU-produkter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Som følge af den globale finans- og fødevarerkrise skærer folk ned på forbruget, hvilket sikrer discountbutikkerne en øget markedsandel. Derudover pålægger vi vores egne fødevarerproducenter restriktive produktionsbestemmelser og fremmer kvalitetssegel og lignende ordninger. Samtidig importerer vi produkter, der ikke opfylder vores egne kvalitetsstandarder, og det kan desuden ikke

kontrolleres, om de opfylder sådanne standarder. Vores landbrugere er således hårdt presset, og navnlig i denne vanskelige situation er vi nødt til at sikre, at der ikke sker en optrapning af antallet af konkurser inden for landbruget, og at vi i EU ikke mister vores selvforsyningssevne inden for fødevareproduktion.

Folk, der gerne vil betale for kvalitetsfødevarer, risikerer meget nemt at miste overblikket med et virvar af kvalitetssegel og symboler. Ikke alle økologisk mærkede fødevarer er produceret på hjemmemarkedet, og selv om et bestemt land anføres som oprindelseslandet, kommer alle ingredienserne rent faktisk ikke altid fra det pågældende land. Der er en vis lemfældighed på dette område, og der sker løbende nye afsløringer af fødevareskandaler og snyd med mærkningsordninger. Forbrugerne skal i sidste ende kunne stole på mærkningen. Dette initiativ er tilsyneladende et skridt i denne retning, og jeg har således stemt for betænkningen.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den betænkning, som min kollega Maria Petre forelagde i dag, indeholder en række henstillinger, som jeg med sindsro kan støtte. Henstillingerne vedrører en forenkling af administrationen af, hvordan man sikrer overholdelsen af kvalitetsstandarder, lempet producenternes økonomiske byrde og fremmer traditionelle produkter og produkter med oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser.

I den nuværende alvorlige økonomiske krisesituation har vi pligt til at træffe foranstaltninger til støtte for europæiske landbrugere og forædlingsvirksomheder og til at sikre, at forbrugerne har adgang til de bedste produkter til de meste favorable priser.

Vi skal efter min opfattelse således sikre, at vi giver forbrugerne korrekte oplysninger om produkternes oprindelse, for at støtte europæisk landbrug. Vi må imidlertid ikke forveksle disse bestemmelser om et europæisk kvalitetsmærke med protektionisme, der har til formål at blokere adgangen til fællesskabsmarkedet. Formålet med indførelsen af dette mærke bør efter min opfattelse snarere være at fremme europæiske produkter og fordelene herved i forhold til produkter fra tredjelande og give de europæiske borgere bedre oplysninger. En ordning for anerkendelse af produkternes oprindelse vil samtidig medvirke til at mindske frykten for "kontaminerede produkter".

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Maria Petres betænkning om sikring af fødevarekvalitet og harmonisering af de relevante standarder. Det er efter min mening et ekstremt vigtigt spørgsmål, da fødevarekvaliteten har en stadig større indvirkning på de europæiske borgeres livskvalitet. EU skal ganske rigtigt sikre, at alle fødevarer opfylder EU's produktionsstandarder, især for så vidt angår hygiejne og sikkerhed. EU bør også sikre lige konkurrencevilkår mellem EU-produkter og produkter fra tredjelande. Endelig er jeg enig med ordføreren i, at EU bør yde teknisk bistand til iværksættelse af ordninger for beskyttede geografiske betegnelser (BGB'er), beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB'er) og garanterede traditionelle specialiteter (GTS'er) i medlemsstaterne og til den tilknyttede vurdering af de pågældende produkter.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Jeg valgte at stemme imod Maria Petres betænkning om fremme af fødevaremærkning. Betænkningen indeholdt en række gode forslag vedrørende forenkling af reglerne og kortere håndteringstider. Disse forslag blev imidlertid efter min opfattelse opvejede af protektionistiske formuleringer om betinget adgang til markedet og ønsket om at etablere et overnationalt organ for produktkvalitet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Når fødevarer fremstilles med gevinst for øje og ikke for at opfylde folkets behov, og når produktionen og salget af fødevarer koncentrerer på færre og færre hænder og kontrolleres af multinationale fødevarevirksomheder og karteller (valg, der følger af den politik, der føres af EU og af medlemsstaternes regeringer), kan fødevarer hverken være billige eller af god kvalitet.

Hensigten bag målsætningen om på ny at sikre kvalitetsfødevarer er ikke at øge landbrugernes indkomster eller opfylde folkets behov. Formålet er at øge de multinationale selskabers konkurrenceevne og indtjening, at øge udnyttelsen af landbrugets arbejdskraft, at koncentrere landbrugets arbejdskraft yderligere og at kontrollere produktionen.

Indførelsen og dyrkningen af gmo'er og de mange fødevareskandaler viser, at fødevaresikkerhed og -kvalitet i EU er underordnet de store virksomheders interesser.

Klassificeringen af fødevarer på grundlag af kvalitet er fødevaredifferentiering på grundlag af klasse i overensstemmelse med markedslogikken om førsteklasses fødevarer til højindkomstgrupper og andenklasser fødevarer til arbejderklassefamilier.

Landbrugere med små og mellemstore bedrifter har al mulig grund til at protestere mod den fælles landbrugspolitik og EU og mod at blive solgt til de store virksomheder og til at slutte sig til Grækenlands Kommunistiske Parti og arbejdernes front, arbejderne og de selvstændige erhvervsdrivende i den sociale alliance, med det formål at bekæmpe monopolernes suverænitet og magt.

– **Betænkning: Jonathan Evans (A6-011/2009)**

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Moderniseringen af konkurrencepolitikken er en særlig vigtig faktor i forbindelse med etableringen af den nye sikkerhedsstruktur og den måde, hvorpå EU's konkurrencepolitik gennemføres. Samarbejde mellem nationale konkurrencemyndigheder og samordning via det europæiske konkurrencenetværk (ECN) er vigtige elementer i denne proces. Europa-Parlamentet har udtrykt reel frygt for, at en modernisering af politikken uden et effektivt konkurrencenetværk rent faktisk kun ville betyde en renationalisering af konkurrencepolitikken, som klart ville undergrave gennemførelsen af en ensartet konkurrencepolitik på EU-plan. Beretningerne for 2006 og 2007 indeholder en positiv vurdering af effektiviteten og udviklingen af den måde, hvorpå ECN fungerer i henhold til principperne om fleksibilitet og pragmatisme. De tiltag, der gøres inden for finansiering af samarbejdet på uddannelses- og retsområdet mellem nationale dommere, der arbejder med fortolkning og håndhævelse af EU's konkurrencelovgivning, er også positive.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I denne betænkning understreges betydningen af princippet om fri handel og retfærdig konkurrence og betydningen af de tilsagn, der blev givet i forbindelse med undertegnelsen af Romtraktaten. Vi skal sikre indførelsen af effektive kartel- og monopolregler, således at vi beskyttes mod restriktiv handelspraksis.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte imod betænkningen, da der ikke engang var støtte til et forslag vedrørende bekæmpelse af store selskabers misbrug af dominerende stilling, herunder navnlig de store supermarkeds kæder. Disse misbruger deres købekraft til at sænke priserne over for leverandører i EU og i tredjelande.

Der blev heller ikke udvist den nødvendige vilje til at undersøge den indvirkning, som koncentrationen af supermarkedssektoren har på små virksomheder, leverandører, arbejdstagere og forbrugere. Der blev navnlig ikke foretaget en vurdering af det misbrug af købekraft, som en sådan koncentration kan give anledning til.

I den vedtagne beslutning gives der udtryk for fortsat støtte til indgreb til fremme af konkurrence og imod offentlige tjenester. Den er en fortsættelse af det berygtede Bolkestein-direktiv, idet det understreges, at de indre markeds regler skal følges til enhver tid. Selv om der henvises til krisen og den vanskelige økonomiske situation i de enkelte lande, opfordres Kommissionen desuden desværre til at sikre, at konkurrencen opretholdes. Løsningen på krisen, der skyldes den neoliberale kapitalisme, er med andre ord mere af det samme. Det er uacceptabelt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Evans-betænkningen om konkurrencepolitikken 2006 og 2007. Der er sket enorme fremskridt på konkurrenceområdet gennem de senere år. Kommissionen har ganske rigtigt øget indsatsen inden for fusionskontrol og statsstøtte (et problem, der blev af stor betydning efter den finansielle og økonomiske krise på markederne). Jeg er derfor enig med ordføreren i, at det er nødvendigt at modernisere de lovgivningsmæssige og institutionelle rammer på dette område.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) I lyset af omfanget af den økonomiske krise, der har ramt EU, og som har global karakter, var det vigtigt for Parlamentet at nå til enighed. Med denne betænkning er medlemmerne i Økonomi- og Valutaudvalget endelig nået til enighed. Det er naturligvis yderst relevant at udtrykke bekymring over statsindgreb, men i lyset af den skadelige indvirkning af underforbruget og en svindende fremstillingsindustri er det nødvendigt at øge de offentlige udgifter for at afhjælpe situationen.

– **Betænkning: Edit Herczog (A6-0074/2009)**

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Små virksomheder er rygraden i den europæiske økonomi. De tegner sig for 98 % af alle europæiske virksomheder og beskæftiger hele 60 % af arbejdstagerne i EU. Kommissionen skal roses for sine hidtidige initiativer og for fortsatte indsats for at fjerne bureaukratiske foranstaltninger i forhold til små virksomheder. I Herczog-betænkningen anerkendes Kommissionens indsats, og den opfordres til at tage yderligere skridt i denne retning.

Selv om jeg helt sikkert støtter mange af udtalelserne i betænkningen om "Small Business Act", blev jeg meget skuffet over, at betænkningen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi indeholder et punkt, hvor der

stilles krav om et fælles og konsolideret grundlag for selskabsbeskatning. Jeg havde håbet, at det på nuværende tidspunkt ville være almindelig anerkendt, at CCTB-forslaget var dårligt udtænkt og uklogt. Dette spørgsmål er så vigtigt for Irland, navnlig i den nuværende økonomiske situation, at jeg blev nødt til at stemme imod dette forslag. Dette vil ikke indvirke negativt på den prisværdige indsats, der gøres for små virksomheder, men vil sende et stærkt budskab om, at vi skal gå imod uproduktive, tunge og dårligt udtænkte forslag, der ikke vil gavne den europæiske økonomi.

Gerard Batten, Nigel Farage og Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) I denne lov foreslås en lang række foranstaltninger, hvoraf nogle kan være til støtte for små virksomheder, men hvis overordnede formål er at fremme EU's kontrol og imødegå befolkningen, feministiske dagsordener og EU-tjenestemænds infiltrering af selskaber. På denne baggrund kan UKIP umuligt støtte dette forslag.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Den globale krise og langsomme økonomiske vækst har en negativ indvirkning på iværksætterkulturen. Vi glæder os derfor over nedennævnte foranstaltninger i SBA'en, hvis gennemførelse i høj grad vil styrke den økonomiske vækst, nemlig at sikre de gunstigst mulige vilkår for finansiering af SMV'er, at forenkle betingelserne for virksomhedsoverdragelser og at give ærlige entreprenører, som er gået konkurs, en chance mere. Initiativet, der har til formål at sikre de gunstigst mulige vilkår for finansiering af SMV'er (risikokapital, mikrokreditter osv.), er meget vigtigt.

Som følge af de stigende priser på energi og råvarer er SMV'erne blevet særligt sårbare. Gennemførelsen af SBA'en styrker således konkurrenceaspekterne. Fælles globale udfordringer som f.eks. klimaændringer og svindende fossile brændstoffsreserver kan kun imødegås gennem komplekse foranstaltninger, dvs. fremme af højere standarder for fremstillingsprocesser og miljømæssige standarder for produkter i EU og udbredelse af disse standarder i hele verden samt øget overvågning af EU's marked.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Ethvert initiativ, der støtter SMV'erne eller forbedrer deres vilkår, bør hilses velkommen, og der er mange gyldige argumenter i denne betænkning, der vil være til stor gavn for SMV'er i hele Europa. Vi må drage nytte af de væsentligste fordele ved det nuværende fremskridt, og sikre, at der skabes et hensigtsmæssigt operationelt erhvervmiljø for SMV'er, der omfatter en mere effektiv reguleringskultur, der kan slå rod overalt i Europa.

Derek Roland Clark (IND/DEM), skriftlig. – (EN) I denne lov foreslås en lang række foranstaltninger, hvoraf nogle kan være til støtte for små virksomheder, men hvis overordnede formål er at fremme EU-kontrol og imødegå befolkningen, feministiske dagsordener og EU-tjenestemænds infiltrering af selskaber. På denne baggrund kan UKIP umuligt støtte dette forslag.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Selv om 99 % af virksomhederne i EU er SMV'er (23 mio.) – der har skabt 80 % af de nye arbejdspladser i EU gennem de senere år – er de fleste af de regler, der fastlægges, normalt rettet mod de 41 000 store europæiske selskaber. Dette skaber uundgåeligt uligheder på konkurrenceområdet.

Tiden er inde til at vende denne udvikling og gøre en indsats til støtte for de økonomiske sektorer, der skaber reel velstand, gennem en politik baseret på belønning af indsats. Dette ville bringe europæiske SMV'er på højde med andre SMV'er verden over.

Idet de er fleksible, er SMV'erne vant til at være i allerforreste linje på innovationsfronten på deres områder, og loven om små virksomheder er således et vigtigt skridt i gennemførelsen af Lissabontraktaten.

På denne baggrund støtter repræsentanterne fra det portugisiske Socialdemokratiske Parti (PSD) denne betænkning, der rent faktisk er i overensstemmelse med de foranstaltninger, som lederen af PSD, dr. Manuela Ferreira Leite, har foreslået i Portugal.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Kommissionens forslag om en lov om små virksomheder ("Small Business Act" for Europa) indgår i en meddelelse med lovgivningsmæssige forslag, retningslinjer og foranstaltninger, der skal gennemføres til støtte for SMV'er i Europa. Jeg glæder mig over udformningen af 10 vejledende principper med fokus på SMV'ernes behov og krav, der skal hjælpe dem med at realisere deres fulde potentiale.

Indførelse af lovgivning, hvor der tages fuldt ud hensyn til de tilsigtede modtageres behov og krav, og tilpasningen af politikværktøjer til SMV'ernes behov hilses velkommen. Indførelsen af redskaber til imødegåelse af miljøkrisen i den aktuelle krisesituation ved at øge effektiviteten gennem omfattende

miljøforvaltningssystemer er af afgørende betydning. Som ordfører for EU-ETS er jeg klar over, at vi skal handle hurtigt, hvis vi ønsker at imødegå denne udfordring. Det håber jeg, at alle er klar over.

Selv om jeg er enig i mange aspekter i denne betænkning, er jeg imod forslagene om et konsolideret grundlag for selskabsbeskatning og stemte således imod betænkningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) På trods af alle de store ord og de tilsyneladende gode intentioner om at støtte SMV'er har betænkningen andre formål, nemlig at fremme fri konkurrence og det indre marked eller med andre ord at støtte de store økonomier og finansielle grupper, at sikre liberaliseringen af tjenesteydelser, herunder offentlige tjenester, samt at øge udnyttelsen af arbejdstagerne under påskud af pseudohjælp til små og mellemstore virksomheder.

På vegne af de 91,5 % af virksomhederne i EU med under 10 ansatte i 2003 stilles der rent faktisk krav om bedre vilkår med det formål at tilintetgøre basale offentlige tjenester, deregulere arbejdsmarkedet og sætte spørgsmålstejn ved sociale rettigheder og arbejdsrettigheder. Dette er nyliberalisme i dens mest tydelige form.

Derfor stemte vi imod denne betænkning og for reelle foranstaltninger til støtte for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, og for andre politikker, der beskytter deres rolle og betydelige bidrag til produktionen i industrisektoren og inden for landbruget og fiskeriet, og for beskæftigelse med rettigheder, handel og opfyldelse af borgernes grundlæggende behov.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi har vedtaget denne betænkning, der indeholder en række forslag til, hvorledes vi gør livet lettere for små virksomheder i EU, der uden tvivl ikke vil blive gennemført foreløbigt.

Jeg har imidlertid en række bemærkninger.

Den om end diskrete opfordring til indførelse af en form for positiv forskelsbehandling af SMV'er, der "er ejet af underrepræsenterede etniske mindretal", er meningsløs, uforståelig og helt igennem ideologisk.

Der blev lagt hindringer i vejen for SMV'ernes, herunder navnlig lokale SMV'ers, adgang til offentlige indkøbskontrakter, som ordføreren ønsker at fremme yderligere, med de tekster, som Europa-Parlamentet vedtog for 15 år siden, på trods af advarslerne om de negative følger. Teksterne fremmede rent faktisk store selskabers adgang til offentlige indkøbskontrakter, herunder navnlig udenlandske selskaber, der har adgang til oplysninger og de administrative og retlige ressourcer til at byde ind på disse kontrakter i modsætning til lokale SMV'er.

Det er yderst vanskeligt for SMV'erne at få adgang til eksisterende national og europæisk støtte på grund af kravene i EU-lovgivningen.

Man får kort sagt endnu engang det indtryk, at vi er nødt til at vedtage europæiske tekster for at imødegå de forudsigelige problemer, som andre europæiske tekster skaber.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Herczog-betænkningen om vedtagelse af en "Small Business Act".

Vores SMV'er er de første ofre for den nuværende økonomiske og finansielle krise, idet bankerne begrænser deres adgang til kredit, og det er tvingende nødvendigt at genstarte den motor, der driver deres vækst. Vedtagelsen af en "Small Business Act" for Europa vil gøre det muligt at styrke SMV'ernes konkurrenceevne, således at vi endelig kan sætte handling bag ord. Europa-Parlamentet har sendt et klart signal til Rådet og til Kommissionen for at sikre, at loven om små virksomheder rent faktisk gennemføres med særlig fokus på SMV'er, således at disse nye foranstaltninger bliver forstået og anvendt af alle disse virksomheder, navnlig ved at undgå unødvendige byrder, fremme etableringen af innovative mellemstore virksomheder ud over fællesskabsdefinitionen af SMV'er (250 ansatte) og gøre det nemmere for SMV'er at få adgang til finansiering og offentlige indkøbskontrakter med henblik på at øge deres vækstopotiale.

Jeg mener imidlertid, at det er beklageligt, at denne handlingsplan ikke er et juridisk bindende instrument.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for Edit Herczogs betænkning om "Small Business Act", da der efter min opfattelse er tale om vigtig lovgivning, der berører de mindste økonomiske enheder, der i øjeblikket tegner sig for omkring 100 mio. arbejdspladser i EU. De repræsenterer næsten 99 % af alle virksomheder i EU. På denne baggrund og idet den nuværende krise kan føre til et alvorligt økonomisk sammenbrud, er vi nødt til at gennemføre lovgivning på EU-plan til støtte for disse virksomheders drift.

Denne lovgivning bør navnlig omfatte spørgsmål såsom virksomhedsoverdragelse (især i tilfælde af at ejeren bliver syg eller går på pension) og harmoniserede frister for betalinger (for at undgå "kreditstramninger").

Det understreges ligeledes i betænkningen, at innovation, videnskabelig forskning, patenter og opfindelser og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og e-handel har stor betydning for disse virksomheder. SMV'erne bør også sikres adgang til finansieringskilder, herunder til EU-midler og -kreditter. Et særskilt, men ikke mindre vigtigt spørgsmål, er mindskelsen af det bureaukrati, der tynger mange SMV'er. Det er ligeledes værd at bemærke de 10 principper for udformning og gennemførelse af politikker til støtte for mindre virksomheder i både EU og medlemsstaterne. Jeg mener desuden, at det er af afgørende betydning at støtte og fremme SMV'ernes grænseoverskridende aktiviteter på det indre marked.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Kommissionens meddelelse om en "Small Business Act" får særlig betydning i den nuværende situation, idet der redegøres for de grundlæggende principper for udformning og gennemførelse af politikker i både EU og medlemsstaterne med henblik på at skabe lige vilkår for alle SMV'er, der opererer i EU. På et mere operationelt plan indeholder den også en pakke med over 50 særskilte foranstaltninger, herunder fire lovforslag, hvori disse principper omsættes til handling. Støtte til SMV'er skal være en topprioritet, navnlig i denne periode præget af alvorlig økonomisk krise. SMV'ernes investeringer er en af hovedforudsætningerne for det længe ventede opsving.

Idet de fleste af disse foranstaltninger henhører under medlemsstaternes kompetence, er vi nødt til at finde ud af, hvorledes vi involverer medlemsstaterne og fællesskabsorganerne for at sikre, at SMV'erne får gavn af de foranstaltninger, der berører dem. Formålet med en række af ændringsforslagene fra min gruppe er at gøre princippet "tænk småt først" til en vigtig del af al fremtidig lovgivning. Jeg støtter også forslaget om en særlig budgetpost for SMV'er ...

(Indlæg forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163)

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I punkt 68 i denne betænkning henvises der til et fælles og konsolideret grundlag for selskabsbeskatning, og det anføres, at der bør etableres et fælles og konsolideret grundlag for selskabsbeskatning. Jeg kan og vil ikke støtte dette forslag. Beskatning henhører under medlemsstaternes kompetence og ikke under EU's kompetence, og enhver henvisning til et fælles konsolideret selskabsbeskatningsgrundlag skaber uundgåeligt frygt for indførelse af selskabsbeskatning på EU-plan, hvilket jeg ikke kan støtte.

Jeg forkastede derfor første led i dette punkt, og da hele punktet blev vedtaget på plenarmødet, stemte jeg imod betænkningen ved den endelige afstemning.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Selv om der for første gang fokuseres på små og mellemstore virksomheder (SMV'er) i EU-lovgivningen, er der ingen grund til lovprisning. Det er snarere en tragedie. 2009 vil uden tvivl blive et skæbneår, hvor det vil blive afgjort, om tusindvis af SMV'er skal overleve eller gå neden om og hjem. Hvis de store virksomheder går neden om og hjem, vil de små virksomheder uundgåeligt følge efter.

Den omdiskuterede kreditstramning er under alle omstændigheder en vigtig medvirkende årsag til begrænsningen af kreditmængden. Det er i denne situation nødvendigt at sikre, at der ikke lukkes helt af for pengestrømmen til SMV'erne som følge af Basel II. Hvis vi ønsker at mindske bureaukratiet, må fordelene ved en forenkling af en procedure, i det omfang den har en mærkbar indvirkning på en virksomhed, ikke blive tabt på gulvet igen på grund af nye hindringer på andre områder. Reglerne for udbud og offentlige indkøb må om ikke andet gøres mere SMV-venlige for at give disse virksomheder en chance. Jeg stemte for betænkningen om "Small Business Act" i håbet om, at der denne gang langt om længe er tale om et dokument med målsætninger, der rent faktisk vil blive gennemført.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Herczog-betænkningen om "Small Business Act". SMV'erne spiller tydeligvis en vigtig rolle i EU, og jeg støtter derfor fru Herczogs grundige betænkning. Politik, offentlig intervention og det sociale miljø skal opfylde de små virksomheders reelle behov, idet disse virksomheder reelt er rygraden i den europæiske økonomi. Jeg støtter derfor betænkningen, navnlig lovforslagene om den generelle gruppefritagelsesordning vedrørende statsstøtte.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det er almindelig kendt, at SMV'erne tegner sig for over 90 % af arbejdspladserne i Europa. Som følge af den nuværende krise er mange arbejdstagere imidlertid allerede blevet – eller vil snart blive – arbejdsløse.

Kommissionens forslag om at lempe strukturfondsprocedurerne bør ses som et positivt tegn.

Globaliseringen af den aktuelle krise har ændret mange af forudsætningerne for EU's tidligere beslutninger, der på beslutningstidspunktet blev anset for at være rigtige.

På baggrund heraf er jeg overbevist om, at en række aspekter i regional- og samhørighedspolitikken skal tages op til fornyet overvejelse.

Vi er også nødt til at se på de nuværende økonomiske vilkår for SMV'er. Disse er af afgørende betydning, navnlig når virksomhederne skal tilbagebetale lån i en økonomisk stagnationsperiode.

Jeg støtter derfor denne betænkning, da vi netop i en sådan situation skal fokusere på SMV'erne og deres bidrag til innovation, økonomisk vækst og beskæftigelse.

Dette er baggrunden for, at der skal gennemføres kontracykliske politikker på EU-plan. Dette forudsætter, at der træffes langt mere vidtrækkende foranstaltninger med henblik på at skabe en egentlig makroøkonomisk politik på EU-plan, der endnu ikke eksisterer.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne betænkning og glædede mig også over at stemme for hovedteksten med en lille undtagelse. Jeg er ikke enig i, at der skal etableres et fælles og konsolideret grundlag for selskabsbeskatning, idet der ikke er enighed herom. Med hensyn til spørgsmålet om bøder for overskridelse af frister for betalinger foretrækker jeg ligeledes direktivet om forsinkede betalinger for at undgå sammenblanding.

Da små og mellemstore virksomheder er de stærkeste økonomiske vækstfaktorer, medvirker dette forslag til at styrke forudsætningerne for denne vækst. Det sydøstlige England vil drage fordel af en sådan tilgang.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om "Small Business Act" for Europa, da det er meget vigtigt at skabe bedre rammebetingelser med henblik på at skabe et miljø, der er gunstigt for innovation i SMV'er, især ved at indføre metoder til at forbedre beskyttelsen af intellektuel ejendomsret og til at bekæmpe forfalskning mere effektivt i hele EU.

De finansielle institutioner, Kommissionen og medlemsstaterne skal i fællesskab sikre SMV'ernes adgang til finansiering og give dem mulighed for at konsolidere deres kapital ved at geninvestere overskuddet i virksomheden. Jeg stemte for ændringsforslaget, hvori der opfordres til en omgående indsats med henblik på at sikre, at SMV'erne ikke pålægges udgifter forud for deres opstart for at sikre, at de er i stand til at opbygge deres egne ressourcer. Jeg støttede ligeledes opfordringen til EIB om at finde nye former for finansielle instrumenter og nye konkrete løsningsmodeller til at fjerne de hindringer, som sikkerhedsstillelse medfører for adgangen til kredit. Jeg støttede ligeledes anmodningen til medlemsstaterne om i lyset af den igangværende økonomiske krise at opfordre banker til at sikre SMV'er kreditmuligheder på rimelige vilkår.

10. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.50 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

11. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

12. Inspektion og syn af skibe og søfartsmyndighedernes aktiviteter (omarbejdning) – Inspektion og syn af skibe (forordning) (omarbejdning) – Havnestatskontrol (omarbejdning) – Trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet – Undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren – Transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer – Rederes forsikring mod søretlige krav – Opfyldelse af kravene til flagstater (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning A6-0097/2009 af de Grandes Pascual for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler og standarder

for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed (omarbejdning) (PE-CONS 3719/2008 – C6-0042/2009 – 2005/0237A(COD));

– betænkning A6-0098/2009 af de Grandes Pascual for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (omarbejdning) (PE-CONS 3720/2008 – C6-0043/2009 – 2005/0237B(COD));

– betænkning A6-0099/2009 af Vlasto for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om havnestatskontrol (omarbejdning) (PE-CONS 3721/2008 – C6-0044/2009 – 2005/0238(COD));

– betænkning A6-0100/2009 af Sterckx for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet (PE-CONS 3722/2008 – C6-0045/2009 – 2005/0239(COD));

– betænkning A6-0101/2009 af Kohlíček for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om de grundlæggende principper for undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren og om ændring af direktiv 1999/35/EF og 2002/59/EF (PE-CONS 3723/2008 – C6-0046/2009 – 2005/0240(COD));

– betænkning A6-0102/2009 af Costa for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer (PE-CONS 3724/2008 – C6-0047/2009 – 2005/0241(COD));

– indstilling ved andenbehandling: Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om rederes forsikring mod søretlige krav (14287/2/2008 – C6-0483/2008 – 2005/0242(COD)) (ordfører: Gilles Savary) (A6-0072/2009);

– indstilling ved andenbehandling: Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om opfyldelse af kravene til flagstater (14288/2/2008 – C6-0484/2008 – 2005/0236(COD)) (ordfører: Emanuel Jardim Fernandes) (A6-0069/2009).

Luis de Grandes Pascual, *ordfører*. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Med godkendelsen af Erika III-pakken i dag afslutter vi en proces, der blev indledt for over tre år siden. Jeg sidder tilbage med en følelse af tilfredshed lige nu, og jeg er sikker på, at alle, der har deltaget i denne proces, har den samme følelse. Vi er i gang med at skrive et nyt kapitel i Europas historie ved at skabe større sikkerhed i EU's farvande.

Formålet med Erika III-pakken er at beskytte vores farvande, og som bekendt blev pakken udarbejdet på baggrund af de frygtelige olieudslip fra Erika og Prestige, der forvoldte stor skade ved de sydeuropæiske kyster.

Vi har taget ved lære af tidligere erfaringer og er nu klar over, at vi er nødt til at træffe øjeblikkelige foranstaltninger for at forhindre, at der på ny opstår lignende katastrofer. EU må ikke undervurdere søtransportens strategiske værdi for EU's økonomi, idet 90 % af EU's handel med udlandet og 40 % af samhandelen mellem medlemsstaterne foregår ad søvejen.

Dette er baggrunden for alt det arbejde, som EU har lagt i udarbejdelsen af retsgrundlaget for søtransport igennem flere årtier.

Det har langt fra været en nem opgave, idet Rådets oprindelige gerrige holdning vanskeliggjorde opgaven, selv om vi alle stod sammen om et fælles mål. Jeg vil retfærdigvis samtidig gerne takke det franske formandskab, der udviste klar politisk vilje til at finde en endelig løsning på dette vigtige spørgsmål.

Jeg behøver desuden næppe at understrege den afgørende rolle, der blev spillet af næstformand Antonio Tajani, der sikrede endelig enighed om dette spørgsmål. Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne understrege Europa-Parlamentets standhaftige indsats for at sikre Europas interesser og beskytte de borgere, som vi repræsenterer.

Nu vil jeg gerne fokusere på selve spørgsmålet og kommentere de enkelte forslag i pakken. Jeg kan allerede nu sige, at de fleste af mine bekymringer er blevet bortvejret.

Der er ét spørgsmål, som jeg var bekymret over under hele forhandlingsforløbet, idet det vedrører et afgørende aspekt i pakken. Jeg tænker på den uafhængige karakter af de organer og myndigheder, der skal etableres, og som skal træffe de bedst mulige beslutninger hurtigst muligt. Jeg tænker navnlig på den uafhængige myndighed, der skal udpeges med henblik på at træffe den altid vanskelige afgørelse om modtagelse af et nødstedt skib i et nødområde. Jeg glæder mig over den endelige beslutning, der er blevet vedtaget. De enkelte medlemsstater skal nu udpege en uafhængig myndighed med de nødvendige ressourcer og beføjelser til at træffe de bedst mulige beslutninger hurtigst muligt. Myndigheden vil først træffe endelig afgørelse om, hvorvidt et fartøj skal modtages eller sendes væk, når der er blevet foretaget en detaljeret vurdering af alle risici.

Hr. Stercks vedholdende indsats for at løse denne vanskelige opgave bør i denne forbindelse anerkendes. Jeg glæder mig ligeledes over de fremskridt, der er sket med hensyn til udstyr til sporing af fartøjer, der er af afgørende betydning for nedbringelsen af antallet af risikosituationer. Med hensyn til betænkningen udarbejdet af fru Vlasto, som jeg ønsker tillykke med hendes glimrende arbejde, vil jeg gerne understrege, at den nuværende inspektionsordning i Fællesskabets havne vil blive væsentlig forbedret og mere effektiv, idet den vil blive baseret på en risikoprofil. Jeg vil også gerne takke hr. Kohlíček for hans vilje til at gå i dialog og for hans fremragende indsats.

Jeg vil også gerne understrege et andet aspekt, nemlig det ambitiøse forslag vedrørende passagerrettigheder, der ikke hidtil har været reguleret i fællesskabsretten. Dette fremskridt kan tilskrives hr. Costa, der arbejdede med dette forslag lige til det sidste.

Med hensyn til indstillingerne fra hr. Savary og hr. Fernandes glæder jeg mig over, at Rådet endelig har besluttet at opgive sin obstruerende holdning, der ikke tjente noget nyttigt formål. Denne holdningsændring gav os mulighed for at finde en løsning, om end der er tale om en minimalløsning. Jeg vil under alle omstændigheder understrege, at det glæder mig, da pakken nu er fuldstændig.

Jeg vil gerne afslutningsvis tale om min egen betænkning. Efter Rådets behandling er den blevet opdelt i to retsinstrumenter.

Hovedpunkterne i min betænkning kan sammenfattes som følger: I forbindelse med denne fjerde revision af fællesskabslovgivningen om kontrolorganers aktiviteter er det lykkedes os at styrke overvågningsmekanismen ved at oprette et uafhængigt vurderingsudvalg med permanente beføjelser og kompetence til at handle på eget initiativ.

Det er ligeledes lykkedes os at etablere et mere retfærdigt og mere fleksibelt sanktionssystem, der desuden er mere effektivt end det tidligere system, da aktører med en uhensigtsmæssig adfærd straffes, om end sanktionerne skal stå i et rimeligt forhold til, hvor alvorlig sagen er, og til den pågældende organisations økonomiske formåen.

Endelig er det lykkedes os at gøre fremskridt med hensyn til det meget vanskelige spørgsmål om anerkendelse af klassificeringscertifikater ved at fastsætte betingelserne for de anerkendte organisationers indbyrdes anerkendelse uden at bringe søfartssikkerheden i fare og på grundlag af de strengeste regler med det formål at opretholde de høje standarder, der karakteriserer den europæiske skibsindustri.

Dominique Vlasto, ordfører. – (FR) Hr. formand! Kommissionen offentliggjorde sine forslag om Erika III-pakken den 23. november 2005, og jeg håber, at De nu vil tillade mig at takke den daværende transportkommissær Jacques Barrot, der har arbejdet meget seriøst på at forbedre søfartssikkerheden i Europa med denne nye pakke.

Med Erika III-pakken fuldføres den lovgivningsindsats, der blev iværksat for 10 år siden efter Erikas tragiske forlis ud for Bretagnes kyst. Den har givet EU mulighed for at lukke en række tidligere alvorlige smuthuller, således at EU kan blive et internationalt referencepunkt for søfartssikkerhed.

Efter disse katastrofer havde de europæiske borgere, der blev meget vrede over disse katastrofer til søs, ret til at forvente, at politikerne greb beslutsomt og effektivt ind for at stoppe enhver uansvarlig adfærd.

Vores mål var at skabe et ansvarligt område, hvor de enkelte aktører inden for søtransport skal påtage sig en rimelig del af ansvaret for deres valg og handlinger og i givet fald for deres fejltagelser.

Erika III-pakken omfatter således en række faser inden for søtransport, og der er reel komplementaritet mellem de forskellige forslag. Den samlede tilgang gav os mulighed for at betragte vores betænkninger som en del af en samlet helhed.

I dag, hvor Europa-Parlamentet anmodes om at udtale sig om resultatet af en forligsprocedure, der afslutter denne lange proces – over tre års arbejde – glæder ordførerne sig over denne fælles tilgang, der har gjort det muligt for os at opnå et resultat, der efter min mening er meget tilfredsstillende.

Jeg vil gerne takke de øvrige ordførere, der alle har ladet disse overordnede interesser gå forud for egne interesser, hvilket har givet os mulighed for at opnå et godt resultat, som ingen af os kunne have opnået alene.

Med hensyn til min egen betænkning har Parlamentet fået opfyldt sine ønsker på næsten alle vigtige punkter i betænkningen, først og fremmest idet skibe ikke kun vil blive inspiceret i havne, men også ved ankerpladser, hvilket vi stillede krav om. Det er meget vigtigt, idet skibe således ikke vil kunne anløbe pladser, hvor de ved, at der vil være mulighed for at undgå inspektioner.

Det lykkedes os desuden at få indført en meget streng inspektionsordning. Medlemsstaterne vil også få mulighed for at samarbejde om planlægningen af inspektionerne i en efterfølgende anløbshavn, uden at dette berører inspektionen af skibe i højrisikogruppen, og intervallet mellem inspektionerne af disse skibe må ikke overstige seks måneder.

Det mest glædelige aspekt ved forhandlingerne med Rådet er imidlertid, at en gentagelse af en u hensigtsmæssig adfærd vil blive straffet. Inspektioner i vores havne kan medføre udstedelse af et midlertidigt adgangsforbud eller forbud mod at operere i vores farvande og endog til et permanent forbud eller med andre ord et endeligt forbud mod at anløbe europæiske havne og ankerpladser. Denne foranstaltning er rettet mod skibsskrog.

Der vil i denne forbindelse blive indført en tolerancegrænse, en tærskel for manglende acceptabilitet, der ikke kan fraviges, da skibe, som har fået udstedt et endeligt forbud mod adgang til vores havne eller ankerpladser, vil blive betegnet som skibsskrog, hvilket vil have en afskrækkende virkning.

Vi nåede til enighed med Rådet om dette punkt under forligsproceduren, og forligsmødet den 8. december var således meget positivt. Jeg vil gerne takke det franske formandskab for Rådet og Dominique Bussereau, da jeg er helt sikker på, at det forhold, at vi i dag kan fremlægge et meget tilfredsstillende resultat, som jeg opfordrer Parlamentet til at støtte uden forbehold, skyldes formandskabets stab, der udviste et stort personligt engagement og ydede en stor indsats.

Dirk Sterckx, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Vi er ved at afslutte et arbejde, vi indledte for 10 år siden. Jeg husker stadig tydeligt harmen over Erika-ulykken i december 1999, kommissær de Palacios hurtige forelæggelse af forslag, samarbejdet med Rådet, der under pres for offentligheden i hvert fald til dels var med til at sikre, at de første to pakker var klar i juni 2002, bl.a. med min betænkning om overvågning og en europæisk politik til overvågning af skibe og for nedområder.

Jeg husker ligeledes tydeligt vores harme over Prestige-katastrofen i november 2002. Der var i øvrigt plenarmøde i Strasbourg på daværende tidspunkt. Dengang spurgte vi os selv, hvorfor vi havde vedtaget alle disse foranstaltninger, hvis det hele alligevel kunne gå så grueligt galt i gennemførelsesfasen. Parlamentet opfyldte sin rolle dengang.

Jeg vil gerne gøre medlemmerne opmærksom på en betænkning udarbejdet af Det Midlertidige Udvalg om Skærpelse af Sikkerheden til Søs med hr. Jarzembowski som formand, hvor vi gjorde det klart, at selv om lovgivningsgrundlaget var blevet fastlagt på såvel europæisk som internationalt plan, var vi stadig nødt til at sikre den praktiske anvendelse af og opfølgning på disse regler af folk på skibe, i havne og andre steder for at sikre en så sikker skibsfart som muligt.

Med hensyn til den praktiske anvendelse af disse regler gik det stadigvæk galt forskellige steder, og kommissær Barrot forelagde på vegne af Kommissionen syv forslag som svar på de spørgsmål, der blev stillet i Europa-Parlamentet på daværende tidspunkt. Jeg mener, at disse forslag generelt set var en succes, og jeg vil også gerne takke kommissær Tajani for opfølgningen herpå. Alle disse tiltag udgør efter min mening en vellykket helhed. De eksisterende regler forbedres og suppleres gennem to indstillinger udarbejdet af hr. Savary og hr. Fernandes. Vi har således sikret en afbalanceret pakke.

Jeg vil også gerne sige et par ord om min betænkning om trafikovervågning af skibsfarten. Medlemsstaterne kan tale med hinanden og udveksle oplysninger gennem det eksisterende netværk kaldet SafeSeaNet. Alle skibe skal udstyres med AIS, et automatisk system, der sikrer oplysninger om skibe, der sejler ind i de europæiske farvande, hvilket giver os mulighed for at lokalisere og begrænse risiciene. AIS er også en fordel for fiskerfartøjer, idet sikkerheden for disse fartøjer også forbedres. Vi insisterer endnu engang på – og jeg

mener, at dette er vigtigt – at skibsbesætningen skal behandles retfærdigt i tilfælde af en ulykke og ikke med urette betragtes som kriminelle.

Vi har ligeledes strammet op på ordningen for modtagelse af nødstedte skibe. Vi var allerede klar over, at vi havde brug for planer, men nu har vi også brug for en myndighed, en myndighed, der ikke kun er inddraget i udarbejdelsen af disse planer, men som også sikrer gennemførelsen heraf. Myndigheden skal have ekspertise, være bemyndiget til at træffe uafhængige afgørelser og have permanent karakter. Den bør udpeges på forhånd, således at det ikke bliver nødvendigt at udpege den i hast i tilfælde af en ulykke. Vi afventer fortsat et forslag til en kompensationsordning for nødområder, men jeg går ud fra, at kommissæren forelægger et forslag desangående, når tiden er inde.

Vi har således arbejdet med dette spørgsmål i 10 år. Denne gang sker det uden pres som følge af en katastrofe. Jeg vil i lighed med fru Vlasto gerne takke de slovenske og franske formandskaber. Jeg mener ikke, at det havde været muligt at træffe en afgørelse uden dem, men jeg vil også gerne understrege, at Parlamentet har været meget vedholdende og i fællesskab gennemtvunget Parlamentets holdninger på mange områder.

Jeg vil i denne forbindelse gerne takke alle mine kolleger, der har ydet et bidrag, skyggeordførerne, ordførerne og alle andre. Jeg kommer i dag i tanke om én person, der ikke længere er blandt os, men som spillede en meget stor rolle i udarbejdelsen af denne pakke, nemlig hr. Piecyk. Jeg vil gerne takke ham posthumt.

Vi kan ikke udstede et direktiv, der forbyder ulykker, eller et direktiv, hvori det fastslås, at der ikke længere vil være storme på havet, men jeg mener, at politikerne i øjeblikket gør deres yderste for at forbedre søfartssikkerheden.

Jaromír Kohlíček, ordfører. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Katastrofer til søs kan være de mest ødelæggende hændelser i transportsektoren. Søtransport har helt siden den mytologiske tidsalder været forbundet med tro og traditioner. Dette område blev indtil for nylig reguleret af forskellige regelsæt. Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) har gradvis fastlagt regler, bl.a. med udgangspunkt i sædvaneretten. Fastsættelsen af disse regler var absolut ikke et mål i sig selv. De skal sikre sikker transport af både varer og passagerer og omfatter bl.a. fastsættelse af de tekniske krav til skibe og infrastruktur og navigationsreglerne. I andre regelsæt harmoniseres mindstekravene til uddannelse af besætningen – et spørgsmål, som Europa-Parlamentet drøftede for nylig. Andre regelsæt har til formål at eliminere risikoen for katastrofer til søs. På trods af alle disse tekniske foranstaltninger kan der ske omfattende ulykker. EU-landene blev først opmærksom på behovet for en omfattende harmonisering af tekniske undersøgelser af ulykker inden for søtransport efter tankskibet Prestiges forlis. Det forhold, at det ikke var muligt at undersøge Prestige-katastrofen eller at fastlægge de klare årsager til ulykken, viste, at det var nødvendigt at harmonisere undersøgelsesmetoderne. Dette indebærer fastsættelsen af tidsfrister for indledning og afslutning af undersøgelser og en struktur for endelig indberetning. Oprettelsen af objektive undersøgelsesudvalg er i denne forbindelse helt klart relevant. Det var nødvendigt at forbinde de enkelte afsnit i direktivet med IMO-kravene og andre dokumenter fra den tredje søfartspakke og samtidig anvende bestemmelserne i andre bindende gældende dokumenter i EU, f.eks. vedrørende fortroligheden af personoplysninger.

Jeg tror, at denne forligsprocedure vil gøre det muligt at finde en højst tilfredsstillende løsning på alle de uløste spørgsmål, herunder en klar formulering af kravet om anstændig behandling af besætningen på forulykkede skibe. Den model, der anvendes her, er i overensstemmelse med de tilsvarende afsnit i Sterckx-direktivet, dvs. et europæisk informations- og kontrolsystem for skibe, som min kollega i øvrigt ganske kort var inde på. Jeg vil gerne afslutningsvis takke for den kollegiale holdning til opgaven, der er blevet udvist af stillerne af ændringsforslaget, for den meget positive holdning, der er blevet udvist af de ansatte i Kommissionen og af de enkelte lande, der havde formandskabet, dvs. Tyskland, Slovenien og Frankrig, som deltog i arbejdet. En række specialister på området bidrog ligeledes væsentligt til tekstens kvalitet. Jeg fik f.eks. i arbejdets første fase bl.a. hjælp af Hannes Kugi og under forligsproceduren af den bemærkelsesværdigt utrættelige Katrin Huber. Vi kan også takke dem for, at det reviderede direktiv er et praktisk og anvendeligt dokument, der kun vil være til gavn for aktørerne på søfartsområdet.

Paolo Costa, ordfører. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Under denne samling i aften afslutter vi en langvarig arbejdsproces, og jeg mener, at vi alle bør være tilfredse med de opnåede resultater. Vi bør være tilfredse af en række forskellige årsager, der berører EU som helhed, idet det står klart, at EU kun bør fastlægge regionale regler på områder, der allerede er reguleret gennem internationale standarder, og således komme mellem medlemsstaterne og internationale organisationer i fastsættelsen af regler, når det er nødvendigt. Det var imidlertid helt klart nødvendigt. De givenheder, der dannede baggrund for denne proces, gjorde det desværre klart.

Jeg tror ikke, at det opnåede resultat stiller alle tilfreds, idet der er tale om et hæderligt kompromis indgået efter en langvarig arbejdsproces, som alle institutionerne – Kommissionen, Parlamentet og Rådet – har været inddraget i. De har hver især spillet deres rolle og repræsenteret de interesser, som de så at sige er udpeget til at repræsentere. Hele sektoren og hele retsgrundlaget for søfartssikkerhed er således blevet styrket i dag. Jeg fik sammen med mine kolleger trods alt til opgave at løse mere specifikke problemer. Jeg fik med glæde til opgave at se på transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer.

Jeg må naturligvis erkende, at resultatet som altid ikke lever op til vores erklærede målsætninger, målsætninger, der til tider endog så ud til at kunne opfyldes. Målsætningen var at udvide dækningen og beskyttelsen her og nu til at omfatte alle, der går om bord på et skib i internationalt eller nationalt farvand eller på floder. Som situationen så ud, var det imidlertid så at sige nødvendigt at begrænse anvendelsesområdet i et vist omfang. Jeg er klar over og nødt til at understrege, at dette regelsæt er mangelfuldt, da mange skibe, der sejler vilkårligt mellem floder og have, ikke er omfattet af en lignende dækning, og dette problem bør helt sikkert løses på en eller anden måde. Jeg er sikker på, at Kommissionen vil træffe foranstaltninger på dette område hurtigst muligt.

Vi fastsatte imidlertid en temmelig lang frist til at sikre, at skibe, der sejler i indenrigsfart, også er dækket. Problemet med de lange frister handler om overgangsperioder, og vi undervurderede måske dette spørgsmål. Jeg er bange for, at vi risikerer, at fristerne er for lange, og at vi således kommer til at vente for længe. Det er imidlertid at foretrække, at de er blevet fastsat, frem for ikke at have ændret noget.

Det andet vigtige diskussionspunkt – og det resultat, vi er nået frem til – er, at denne beskyttelse kommer til at gælde fra et bestemt tidspunkt. Vi kan nu helt sikkert fortælle vores medborgere, at når de går om bord på et skib, vil de være dækket generelt fra udgangen af 2012, uanset hvordan de rejser. Vi har kort sagt også i så henseende givet alle borgere mulighed for at føle sig en lille smule mere europæiske, eftersom dækningen vil være den samme i alle have, alle steder og på alle skibe.

Gilles Savary, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Vi er ved at have gennemført en lovgivningsmæssig maraton, der som nævnt har varet i 10 år, og som har fået det uhensigtsmæssige tilnavn "Erika III", hvilket blev påpeget under forhandlingen i formiddags.

Dette tilnavn er uhensigtsmæssigt, da Erika blev efterfulgt af Prestige, da Prestige blev efterfulgt af Tricolor, og da Tricolor desværre blev efterfulgt af en lang række andre katastrofer til søs i europæiske farvande og i andre farvande.

Dette tilnavn er imidlertid frem for alt uhensigtsmæssigt, da denne lovgivning som understreget af hr. Sterckx for første gang er afbalanceret. Den er med andre ord blotet for de stærke følelser, vildfarelser og polemik, der får overtaget efter katastrofer som f.eks. Erika- og Prestige-katastroferne. Dette forslag kan efter min mening i høj grad tilskrives hr. Barrot og Kommissionen, men det var også en meget vanskelig opgave.

Medlemsstaterne er ikke ligefrem ivrige efter at lovgive på sådanne områder, så længe der ikke indtræffer alvorlige begivenheder. På den anden side sker der til tider en overregulering, når der sker ulykker. Der er under alle omstændigheder virkelig tale om en meget omfattende lovgivning, idet den indeholder syv tekster.

Formålet er at gøre det europæiske maritime område – eller snarere medlemsstaternes maritime område – til et af de sikreste i verden. Det er helt berettiget, da det også er et af de travleste områder i verden og i geografisk henseende et af de mest komplicerede områder i verden. En række af vores stræder, herunder Bosphorus, Gibraltar og Pas-de-Calais, som 800 handelsskibe sejler igennem hver dag, er blandt de største havne i verden.

Vi stod således over for en stor opgave, desværre ikke for at sikre, at der ikke sker flere ulykker – livet vil altid være præget af tilfældigheder – men således at vi kunne være sikre på, at vi havde gjort vores bedste for at forhindre disse og også for at straffe dem, der forårsager sådanne ulykker.

Strukturen i denne pakke er enkel. Der er tale om en magisk ring, hvor alle led i transportkæden – fra havnestaten til forsikringsselskabet, via befragteren, klassifikationsselskabet og flagstaten – er ansvarlige for deres egne handlinger og på forskellig vis lægger pres på – eller det er i hvert fald vores håb – for at få rensat ud i transportvilkårene og for at sikre, at der anvendes en ansvarlig transportør, der opfylder standarderne.

Efter nærmere eftertanke ville det måske i øvrigt have været hensigtsmæssigt at basere de generelle principper og strukturen for vores model på vores tilgang på finansområdet. De finansielle ratingbureauer har været lige så utilstrækkelige som de maritime klassifikationsselskaber.

En række medlemsstater anvender bekvemmelighedsflag eller fungerer som skattely, som de kaldes i finansverdenen. Visse operatører er uønskede og sortlistes eller pålægges forbud på det maritime område. Der er således tale om en meget eksemplarisk lovgivning, og den er desuden i overensstemmelse med IMO-reglerne på internationalt plan.

Jeg vil også gerne understrege, at der er tale om en virkelig bemærkelsesværdig politisk succes for Fællesskabet, da samarbejdet mellem Kommissionen og Parlamentet har gjort det muligt at udarbejde en meget kompliceret tekst og en lovgivning, som medlemsstaterne var meget forbeholdne over for.

Jeg vil gerne takke kommissær Tajani og Kommissionen. Jeg vil også gerne takke det franske formandskab, da jeg tror, at Dominique Bussereau erkendte, at dette spørgsmål kunne blive meget vigtigt under det franske formandskab, og jeg vil gerne takke alle mine kolleger, da alle her ved, at vi brugte alle kneb og magiske tricks for at nå hertil. Det er udelukkende lykkedes os at nå til enighed om denne søfartspakke, fordi vi har stået sammen og udvist solidaritet i et sådant omfang, at visse kolleger så at sige har overtaget et par blinde passagerer som f.eks. min tekst og hr. Fernandes tekst, hvilket Rådet ikke ønskede.

Dette er baggrunden for vores succes. Jeg ville gerne have redegjort for min indstilling i detaljer, men jeg tror, at jeg vil få lidt taletid til slut, hvilket vil give mig mulighed herfor.

(Bifald)

Emanuel Jardim Fernandes, ordfører. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Drøftelsen af Erika III-pakken om søfartssikkerhed er ved at nå sin afslutning. Denne proces har varet i over tre år, og i denne periode har vi argumenteret kraftigt for større sikkerhed for passagerer, oceaner, have og maritime ruter. Det formodes, at jeg som portugiser og madeiraner var særlig positiv over for dette projekt og hovedmålsætningerne, nemlig at sikre, at medlemsstaterne overholder deres forpligtelser som medlemmer af Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) konsekvent, vedtager denne organisations konventioner og gennemfører dens obligatoriske bestemmelser fuldt ud. Forhandlingsprocessen var vanskelig. Parlamentet har altid opfattet Erika III-pakken som en pakke og aldrig som en række foranstaltninger, der var koblet sammen.

Parlamentet vedtog en række ændringsforslag ved førstebehandlingen. Disse omfattede bl.a. flagstatens forpligtelse til at sikre, at inspektører og undersøgelsespersonale har den korrekte uddannelse, og til at tilvejebringe en kapacitet til vurdering, godkendelse eller tilladelse af projekter for bygning og udrustning af skibe og medlemsstaternes forpligtelse til at indhente dokumentation for, at skibene opfylder gældende internationale regler. Hvis skibet ikke er nybygget, er medlemsstaten forpligtet til at rådføre sig med den tidligere flagstat og anmode denne om at fremsende de nødvendige dokumenter og oplysninger. Medlemsstaterne er også forpligtet til at opretholde en database over skibene i deres flåde, som indeholder de vigtigste tekniske data om hvert skib, herunder om overtrædelser af IMO-kravene.

På daværende tidspunkt blev der indgået en politisk aftale om seks af de otte forslag. Der blev dog ikke skabt enighed om mit eget og hr. Savarys forslag. Vi er nu nået til enighed om, hvorledes disse to forslag kan indgå i Erika III-pakkens endelige tekst. Takket være Parlamentet og dets udholdenhed, det slovenske og navnlig det franske formandskab, som jeg takker, og endelig vores fælles vilje kan vi nu vedtage denne tredje pakke om søfartssikkerhed. Det er vigtigt at understrege, at internationale konventioner skal ratificeres på grundlag af nationale procedurer. Jeg støttede denne holdning, idet jeg respekterer de forskellige eksisterende ratifikationsprocedurer i de enkelte medlemsstater. Mens det afventes, at IMO's auditeringssystem skal blive bindende, skal medlemsstaterne underkaste deres søfartsmyndigheder en sådan auditering og offentliggøre resultaterne. Medlemsstaterne skal oprette et kvalitetsstyringssystem for deres søfartsmyndigheder, som er certificeret i overensstemmelse med gældende internationale standarder. Medlemsstaterne skal, inden de autoriserer et skib til at føre deres respektive flag, kontrollere, at det overholder internationale bestemmelser.

Medlemsstaterne skal sikre, at skibe, der fører deres respektive flag, og som er blevet tilbageholdt i forbindelse med en havnestatskontrol, bringes i overensstemmelse med de relevante IMO-konventioner. Medlemsstater, hvis flag er på den sorte liste, eller som i to på hinanden følgende år optræder på den grå liste i årsberetningen fra Paris-aftalememorandummet om havnestatskontrol, skal give Kommissionen meddelelse om årsagerne til den ringe præstation.

Parallelt med den fælles holdning vil medlemsstaterne i en fælles erklæring bekræfte deres tilsagn om at ratificere de centrale internationale konventioner om søfartssikkerhed senest 1. januar 2012, lade IMO's flagstatskode og det dermed forbundne auditeringssystem for søfartsmyndigheder finde anvendelse og tilskynde IMO til at gøre disse to instrumenter bindende i hele verden.

Vedtagelsen af denne tredje pakke om søfartssikkerhed er en stor sejr for den europæiske lovgivningsproces. Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet har foreslået, forhandlet og nået til enighed om og godkendt en tekst, der gør livet lettere for borgerne og virksomhederne, øger sikkerheden på have og oceaner og baner vej for fremtiden. Det var en stor glæde at deltage i denne proces. Når vi om kort tid stemmer om denne pakke, vil vi ære ofrene for alle tidligere eller nylige tragedier til søs, fra Prestige til Erika og fra Bolama til Estonia. Vi vil desuden medvirke til at forhindre eller begrænse følgerne af lignende hændelser i fremtiden.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Vi har i dag fuldført en vanskelig opgave. Det har været et vanskeligt forløb, som Parlamentet, Rådet og Kommissionen har gennemgået sammen, og der har været mange problemer, som skulle løses, tekniske problemer og en række alvorlige konflikter.

Nu vil jeg gerne sige et par ord, ikke blot til mine kolleger i Parlamentet, som står over for at skulle give deres endelige godkendelse af vores arbejde med vedtagelsen af en ny søfartspakke, men også til alle de EU-borgere, som medlemmerne repræsenterer. Her umiddelbart før valget til Europa-Parlamentet sender institutionerne et stærkt budskab til alle europæiske borgere ved at fuldføre denne vanskelige opgave. Det er EU-institutionernes opgave at følge op på de spørgsmål, der rejses af borgerne, gennem fastsættelse af regler. Når det er påkrævet, kan de overkomme vanskelighederne og nå til enighed til gavn for den halve milliard europæere, der lever inden for vores grænser. De kan sende et budskab om at garantere sikkerheden. De kan sende et budskab om at beskytte miljøet. De kan sende et budskab om at forsvare passagerernes rettigheder. De kan sende et budskab om at beskytte virksomheder og sikre, at reglerne respekteres.

Da vi i Europa traditionelt baserer vores retssystem på en fuldstændig klar retssikkerhed, giver vi ved at indføre nye regler i søfartssektoren igen europæiske borgere regler, regler, som de kan overholde, regler, der kan forbedre vilkårene i transportsektoren, bedre vilkår for denne vigtige sektor, som påvirker vores havmiljø. Derfor ønskede jeg at understrege vigtigheden af Parlamentets afstemning om denne pakke, da den ud over sit faktiske indhold rent faktisk er et politisk budskab fra EU-institutionerne. Denne afgørelse rækker ud over vores umiddelbare behov, de spørgsmål, som vi behandler, som Parlamentet har besluttet at udmønte i regler med Kommissionens og Rådets samtykke. Jeg vil gerne gentage, at dette er et politisk valg, et budskab, som vi sender til europæiske borgere om at have tillid til deres institutioner, da de kan tage fat på problemerne og løse dem.

Jeg ønsker således bestemt at takke Kommissionens personale, der gav kommissær Barrot og herefter mig selv mulighed for at arbejde så effektivt som muligt. Jeg ønsker ligeledes at takke det franske og slovenske formandskab. Jeg ønsker at takke Dominique Bussereau for hans store indsats i forhandlingernes vanskeligste fase, og jeg ønsker også at understrege det vigtige arbejde, der er blevet udført af alle ordførerne, Transport- og Turismeudvalget og Parlamentet som helhed. Jeg ønsker ligeledes at takke hr. de Grandes Pascual, fru Vlasto, hr. Sterckx, hr. Kohlíček, formanden, hr. Costa, hr. Savary, som jeg takker på ny for hans indsats, og hr. Fernandes for hans bidrag, og fordi han i sidste ende var i stand til at afslutte forhandlingerne og overvinde partipolitiske og rodfæstede holdninger i et forsøg på at give offentligheden nogle konkrete svar.

Vores udfordring var at styrke europæiske lovgivningsinstrumenter med henblik på at bekæmpe ulovlig skibsfart og forhindre ulykker til søs og forurening af vores have. Vi må nu bruge alle tilgængelige reguleringsmæssige instrumenter inden for søtransport til at forhindre, at de ulykker, der foranledigede os til at gribe ind, sker igen. Disse instrumenter vedrører først og fremmest flagstaten, der har hovedansvaret for søfartssikkerhed, og der er nu blevet lagt en politisk linje. Alle europæiske flagstater skal uden undtagelse være opført på den hvide liste og råde over relevante instrumenter. Et styrket grundlag for europæisk akkreditering af klassifikationsselskaber vil også give os mulighed for at sikre en mere effektiv kontrol af vores skibsfart.

Havnestater er omfattet af andre foranstaltninger. Visse skibe og rederier vil ikke længere være velkomne i vores farvande, da de ikke opfylder minimumsbestemmelserne for sikkerhed. Kyststater er ligeledes omfattet af andre foranstaltninger, og her er effektiv overvågning af skibe over korte og lange afstande et værdifuldt forebyggende redskab. Styrkede regler om modtagelse af nødstedte skibe i et nødområde vil sikre, at vi kan forhindre, at skibsumlykker udvikler sig til miljøkatastrofer. Vi må gribe ind for at forebygge og samtidig tage ansvar for følgerne af ulykker og lære af disse. Rederne skal tegne passende ansvarsforsikringer, herunder forsikringer til dækning af erstatningsansvar over for passagerer. En fælles ramme for undersøgelser vil også give os optimal feedback om ulykker, således at vi kan tage ved lære heraf. Risiciene ved søtransport kan naturligvis ikke elimineres helt som i andre sektorer, men det er lovgiverens pligt, det er en pligt for enhver, der repræsenterer borgerne, at gøre sit bedste for at begrænse disse risici i videst muligt omfang.

Jeg mener således, at dette er vores fælles mål. Jeg mener, at vi under alle omstændigheder har taget et skridt i den rigtige retning. Den pakke, som Parlamentet står over for at skulle vedtage, er helt sikkert et stort skridt

i den rigtige retning og – jeg gentager – et vigtigt politisk budskab, et vigtigt tegn på EU-institutionernes vilje til at besvare de spørgsmål, der rejses af 500 mio. borgere.

Georg Jarzembowski, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke alle ordførerne på vegne af min gruppe, ikke blot for deres arbejde, men også for, at vi har opfyldt vores målsætning, nemlig at behandle forslagene som en pakke. Ved at behandle disse forslag som en pakke tvang vi Rådet til at komme os i møde, da Rådet som bekendt overhovedet ikke ønskede at vedtage to af forslagene. Det lykkedes os udelukkende at få Rådet til at støtte disse to forslag ved at stå sammen.

Jeg er enig med næstformanden i, at pakken er en stor succes for borgerne. Det bør vi også understrege i valgkampagnen.

Hvis man kigger sig omkring, er der ikke mange medlemmer til stede her i mødesalen i eftermiddag, selv om udarbejdelsen af denne pakke var en af Transport- og Turismeudvalgets største bedrifter.

Borgerne forstår måske ikke altid, hvorfor vores møder er så lange, og hvorfor alting tager så lang tid. I dette tilfælde kan de imidlertid se, at pakken indeholder bestemmelser om overvågning, bestemmelser om klassifikationsselskaber, undersøgelser af ulykker, forsikringsforpligtelser, bestemmelser om ansvar, om havnestatskontrol og flagstatskontrol. Vi skal stramme op på kravene på alle disse områder for i muligt omfang at forhindre ulykker og for at kunne sætte hurtigt ind i tilfælde af en ulykke.

Jeg vil gerne på ny takke hr. Sterckx, der var ordfører i det særlige udvalg, som jeg havde den glæde at være formand for, og vi mødtes igen efter Prestige-forliset for at overveje, hvilke yderligere forbedringer, der skulle foretages. Takket være kommissær Barrot vedtog Kommissionen i alt væsentligt vores forslag, og det lykkedes os rent faktisk at slutbehandle disse forslag i løbet af lovgivningsproceduren.

Vi kan derfor virkelig glæde os over, at vi er nået til enighed om den tredje søfartspakke efter alle disse år. Jeg vil imidlertid gerne komme med to yderligere bemærkninger. Vi bør for det første takke Dominique Bussereau, den franske minister, der i sidste ende fik ryddet de sidste hindringer for pakken af vejen, således at den kunne vedtages. Vi bør navnlig takke ham herfor.

Alle øjne hviler nu på Dem, hr. næstformand! De skal nu sammen med Kommissionen og det fremragende Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed sikre, at medlemsstaterne også gennemfører bestemmelserne. Først når vores beslutninger rent faktisk gennemføres, vil vi være i stand til at forhindre, at ulykker som ulykkerne med Erika og Prestige sker igen. Vi bør i fællesskab kæmpe for at nå dette mål.

Rosa Miguélez Ramos, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg har hastet hen til mødesalen. Jeg befandt mig på mit kontor, hvor jeg lyttede til næstformand Antonio Tajani og de andre talere, og jeg vil gerne lykønske alle ordførerne og Kommissionen. I lighed med Antonio Tajani vil jeg også gerne give udtryk for min taknemmelighed over og anerkendelse af kommissær Barrots vigtige indsats og den velvilje, som det franske formandskab har udvist.

Jeg vil gerne understrege, at denne søfartspakke vil indvarsle afgørende forandringer i Europa, forandringer, der vil fremme kvalitet og gennemsigtighed i søfartssektoren. Den vil efter min opfattelse sikre, at vi aldrig igen vil være vidne til den skandaløse mangel på gennemsigtighed, som vi så efter de to frygtelige ulykker med Erika og Prestige, navnlig den manglende gennemsigtighed i forbindelse med Prestige-ulykken. Hr. Kohlřeks betænkning, som jeg er skyggeordfører for, er en garanti for – rent faktisk garanten for – at undersøgelser i søfartssektoren fremover kan gennemføres i fuld gennemsigtighed. Den vil sikre, at vi alle – borgerne og myndighederne – vil få kendskab til, hvad der lå bag, og hvad der skete efter en ulykke, således at de samme fejltagelser aldrig vil blive begået igen, og således at der kan rettes op på enhver fejltagelse.

Europa skal gå videre på dette område, og jeg er sikker på, at vores arbejde ikke er afsluttet, da vi altid har været i front, og da søfarten fortsat vil vokse.

Anne E. Jensen, for ALDE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Også jeg vil gerne lykønske ordførerne med det resultat, vi har nået her, og sige tak til det franske formandskab for dets indsats. Det resultat, vi har fået, er en stor succes for miljøet og for europæisk skibsfart. I de senere år er det jo i høj grad EU, der sætter standarden for skibsfartens påvirkning af miljøet gennem lovgivning og gennem arbejdet i Den Internationale Søfartsorganisation IMO. Skibsfarten er global, og af hensyn til fair konkurrence og af hensyn til miljøet er det vigtigt at have fælles regler på globalt plan. Men EU kan godt være med til at gå foran og sætte standarden ved at kræve skrappe regler. Og vi skal sørge for, at EU-landene virkelig overholder aftalerne fra IMO. Og det gør vi med den lovpakke, der afsluttes her. De syv direktiver i den tredje maritime sikkerhedspakke vil

forebygge forurening, sikre bedre koordineret reaktion, når ulykken er ude, og forhindre, at dårlige skibe får adgang til EU-farvand. Jeg har særligt fulgt direktivet om havnestatskontrol og direktivet om opklaring af havari som mit partis skyggeordfører, og jeg vil takke de to ordførere, fru Vlasto og hr. Kohlíček for dygtig og succesfuld indsats. Vi har fået en bedre måde at kontrollere skibene på, så det er de dårligste skibe, der kontrolleres mest, og vi har fået en opklaring af havari, som både betyder retsbeskyttelse af dem, der bliver afhørt, vidnerne, men også betyder, at de ting, vi lærer af havarirapporten, kan bruges i fremtiden og udveksles landene imellem.

Mogens Camre, for UEN-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Ja, der er grund til i allerhøjeste grad at udtrykke tilfredshed med den maritime pakke, og der er grund til også fra vores gruppes side at sige tak for det store arbejde, som ordførerne, Kommissionen og Rådet har udført på området. Nu vedrører specielt skibsinspektioner især de store skibe, og jeg vil pege på et problem med småskibene. Vi har særdeles kompetente organer til at udføre kontrol, men vi har ikke tilstrækkeligt klare regler for disse skibes sødygtighed og for hvornår kontrollen udøves. Det gælder især med hensyn til fiskefartøjer, mindre fiskefartøjer, som ombygges enten til fortsat fiskeri eller til turistformål. Der ses ofte vægtforøgelse, øget motorstørrelse og deraf ændret tyngdepunkt og forringet sødygtighed. Og vi har i mit land (i Danmark) adskillige tragiske ulykker af den grund. Der må indføres et ufravigeligt krav om, at ethvert fartøj – nyt eller ombygget – skal gennemgå en efterprøvning af sødygtigheden. Så jeg vil ligesom hr. Costa bede Kommissionen om så hurtigt som muligt at udvide bestemmelserne om kontrol og godkendelse til også at omfatte disse skibstyper.

Michael Cramer, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance støtter det endelige kompromis. Vi glæder os over, at Parlamentet har sat sin vilje igennem, således at alle otte lovforslag udgør én enkelt pakke, der skal stemmes om samlet. Jeg takker af hele mit hjerte alle ordførerne for deres samarbejde.

Det er tvingende nødvendigt at vedtage strengere europæiske regler om søfartssikkerhed for at redde liv og forhindre miljøkatastrofer ved at forebygge ulykker. Skibsumlykker som ulykkerne med Erika og Prestige må ikke ske igen.

Havnestatskontrol indebærer, at skibe, der anløber EU-havne, kan overvåges mere effektivt, og at disse skibe kan pålægges sanktioner, hvis de ikke opfylder sikkerhedsbestemmelserne, hvilket efter vores opfattelse er et vigtigt aspekt. Overvågningen af skibe i territorialfarvande er af afgørende betydning, navnlig i miljømæssigt følsomme områder, da forureningen af havene og oceanerne er grænseoverskridende. Der er derfor et tvingende behov for grænseoverskridende tiltag. Forordningen om erstatningsansvar over for passagerer på passagerskibe omfatter desværre kun søfartsområdet. De Grønne havde gerne set, at den også omfattede indre vandveje.

Endelig glæder vi os over, at Rådet langt om længe også har taget stilling til havnestaternes forpligtelser og redernes forsikring og erstatningsansvar. Vi har taget et kæmpe skridt i den rigtige retning med denne havnepakke, samtidig med at det erkendes, at disse regler kan og skal forbedres yderligere på et senere tidspunkt.

Jacky Hénin, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Gentagne ulykker og øget transport af farligt gods ad søvejen rejser til stadighed akutte spørgsmål om, hvorvidt der skal strammes op på reglerne om søfartssikkerhed, der dækker alle stræderne i EU, og om, hvorvidt man skal øge de nødvendige midler til håndhævelse af disse regler.

Det er navnlig hensigtsmæssigt at klassificere disse stræder og deres omgivelser i overensstemmelse med proceduren for "Sevesozoner", da transport ikke må handle om at reducere omkostningerne mest muligt uanset følgerne.

I lyset af de økonomiske katastrofer, der er blevet udløst af den finansielle krise, overvejer Kommissionen og Rådet nu endelig at sætte spørgsmålstegn ved skattely. Hvis disse overvejelser rent faktisk udmønter sig i handling, kunne dette være et reelt fremskridt.

Man kan på samme måde spørge, hvor mange yderligere søfarts- og miljøkatastrofer der skal indtræffe, inden Kommissionen, Rådet og Parlamentet endelig retter opmærksomheden mod den mangeårige skandale med bekvemmelighedsflag. De europæiske vælgere ville måske gøre klogere i at stemme flere medlemmer ind i Parlamentet, der lægger større vægt på at arbejde for deres medborgeres sikkerhed end på at forsvare frihandel, der ødelægger mennesker og miljøet.

Derek Roland Clark, *for IND/DEM-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! I september sidste år gjorde jeg opmærksom på, hvorledes de oplysninger om skibe, der stilles krav om i disse betænkninger, nemt kunne komme i hænderne på pirater, der opererer ud for Somalias kyst. Der blev ikke taget notits heraf. Disse betænkninger er blevet ændret, men ikke til det bedre. De er nu rent faktisk selvmodsigende. Jeg vil gøre et nyt forsøg.

I Sterckx-betænkningen forpligtes havnene til ikke at afvise skibe, hvorimod hr. Savary påpeger, at de kan nægte adgang, hvis der ikke fremvises forsikringsattester. I Vlasto-betænkningen øges uoverensstemmelsen, idet havnekontrollen her udvides til at omfatte skibe, der ligger for anker offshore. Hvis et fartøj uden papirer ligger for anker offshore, og herefter kommer til at udgøre en risiko på grund af ekstreme vejrforhold, skal det modtages, da nødstedte skibe har ret til modtagelse i et nødområde i henhold til Sterckx-betænkningen. Der opstår således en situation, hvor et fartøj med farligt gods får adgang til en havn ved at udnytte disse uoverensstemmelser. Hvad vil der ske, hvis dette fartøj herefter forårsager en alvorlig ulykke og lukker en vigtig havn? Vil den erstatning, der henvises til i Sterckx-betænkningen, blive udbetalt under alle omstændigheder, og hvem betaler regningen? Der er behov for en grundig revision af disse betænkninger.

Endelig støttes forskellige IMO-anbefalinger i hr. Fernandes' indstilling. Det er fint – Det Forenede Kongerige har allerede undertegnet disse – men EU ønsker at tilføje sin egen database over skibe i dets flåde, hvilket jeg og en række andre medlemmer ville være imod. Jeg siger "ville", da hr. Fernandes' indstilling skal vedtages uden afstemning. Hvor demokratisk er det? Hvad blev der af udtalelserne her i formiddags om, at Parlamentets rolle er at stille ændringsforslag?

Fernand Le Rachinel (NI). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske alle ordførerne, der har besvaret de store spørgsmål, som de søfartssikkerhedsmæssige udfordringer rejser, og levet op til vores ansvar.

Vi husker alle katastroferne med olietankeren Erika i 1999 og Prestige i 2002 og deres tragiske miljømæssige, menneskelige og økonomiske følger.

En lang række nye love, der skal beskytte europæerne imod katastrofer til søs, vil nu endelig se dagens lys og navnlig sikre systematiske inspektioner af de mest antikverede skibe, obligatorisk forsikring, således at ofre for miljøkatastrofer kompenseres, samt audit af de europæiske landes flag, der som bekendt fortsat alt for ofte er bekvemmelighedsflag.

Det var på høje tid at træffe disse foranstaltninger, der rent faktisk indskrænker det meget store spillerum, som redere har haft i århundreder. Ejere af skibsskrog vil således ikke længere nyde straffefrihed, og inspektionerne vil blive endnu mere effektive, idet der fokuseres på sådanne skibe.

Der kan ikke gives køb på sikkerheden på have og oceaner, idet denne sikkerhed bør være den vigtigste referenceværdi og ikke penge, profit og ubegrænset handel.

Jeg beklager dog én ting, nemlig at det vil tage lang tid at gennemføre alle disse nye repressive og forebyggende love. Som medlem af Europa-Parlamentet fra den nordvestlige region, der har en lang række kystlinjer, er jeg lettet og stolt over at stemme for denne tredje søfartspakke.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Pakken med de syv forslag om skibsfart er af afgørende betydning for forebyggelsen af ulykker og en effektiv indsats i tilfælde af en ulykke. Med hensyn til det sidste aspekt vil jeg som skyggeordfører navnlig gerne fremhæve de fastlagte bestemmelser om nødområder for fartøjer, som er i fare. Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Sterckx, og hele forhandlingsdelegationen, der sikrede, at der blev indgået et værdifuldt kompromis omkring dette vigtige spørgsmål.

Hvis en lille ulykke, f.eks. en lille revne i tanken i en olietanker, ikke udbedres eller begrænses, kan den i tilfælde af vibrationer som følge af barske søforhold eller problemer med flytning af lasten til et andet fartøj, forårsage en enorm miljøkatastrofe, hvis der ikke er et nødområde, hvor der kan træffes passende foranstaltninger. Besætningens frygt for eventuelle straffe- eller civilretlige sanktioner eller det forhold, at fartøjet er utilstrækkeligt forsikret, kan samtidig betyde, at der ikke anmodes om tilladelse til at få adgang til et nødområde, hvilket kan få uheldige følger.

Dette kompromis sikrer, at de eksperter, der afgør om et skib i fare skal modtages i et nødområde, er uafhængige, fair behandling af søfolk i tilfælde af en ulykke i overensstemmelse med IMO-reglerne, de forpligtelser, der påhviler skibe uden forsikring i nødområder, skadeserstatning til havne og nødområder – Kommissionen vil fremlægge en række forslag til foranstaltninger på dette område – og ejerne af olietankeres underretningsforpligtelse, hvis lasten overstiger 1 000 t. Der skal derudover installeres et automatisk identifikationssystem på alle fartøjer, herunder fiskerfartøjer.

Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at jeg glæder mig over, at Parlamentets tiltag har presset Rådet til at vedtage en endelig fælles holdning til alle syv lovgivningsforslag i pakken.

Michel Teychenné (PSE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Den pakke, som vi skal stemme om i morgen, var ikke blevet til noget uden Europa-Parlamentets viljestyrke, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at rose den indsats, der er blevet gjort.

Hvis EU vedtager et retsinstrument, der forhåbentlig vil gøre det muligt at forebygge katastrofer såsom Erikas eller Prestiges forlis og langt om længe gøre forurenerne ansvarlige, kan vi takke Europa-Parlamentet, der har stået imod Rådets frygtsonhed. Jeg behøver ikke at minde Dem om den beslutsomhed, det har krævet at få hr. Savarys og hr. Fernandes indstillinger opført på dagsordenen. Det er en politisk sejr for Europa-Parlamentet, og det er også en sejr for standhaftighed og samarbejde.

Takket være denne pakke om "søfartssikkerhed" vil medlemsstaterne endelig blive forpligtet til at opfylde deres forpligtelser i Den Internationale Søfartsorganisation, og herunder navnlig til at gennemføre tekniske undersøgelser, inden de giver et skib lov til at føre deres flag. Et andet konsekvent fremskridt er kravet om, at skibene skal forsikres gennem udstedelse af certifikater for finansiel garanti, således at befragterne får et reelt ansvar.

Hvis Parlamentet vedtager disse tekster i morgen, vil EU vise, at den har sikret sig et effektivt redskab til bekæmpelse af affaldsskibe og kriminelle befragtere og redere, og dette vil forhåbentlig være til gavn for miljøet og vores medborgeres sundhed.

Endelig vil jeg gerne rose den indsats, der er blevet gjort på dette område af kommissær Tajani, som er til stede i dag, og af ordførerne for transportlovgivning, da vi nu har indledt de sidste faser i søfartslovgivningsprocessen med det formål at dække al transport i Europa. I lyset af denne meget forsinkede indsats på søtransportområdet håber jeg, at Parlamentet ligeledes vil være i stand til at løse vigtige udestående problemer på søtransportområdet under denne samling eller under alle omstændigheder hurtigst muligt.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over, at vi kan afslutte denne valgperiode med den endelige vedtagelse af den sidste søfartspakke. Jeg husker imidlertid den alvorlige Erika-ulykke, der indtraf ud for den franske kyst omkring det tidspunkt, hvor jeg blev valgt ind i Europa-Parlamentet for første gang i 1999, og som lagde navn til den første række af lovforslag om forebyggelse af ulykker.

Vi troede, at vi havde afværget faren, men kort tid herefter blev kystlinjen ved Galicien ødelagt af tjære efter Prestige-ulykken, der var endnu værre end den foregående ulykke. Siden da har Transport- og Turismeudvalget arbejdet med en række forskellige lovgivningspakker og forsøgt at overvinde den meget store modstand blandt redere, olieselskaber, klassifikationsselskaber og endog visse medlemsstater, der forkastede de tre forslag, der efter deres opfattelse var for strenge.

Vi har vedtaget en række direktiver og forordninger igennem de seneste 10 år, og vi har efterfølgende været nødsaget til at revidere nogle af disse, idet de viste sig at være ineffektive i deres oprindelige form som følge af Rådets indgreb.

Vi har vedtaget lovgivning om indførelse af dobbeltskrogede skibe, en europæisk fond for større oliekatstrofer og nødområder, og vi er i gang med at revidere og vedtage lovgivning om transportørers erstatningsansvar under søtransport af passagerer, undersøgelse af ulykker til søs, trafikovervågnings- og trafikinformationssystemet for skibsfarten i Fællesskabet, havnestatskontrol og endelig forordningen og direktiverne om organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe. Hele denne lovgivning er fin, og den bør træde i kraft og gennemføres i alle medlemsstaterne hurtigst muligt.

Det glæder mig. Denne valgperiode er imidlertid ved at nå sin afslutning. Jeg forlader Parlamentet, og jeg beklager i denne forbindelse, at det ikke er lykkedes os at gøre det obligatorisk at indføre kontrolsystemer – de er allerede blevet udviklet og patenteret – der viser, hvornår og hvor store mængder affald fra rendestenene og olietanken et bestemt fartøj ulovligt har dumpet i havet. Der er med andre ord tale om en slags sort boks eller takometer, som søfartsmyndighederne kan inspicere, når et fartøj anløber en havn.

Vi bør efter min opfattelse tage større hensyn til havmiljøet og indføre strengere procedurer for at undgå al den forurening, som vi forårsager. Hvis vi ikke gør det, vil det efter min mening desuden påvirke fødevarerækeden og vores tilværelse, og vi vil i sidste ende komme til at betale en høj pris. Jeg går ud fra, at det ikke vil tage 10 år at indføre en mere effektiv og virkningsfuld kontrol af ulovlige udtømminger i havet.

Formanden. – Tak hr. Ortuondo Larrea. Jeg er sikker på, at Parlamentet vil huske Deres indsats, og jeg er også sikker på, at De fortsat vil kæmpe for de mål, som De har kæmpet for i Parlamentet, uanset hvor De befinder Dem. De er muligvis endnu ikke blevet helt opfyldt, men de er godt på vej takket være Deres indsats.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Efter fem års forhandling og samråd med Rådet er den højt besungne skibspakke med seks direktiver og en forordning blevet blottet for ethvert positivt indhold til fremme af sikkerheden til søs og miljøbeskyttelse. Bjerget lavede med andre ord til barsel og fødte en mus.

Rådet, der loyalt følger EU's antigræsrods politik og varetager kapitalens interesser, gennemfører alle de krav, der stilles af operatører og redere og monopolitiske erhvervsgrupper, der går imod enhver foranstaltning, der kan få selv den mindste indvirkning på deres fortjenester. Det er således lykkedes dem at svække enhver positiv bestemmelse vedrørende kontrol af sikkerhedsreglerne for skibe eller at udsætte dem på ubestemt tid gennem denne langtrukne procedure.

Der er således ingen foranstaltninger til beskyttelse eller styrkelse af den menneskelige faktor, de søfarende, den vigtigste faktor i forbindelse med beskyttelsen af menneskeliv til søs og miljøet. De påstande, som EU har fremført siden 1986 inden for rammerne af den fælles skibsfartspolitik, om, at spørgsmål relateret til den menneskelige faktor og til bedre arbejdsvilkår og uddannelse af søfarende vil blive undersøgt på et senere tidspunkt, er vildledende og falske, idet disse vilkår er blevet forværret gennem alle årene. Grækenlands Kommunistiske Parti vil derfor stemme imod den såkaldte søfartspakke som helhed.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Parlamentets Transport- og Turismeudvalg har naturligvis anvendt og anvender en holistisk tilgang til behovet for at forbedre søfartssikkerheden og fastlægge de foranstaltninger, der skal træffes i tilfælde af en ulykke. Den tredje søfartspakke omfatter ligeledes effektive bestemmelser om transportørers erstatningsansvar over for deres passagerer og for gods. Det var på høje tid, og jeg går ud fra, at dette spørgsmål ikke tilsidesættes, hvilket efter min opfattelse er ved at ske for så vidt angår flypassagerers rettigheder.

Jeg mener rent faktisk, at målene om, at skibe i kategori A skal omfattes i 2016, og den endnu længere tidsfrist for skibe i kategori B, C og D er for lempelige og giver transportørerne for stort spillerum. Jeg håber, at transportørerne til gengæld for EU's gavmildhed vil overholde disse nye bestemmelser med det samme. Vi havde – og har fortsat – behov for fælles standarder for klassifikationsselskaber, der har ansvaret for overvågningen af skibe og for udstedelse af skibsgodkendelser, samt meget klare regler om inspektioner og opførelse af skibe på sortlisten.

Jeg glæder mig derfor over forslagene og også over foranstaltningerne til håndtering af ulykker og risici for skibs- og miljøkatastrofer og forpligtelserne på dette område, som jeg opfordrer Kommissionen til at gøre en større indsats for at håndhæve. Den vidtrækkende pakke omfatter desuden foranstaltninger vedrørende undersøgelser, kompetencer og suverænitet i tilfælde af ulykker til søs, et kompendium, der forhåbentlig vil gøre det nemmere at afklare spørgsmål om ansvar og erstatning. Jeg stemte derfor for betænkningerne.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Pakken om søfartssikkerhed har været igennem en turbulent proces, men resultatet er temmelig godt. Dette skyldes i høj grad, at kommissær Tajani og hans stab bakkede op om Europa-Parlamentets opfordring til Rådet om at tage alvorligt fat på en række afgørende spørgsmål, som Parlamentet lagde stor vægt på.

Der skal trods alt være et obligatorisk samarbejde på EU-plan, hvis søfartssikkerheden i sidste ende skal forbedres. Vi har nu heldigvis afhjulpet en række svagheder, selv om Parlamentet gerne ville have gået længere på en række områder. Kravet om gennemførelse af uafhængige undersøgelser i tilfælde af en alvorlig ulykke til søs er et fremskridt, da det vil gøre det muligt at få afklaret årsagen til bunds.

Der er allerede stor erfaring på dette område inden for luftfarten. Så sent som i sidste uge styrtede et Turkish Airlines-fly ned i nærheden af Amsterdam i Nederlandene, og takket være den uafhængige undersøgelse af ulykken blev årsagen afklaret inden for en uge, og der blev således sat en stopper for alle spekulationer. Det er et reelt fremskridt, at der nu stilles krav om uafhængige undersøgelser på søfartsområdet, uanset hvem der har skylden. Ordføreren har gjort en fremragende indsats på dette område.

Jeg vil gerne understrege et andet punkt i denne pakke, nemlig den forbedrede regulering af erstatningsansvaret over for søfartspassagerer. Det er en god ting, men det er også godt, at indre vandveje ikke er omfattet, da fartøjer, der sejler på små indre vandveje, ikke kan behandles på samme måde som søgående skibe, der sejler på åbent hav. Der er tale om to forskellige fartøjer, og det er godt, at dette er blevet bekræftet i forslaget.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I søfartskredse har man længe drøftet behovet for at forbedre reguleringen, kontrollen og overvågningen af skibstrafikken på baggrund af en række hændelser, miljøforureningen, faren for menneskeliv og den ulovlige handel, der desværre er langt fra ubetydelig. Indførelsen af ny teknologi på søfartsområdet og den øgede piratvirksomhed og en manglende streng overordnet kontrol er de underliggende årsager til problemet. I det ændrede direktiv fastlægges og udvikles betingelserne for et netværk til fremme af søfartssikkerheden såvel som betingelserne for udvikling af et effektivt automatisk it-system. Disse resultater kan tilskrives Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

Bestemmelserne om håndtering af problemerne med farligt affald er vigtige. I henhold til direktivet må fartøjer med farligt, uidentificeret gods ikke sejle igennem europæiske farvande i søgen efter et sted, hvor de kan dumpe deres last. Det er tvingende nødvendigt at kontrollere søfarten. Hvis der skal skabes en kultur for sikkerhed til søs, skal der etableres en logistik for denne proces, der skal etableres et teknisk og teknologisk grundlag for systemet, der skal etableres et system til effektiv distribution af information, og en del af denne information, der sikrer sikkerheden til søs, skal beskyttes. Jeg glæder mig over Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds indsats, herunder i forbindelse med udviklingen af skibstrafikstyrings- og skibsinformationssystemet (VTMIS) og etableringen af en integreret database, der omfatter oplysninger om fartøjer i realtid og andre oplysninger vedrørende lasten og dens egenskaber. Selv om Erika-ulykken allerede er et skolebogs eksempel, der kan lære os at håndtere og analysere risici, ønsker jeg ikke, at en sådan ulykke sker igen, eller at der sker andre lignende hændelser.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Kompromiset vedrørende den tredje søfartspakke vil forbedre passagerernes sikkerhed og medvirke til at beskytte miljøet og styrke kontrolsystemerne.

Den sorte liste over skibe, der gentagne gange overtræder bestemmelserne, vil helt som i luftfartssektoren være et vigtigt skridt i forbedringen af sikkerheden. Erika III er af særlig betydning for Rumænien, da Rumænien på baggrund af de nyligt vedtagne dokumenter om en integreret EU-havpolitik og sortehavssynergien kan få stor indflydelse på, om det vil lykkes at udbrede de europæiske principper og gode praksis til de øvrige kyststater uden for EU ved hjælp af det nye instrument, som Kommissionen har foreslået inden for rammerne af det østlige partnerskab.

Foranstaltningerne på søtransportområdet skal suppleres ved at øge samarbejdet mellem kyststater for at udnytte ressourcerne optimalt og reducere forureningen forårsaget af aktiviteter i havne og i land såvel som langs hele Donau. Sortehavet kan kun beskyttes effektivt gennem en samordnet indsats på alle områder.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det har været en meget vanskelig pakke for Parlamentet og Rådet. Der har været mange forhandlinger og drøftelser, og jeg glæder mig over, at problemerne endelig er blevet løst.

Vedtagelsen af denne pakke er en sejr for Europa-Parlamentet og helt sikkert for ordførerne, der har kæmpet for at sikre, at vi skabte resultater på borgernes vegne på trods af en meget stærk modstand fra medlemsstaternes regeringer.

Denne lovgivning vil få indvirkning på mange forskellige områder, herunder på standarderne for europæiske flag, og forbedre inspektionsprocedurerne for skibe. Vi har nu større gennemsigtighed og strengere inspektioner. Pakken sikrer i alt væsentligt mere sikre skibe og mindsker således risikoen for miljøkatastrofer og tab af menneskeliv på søen.

Timingen er efter Irlands opfattelse af afgørende betydning, da besætningen på et lettisk skib, der ligger ved kaj i en irsk havn, ikke har fået deres løn, ikke har fået nok mad og ikke har mulighed for at komme tilbage til deres medlemsstat Letland. Det er problemer af denne art, der skal løses, og jeg glæder mig til gennemførelsen af pakken.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Den tredje søfartspakke er yderst vigtig. EU vil gerne styrke søtransportvejene som led i udvidelsen af TEN-T. Denne søfartspakke medvirker til at øge søtransportens sikkerhed og omsætter erfaringerne fra de seneste års ulykker med Erika og Prestige til søs og ulykker i Sortehavet i praksis.

Denne pakke vil navnlig være vigtig for Sortehavet, da mange af kyststaterne ved Sortehavet optræder på den sorte eller grå liste i årsberetningen fra Paris-aftalememorandummet. Rederne bør være erstatningsansvarlige i tilfælde af en ulykke, herunder ulykker, der sker på indre vandveje. Nødstedte skibe skal efter min opfattelse modtages i særligt udstyrede områder, hvor de kan få den nødvendige assistance. Der skal imidlertid være klare regler for finansieringen af disse tjenester.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Da Erika forliste var jeg et af de medlemmer fra Frankrig, der opfordrede de franske myndigheder til at lukke sluserne, således at saltømmene ikke ville blive forurenede.

På tidspunktet for Prestige-katastrofen var jeg medordfører sammen med hr. Sterckx, da vi havde et fælles ansvar for transportområdet – jeg var ansvarlig for miljøområdet – og vi stillede med rette krav om større sikkerhed inden for søtransport. Jeg husker tydeligt, hvor hårdt vi kæmpede i Europa-Parlamentet for at få nedsat et undersøgelsesudvalg efter Prestige-ulykken, og det gjorde helt sikkert indtryk.

Jeg mener derfor, at vi i dag alle kan glæde os over, at mange internationale og europæiske regler er blevet forbedret som følge af søfartspakken, og jeg håber, at det inden længe blot vil være et kedeligt minde.

Jeg vil imidlertid gerne gøre opmærksom på ...

(Formanden afbrød taleren)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I forbindelse med denne meget vigtige maritime lovpakke vil jeg gerne officielt gentage punkt 3 fra revisionen af direktivet om EU's kvotehandelsordning, som blev vedtaget af et overvældende flertal. Direktivet omhandler vores mål for nedbringelse af CO₂-emissioner og tidsplanen herfor.

I punkt 3 står der, at "[a]lle økonomiske sektorer bør medvirke til at nå disse emissionsreduktioner, herunder international søfart og luftfart. Hvis medlemsstaterne ikke senest den 31. december 2011 har godkendt en international aftale indgået inden for rammerne af IMO om medtagelse af emissionerne fra international søfart i reduktionsmålene, og/eller hvis Fællesskabet ikke inden samme dato har godkendt en sådan aftale inden for rammerne af UNFCCC, bør Kommissionen fremlægge et forslag om medtagelse af emissionerne fra international søfart i overensstemmelse med samordnede nærmere bestemmelser i Fællesskabets reduktionsforpligtelse med henblik på forslagens ikrafttrædelse senest i 2013. I betragtning af de potentielle miljømæssige fordele bør et sådant forslag begrænse eventuelle negative følger for EU's konkurrenceevne mest muligt." Jeg vil gerne høre kommissærens kommentarer hertil.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Hr. formand! Vi er nået langt som Parlament siden Prestige-ulykken, som var en tragedie for Galicien og dets økosystem. Vi er nået langt siden Erika forurenede og ødelagde Bretagnes smukke kyst. Vi er nået langt siden Sea Empress, Exxon Valdez og andre skibskatastrofer.

Denne lovpakke er et monument over Parlamentets, Kommissionens og, selv om det lod vente på sig, Rådets arbejde. For mig vil denne lovpakkes betydning kunne føles i mange år fremover. Den er også et monument over det arbejde, vores ordfører og medlemmer af Parlamentet har udført for at få gennemført denne lovgivning.

Pakken er en sejr for Parlamentet, for medlemmerne fra alle de politiske grupper og især fra Transportudvalget, men jeg håber, at medlemmerne ikke har noget imod, at jeg fremhæver fru Miguélez Ramos og afdøde hr. Piecyk.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Under debatten her i Parlamentet og midt i den almindelige tilfredshed ved at opleve, at Rådet, Parlamentet og Kommissionen vedtager regler, der sikrer offentligheden håndgribelige løsninger, mener jeg, at ét altoverskyggende spørgsmål er dukket op: Vil alle disse gode regler – som vi er nået frem til gennem kompromiser og en masse hårdt arbejde – blive ordentligt gennemført? Vil Kommissionen være i stand til at sikre, at de bliver overholdt? Vil agenturet være i stand til at samarbejde effektivt med Kommissionen om at sikre håndhævelse af reglerne? Jeg henviser til de kommentarer, der blev fremsat under debatten – jeg tænker især på bemærkninger fremsat af hr. Jarzembowski og hr. Romagnoli – men også de breve, der er blevet sendt til Kommissionen de seneste måneder af hr. Sterckx og hr. Simpson, som har taget samme problem op.

Jeg mener, at jeg kan bekræfte Kommissionens engagement. Kommissionen har indtrængende opfordret til vedtagelse af denne lovpakke for at sikre, at medlemsstaterne overholder den. Jeg har til hensigt at opfordre agenturet – som er en institution, som jeg tror på, og som altid har fungeret effektivt og opfylder sin rolle i

forhold til at støtte Kommissionen og til at støtte medlemsstaterne bedst muligt – til at samarbejde om at gennemføre denne forordning, ligesom det har gjort med andre forordninger. Jeg har besøgt Lissabon, hvor agenturet har hjemme, og jeg blev mødt af en fantastisk samarbejdsånd, stor imødekommenhed og et stort engagement i og entusiasme for at indføre alle reglerne i pakken. De bliver garanteret gennem et sikkerhedssystem, SafeSeaNet, og alle de andre topmoderne teknologiske værktøjer, der bruges til at hjælpe offentligheden med at sikre, at EU's regler faktisk håndhæves. Som De udmærket er klar over, kan Kommissionen bede agenturet om hjælp til at udføre opgaver af en teknisk natur, når loven pålægger Kommissionen et specifikt ansvar.

Jeg agter at fortsætte på samme kurs som min forgænger, Jacques Barrot, og opfordrer til samarbejde med et agentur, som jeg betragter som effektivt, veldrevet og fuldt af mennesker med den rigtige holdning, som tror på det arbejde, de udfører. Det gælder f.eks. for de inspektioner, der har til formål at kontrollere gennemførelsen af trafikovervågnings- og informationssystemerne, eller at forordningerne håndhæves korrekt. Hvad det sidste angår, vil jeg gerne understrege den vigtige rolle, som agenturet spiller – og disse bemærkninger er især henvendt til hr. Sterckx – i forhold til gennemførelsen af SafeSeaNet, den europæiske platform for udveksling af data om søtrafik, og etableringen af et europæisk center for identifikation og sporing af skibe på lang afstand.

Disse opgaver overholder betingelserne i forordningen om agenturet, selv om de ikke specifikt er omtalt, fordi den seneste ændring stammer fra 2004, men de vil bestemt blive medtaget i næste revision af forordningen, som i øjeblikket er under forberedelse. Den kendsgerning, at disse specifikke opgaver ikke er omtalt i direktiverne eller i de særlige forordninger har ingen betydning for rollefordelingen mellem Kommissionen og agenturet.

Meningen med mit svar er at forsikre Parlamentet om Kommissionens vilje og beslutsomhed i forhold til med agenturets hjælp at håndhæve de regler, vi er ved at godkende. Det ville være formålsløst at gå ud og sige til offentligheden, at "vi har gjort noget godt for jer," hvis vi ikke var i stand til at gennemføre den gode ting og sikre, at den bliver respekteret. Vi må huske, at medlemsstaterne, repræsenteret ved Rådet, er en integreret del af aftalen. Eftersom medlemsstaterne er fælles lovgivere med os, tror jeg, at de vil overholde de regler, vi vedtager. Der er ingen tvivl om, at Kommissionen vil sørge for, at dette tilsagn bliver respekteret og overholdt, og det vil vi gøre med teknisk støtte fra agenturet.

Luis de Grandes Pascual, *ordfører*. – (ES) Hr. formand! Jeg tror, vi er ved vejs ende, og vi bør alle glæde os over, at vi er nået hertil efter så lang en rejse. Hvis den fælles beslutningsprocedure nogensinde kommer til sin ret, er det efter min mening i forbindelse med denne lovpakke og den måde, den er blevet håndteret på.

Nøglen til pakken lå i behovet for at skabe enighed mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet. Parlamentet gjorde helt rigtigt i at gå forrest – det kan nu mere end nogensinde anses for berettiget – og i at presse på for, at lovpakken skulle betragtes som absolut nødvendig. For at kunne opnå en samlet løsning, der kunne sikre sikkerheden til søs, ville vi helt fra begyndelsen ikke acceptere nogen form for splittelse eller opdeling.

Jeg tror, vi kan regne med, at der er garanti for, at politiske ad hoc-tiltag vil være overflødige i fremtiden. Derved kan vi undgå uværdige situationer, hvor visse personer, der er ved magten, kritiserer nogle regerings holdninger og er nødt til at rose andres. I fremtiden vil større beslutninger derfor være op til uafhængige udvalg, som vil udnytte beslutningstagningsværktøjerne omhyggeligt, myndigt, øjeblikkeligt og passende. Det vil sikre, at der træffes omhyggelige, rigtige og retfærdige beslutninger.

Det skyldes, at vi var nødt til at afveje mange forskellige ting i pakken. Klassifikationsselskaber skulle føres sammen med udstyr på skibe, alle interesser skulle fremlægges klart og tydeligt, og frem for alt skulle Parlamentet vise lederskab.

Vi bør glæde os over, at Parlamentet har udvist dette lederskab. Det kan nu med stolthed sige højt og tydeligt, at EU ikke har ventet på IMO, Den Internationale Søfartsorganisation, men at vi nu går forrest.

Det var vores pligt, og vi behøvede ikke vente på nogen. Jeg synes, vi kan være tilfredse og føle håb for fremtiden i troen på, at fejltagelser ikke vil gentage sig, og at vi har lært noget af fortiden.

Dominique Vlasto, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne runde af med at sige, at det resultat, vi har opnået i fællesskab, vil gøre det muligt for os – såfremt Parlamentet vedtager pakken, naturligvis – at bekymre os langt mindre om beskyttelsen af havene, vores kyster og vores medborgere.

Det vigtigste er nu at gennemføre de anbefalede forebyggelses- og håndhævelsesbestemmelser, som skal være tilstrækkeligt effektive i alle lande. Hvis vi kan det, vil vi have været med til at beskytte vores maritime kultur- og naturarv.

Jeg vil gerne takke kommissæren, som har vist sig at være fast besluttet på at sikre, at direktivet bliver gennemført og ikke kun diskuteret.

Dirk Sterckx, *ordfører*. – (NL) Hr. formand! Jeg bemærker endnu en gang, at der er enighed i Parlamentet. Det overvejende flertal støtter indholdet af lovpakken, det kompromis, vi har nået. Jeg tror, at det er et tegn til alle involverede om, at dette ikke er en ideologisk konflikt, men snarere handler om praktiske foranstaltninger til forbedring af sikkerheden til søs.

Jeg vil også gerne takke kommissæren for hans svar på mit spørgsmål om usikkerheden om agenturet og dets rolle. Hvis vi skulle have glemt det, var agenturet et af elementerne i den første Erika-pakke.

Agenturet var et af de første forslag. Et agentur, der samler den nødvendige knowhow og specialister for at sikre, at vi – især Kommissionen, men også Parlamentet – har opbakning til det, vi laver, til den lovgivning, vi udarbejder.

Jeg hilser enigheden velkommen, og jeg er også stolt over det, vi har opnået, men jeg må sige til kommissæren, at jeg faktisk tror – som både De og fru Vlasto allerede har sagt – at alt nu afhænger af kvaliteten af gennemførelsen. Målet er myndigheder af høj kvalitet – f.eks. af hensyn til modtagelse af nødstedte skibe – i alle medlemsstater. Hvis kvaliteten er under standarden, må der gøres noget.

Derfor er det nu op til Dem – Kommissionen, Kommissionens tjenestegrene, agenturet – at sikre, at medlemsstaterne lever op til det, de har indføjet i lovgivningen om havnestatskontrol, klassifikationsselskaber, SafeSeaNet og alle de sager, vi nu er ved at forbedre eller lægge sidste hånd på.

Hr. kommissær! Vi vil kontrollere Dem, og hvis De beholder ansvaret for transport i den næste Kommission, vil vi fortsætte med at kontrollere Dem for at sikre, at kvaliteten bliver, som vi har tilsigtet. Held og lykke. Vi vil holde øje med Dem, og vi vil støtte Dem igen, hvis der bliver behov for yderligere forslag.

Jaromír Kohlíček, *ordfører*. – (CS) Hr. formand! Jeg vil tillade mig den for dette sted usædvanlige frihed at rette min kollega, for det er ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt kommissæren bevarer sit embede, så vi kan holde øje med ham, men også om, hvorvidt vi bevarer vores embeder. Så vidt rettelsen. Jeg vil gerne takke alle, der har samarbejdet om denne lovpakke. Paradoksalt nok bliver dette dokument den første større succes for det tjekkiske formandskab i Kommissionen, hvad enten vi ønsker det eller ej. Hvad angår bemærkningerne fra hr. Toussas, som talte med en vis bitterhed om, hvordan lovpakken generelt ignorerer arbejdsforholdene på havet, er det sandt, at pakken faktisk ikke direkte behandler arbejdsforholdene for skibsbesætninger bortset fra ordentlig behandling af besætninger på skibe i vanskeligheder og besætninger på skibe, der er involveret i katastrofer til søs. Jeg mener imidlertid, at Parlamentet sammen med Kommissionen vil tage dette emne op igen inden længe. Vi er trods alt ligeligt involveret i andre områder inden for transport, så det ville kun være logisk. Indtil videre er det vigtige spørgsmål om transportsikkerhed til søs endnu ikke blevet behandlet i tilstrækkelig grad på samme måde som landtransport. Og for endnu en gang at vende tilbage til det, jeg startede med, mener jeg, at så længe vi kan stå side om side med kommissær Tajani i vores fælles indsats, vil vi også kunne samarbejde.

Paolo Costa, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke alle, der har været involveret i denne langtrukne og vigtige opgave. Jeg vil gerne udtrykke min dybtfølte taknemmelighed over, at europæisk lovgivning, de europæiske regler for sikkerhed til søs, bestemt er bedre nu, end de var før. Nu er det jo Kommissionens opgave at sørge for, at de håndhæves, og jeg er sikker på, at kommissæren vil gøre sit for at sikre, at reglerne ikke forbliver tomme ord. Heldigvis vil nogle af reglerne træde i kraft med det samme. I andre tilfælde vil Kommissionen skulle sikre, at direktiverne gennemføres i national lovgivning.

Så snart ét kapitel lukkes, åbnes et nyt naturligtvis straks. Vi lod mange sager ligge, men nu er tiden måske inde til at se på dem igen. Jeg vil nøjes med at nævne to: Vi har endnu ikke gjort detaljerne om nødhavne ordentligt færdig, og jeg håber, at det ikke medfører fare, hvis der opstår vanskeligheder på vores have. Det andet problem er udvidelsen af dækningen af passagerer til sejlads på indre vandveje samt udvidelsen af national sejlads.

Vi kunne sige meget mere, men det er der ingen grund til. Det, der er værd at gøre nu, er måske endnu en gang at takke Kommissionen for sit initiativ og kommissæren for den samvittighedsfulde måde, han har fulgt op på Parlamentets handlinger på – og at forsvare Parlamentets rolle uden at blive alt for selvretfærdige.

Jeg mener, at når vi kigger på det forslag, der markerede starten på lovgivningsprocessen, og tænker tilbage på, hvordan det blev beskåret fra Rådets oprindelige holdning frem til slutresultatet, tror jeg, vi med stolthed kan sige, at Parlamentet har gjort sit arbejde, hvilket er mere end at være – jeg kan ikke sige vogter, for det er Kommissionen, der er vogteren – men lad os sige beslutsom fortalere for europæisk lovgivning og for den rolle, Europa skal udfylde for almenvellet.

Gilles Savary, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Med nogle ganske få undtagelser ved alle i Parlamentet, hvad det vil sige at lovgive og at tilføje værdi til en tekst fra Kommissionen. Ud fra det synspunkt vil jeg gerne støtte det, hr. Costa sagde: For Parlamentet er det her ikke bare en øvelse lige efter bogen, som vi kan være stolte af, men en spændende realitet på et tidspunkt, hvor Europa har brug for at blive kvikket lidt op.

Jeg er ikke sikker på, om det er blevet understreget tilstrækkeligt, så jeg vil gerne sige, at denne lovpakke med syv plus en tekster faktisk vil have to hastigheder. Der er fem plus en, for hvilke vi i morgen vil blive bedt om at ratificere forligsproceduren og -aftalen, og to andre – betænkningerne udarbejdet af hr. Fernandes og mig selv – som vil gå videre til andenbehandling, fordi de oprindeligt blev forkastet af Rådet.

Eftersom vi på nærmest mirakuløs vis er nået til enighed med Rådet, fordi vores medordførere var så venlige at lade os komme til orde i deres egne betænkninger, så Rådet ville blive enigt og være nødt til at erklære sin holdning, er vi kun nået til andenbehandlingen af de betænkninger, hr. Fernandes og jeg har udarbejdet. Vi ønsker naturligvis ikke, at de skal blive ændret, og det tror jeg heller ikke, de bliver, eftersom der ikke er fremlagt ændringsforslag. Vi håber, at de bliver vedtaget i deres nuværende form i morgen. Det vil gøre det muligt for os at integrere lovpakken igen, hvorved vi vil have opnået en meget tilfredsstillende succes i forhold til Rådet.

Hr. kommissær! Bolden er nu på Kommissionens banehalvdel. Vi er alle klar over, at for at kunne kontrollere gennemførelsen af denne lovgivning – på mange områder er det ikke tilstrækkeligt at lovgive her – skal teksterne gennemføres i medlemsstaterne.

Med hensyn til kravet om forsikring mod skader forvoldt over for tredjepart, med andre ord alvorlig forurening og skader efter en ulykke til søs, mener jeg personligt, at vi er nødt til at sikre, at især de større internationale konventioner bliver ratificeret, for det har medlemsstaterne givet tilsagn om. Jeg synes også, det ville være godt for Kommissionen at aflægge rapport til Parlamentet om sagen i 2012.

Emanuel Jardim Fernandes, *ordfører*. – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at takke det franske formandskab for lejligheden til at følge denne lovpakke hele vejen. En særlig tak til næstformand Tajani og til Kommissionen for dens betydelige bidrag i forhandlingernes afsluttende fase. Jeg takker alle for Deres bemærkninger og bidrag. Jeg vil gerne fremhæve alle ordførerne, især hr. Kohlíček, og med Deres tilladelse også skyggeordføreren, fru Miguélez Ramos. De har sørget for, at tvister mellem medlemsstater, f.eks. som den, der opstod over vraget af Prestige, ikke kan forekomme igen, og at alle virkelig anerkender deres ansvar, når det værste sker. Jeg takker fru Costa, som jeg har arbejdet sammen med under hele processen, især om betænkningen om passagerskibes ansvar, mens jeg var ordfører for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, for at sikre, at alle former for søtransport garanterer beskyttelse af deres passagerer, at der findes midler til økonomisk kompensation af passagerer, hvis det værste skulle ske, og at de, der potentielt bliver værst ramt, også er bedst beskyttet, hurtigt og endda på forhånd, uanset hvem der har skylden.

Der findes retsmidler, der er tilstrækkeligt tydelige, tilgængelige og baseret på information, der er tydelig og tilgængelig på forhånd. Som jeg allerede har sagt, er vedtagelsen af denne tredje lovpakke om sikkerhed til søs en betydelig sejr for Europas lovgivningsproces. Kommissionen, Rådet og Parlamentet har vedtaget en tekst, der forbedrer livet for alle, fremmer bedre sikkerhed i indre og ydre farvande og på verdenshavene og tilrettelægger vores fremtid. Ved at stemme for lovpakken i morgen hylder vi ofrene for alle tragedier på havet, der har fundet sted for længe siden eller for nylig, og vi ærer borgere og virksomheder.

Hr. næstformand! Jeg håber, at de bestemmelser, der skal vedtages i morgen med denne lovpakke, vil blive overholdt, så de forventninger, borgerne nu har fået, kan forvandles til en reel styrkelse af deres sikkerhed og rettigheder.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Her, hvor vi er ved at afslutte forhandlingen med tak til næstformændene Barrot og Tajani og det franske formandskab, især hr. Bussereau, bør vi også takke dem, der arbejder i Forligsudvalget og Transport- og Turismeudvalget, som har arbejdet sammen med os om dette projekt i flere år. De har også spillet en rolle for at sikre den succes, vi har opnået, og det synes jeg, de fortjener tak for.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil blot gerne tilføje noget til det, hr. Jarzembowski lige har sagt. Vi vil også gerne takke ham som formand for Det Midlertidige Udvalg om Skærpe af Sikkerheden til Søs, der blev nedsat for at undersøge Prestige-sagen, som på en måde ligger til grund for alt det, vi har beskæftiget os med her i dag.

I tilfælde af, at vi mister kontakten med hr. Jarzembowski, vil jeg gerne fortælle ham, at vi altid vil huske de evner, han viste i det udvalg.

Formanden. – Fru Ayala Sender! Som formand vil jeg naturligvis også gratulere en person, som bestemt har været en meget effektiv formand, og ønske ham held og lykke.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Det indgåede kompromis vil konsolidere EU's lovgivning om sikkerhed og gennemførelsen af vigtige internationale instrumenter i fællesskabslovgivningen. Ved at vedtage det vil Parlamentet etablere en ny målestok i forhold til standarder for at undersøge ulykker, der involverer skibe.

Disse foranstaltninger er blevet vedtaget som følge af ulykken med tankskibet Erika, men jeg vil minde Dem om en anden og nyere sag. Den 13. februar 2004 sank skibet Hera 7,5 sømil fra Bosporus med hele sin besætning på 19 mand om bord under omstændigheder, der stadig ikke er afklaret. Fem år efter denne tragedie, som indtraf i et af de travleste og mest overvågede områder i verden, er der ingen, der ved, hvordan og hvorfor skibet sank. Der er heller ingen, der kan sige, hvilke redningsoperationer der blev iværksat, efter nødsignalet blev modtaget.

Undersøgelsen af årsager til og konsekvenser af ulykken står i stampe i øjeblikket. Det eneste, der kan bekræftes med nogen form for sikkerhed, er, at 17 EU-borgere og to ukrainere omkom. Endnu er ingen blevet stillet til ansvar.

Det er klart, at de nye regler, som vi er ved at vedtage, ikke vil forhindre sådanne tragedier, men jeg håber, at de vil sikre, at der gennemføres en åben, fuldstændig og objektiv undersøgelse, så vi kan drage de skyldige til ansvar.

13. Afgifter på tunge godskøretøjer – Miljøvenlig transport (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

- A6-0066/2009 af El Khadraoui for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 1999/62/EF om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (KOM(2008)0436 – C6-0276/2008 – 2008/0147(COD)), og

- A6-0055/2009 af Jarzembowski for Transport- og Turismeudvalget om en mere miljøvenlig transport og internalisering af eksterne omkostninger (2008/2240(INI)).

Saïd El Khadraoui, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gå lige til sagen og afklare et par misforståelser. Jeg har læst flere steder, at vi med vedtagelsen af dette eurovignetdirektiv forsøger at give vejtransportsektoren dødsstødet i disse økonomisk trængte tider. Jeg har også læst, at vi har tænkt os at gøre vejafgifter obligatoriske for alle passagerbiler i Europa.

Sandheden er naturligvis, at vi ikke har tænkt os at pålægge nogen noget som helst, tværtimod ønsker vi at tilbyde en bred vifte af muligheder som hjælp til medlemsstaterne, der har et stort ønske om at indføre forurenere betaler-princippet for vejtransportsektoren, når de selv finder det passende. Det vil sige, at vi ønsker at etablere en ramme, at fastlægge de spilleregler, som medlemsstaterne skal overholde, hvis de ønsker at internalisere eksterne omkostninger.

Det skulle bringe os et skridt nærmere et mere bæredygtigt transportsystem. Jeg vil gerne med det samme tilføje, at dette ikke er nogen mirakelkur. Der skal iværksættes rigtig mange flere foranstaltninger, hvis vi skal udvirke mirakler. Men hvis vi intet gør – hvilket Kommissionen udmærket er klar over – vil omfanget af vejtransport stige med 55 % frem til 2020. Derfor er vi nødt til at gøre noget.

Det, vi foreslår her, er i sig selv en lille revolution, hvis jeg må have lov at sige det, men det er kun begyndelsen, og det vil kræve en ambitiøs opfølgning i løbet af et par år. Med hjælp fra flertallet i Transport- og Turismeudvalget lykkedes det os at udarbejde et afbalanceret, fornuftigt og sammenhængende forslag. Jeg vil også gerne takke alle de involverede. Det var ikke nemt. Der var vidt forskellige synspunkter. Men jeg håber, at vi bevarer denne balance efter i morgen og dermed sender et stærkt signal til Rådet, som skal udarbejde en anden fælles holdning.

Hvad er de væsentlige punkter? For det første, hvilke eksterne virkninger skal der indføres i systemet? Vi har valgt luftforurening, støj og trængsel. Hvad angår sidstnævnte, har vi faktisk givet vejtransportsektoren en indrømmelse ved at sige, at lande, der ønsker, at deres systemer skal omfatte trængsel, skal knytte det til passagerbiler. Det er frivilligt, ikke obligatorisk.

For det andet, hvad angår øremærkning, anser vi ikke provenuet fra disse afgifter som en ekstraskat, der bare skal have lov at havne i statskasserne. Dette provenu skal geninvesteres i transportsystemet med henblik på at nedbringe de eksterne omkostninger. Det må være det ultimative mål.

For det tredje er der interoperabiliteten, som er afgørende, og jeg tror, at Kommissionen stadig har et stykke arbejde foran sig, hvad dette angår. Vi vil gerne undgå, at lastbiler skal have 27 forskellige skattnumre med sig fremover for at betale alle de forskellige afgifter rundt om i Europa, så her jeg tror, at der er brug for tydelige initiativer.

For det fjerde skal der være mulighed for yderligere tiltag i fremtiden. Inden for et par år skal der udarbejdes en oversigt over internaliseringen af eksterne omkostninger på alle transportområder. Vi må overveje muligheden for også at tilføje andre eksterne omkostninger, men vi må også favorisere afgiftsordninger baseret på kilometertal frem for tidsbaserede ordninger.

Samlet set er virkningen af alt dette faktisk begrænset. Vi vurderer, at driftsomkostningerne kunne stige med 3 %, hvis dette direktiv blev indført i praksis i hele Europa. Derfor vil jeg gerne foreslå mine kolleger i Parlamentet, at vi holder os til den lovpakke, som Transport- og Turismeudvalget støtter.

Med andre ord støtter jeg ikke de ændringsforslag, som Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har fremlagt, og som tilsigter at fjerne trængsel fra systemet, ligesom jeg ikke kan støtte de ændringsforslag, som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har fremlagt, uanset hvor tiltalende jeg synes, de er. Lad os bevare et sammenhængende hele og tage et skridt fremad på denne måde.

Georg Jarzembowski, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand, mine damer og herrer! Lad mig begynde med at sige, at bevægelighed for mennesker og varer ganske enkelt er helt afgørende for borgernes livskvalitet, vækst og beskæftigelse, EU's sociale og territoriale samhørighed og for handel med tredjelande.

Derfor har Fællesskabet ganske enkelt behov for en infrastruktur, der opfylder dets behov, og for rimelige regler for alle former for transport. Eftersom transport også har negative følger for mennesker og miljø, skal transport naturligvis gøres endnu mere miljøvenlig, så dette område også kan spille en rolle i kampen mod klimaforandringer.

Hr. næstformand! Jeg er dog nødt til at sige til Dem, at det, De har fremlagt som basisdokument i forhold til at gøre transport mere miljøvenlig, var lidt for lidt. Jeg beklager at måtte sige, at der ikke findes nogen sammenhængende, overordnet plan, og at De lader alt stå åbent – alt tørres af på subsidiaritet. Hvis De siger, at vi skal gøre transport mere miljøvenlig, må det gælde hele EU og kan ikke overlades til medlemsstaternes ønsker. Det skal så gælde alt fra jernbaner til skibstransport.

De kan ikke bare vælge vejtransport ud – faktisk specifikt lastbiltransport – og så sige, at "vi vil overlade det til medlemsstaterne at beslutte, om de vil have vejafgifter eller ej." Hvis De ønsker en grundlæggende forandring, må De fremlægge en integreret plan for alle transportformer – og det gjorde vi helt klart i udvalget. Men så skal De gøre det med videnskabeligt baserede konsekvensanalyser, der tager højde for konsekvenserne for konkurrencen mellem transportformerne, befordringsudgifterne og Europas konkurrenceevne.

Den anden meddelelse om internaliseringen af eksterne omkostninger er endnu et eksempel på opdelingen under Deres system, et forslag om noget uden at foreslå det alligevel. Hvad angår internaliseringen af eksterne omkostninger, fremlægger De igen en stor, flot håndbog, der beskriver mange forskellige måder at udføre beregningerne på, men til syvende og sidst siger De alligevel, at "vi vil beregne ud fra en enhedsværdi." Det var der absolut ingen, der forstod. De tager heller ikke højde for de bidrag, de forskellige transportformer allerede yder, det være sig i form af almindelig beskatning, benzinafgifter eller bilafgifter.

Det er jo det samme som med eurovignetten. Min gruppe er enig med de andre grupper om, at der bør tages højde for udledningen af udstødningsgasser og støj i de eksterne omkostninger og i beregningen deraf. Men trængsel? Hr. næstformand! Trængsel forårsages af, at medlemsstaterne ikke sørger for tilstrækkelig infrastruktur. Det ville være det rene vanvid at give medlemsstaterne penge for at klare deres egne fejl.

De er oven i købet udmærket klar over, at selskaber længe har måttet bære udgifterne på grund af trængsel, fordi det medfører højere lønudgifter og brændstofudgifter. Hr. El Khadraoui! Med det i baghovedet skal det nævnes, at det ikke giver nogen mening at internalisere trængselsomkostningerne – faktisk tværtimod. Vi må forsøge at slippe af med trængslen ved hjælp af fornuftig forbedring af infrastrukturen og indførelse af intelligente transportinformationssystemer, men uden at belaste virksomheder, der allerede kæmper med voksende udgifter, med yderligere omkostninger i form af vejafgifter. Det er der ingen grund til.

Hr. næstformand! Deres meddelelse om støjdæmpende foranstaltninger for jernbaner er principielt positiv. Men der er ikke meget kød på, som man siger. Hvad er det i virkeligheden, De foreslår? De siger, at der er mange muligheder. Nej, det er Dem, der er Kommissionen! De har retten og pligten til at fremsætte forslag, som vi derefter kan gennemføre. Det er derfor, Transport- og Turismeudvalget opfordrer Dem til rent faktisk at fremlægge et forslag til et direktiv om indførelse af støjrelaterede benyttelsesafgifter, så vi kunne være med til rent faktisk at fremme monteringen af nye støjreducerende bremses ved at geninvestere de penge, der indsamles ved hjælp af sådanne benyttelsesafgifter i jernbanerne – herunder private selskaber. Alle os her i Parlamentet har et klart mål, og det er, at jernbanernes støjforurening skal udryddes. Vi vil gerne støtte jernbanerne, men så skal deres rute gennem den fredelige Rhindal også påvirkes i en miljømæssigt forsvarlig retning. Så hjælp os med at gøre det – foreslå noget virkelig håndgribeligt.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Vi er nået til vejs ende med endnu en forhandling om et emne, som jeg besluttede mig for at gøre Parlamentet opmærksom på, så snart jeg havde dets støtte, med andre ord vores mål om ikke at pålægge Europas borgere en ny skat. Hvad Kommissionen angår, beviser den kendsgerning, at den nye eurovignet er valgfri, at vi ikke indfører en ny skat. Frem for alt vil de indsamlede midler ikke generelt blive øremærket til de forskellige medlemsstaters budgetter, men blive bevilget til at gøre en forskel i en bestemt sektor, nemlig forurening, internaliseringen af eksterne omkostninger og bygningen af mere sikre veje og infrastruktur.

Jeg vil gerne takke Parlamentet for det engagement, det har udvist over for den grønne lovpakke, især i forhold til revisionen af eurovignetdirektivet. Det udkast, som Transport- og Turismeudvalget har vedtaget med udgangspunkt i hr. El Khadraouis betænkning, sender et stærkt budskab til medlemsstaterne, fordi det foreslår en mere fleksibel ramme, der juridisk autoriserer vedtagelsen af nye instrumenter til bekæmpelse af negative virkninger i transportsektoren og for de parter, der er involveret i sektoren. Det gør det ved at vise en politisk hensigt om gradvist at opfordre til indførelsen af fair og effektive tariffer for brugen af infrastrukturer, hvorved forurenere betaler i stedet for, at skatteyderen skal betale gildet.

Jeg føler, at den udtalelse, Kommissionen har godkendt, og som drøftes i dag, forstærker Kommissionens forslag på nogle centrale områder. Hvad angår fordelingen af ressourcer, mener jeg, at de foreslåede ændringer er i overensstemmelse med vores foreslåede metode, som tilsigter at forsvare fordelingen af provenuet fra vejafgifter og reducere de eksterne virkninger af vejtransport, og jeg mener, jeg kan støtte dem. Hvad angår den form for eksterne virkninger, der skal tages i betragtning, siger jeg nej til CO₂, men ja til at tage trængsel i betragtning. En moduleret trængselsafgift ville gøre det muligt for os at bekæmpe klimaforandringer mere effektivt end med en engangsafgift på CO₂. Det er afgørende vigtigt for vejtransportsektorens økonomiske effektivitet og nyttigt i forhold til at sikre tilstrækkelig indkomst til at finansiere ny transportkapacitet, og jeg mener, at det opnåede kompromis udgør et solidt fundament for drøftelser med Rådet. Ikke desto mindre må vi gøre os umage for at sikre, at det endelige resultat virker tilskyndende på medlemsstaterne, ikke afskrækkende, og at det ikke pålægger dem vilkår, der er for komplicerede til at administrere.

Jeg nærer dog visse forbehold vedrørende det specifikke ændringsforslag om sårbare bjergegne. Kommissionens forslag autoriserer allerede en multiplikationsfaktor for omkostninger som følge af forurening, kendt som bjergkorrektionsfaktoren. Det, at vi blot godkendte tilføjelsen af denne afgiftsændring til den eksisterende tillægsafgift, der blev vedtaget i 2006 for at finansiere de store tunneller gennem Alperne, svarer til en dobbelt afgiftsændring, hvilket efter min mening er en hindring for etableringen af et indre marked. Det er grunden til min forvirring.

Nu vil jeg gerne gå videre til hr. Jarzembowskis betænkning om den meddelelse, der ledsager direktivet. Hr. Jarzembowski er yderst kritisk over for Kommissionens holdning, hvilket han tydeligt viste under sit indlæg. Det er første gang i vores mangeårige samarbejde, vi ikke er enige. Betænkningen er tydeligt kritisk. Jeg vil

forsøge at koncentrere mig om specielt to punkter, som jeg mener, er afgørende. På den ene side vil jeg gerne understrege, at Kommissionen har gennemført en konsekvensanalyse, der omfatter alle transportformer og analyserer virkningerne af de forskellige internaliseringsmuligheder. Jeg føler, at denne analyse udgør et grundlag for den internaliseringsstrategi, Kommissionen har foreslået. På den anden side har Kommissionen foreslået en fælles internaliseringsramme baseret på et princip, der berører alle transportformer og tager tidligere initiativer i betragtning. Det er en pragmatisk tilgang, der respekterer gældende fællesskabsret og tager de nyligt vedtagne forslag i betragtning – her tænker jeg på udvidelsen af emissionshandelssystemet til også at omfatte luftfarten og de internationale aftaler om luftfart, søfartssektoren og de indre vandveje. Vi kan naturligvis diskutere, om Kommissionens forslag er vidtrækkende nok eller ej, men jeg må understrege, at Kommissionen har behandlet de spørgsmål, den blev bedt om at behandle, med andre ord en integreret plan for grønnere transport, støttet af specifikke lovforslag.

Jeg vil gerne runde af med at nævne et aspekt, hvor Kommissionen og Parlamentet er enige, nemlig behovet for at finde en lovgivningsmæssig tilgang til problemet med støjforurening i jernbanesektoren. Kommissionen vil fremlægge sine forslag inden for rammen af den første revision af jernbanepakken, der ifølge planen skal vedtages til efteråret. Det vil naturligvis glæde os at høre Deres forslag desangående.

Formanden. – Hr. Tajani! Tak skal De have. I Deres samvirke med hr. Jarzembowski vil De have set, at Karl Marx i høj grad havde ret, da han viste, hvordan folks institutionelle holdning også afgør deres politiske holdning til diverse emner.

Claude Turmes, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi.* – (FR) Hr. formand! Udvalget om Industri, Forskning og Energi så primært på to aspekter af direktivet, hvoraf det første er olie.

Af alle verdens førende økonomier er Europas den, der er mest afhængig af transport af varer ved hjælp af olie. Lad os ikke stikke os selv blå i øjnene. Selv om prisen på olie falder i øjeblikket, skyldes det kun nedgangen i den globale økonomi. Når økonomien begynder at komme sig, vil vi igen se de samme problemer med oliemangel, og den europæiske økonomis største akilleshæl vil fremover være vores afhængighed af olie til transport af varer.

Det andet aspekt vedrører teknologi og eksport. Hvis Europa indfører et relevant eurovignet-system, vil det også styrke fremgangen for europæiske økonomiske aktører. USA, Kina, Indien og Indonesien er økonomier, der vil have samme problem som os. Dette er derfor en appel om gennemførelse af en ambitiøs politik, både i forhold til internaliseringen af eksterne omkostninger for at imødegå de nødvendige omstillinger fra olie og for at fremme Europas industri i hele det teknologiske apparat, der omgiver eurovignetten.

Corien Wortmann-Kool, *for PPE-DE-Gruppen.* – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Vores ordfører, min gode kollega hr. El Khadraoui, lagde ud med nogle beroligende ord. Der skal ikke indføres europæiske afgifter. I stedet beskæftiger ordføreren sig med spilleregler for det indre marked med henblik på at fremme bæredygtig transport i Europa. Men den holdning, han indtager som ordfører, giver medlemsstaterne ret til at pålægge meget høje afgifter, op til et par euro pr. km med trængselsafgiften og forhøjelsen oven på. For at citere kommissæren, så er her ikke tale om spilleregler for det indre marked, men hindringer for det.

Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil gerne gøre sin holdning helt klar. Vi er standhaftige støtter af investeringer i bæredygtig transport. Derfor kan internaliseringen af eksterne omkostninger til luft- og støjforurening regne med vores støtte, forudsat at provenuet investeres i at gøre vejtransport renere – noget, der nyder bred støtte. Men den foreslåede trængselsafgift og forhøjelse er for meget af det gode for PPE-DE-Gruppen. Trængselsafgifter har meget begrænset virkning på miljøet og løser ikke problemet med trængsel, og desuden ville det udgøre en særlig tung byrde i disse økonomiske krisetider, en ekstra byrde på SMV'er, hvilket også er skidt for beskæftigelsen.

Ordføreren har indgået et kompromis med Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa ved at knytte det til passagertransport, hvilket var afgørende for at få deres støtte. Det vil Rådet ikke acceptere – så meget er allerede tydeligt. Det sætter ordføreren i en situation, han selv går ind for, men som ALDE-Gruppen ikke gør.

Derfor vil jeg gerne afslutte mit indlæg på PPE-DE-Gruppens vegne med en gammel talemåde: Vi har måske nok tabt slaget, men det betyder ikke, at vi har tabt krigen.

14. Ændring af dagsordenen

Formanden. – Mine damer og herrer! Som formand skal jeg læse en meddelelse for Dem, hvori der står, at Udvalget om Udenrigsanliggender på sit møde mandag den 9. marts vedtog et beslutningsforslag om forværringen af den humanitære situation i Sri Lanka, og at udvalget i lyset af denne foruroligende situation anmodede om, at beslutningsforslaget blev sat på dagsordenen for den nuværende mødeperiode jf. forretningsordenens artikel 91.

Beslutningsforslaget vil blive betragtet som vedtaget, medmindre mindst 40 medlemmer skriftligt gør indsigelse senest kl. 12 middag i morgen, onsdag, i hvilket tilfælde det vil blive taget op til forhandling og afstemning i den nuværende mødeperiode.

15. Afgifter på tunge godskøretøjer – Miljøvenlig transport (fortsat forhandling)

Formanden. – Vi fortsætter nu forhandlingen om betænkningerne af hr. El Khadraoui og hr. Jarzembowski om transportsektoren.

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at gratulere min kollega hr. El Khadraoui samt hr. Jarzembowski.

Transportsektoren er en af de centrale sektorer, der bidrager til EU's økonomiske og sociale udvikling. Efter anmodning fra Parlamentet foreslog Kommissionen at internalisere eksterne omkostninger og ændre eurovignetdirektivet. Men man har valgt at gøre det i en meget vanskelig periode. Den økonomiske krise betyder, at ordremængden falder, transportører oplever voksende omkostninger, selskaber går konkurs, og arbejdspladser går tabt.

Selv om de tekster, Kommissionen foreslår, repræsenterer et skridt fremad for udviklingen af transport, der respekterer og beskytter miljøet, kan og skal de forbedres. Jeg tror ikke, at hr. Jarzembowskis metode, hvor vi bare kritiserer uden at komme med forbedringer, er den rigtige. Efter min personlige opfattelse vil et direktiv, der ikke kan gøres obligatorisk for alle medlemsstater, ikke opfylde sit formål og kan i væsentlig grad fordreje det indre marked gennem de barrierer, som nogle medlemsstater kan indføre, hvis de ønsker det, for at blokere den fri bevægelighed for personer og varer.

Derfor mener jeg, at internaliseringen af eksterne omkostninger skal gælde for alle transportformer, og at dobbeltbeskatning skal undgås. Hvis nogle medlemsstater så beslutter at indføre vejafgifter, bør de ikke også indføre en skat på forurening senere. Det er også hr. El Khadraouis holdning, som jeg støtter.

Omkostningerne som følge af trængsel i trafikken nærmer sig 1 % af BNP. Det må vi gøre noget for at reducere, men omkostningerne for disse tiltag må ikke kun pålægges gods- og passagertransportører. Trængsel forårsages af alle køretøjer og især af en mangelfuld infrastruktur. Medlemsstaterne må investere i nye motorveje, højhastighedsjernbaner og i andre løsninger, der kan nedbringe trængslen i trafikken. Intermodal transport vil fremme overførsel af gods fra vejnettet til jernbane-, skibs- eller lufttransport, så transport af varer og passagerer bliver mere effektiv.

Lad mig summere ved at sige, at vi har brug for en integreret udviklingsstrategi for transport i Europa, der beskytter miljøet, men uden at internaliseringen af eksterne omkostninger påvirker vejtransportsektorens konkurrenceevne.

Dirk Sterckx, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg er enig med hr. Jarzembowski, når han siger, at mobilitet er afgørende for samfundet. Jeg er også enig med fru Wortmann-Kool i, at vi også her må være særligt opmærksomme på det indre marked. Men efter min mening leder kompromiset os ikke i den retning. Det indre marked er vigtigt, og derfor er det også vigtigt, at der indgås aftaler mellem medlemsstaterne. Desuden er det kun første skridt hen imod et system, som vi alligevel bliver nødt til at genoverveje fra bunden på et givet tidspunkt og justere på bestemte tidspunkter.

Et stort flertal i vores gruppe støtter det kompromis, der er indgået med ordføreren, og det takker jeg ham for. Internaliseringen af eksterne omkostninger – og jeg har lyttet nøje til ordførerens ord – er ikke en almindelig skat. Provenuet derfra skal bruges til at nedbringe de eksterne omkostninger. Det er et afgørende element i Parlamentets holdning. Hvis det ikke sker, er der ikke længere noget kompromis.

Derfor accepterer vi, at luftforurening, støj og trængsel inddrages i internaliseringen af eksterne omkostninger. Men hvis målet er at bekæmpe og reducere trængsel, må alle trafikanter, der bidrager til den, behandles på samme måde uden diskrimination mellem de forskellige ansvarlige elementer.

Derfor synes jeg også, det er godt, at en medlemsstat skal fremlægge en handlingsplan og forklare, hvordan den har tænkt sig at nedbringe trængsel. Alt i alt er øremærkning vigtig – ordføreren har også påpeget, at det er et afgørende element. Der er ingen uenighed i Parlamentet om, at øremærkning, brugen af provenuet, er meget vigtig.

Fru Wortmann-Kool! Jeg vil gerne sige, at hvis disse to forudsætninger – ligebehandling af alle trafikanter, der er ansvarlige for trængsel, og tydelig øremærkning af provenuet fra afgiften – ikke opfyldes, og hvis Rådet ikke er enigt, vil Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa også trække sin støtte til kompromiset tilbage.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Roberts Zīle, for UEN-Gruppen. – (LV) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke begge ordførere, især hr. El Khadraoui, for det vanskelige arbejde med at forsøge at nå et kompromis. Jeg tror, at Transport- og Turismeudvalget vil stemme om en del af kompromiset – den del, der har at gøre med brugen af øremærkede skatter – men plenarforsamlingen vil tydeligvis stemme om en bestemt del såsom trængsel. Jeg vil også gerne takke mine kolleger i Parlamentet for deres forståelse i forhold til ikke at fjerne tidsbaserede afgifter i lande på grænsen til EU, hvor tunge lastbiler skaber betydelig forurening, når de holder i kø i lange perioder, dag og nat. Afslutningsvis, når vi har vedtaget direktivet i en eller anden form, håber jeg meget, at medlemsstaterne på trods af krisen ikke vil lade den kortsigtede situation komme i anden række i forhold til langsigtede mål. Det er efter min mening meget vigtigt for at løse problemet.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Beslutningen i morgen om eksterne omkostninger for vejgodstransportsektoren handler om, hvorvidt godstransport i sidste ende er bæredygtig, hvorvidt der i fremtiden skal være fair konkurrence mellem veje og jernbaner, og hvorvidt forurenere betaler-princippet endelig skal indføres for vejtrafik – i det mindste til en vis grad.

Omkostningerne er ikke nye – de har eksisteret i et godt stykke tid. Sagen er bare den, at de i øjeblikket betales ud af de nationale budgetter. Vi må da sætte miljøet og helbredet hos de mennesker, der bor tæt på transportforbindelser, over fremkommelige veje. Vi kender alle udmærket til de byrder. Transportvejenes sundhedsmæssige påvirkninger er dokumenteret og skal få os til at reagere.

De mere restriktive standarder for udstødningsemissioner for lastbiler, som vi havde så store forhåbninger til, var utilstrækkelige. Forbedringerne i de enkelte lastbiler betød ingenting, fordi samtidig vækst udlignede dem. Det betyder, at vi har brug for nye, målrettede tiltag for at sikre en bedre ramme for et marked, der er kørt af sporet. Men det betyder også, at sådan noget som lempelser for tunge trafikanter, hvilket stadig findes, skal afskaffes, for det eneste, de gør, er at give en ekstra belønning til forurenere for at forurene.

Vi forlanger den mest omfattende inddragelse, der kan lade sig gøre, af alle de eksterne omkostninger, der opstår, og som i øjeblikket skal dækkes af budgetterne, og jeg vil slutte med mit kendte "ceterum censeo": Alperne er et sårbart område, som har brug for særlig beskyttelse.

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Afskaffelsen af toldgrænser og valutakurser i Europa har forøget økonomiens omfang. Regeringerne har skabt et tæt netværk af stadig bredere motorveje. Mange varer transporteres over lange afstande, nogle gange endda i forskellige faser i produktionsprocessen.

Denne udvikling har en negativ indflydelse på miljøet, og omkostningerne bæres ikke af transportørerne. Delvist som følge heraf er godstransport blevet stadig billigere gennem årene. Det tilskynder til endnu mere transport og forøger den miljømæssige påvirkning yderligere.

I mine næsten 10 år som medlem af Parlamentet har jeg ofte hørt snak om at lade transportørerne betale for disse skader på miljøet, men desværre er resultaterne fortsat utilfredsstillende. Nogle gange virker det, som om politikere er mere interesseret i selve beregningsmodellerne end i de resultater, man kan opnå ved at bruge dem. Beslutninger herom, truffet i 2006, har medført utilstrækkelige resultater.

Hvad min gruppe angår, må målet være at give de mest miljøvenlige transportformer – transport via jernbane eller ad søvejen – en bedre chance og at begrænse de mest miljøskadelige – vej- og lufttransport. I mangel af

et klart mål som dette skaber beregningsmodeller og flere europæiske regler kun bureaukrati, som hverken gavner mennesker eller miljø.

Mit land, Nederlandene, er et eksempel på, hvordan man ikke skal gøre. Der har vi diskuteret vejafgifter – beskatning af vejtrafik ud fra den tilbagelagte vejstrækning – i næsten 20 år, og diskussionen er nu gået fuldstændig i hårdknude. Det eneste indtryk, vælgerne står tilbage med, er, at trængsel beskattes, uden at der er udsigt til en løsning på problemerne i form af forbedringer af jernbanerne og offentlig passagertransport.

Europa skal undgå at gentage medlemsstaternes fejl og i stedet fjerne alle barrierer for regionale og nationale tiltag, muliggøre effektiv koordinering af disse tiltag, forbedre grænseoverskridende betaling og sørge for professionelle chauffører, der er bedre oplyst om, hvilke tiltag de kan forvente uden for det område, hvor de bor.

Det giver forslagene fra ordfører hr. El Khadraoui mulighed for, og derfor har de min gruppes støtte. Desuden henleder ordfører hr. Jarzembowski primært opmærksomheden på støjgenerne fra godstrafik via jernbane, og vi er enige med ham. Men samtidig vil jeg gerne påpege, at opførelsen af flere og flere høje støjbarrierer langs jernbanerne ikke kan være løsningen.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Efter en lang, udmattende forhandling skal vi lige til at vedtage Parlamentets holdning ved førstebehandling. Jeg er ganske tilfreds med resultatet og med samarbejdet med ordføreren. Det er godt, at medlemsstaterne skal have mulighed for at sende eksterne omkostninger videre til forurenere. Lad os ikke tøve med i sidste ende at sende udgifterne som følge af trængsel og luft- og støjforurening videre til forbrugere.

Jeg har dog den holdning, at medlemsstaterne fortsat skal have mulighed for at justere omkostningerne. Desuden skal det være muligt at føre de pålagte byrder tydeligt og gennemsigtigt tilbage til de faktiske omkostninger. Vi kan ikke tillade, at medlemsstater indfører en form for strafafgift. Derfor skal ændringsforslag 40 fjernes fra betænkningen.

Jeg vil også gerne bede Rådet oplyse, om det deler Parlamentets holdning om, at provenuet fra eurovignetten skal bruges til at nedbringe de eksterne omkostninger. Det er afgørende for min støtte til eurovignetdirektivet.

Endvidere må dette forslag ikke forblive isoleret. Lastbiler er ikke de eneste trafikanter med ansvar for udgifter som følge af trængsel. Andre transportformer er også med til at forårsage dem. Med undtagelse af sø- og lufttransport, som hører under emissionshandelsordningen, må disse transportører også betale deres eksterne omkostninger. Det er en retfærdig måde at tilskynde transportører til at nedbringe forureningen fra deres aktiviteter på.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at bede om støtte til mit ændringsforslag 76. Jeg forstår ikke, hvorfor Kommissionen besluttede at ændre den gamle tekst om regulerende afgifter til "veje i byområder". Pålæggelsen af sådanne regulerende afgifter er en national kompetence. Det er medlemsstaterne, som må beslutte, hvordan de vil indføre en sådan regulerende afgift, naturligvis forudsat at den er ikkediskriminerende. Jeg foreslår derfor, at vi vender tilbage til den gamle tekst fra 2006, og jeg beder om Deres støtte.

Til sidst, det er yderst vigtigt, at Kommissionen sikrer, at medlemsstaterne ikke bruger dette direktiv til at pålægge godstransport urimeligt høje afgifter. Kommissionen må tage sine opgaver i henhold til artikel 11, stk. 1 meget alvorligt. Hvis en medlemsstat ikke tager beregningen af afgiften for eksterne omkostninger eller grænseværdien alvorligt, må Kommissionen gribe hårdt ind over for den pågældende medlemsstat.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Økonomien, miljøet og mennesket – det er de tre grundpiller, som vi skal indpasse europæisk lovgivning om vejafgifter og eurovignetten efter. Hvad angår godstransport i Europa, er det nok rigtigt, at vi må prioritere disse tre ting forskelligt og endda i omvendt alfabetisk rækkefølge. Vi må prioritere som følger: mennesket først, derefter miljøet, derefter økonomien.

Det er, hvad vi, Kommissionen og Parlamentet, ønsker. Kommissionen har udarbejdet et meget sundt forslag om internalisering af eksterne omkostninger, der foreslår en mere reel afspejling af omkostningerne inden for transport – inden for godstransport, men ikke kun der – og det kan vi takke tidligere næstformand Barrot og nuværende næstformand Tajani for.

Vi har forbedret forslaget i Transport- og Turismeudvalget. Vi har især lagt større vægt på forholdene for dem, der påvirkes mest – mennesket, miljøet og økonomien. I denne forbindelse vil jeg gerne udtrykke min store taknemmelighed til ordføreren, hr. El Khadraoui, og alle dem, der har spillet en meget konstruktiv og aktiv rolle i arbejdet.

Vi har også bevaret tingene på et rimeligt plan. Europa kan og bør ikke regulere alt ned i mindste detalje. Der skal også være plads til medlemsstaterne som dem, der former deres egne, specifikke forhold. Det gælder også, og gælder især, for dagens meget omdiskuterede emne, trængsel. I dette tilfælde bør det ikke handle om at straffe dem, der sidder fast i den tætte trafik, men om at finde på konstruktive løsninger, der kan forhindre det. Design bør veje tungest her, ikke forbud.

Som det også tit er tilfældet med vores tekst, ligger problemet i detaljen. Efter nøje kalkulation af omkostningerne foreslog Kommissionen i sit oprindelige udkast at glemme det hele og alligevel indføre en endelig øvre grænse for omkostninger. Det afviste vi i udvalget som noget sludder i det daværende ændringsforslag 20. I morgen skal vi igen stemme om det som ændringsforslag 40. Ordføreren støtter forslaget. Jeg vil bede Dem alle om at støtte dette punkt – vi er nødt til at vinde denne afstemning.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg anser det for meget beklageligt, at det tjekkiske formandskab ikke har skønnet det umagen værd at sende en repræsentant til Parlamentet i forbindelse med dette meget vigtige lovforslag.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil tale om El Khadraoui-betænkningen. Jeg vil gerne takke ordføreren og hans medarbejdere for deres hårde arbejde og for at nå frem til et kompromis, selv om det til tider virkede umuligt.

Der er en række pointer, der skal nævnes under denne forhandling. For det første er vi i starten af en proces, ikke i slutningen, og en del af kompromiset er medlemsstaternes ret til at indføre trængselsafgifter eller lade være. Jeg vil også gerne minde mine kolleger, især fra PPE-DE-Gruppen, om, at Parlamentet konsekvent har forlangt, at Kommissionen skulle fremlægge et forslag om og en strategi for at internalisere eksterne omkostninger for alle transportformer – men især vejtransport – og det er blevet mere aktuelt, efterhånden som trængslen på vores veje forværres og den globale opvarmning bliver mere og mere alvorlig.

Der er også behov for en mere afbalanceret vejsektor, der ikke kun er økonomisk bæredygtig, men også miljømæssigt bæredygtig, og som anerkender, at den er nødt til at betale en rimelig pris for de omkostninger, den skaber – det være sig miljømæssige eller infrastruktur-mæssige omkostninger. En "gør ingenting"-holdning duer ikke, selv om jeg bemærker mig, at dette udtryk er blevet synonymt med de konservative de seneste måneder. Jeg ved, at udarbejdelsen af denne betænkning har været vanskelig – nogle medlemmer mener, at den går for vidt, mens andre mener, at den ikke går langt nok. Men jeg mener, at kompromiset har fortjent støtte som et første trin. Jeg ser frem til, at andre eksterne virkninger bliver medtaget i fremtiden, og jeg vil understrege min gruppes støtte til, at alle provenuer fra eurovignetter øremærkes til brug i transportsektoren, så gennemsigtighed og den offentlige mening kan komme tættere på hinanden.

Denne betænkning er et seriøst forsøg på at gøre det, som Parlamentet har bedt om i mange år. Den vil blive et vigtigt værktøj til at bekæmpe trængsel, forbedre miljøet og fremme et skifte i transportformerne med, og derfor fortjener det vores fulde støtte. Hr. kommissær! Jeg ville ikke være så bekymret over at være uenig med hr. Jarzembowski – det har vi i De Europæiske Socialdemokraters Gruppe været med stor succes i årevis.

Paolo Costa (ALDE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette er tredje gang, jeg har haft lejlighed til at arbejde med dette emne. I sidste valgperiode havde jeg fornøjelsen af at fungere som ordfører for en initiativbetænkning om emnet, og derefter, for ikke så længe siden, godkendte vi den foregående version af eurovignetten.

Vi må ikke glemme årsagen til, at denne proces har trukket ud. Der er mindst tre faktorer i spil på samme tid. Indtil for nylig blev veje og anden infrastruktur kun betalt af skatteyderne. Eurovignetten baner vejen for at tillade, at vi begynder at flytte i hvert fald en del af ansvaret for at betale den økonomiske byrde ved infrastruktur over på brugerne på en måde, der tydeligvis er mere retfærdig. Eurovignetten er med andre ord et instrument, der er beregnet til at sikre retfærdig beskatning, på trods af alle tilkendegivelserne om det modsatte i øjeblikket. At sikre, at dette foregår på en anden måde, vil afhænge af finansieringsteknik i de forskellige stater, som ikke tillader, at Europa tager sig af sagen – for ellers ville vi være mere end villige til at gøre det. Den aktuelle eurovignet anvender brugeren betaler-princippet. Nu har vi problemet med at skifte til et forurenere betaler-system, som er et andet fantastisk princip, som vi må stræbe efter at tackle.

For mit vedkommende er det kompromis, vi har opnået, et godt kompromis, og vi må så vidt muligt forsøge at holde fast i det. Der er beviser på, at såfremt Rådet er enig, vil vi være i stand til effektivt at vedtage...

(Formanden afbrød taleren)

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Jeg ville gerne sige, at jeg forstår begrundelserne bag denne betænkning. Men for så vidt som den relaterer til mig, er den uretfærdig, for denne afgift, eurovignetten, forøger omkostningerne for lande, der er langt fra markedets centrum.

Kommissæren sagde, at bjergregioner er imod det indre marked. Hvad med områder som min valgkreds i det vestlige Irland, hvorfra der kører 1 000 lastbiler hver uge? De bliver ramt på vej til markedet. Og hvad er det med at være et indre marked? Det er det ikke! Omkostningerne stiger for lande i randområderne, fordi De ønsker et grønnere marked. Men De kan ikke både blæse og have mel i munden. De må tænke på landene i randområderne og give dem en ordentlig aftale, og det sker ikke med denne betænkning.

Sepp Kusstatscher, (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er ingen seriøse videnskabsfolk, der er i tvivl om, at der skal ske en kraftig opbremsning i forbruget af fossile brændstoffer, eftersom råmaterialerne er begrænsede, og forbrændingen af fossile brændstoffer er den primære årsag til klimakaoset.

Vi ved alle, at omkring en tredjedel af det fossile brændstof bliver spildt på rejser og transport, og at især lastbiler forårsager enorme skader på mennesker og miljø, som skatteyderne så skal betale for bagefter. Alle er dybest set enige i princippet om at betale de reelle omkostninger. Men når det handler om konkrete tiltag til at gennemføre de reelle omkostninger, er der 117 undskyldninger.

Det er fuldstændig ufatteligt, hvorfor de tiltag, der iværksættes som reaktion på krisen, ikke er langt mere sammenhængende. Det er forkert at fortsætte med at støtte den usunde og oppustede transportøkonomi. Ellers vil 20-20-20-målene glide længere og længere væk. Vi må være klar over, at denne uærlighed bringer vores børnebørns fremtid i fare.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne starte med at takke hr. El Khadraoui. Han er nået frem til at brugbart kompromis under meget vanskelige vilkår.

For os politikere, der arbejder med transportpolitik, er det et kvantespring, at luftforurening, støj og trængsel nu også kan inddrages i afgifterne. Det styrker princippet om, at forureneren betaler. Forureneren betaler-princippet forhindrer, at profitten havner i private lommer, mens samfundet må betale for skaderne. Det er et socialdemokratisk koncept. Parlamentet har besluttet at indføre dette princip trin for trin for alle transportformer. Så der bliver langt om længe fair konkurrence mellem jernbaner, lastbiler og de indre vandveje.

Det skal også gøres klart her, at det bliver helt op til medlemsstaterne, om disse ekstra afgifter skal indføres. Ingen bliver tvunget til det. Det eneste, vi gør, er at fastlægge den grundlæggende ramme for det, så der ikke bliver et lappeværk af forskellige afgiftsmodeller rundt om i Europa, og derved undgå diskrimination, fordi vejtransport skal behandles på sammenlignelige måder i hele det indre marked. For os handler det ikke om ekstra indtægtskilder, men om stærkere styring af transport ved hjælp af prissignaler. Transport- og Turismeudvalget gør det rigtige, når de ønsker, at det skal være obligatorisk at afsætte disse ekstra indtægter til at nedbringe eksterne skader.

Men som jeg ser det, er der stadig lidt malurt i bægret. Desværre knytter udvalgets beslutning, som den ser ud nu, indførelsen af trængselsafgifter for lastbiler til inddragelsen af andre transportformer såsom passagerbiler. Det vil forhindre indførelsen af trængselsafgifter i de medlemsstater, der ikke ønsker en afgift for passagerbiler, f.eks. Tyskland, og dermed berøve os et vigtigt beskatningsinstrument på det transportpolitiske område.

Min konklusion er, at morgendagens afstemning udgør en chance for et gennembrud på det transportpolitiske område efter årtiers diskussion om eksterne omkostninger. Jeg håber, at vi vil få det flertal, der er nødvendigt for at opnå gennembruddet.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Hr. formand! Den eneste årsag – i hvert fald som jeg ser det – til overhovedet at overveje dette forslag seriøst, er, at det skaber en europæisk ramme, som medlemsstaterne kan arbejde inden for, hvilket i sidste ende er til gavn for det indre marked. Faktisk bliver det "grønne" koncept misbrugt stadig oftere med henblik på en form for protektionisme. Kørselsforbuddene i Østrig er et godt eksempel herpå.

Vi er nået langt, men der er stadig diskussion om et par ømtålelige punkter. Lad mig slå fast, at for mit vedkommende er trængselsafgifter for vejgodstransport uacceptable, og det samme er det at opgive øremærkning.

Som min kollega, hr. Sterckx, sagde tidligere, hvis det kommer frem ved andenbehandlingen, at der ikke er flertal i Parlamentet og i Rådet for disse holdninger, vil Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa trække sin støtte til forslaget. Vejgodstransport er en vigtig drivkraft for vores økonomi. Det er det særlig vigtigt, at vi ikke glemmer – især lige for tiden.

Tillad mig også – og dette siger jeg især med tanke på Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater – at runde af med en gammel talemåde: At opføre sig som en elefant i en glasbutik virker sjældent.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Hr. formand! Krisen, som i stigende grad belaster vognmænd, burde virke som en advarsel mod at indføre nye afgiftsregler, medmindre vi faktisk ønsker at forværre krisen. Transportsektoren har altid været hele økonomiens hjerteblod. Vi har negative erfaringer med at reformere den fælles landbrugspolitik, og det vil nok gentage sig nu.

Vi må huske, at vognmænd i det store hele ikke er kæmpe virksomheder, men små firmaer med en håndfuld køretøjer. Lad os ikke tvinge dem til at betale for vedligeholdelse af landet. Det gør de allerede gennem afgifter på brændstof, forsikring, vejkontroller og mange andre afgifter. Hvis vi indfører betaling for eksterne omkostninger, vil det forøge prisen for transport betydeligt og betyde, at vi skal betale to gange for samme ting. Det er klart, at varer skal transporteres, for der vil altid være producenter af og kunder til varer, der skal transporteres, men skal vi absolut holde dem ansvarlige for omkostningerne til infrastrukturen? Jeg foreslår, at vi udsætter al videre behandling til bedre tider, eller at Kommissionens forslag forkastes fuldstændig.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Transport og frem for alt vejtransport er ansvarlig for 30 % af udledningen af CO₂, og selv med dette direktiv er vi stadig milevidt fra at opnå fair konkurrence mellem de forskellige transportformer.

Siden midt i 1990'erne har EU haft en obligatorisk jernbaneafgift. Den gælder for samtlige lokomotiver på samtlige kilometer spor, og den er praktisk talt ubegrænset. På vejene er det op til medlemsstaterne at beslutte, om de overhovedet vil have en afgift. Den gælder kun for lastbiler, kun på motorveje og kun for lastbiler, der vejer 12 tons eller derover. Det er illoyal konkurrence. Det medfører, at trafikken bliver flyttet fra jernbanerne til vejene i stedet for, som Deres flotte, storladne taler ofte antyder, fra vejene til jernbanerne.

I Slovakiet er jernbaneafgiften dobbelt så høj som i Tyskland, og slovakkerne har slet ingen vejafgifter. Det er det glade vanvid. Og det er derfor, dette direktiv er nødvendigt. Det er nødvendigt, at afgifterne afspejler de reelle omkostninger. Hvis medlemmerne af Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater mener, at omkostningerne til trængsel ikke skal medregnes, bør de i det mindste stemme for indregning af klimaomkostningerne, ulykkesomkostningerne og støjomkostningerne. Så ville de være troværdige.

De, der stemmer nej, giver op over for klimaforandringer og fører vores børn og vores børns børn ind på vejen til undergang, for der vil ikke være nogen fremtid for dem på denne planet. Vi har brug for regler, der er meget strammere end det, Kommissionen og flertallet her i Parlamentet har foreslået.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hr. formand! Revisionen af eurovignetdirektivet burde have været brugt til at tilskynde til mere bæredygtig og miljøvenlig vejtransport. Kort sagt fører resultatet fra udvalget os efter min mening i den forkerte retning.

Vi har ikke valgt tiltag, der tilskynder til mere bæredygtig godstransport. I stedet har vi sendt det forkerte signal i disse globale krisetider med en revision, som alt tyder på, kun vil forværre den prekære situation, mange transportselskaber allerede befinder sig i. Mange af dem er små og mellemstore virksomheder, som udgør størstedelen af alle virksomheder i Europa.

Vi ved, at tiltag, der tilsigter at bekæmpe forurening eller stimulere teknologisk innovation såsom renere motorer og intelligente køretøjer, er altafgørende. Problemet, som er begyndt at forårsage alvorlige vanskeligheder, ligger i påligningen af en trængselsafgift. Hvad angår myldretiden, så er den frem for alt forårsaget af lokale trafikanter på vej på arbejde eller til deres virksomhed, eller som kører i deres fritid. Vi opnår ikke andet ved at indføre en afgift på transport af varer end at straffe dem, der forsyner de aktiviteter, der udgør vores dagligliv, og som gør det på den hurtigste og mest fleksible måde, dør til dør.

Og det vil være en ensidig handling, hvis vi f.eks. undlader at ændre arbejdstider, ulykkesforebyggelse eller vejplanlægning og -vedligeholdelse, hvilket vil stille spørgsmålstejn ved selve den bevægelighed, der definerer vores samfund og markedsøkonomien. Vi er også uenige i andre tiltag, der har til formål at fremme EU's økonomiske, sociale og territoriale samhørighed. For mit land, Portugal, såvel som for alle landene i

randområderne er dette tiltag ikke andet end undertrykkelse af den økonomiske aktivitet, eftersom vi blot vil blive nettobidragsydere af transitafgifter.

For at sammenfatte, med denne afgift vil vi give en forkert udlægning af de vigtige miljømål og forårsage flere vanskeligheder og sågar konkurser for små og mellemstore virksomheder og dermed bidrage direkte til at forøge arbejdsløsheden og den sociale ustabilitet i det europæiske samfund. Valget er vores, og der skal ikke være tvivl om, at vi vil blive holdt ansvarlige for konsekvenserne af vores beslutninger.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne give udtryk for vores dybe skuffelse, ikke mindst fra en socialdemokratisk synsvinkel – på trods af, at vi befinder os i udkanten rent geografisk – over den forfærdelige timing af denne betænkning. For det første kommer den for tidligt. Eurovignet II, som først begyndte at blive indført for omkring seks måneder siden, har vi ikke engang evalueret endnu, men vi er allerede ved at starte et nyt projekt.

Desuden befinder vi os midt i en voldsom finansiell, økonomisk og social krise, som har haft en sønderlemmende virkning på godstransport. Derfor lyder det som en dårlig vittighed at foreslå et tiltag nu, som nødvendigvis vil medføre stigende omkostninger for gods, især gods, der transporteres i landene i Europas randområder, som netop er dem, der bliver værst påvirket af arbejdsløshed, og som mangler havet som alternativ til jernbaner og motorveje. De eksisterer ganske enkelt ikke, og desforuden er der ingen imødekommenhed ved grænsen.

Desuden har Parlamentet historisk set opfordret til internalisering for alle transportformer og ikke kun for den, der allerede er underlagt grænseoverskridende afgifter. Vi bad Kommissionen om at gøre en virkelig kreativ indsats for at opnå et intermodalt system baseret på solidaritet og dermed bevare konsekvensen i vores europæiske engagement i en samordnet intermodal logistikkæde. Det strider denne tekst imod med sin partiskhed.

Og sluttelig er jeg skuffet, fordi jeg føler, det er uærligt at fortælle folk, at dette instrument vil løse deres daglige trængselsproblemer for altid.

Hvis det var tilfældet, ville vejgodstransportsektoren være den første til at bede om at få indført instrumentet, for det er den gruppe, der allerede betaler for forsinkelserne forårsaget af trafikpropper i byerne.

Ordføreren foreslår et kompromis, der fortjener ros for at være skarpt, men det indeholder en indlysende juridisk svaghed, som Kommissionen benægter, selv om den godt kan se den, for ikke at nævne det forvirrede budskab, som vi sender til borgerne, når vi fastlægger europæiske regler, som medlemsstaterne kan indføre eller lade være efter forgodtbefindende.

Som jeg har sagt kommer det på det forkerte tidspunkt, og det er et ufuldstændigt instrument, der ikke viser den store solidaritet, i hvert fald med Europas randområder.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord om behovet for at medtage CO₂-udledninger i eurovignetten. CO₂-emissioner fra lastbiler udgør næsten en fjerdedel af udledningerne fra vejtransport, og mens biler gradvist bliver mere effektive, er brændstoffektiviteten for lastbiler ikke blevet forbedret de sidste 15 år.

Hvilke andre muligheder har vi, hvis vi ikke medtager CO₂ i eurovignetten? Særlig få, for økofin-ministrene bliver ikke enige om en fælles EU-brændstofafgift, før der er to torsdage i én uge, som man siger. Hvad værre er, hvis en medlemsstat ønsker at indføre et afgiftssystem, der afspejler de eksterne omkostninger ved CO₂, får de ikke lov, medmindre vi tager CO₂ med ind under eurovignetten nu. Det ville være særligt uretfærdigt ikke at tage CO₂ med i eurovignetten, eftersom alle medlemsstater nu har bindende CO₂-reduktionsmål, som de skal leve op til i henhold til beslutningen om byrdefordeling. De skal have en række værktøjer til rådighed.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne snakke specifikt om hr. El Khadraouis betænkning om eurovignetten, et emne, som er blevet behandlet af Parlamentet i utallige former mange gange tidligere. Min holdning er den samme, i og med at jeg ikke kan se behovet for at læsse mere beskatning oven på en industri, der allerede er alvorligt ramt af den økonomiske nedtur.

I Det Forenede Kongerige tages der allerede over 50 milliarder GBP fra vejtransportsektoren hvert år, og der geninvesteres kun 10 milliarder GBP i transport under ét. Så meget for øremærkning. Hvorfor sidder vi på europæisk plan og diskuterer tiltag, der vil forværre problemerne, på et tidspunkt, hvor vi står over for den største økonomiske krise i mands minde, og der hver uge er virksomheder, store såvel som små, der går fallit?

Lad mig i denne forbindelse også sige til Brian Simpson, at det er bedre at gøre ingenting end at gøre det forkerte, og det er jeg sikker på, vil blive en dyrekøbt erfaring for hans parti inden for de næste par uger.

Mere overordnet vil jeg gerne gøre medlemmerne opmærksomme på, at i Det Forenede Kongerige hører disse beslutninger under lokale myndigheder i forhold til at gennemføre vejafgifter. I min region, West Midlands, forkastede alle syv lokale byråd, som har forskellige politiske observanser, tanken om at gennemføre en sådan ordning.

I Brian Simpsons egen region forkastede borgerne med overvældende flertal vejafgifter i en lokal folkeafstemning i Manchester-området.

Så jeg vil spørge Parlamentet og Kommissionen om, hvilken del af "nej" De ikke forstår? EU bør holde sig for god til at diktere en enhedsløsning på dette område. Det bør være en sag, der udelukkende besluttet på nationalt og lokalt plan.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden – så snart der igen er ro her i salen – til inderligt at gratulere ordføreren. Det var en hård opgave, men på trods deraf blev der opnået bemærkelsesværdige fremskridt, der repræsenterer et lille skridt på vejen mod at gøre transport af tungt gods fuldstændig grøn, især ved ikke at tillade kompensation for de ekstra afgifter og ved at medtage støj, luftforurening og i en vis udstrækning trængsel med lidt spillerum til at diskutere, om det ikke er lidt for lidt – især i forhold til trængsel.

Jeg er dog utilfreds med visse elementer, og det vil jeg gerne sige et par ord om. Problemet med klimaforandringer må efterhånden være noget, som alle kender til eller i hvert fald er klar over eksisterer. Derfor har vi også besluttet os for særlige krav, især til den tunge industri, som ikke er særligt nemme at overholde, og som i høj grad er åbne for yderligere drøftelser. Men det, som ingen i Østrig eller resten af Europa forstår under disse omstændigheder, er, at Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har forhindret, at en af de største udledere af CO₂, nemlig transittrafik med tungt gods, skal betale så meget som 1 eurocent for de omkostninger, den er årsag til. Det er noget, De ikke vil kunne forklare over for Deres vælgere. De vil skulle betale disse omkostninger over skatten, og det kan De faktisk ikke forklare.

Hvis ordføreren for PPE-DE-Gruppen mener, at de har tabt et slag her, vil jeg sige til hende, at jeg håber, de taber mange flere slag af denne slags, for det ville være godt for langt størstedelen af folk i Europa.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Hr. formand! Betænkningen om vejafgifter indeholder forslag, der vil gøre transport i EU betydeligt dyrere, især over lange afstande, og når der bruges transportører fra lande i EU's randområder såsom Bulgarien. Ikke kun transportørerne vil lide under dette, det vil deres direkte kunder, detailhandlende og slutforbrugere i EU også. Udøvere af landevejstransporterhvervet er hårdt ramt af den finansielle og økonomiske krise. Vi kan se et fald på 50 % i efterspørgslen efter transport i forhold til 2007 og 110 % flere konkurser i sektoren end i 2007.

På grund af fraværet af tilsvarende lovmæssige krav er europæiske transportører mindre konkurrencedygtige end firmaer fra tredjelande, der står for en stor del af transporten i EU. Selskaber, der har investeret i miljøvenlige køretøjer i de senere år, befinder sig i en særligt vanskelig position. De kan ikke betale deres leasingaftaler i øjeblikket og er derfor truet af konkurs. I betragtning af disse forhold støtter jeg varmt forslag 71 og 72, som anbefaler, at trængsel ikke skal inddrages som en faktor i direktivet. Jeg mener også, at det er ekstremt vigtigt ikke at tillade, at ressourcer inddrevet fra vejafgifter overføres til andre transportformer. Det vil være skadeligt, især i lande med en underudviklet vejinfrastruktur som i mit land, Bulgarien.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Vi har brug for en sammenhængende, bæredygtig europæisk transportpolitik, der respekterer subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne. Internalisering af eksterne omkostninger for forurening og støj er et positivt tiltag.

De vejafgifter, som tunge køretøjer betaler for at bruge vejinfrastrukturen, vil på langt sigt støtte de enorme investeringer i infrastrukturen, der indgår i europæiske og nationale økonomiske genopretningsplaner, både hvad angår transeuropæiske transportnetværk og andre kategorier af vejinfrastruktur, herunder bjergområder, hvor det i mange tilfælde er særlig vanskeligt at bygge veje.

Men på kort sigt er det stadig medlemsstaternes ansvar at finde specifikke, hurtige måder at finansiere disse investeringer på gennem fornuftig anvendelse af de midler, de får af EU, både som led i TEN-T-finansieringen og gennem struktur- og samhørighedsfondene samt gennem koncessioner og offentlig-private partnerskaber.

Kommissionen må ved hjælp af de instrumenter, den har til rådighed, støtte de integrerede initiativer for at udvide medlemsstaternes infrastrukturnetværk, især i de nye medlemsstater.

Hvad angår indførelsen af afgifter for dem, der bruger infrastrukturen, for at hjælpe med at løse trængselsproblemet, mener jeg, at forslaget bør gennemgås nærmere i betragtning af, at trængsel ikke kun skyldes biler, men i højere grad medlemsstaternes evne til effektivt at planlægge og gennemføre nationale infrastrukturer på regionalt og lokalt plan.

Derfor mener jeg, at der skal være bedre sammenhæng mellem planer for fysisk planlægning og udvikling, byudviklingsplaner og trafikstyring, især i byområder og bymæssige miljøer omkring storbyer, hvor trængsel er årsag til de største problemer.

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at gratulere min ven og kollega, hr. El Khadraoui, som, tør jeg roligt sige, trods antydninger om det modsatte faktisk har vist sig i stand til at udarbejde en meget solid og brugbar betænkning. Det glæder mig at kunne slutte op om den og om det underliggende princip om, at forureneren skal betale.

I denne side af salen lægger vi stor vægt på luftkvalitet, som vi alle er meget bekymrede om, og vi ved alle, at lastbiler forurener. Som fru Lichtenberger sagde: "Der findes dokumenterede beviser". Fru Wortmann-Kool, som er gået, talte om hindringerne for det indre marked, og hr. Jarzembowski udtrykte også forbehold over for eurovignetten på trods af hans betænkning om at gøre transport grønnere. Jeg ville sige til dem begge, at den største trussel mod alle markeder ville være, hvis vi bliver overvældet af forurening. Jeg mener ikke, at 2-3 % ekstra vil være en kæmpe byrde, men det vil vise, at vi tager seriøse skridt i bekæmpelsen af forurening.

Hr. O'Neachtain gav udtryk for betænkeligheder og bekymringer for Irland og andre lande i randområderne. Det lader til, at han ikke forstår, at det er valgfrit for medlemsstaterne. Det vil kun gælde for Irland, hvis hans regering rent faktisk beslutter det. Jeg tror, at han og formentlig hr. Bradbourn har lært én ting her i eftermiddag, og det er, at det er farligt – og får en til at virke temmelig tåbelig – at udtale sig om en betænkning, som man enten ikke har læst eller tydeligvis ikke forstår.

En anden ting, i parentes bemærket: Jeg mener, at vi burde og kunne gøre meget mere for at tilskynde til at flytte gods fra vejene til vandvejene, hvor én pram kan fragte lige så meget som 15 lastbiler. Derfor synes jeg, at vi bør støtte vores tidligere belgiske kollegas initiativ.

Christine De Veyrac (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. næstformand for Kommissionen! Jeg vil gerne starte med at gratulere mine kolleger, hr. El Khadraoui og hr. Jarzembowski, med kvaliteten af deres arbejde og de fremragende betænkninger, de har lavet.

Vi befinder os ved et vendepunkt, hvor vi forsøger at beskytte industrien og samtidig gøre den mere bæredygtig og at opnå "tre gange 20-målet", der blev bekræftet af den daværende formand for EU, Nicolas Sarkozy, her i Parlamentet i december.

I den forbindelse har EU udtrykt ønske om at lovgive, så andre omkostninger, der hidtil er blevet dækket af det samlede europæiske samfund, tages med i betragtning i transportomkostningerne. Det er forureneren betaler-princippet, som Parlamentet altid har støttet.

Det stemte vi for i forhold til lufttransport i juni, da luftfarten blev integreret i emissionshandelssystemet. I forhold til søfartssektoren undersøger Kommissionen i øjeblikket, hvordan man bedst kan tage udledninger fra skibe med i betragtning, og det er, hvad vi foreslår i dag for vejgodstransport med denne tekst.

Jeg er enig med dem af Dem, som har sagt, at vi bestemt ikke må begrænse mobiliteten. Vi er nødt til at fortsætte i samme spor som de seneste år med at tilskynde til denne mobilitet i EU, og vi er nødt til at sikre, at der er fair konkurrence mellem de forskellige transportformer.

Vi må ikke tvinge virksomheder til for alt i verden at transportere deres varer med tog eller båd i stedet for ad landevej – det ville være absurd og antiøkonomisk. Det, vi skal gøre, er at sikre, at virksomheder kan vælge den hurtigste, mest økonomiske og mest fordelagtige transportform til deres formål, og hvis det skal være muligt, skal prisen afspejle den reelle omkostning ved den pågældende transportform.

Ved at give staterne mulighed for at internalisere visse eksterne omkostninger, hvis de ønsker det, tager dette direktiv første skridt i den retning – første skridt hen imod ægte integration af de eksterne omkostninger for alle transportformer, hvilket sender et stærkt politisk budskab. Det er vigtigt, at vi støtter det ved afstemningen i morgen.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke vores ordfører, hr. El Khadraoui. Han har gjort et fint stykke arbejde. Han har håndteret hundredvis af kommentarer.

Men hvad vigtigere er, vil jeg gerne understrege, at det er vejtransport, der holder Europa i gang i øjeblikket. Det er sandt, at vi er ved at beslutte at indføre ekstra omkostninger, og at det virker rigtigt, at vi betaler for det, vi bruger. Men da vi planlagde vores arbejde med direktivet, havde vi ikke planlagt, at der skulle komme en krise.

Derfor føler jeg, at jeg må tale på vognmændenes vegne og sige, at deres nuværende situation er langt værre, især i betragtning af den faldende efterspørgsel efter international vejtransport. Transportørerne har henvist til enorme økonomiske byrder, især i form af afgifter på brændstof. Der er sket en midlertidig udsættelse i forhold til brændstofomkostninger, men vi, EU, kan ikke garantere brændstofpriserne på længere sigt.

Jeg mener, at både Kommissionen og regeringerne bør gå i dialog med de professionelle transportører. Vi må forklare dem, hvordan dette initiativ opstod. Og vi må også overbevise dem om, at vores intention er lige behandling for alle transportformer, og sluttelig at vi er ansvarlige for en fornuftig og afbalanceret europæisk transportpolitik.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Revideringen af eurovignetdirektivet er en meget vigtig sag, der optager os alle, og som giver grund til bekymring, især for dem af os fra lande i randområderne, der føler, at vi bliver ramt af forslaget.

Kommissionen har besluttet at gribe internaliseringen af eksterne omkostninger ved vejtransport an ved at indføre tre nye afgifter for luftforurening, støjforurening og trængsel.

Selv om principperne bag forslaget – at brugeren betaler og at forureneren betaler – er rimelige, er den foreslåede løsning det bestemt ikke, for den vil diskriminere mod en hel sektor, som i månedsvis har lidt under de katastrofale følger af den økonomiske krise. Selv om det ikke var hensigten at dæmonisere vejgodstransport, er den endt med at være målet.

Dette forslag er upassende, og ud over at det langt fra vil nå de forventede mål om bæredygtig transport, vil det blive dødsstødet for et stort antal små og mellemstore virksomheder i Europa, der har tusindvis af ansatte i EU, og som dagligt bidrager til distributionen af varer, så produkterne kan nå frem til forbrugerne. Forbrugerne vil se, hvordan priserne på produkter vil stige, når disse afgifter indføres.

Vi har brug for et transportsystem, der er konkurrencedygtigt, bæredygtigt og miljøvenligt, og som ikke udelukker vejtransport, for i øjeblikket er det den eneste måde, man kan nå frem alle vegne på. Et skifte i transportformen er en drøm og er langt fra at blive til virkelighed. I nogle tilfælde er transeuropæiske netværk, motorveje til søs og grænseoverskridende forbindelser stadig planer og ikke realiteter.

Vi kan ikke bede orkestret om at blive ved med at spille, mens verdensøkonomiens Titanic er ved at synke, især ikke sejrssange.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Hr. formand! Tak til alle involverede, især min kollega, hr. El Khadraoui, der har gjort sit yderste på en måde, der var meget åben og indstillet på løsninger baseret på enighed.

Det forslag, der er til debat, vil tillade medlemsstater at indføre afgifter med henblik på at dække visse eksterne miljøomkostninger og generere en betydelig indtægt, der skal bruges til forbedring af det europæiske vejnet og minimere de miljømæssige følger af visse former for vejtransport. På den anden side kunne det også medføre betydelige omkostninger, især for landene i randområderne såsom mit land, Portugal. Derfor insisterede jeg på Copel og opponerede ihærdigt mod den obligatoriske udvidelse af det geografiske dækningsområde til at omfatte alle større veje.

Jeg opponerede også mod pålæggelse af afgifter genereret ved nogle fås trængsel, hvilket er et tiltag, der vil føre til en urimelig fordel, og som ikke straffer dem, der forurener mest. Jeg anerkender dog behovet for at føre regnskab over afgifterne. Pålæggelse kun på transeuropæiske vejnet eller på ruter, der sædvanligvis og i betydeligt omfang benyttes til international godstransport, hvilket gør det muligt for medlemsstaterne at vælge, hvilke ruter de ønsker at indføre afgifter for, er et mindre onde, der kunne minimeres endnu mere, hvis brugen af dette forslag blev udsat til efter den vanskelige, globale økonomiske krise, vi oplever i øjeblikket.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg hilser i høj grad dette forslag velkommen. Vi er på rette vej her, især hvad angår at indarbejde omkostningerne ved trængsel i de overordnede vejomkostninger. Vi

er nødt til at opnå en realitet i omkostningerne, der virkelig medfører en situation, hvor markedsøkonomiske instrumenter regulerer trafikken. Ellers vil der altid være skævheder.

Denne forhandling har også afsløret spændingerne mellem randområderne og områderne i midten af vores kontinent. Det må ganske enkelt også være sådan, at når folk fra randområderne kører gennem vores centrale områder, skal de tage hensyn til befolkningens bekymringer. Det er meget vigtigt, og jeg beder om forståelse for dette punkt, for hvad det angår, oplever nogle i befolkningen, at de bliver presset til det yderste. Subsidiaritetsprincippet som udtrykt i forslaget tillader, at medlemsstaterne selv beslutter, om de vil internalisere disse eksterne omkostninger.

Det er klart, at de centrale områder – og især områderne i Alperne – vil vælge at gøre det. Hvis randområderne beslutter ikke at følge denne kurs, kan jeg godt forstå det. Men overordnet betragtet må vi tilstræbe at få de enkelte sektorer inden for transportbranchen til at afholde de udgifter, som de faktisk er årsag til. Det er den eneste måde, hvorpå vi på langt sigt kan skabe et system, der virkelig er bæredygtigt, og som tilfredsstiller befolkningens bekymringer.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at gratulere hr. El Khadraoui med at have opnået et kompromis, men vi må ikke lade som om, at det ikke er en meget skrøbelig tekst. Den lider under krisens eksterne omkostninger, og dermed mener jeg, at der er betydeligt pres og bekymring fra transportørernes side.

Da den nåede vores medlovgivers kontor, havde den endda en ganske anden beskaffenhed, fordi olien kostede 57 USD pr. tønde. Derfor er det en tekst, der er født under vanskelige omstændigheder, men fordi jeg er blevet overrasket over nogle af de ting, jeg har hørt, vil jeg på dette tidspunkt gerne sige, at det ikke er en tekst, der indfører en skat eller en afgift. Det er de enkelte medlemsstater, der vil beslutte, om der skal indføres en skat eller en afgift.

Det er en tekst, der ligesom de to foregående tilsigter at definere forholdene for vejafgifter i de forskellige lande for at undgå urimelig skævvridning og for ikke at skabe skævvridninger af konkurrencen eller diskrimination.

Det er vi efter min mening nødt til at være meget tydelige omkring. Teksten overholder subsidiaritetsprincippet fuldstændig, og den er også retfærdig. Jeg ville sige, at jeg er meget tilfreds med den på vegne af mit eget land, fordi den vil gøre det muligt at opnå bidrag til infrastrukturen i et transitland som Frankrig fra transportører af tungt gods, som i øjeblikket kører gennem landet uden at købe en dråbe benzin og uden at bruge en øre. Derfor tror jeg, at denne tekst vil blive nyttig.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Kommissionens ønske om at opkræve transportører ikke kun for retten til at bruge infrastrukturen, men også for påvirkningen af miljøet, hvilket kaldes internalisering af eksterne omkostninger, vil pålægge dem en skattebyrde, der vil have alvorlige følger, især under den aktuelle økonomiske krise.

Det er nødvendigt at gennemføre specifikke konsekvensundersøgelser baseret på relevante statistikker, før man foreslår et direktiv som dette. Der er brug for en realistisk vurdering af konsekvenserne af gennemførelsen af sådan et direktiv og specifikke forslag til metoder til udregning og postering af eksterne omkostninger.

Internaliseringen af eksterne transportomkostninger er på langt sigt et tiltag, som kan være med til at gøre transport mere miljøvenlig. Jeg bør nævne, at specifikke retsakter såsom disse faktisk er nødvendige i medlemsstater som Rumænien. Men jeg forestiller mig endnu ikke, at disse eksterne omkostninger vil blive indført i fremtiden, i hvert fald ikke i Bukarest, som jeg kommer fra. Jeg henviser her til trængsel i trafikken, luftforurening, lydforurening, vandforurening, forurening af jorden eller påvirkningen af naturlige landskaber. Jeg har svært ved at tro, at myndighederne i Rumænien vil gennemføre dette direktiv, som snarere er til besvær end til hjælp.

Men som hr. Jarzembowski også giver udtryk for, skal tiltag af denne type først gennemføres, efter der er udført objektive undersøgelser baseret på statistiske data. Vi kan ikke bede transportfirmaer betale beløb for eksterne omkostninger, der er arbitrært fastsat, især fordi der er tale om betydelige beløb.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg ønskede ordet igen, fordi en række af mine kolleger har ytret sig om beskæftigelsesaspektet i, hvad man nok kunne kalde skinhellige vendinger. Jeg tror, at vi alle er enige om, at det særlig i tider som disse er utrolig vigtigt at beskytte beskæftigelsen.

Godstransportindustrien er naturligvis ramt af situationen, men det er ikke kun vognmændene, der er ramt – jernbanen, de indre vandveje og søtransporten er ramt i lige så høj grad. Det eneste, dette direktiv gør, er at mindske den uretfærdige fordel, som vejgodstransporten i øjeblikket har i forhold til andre transportformer.

Spørgsmålet om beskæftigelse er en helt anden problemstilling. I den forbindelse er vi nødt til at føre en forsvarlig økonomi- og omstrukturingspolitik, og vi skal hele tiden presse på med de tiltag, som vi har vedtaget her i Parlamentet. Dette direktiv har imidlertid absolut intet med det at gøre.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand! I løbet af denne forhandling er der kommet utrolig mange forskellige og indimellem modstridende holdninger frem, hvilket skyldes politiske og nationale synspunkter. Forhandlingen som helhed fremhæver således, hvor vanskeligt, men samtidig også, hvor vigtigt dette spørgsmål er. Jeg mener, at vi må finde et kompromis, og det kompromis, som vi er ved at nå frem til i Parlamentet gennem hr. El Khadraouis betænkning, er samlet set et godt kompromis.

Jeg mener ikke, at Kommissionens målsætning har været at indføre ekstra afgifter eller straffe landene mod vest og mod øst, dvs. de yderliggende lande. Under alle omstændigheder er eurovignetten ikke obligatorisk. Vi har også forsøgt at harmonisere systemet og skabe en ramme, der forhindrer afgiftssvig, ved at indføre maksimumsatser. Der er naturligvis kommet forskellige standpunkter og forskellige opfattelser frem under vores drøftelse. Jeg tror helt sikkert, at den tekst, som bliver sendt til Rådet, vil blive ændret, for holdningerne er også forskellige i Rådet. Vi er alle enige om princippet om, at "forureneren betaler", men når vi så går over til dets anvendelse i praksis, opstår uenigheden mellem medlemsstaterne, mellem de politiske partier, mellem medlemmerne af Parlamentet og mellem Kommissionen, Parlamentet og Rådet. Forhandlingerne er derfor meget vanskeligere og komplicerede.

Jeg mener imidlertid ikke, at vi behøver at tro de kritiske røster, som varsler en dystre fremtid på grund af den aktuelle krise. Det er korrekt, at vi befinder os midt i en krise, men det forholder sig også sådan, at forslaget lægger op til, at foranstaltningerne indføres fra 2012. Jeg håber bestemt – og jeg er helt sikker på at kunne sige – at krisen vil være vel overstået i 2012. Lidt optimisme skader ikke, men selv de mest pessimistiske blandt os kan ikke tro, at vi stadig vil befinde os midt i en krise i 2012.

Når det er sagt, så tror jeg, at Rådet vil foretage ændringer. Det betyder, at førstebehandlingen ikke vil være tilstrækkelig, og at vi i løbet af de kommende måneder vil få tid til at vurdere de ændringer, der skal til, og kan forsøge at nå frem til en vellykket aftale gennem forligsproceduren. Det vil give os mulighed for at sikre offentligheden specifikke svar og give os mulighed for at anvende princippet om, at "forureneren betaler", fra 2012 på bedst mulig vis.

Saïd El Khadraoui, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte et par bemærkninger. Jeg vil starte med at bede mine kolleger om ikke at lade sig narre af de forvirrende statistikker, som nogle har forelagt. Et eksempel er fru Wortmann-Kool, som taler om ekstraomkostninger på flere euro. Med al respekt, så er det aldeles forkert. Jeg kan helt nøjagtigt fortælle Dem, hvad beløbet vil være i yderste konsekvens. Trafikbelastningsafgiften vil allerhøjest udgøre 65 eurocent pr. km, og her taler vi om kraftigt trafikerede områder og kun over strækninger på nogle få kilometer, hvor belastningen er størst, ikke resten af ruten.

Støjafgiften vil føje 1,1 eurocent til dette beløb. Luftforureningsafgiften udgør yderligere 16 eurocent for de mest forurenende lastvognes vedkommende. Hvis De lægger disse tal sammen, når De op på allerhøjest 82 eurocent over strækninger på få kilometer, hvor trafikbelastningen er størst. På resten af ruten kan de 65 eurocent trækkes fra. Det var den første ting, jeg ønskede at sige, og det var også henvendt til de randbeliggende medlemsstater.

For det andet er det korrekt, at vi befinder os midt i en krise, men krisen vil ikke vare evigt. Det, vi gør nu, er at skabe en ramme, der giver de medlemsstater, som ønsker det, mulighed for reelt at indføre en ordning med internalisering af eksterne omkostninger – efter en national forhandling, når tiden er moden og sædvanligvis efter års forberedelse.

For det tredje har jeg noteret mig, at forholdsvis mange af mine kolleger forsøger at foregribe Rådets holdning, da Rådet endnu ikke har taget stilling. Det bør på ingen måde afskrække os. Lad os ganske enkelt sigte efter en holdning, som vi kan støtte 100 %. Efterfølgende skal vi i forhandling, i kamp, med Rådet. Jeg kan forsikre Dem om, at jeg som ordfører vil gøre mit bedste for at få så mange af – om ikke alle – Parlamentets forslag igennem, og senere skal vi så drøfte resultatet.

Georg Jarzembowski, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand, mine damer og herrer! Tillad mig som afslutning på forhandlingen at tilføje to bemærkninger. Den første er henvendt til hr. Evans. Min gruppe

er tilhænger af internalisering af eksterne omkostninger, nærmere bestemt som følge af udstødningsgas og støj. Vi mener, at det er fornuftigt. Hvis De imidlertid altid lader princippet om, at "forureneren betaler", komme i første række – og jeg er villig til at diskutere dette med Dem – så er det medlemsstaterne, der er skyld i trafikbelastningen ved ikke at sørge for en ordentlig infrastruktur. Godskøretøjer kører i områder med trafikbelastning, men det er personbiler, som skaber 80 % af belastningen. Det er urimeligt at lade erhvervslivet betale for en trafikbelastning, som medlemsstaterne er ansvarlige for. Hvis De anvendte princippet om, at "forureneren betaler", burde medlemsstaterne yde et tilskud til ejerne af godskøretøjer, da det er medlemsstaterne, som er skyld i trafikbelastningen, idet de ikke i tide har sørget for en passende infrastruktur.

Vi er enige om, at der ikke altid er behov for ny infrastruktur. En anden måde at forhindre trafikbelastning på er ved hjælp af intelligente trafiksystemer. Der er mange typer moderne teknologi, der er i stand til at forhindre trafikpropper. Hvis vi imidlertid siger, at i tilfælde af trafikbelastning skal godskøretøjerne betale, fjerner vi medlemsstaternes incitament til at gøre noget ved problemet, da de ville miste indtægter. Det kan jo ikke være rigtigt!

Næstformanden sagde med rette, at han ikke ønskede at indføre nye afgifter gennem dette forslag og insisterede i givet fald på en øremærkning af indtægterne. Kan vi så være enige om, hr. kommissær, hr. næstformand, at når det ikke lykkes Ministerrådet at blive enige om en klar øremærkning af indtægterne fra eurovignetten, så vil De trække forslaget tilbage? Ser De, De sagde, at De ikke ønskede at indføre nye afgifter. Jeg er helt enig med Dem i, at hvis eurovignetten forhøjes som følge af afgifter på udstødningsgas og støj, så skal disse ekstra indtægter anvendes til at reducere vejtransportens miljøpåvirkninger og ikke til at lukke hullerne i finansministrenes budgetter. Det kan der ikke blive tale om. Med det i baghovedet håber jeg, at De vil stå ved Deres holdning, med andre ord, at der ikke indføres afgifter uden en øremærkning af indtægterne, og at forslaget i modsat fald trækkes tilbage.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 11. marts 2009.

(Mødet udsat kl. 18.10 og genoptaget kl. 18.30)

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Der er tre aspekter af denne forhandling, som skal fremhæves: afgifter på køretøjer, miljøvenlige køretøjer og internalisering af eksterne omkostninger.

Den altoverskyggende prioritet i EU's initiativer bør være at garantere EU-borgernes ret til uhindret mobilitet og fremme mobiliteten gennem en konsekvent gennemførelse af EU's planer for infrastrukturudvikling. Dette fremgår af fjerde princip i traktaten om det indre marked.

Investeringer i infrastrukturudvikling bør baseres på de fastsatte miljøbeskyttelsesprioriteter, som tager højde for EU's klimamål. Der bør således udvikles en moderne integreret infrastruktur under overholdelse af principperne om intermodalitet og interoperabilitet.

Miljøbeskyttelsesomkostninger, støj, trafikbelastning og beskyttelse af menneskers sundhed er alt sammen forbundet med tilpasningen af Europas infrastrukturnet, som er i hastig udvikling. Det synes at være hensigtsmæssigt, at gøre princippet om, at "forureneren betaler", som foreslås i dette dokument, bindende. Vi bør huske på, at princippet nu i flere år har været anvendt i europæisk erhvervsliv.

FORSÆDE: Manuel António dos SANTOS

Næstformand

16. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0009/2009), som undtagelsesvis varer indtil kl. 20.00.

Jeg vil starte med at oplyse Dem om, at hr. Kovács ikke vil være til stede, så første og tredje spørgsmål til kommissæren i første del af spørgetiden vil blive besvaret af fru Reding.

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Første del

Formanden. – Spørgsmål nr. 31 af **Silvia-Adriana Țicău** (H-0068/09):

Om: Foranstaltninger til fremme af produkter og tjenester, som bidrager til at øge energieffektiviteten og fremme vedvarende energi

På Det Europæiske Råds forårstopmøde i 2008 fastlagde stats- og regeringscheferne den næste revision af energibeskatningsdirektivet med henblik på at øge væksten i den vedvarende energis andel af det samlede energiforbrug.

Øget energieffektivitet er en af de hurtigste, sikreste og billigste løsninger til at reducere EU's afhængighed af energikilder fra tredjelande, nedsætte energiforbruget og CO₂-emissionerne samt mindske borgernes varmeudgifter.

I forbindelse med behovet for at øge energieffektiviteten bedes Kommissionen oplyse, hvilke afgiftsmæssige og finansielle instrumenter den agter at bruge for at fremme produkter og tjenester, som bidrager til at øge energieffektiviteten og fremme vedvarende energi.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I den europæiske økonomiske genopretningsplan – som Parlamentet og Rådet i øvrigt har godkendt – støtter Kommissionen fremme af hurtige tiltag til fordel for miljøvenlige produkter. Den har bl.a. foreslået at sænke momsen på miljøvenlige varer og tjenesteydelser, som har til formål at forbedre energieffektiviteten, særligt i bygninger. Desuden tilskynder Kommissionen medlemsstaterne til at skabe flere incitamenter over for forbrugerne for at stimulere efterspørgslen efter miljøvenlige produkter.

Kommissionen er i øjeblikket i gang med at gennemgå Fællesskabets gældende afgiftsregler. Målet er at fjerne flest mulige nuværende incitamenter, der er i strid med målene for energieffektivitet og nedbringelse af CO₂-udledningen, og skabe incitamenter, der gavner disse mål, hvor det er relevant.

Ud over ovennævnte afgiftsinitiativer forsøger Kommissionen at styrke anvendelsen af andre finansielle instrumenter for at fremme energieffektiviteten i især bygninger. Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank er sammen ved at udvikle et finansieringsinitiativ for vedvarende energi. Initiativet tager sigte på at mobilisere midler på kapitalmarkederne og fordele dem i henhold til borgmesteraftalen. I 2009 ventes der at være et disponibelt budget på 15 mio. euro.

Kommissionen har også foreslået en ændring af forordning (EF) nr. 1080/2006 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, som vil give alle medlemsstater mulighed for at benytte denne fond i forbindelse med øgede udgifter til forbedringer af energieffektiviteten og anvendelse af vedvarende energi i eksisterende boliger.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige, at det nuværende direktiv blev gennemført på en dårlig eller utilstrækkelig måde, og derfor vil jeg gerne spørge Kommissionen, om den også overvejer at sænke momsen på varer i fremtiden. Desuden mener jeg, at det er vigtigt at forhøje bevillingerne fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til energibesparende tiltag i bygninger og socialt boligbyggeri fra 3 % til 15 %.

Jeg mener også, at det er vigtigt at oprette en fond for energieffektivitet og vedvarende energi.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi ved, at det er yderst vigtigt at have foranstaltninger, der kan være med til at få borgerne og staten til at interessere sig for energieffektivitet. Vi er nu i besiddelse af nogle undersøgelser om afgiftslettelsers betydning i forhold til energi og miljø, og Kommissionen er ved at udarbejde et forslag til ændring af momsdirektivet for at give mulighed for at anvende lavere momssatser på visse miljøvenlige varer og tjenesteydelser.

Som fastlagt i den økonomiske genopretningsplan vil Kommissionen muligvis foreslå at sænke momsen på miljøvenlige varer og tjenesteydelser, der kan forbedre energieffektiviteten i navnlig bygninger. Det bør imidlertid understreges, at Kommissionens forslag fra juli 2008 allerede giver medlemsstaterne mulighed for at anvende disse lavere momssatser på tjenesteydelser, der involverer istandsættelse, reparation, ombygning og vedligeholdelse af boliger, religiøse samlingssteder, kulturarvsteder og historiske monumenter. Det gælder også arbejder, der har til formål at øge energibesparelserne og energieffektiviteten i sådanne bygninger.

Økofin-Rådet vedtog i dag et kompromis. Det er for tidligt at sige præcis, hvad vi vil gøre med forslagene fra Økofin-Rådet, men Kommissionen vil se på de forslag, der er blevet fremsat i dag.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren og Kommissionen for at sikre, at navnlig spørgsmålet om varmeisolering af bygninger er blevet drøftet her. Det er en af de mest effektive måder at spare energi på, og ud fra det synspunkt forekommer det mig at være en vigtig og en rigtig vej at gå. I den forbindelse vil jeg gerne stille følgende spørgsmål: Ser Kommissionen en mulighed for at indføre lignende sænkninger af momsen på lavenergi huse og energineutrale huse inden for præfabrikeret byggeri? Er det noget, der kan overvejes, og hvor er vi på vej hen?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand! Det, som hr. Rack netop har foreslået, er en interessant idé. Den vil naturligvis blive analyseret i Kommissionen sammen med de øvrige idéer, der er på bordet vedrørende energieffektivitet inden for husbyggeri og istandsættelse af huse. Jeg kan tilføje, at Kommissionen agter at ændre strukturfondene, så det også herigennem bliver muligt at investere i energieffektive huse.

Formanden. – Spørgsmål nr. 32 af **Giorgos Dimitrakopoulos** (H-0100/09):

Om: Mere fleksibel fortolkning af stabilitets- og vækstpagten

Kan Kommissionen oplyse, om og hvorfor den i en periode med så alvorlig en økonomisk krise insisterer på det synspunkt, at en mindskelse af underskuddet i alle de lande, der står over for et sådant problem, bør ske i løbet af to og ikke tre år, når tre år under de givne omstændigheder synes at være mere rimeligt? Hvordan stemmer denne insisteren overens med den holdning, som formanden for Eurogruppen gav udtryk for, da han slog til lyd for en mere fleksibel fortolkning af stabilitets- og vækstpagten (se erklæringer af 21. januar 2009, Agence Europe)?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Under normale omstændigheder forudsætter stabilitets- og vækstpagten, at der hurtigt rettes op på uforholdsmæssigt store underskud, og at det sker året efter, at der er fastslået et sådant underskud. Den reviderede stabilitets- og vækstpagt tillader imidlertid også længere frister, når der foreligger særlige omstændigheder – i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1467/97.

Pagten indeholder ikke en eksplicit definition af disse særlige omstændigheder. Under udarbejdelsen af en rapport i henhold til EF-traktatens artikel 143 i forbindelse med et faktisk eller forventet uforholdsmæssigt stort underskud skal Kommissionen, jf. traktaten, tage højde for såkaldte "relevante forhold". I rapporten vurderer Kommissionen udviklingen i den økonomiske situation på mellemlang sigt, særligt vækspotentialet, de aktuelle konjunkturforskel, gennemførelsen af politikker med forbindelse til Lissabondagsordenen og politikker til fremme af forskning og udvikling og innovation. Den skal også tage højde for den budgetmæssige situation på mellemlang sigt, særligt budgetkonsolidering i gode tider, statsgældens størrelse og bæredygtighedsspørgsmål, det eksterne finansieringsbehov, offentlige investeringer og de offentlige finansers generelle kvalitet. Den skal også tage højde for andre faktorer, som efter den pågældende medlemsstats opfattelse er relevante for at kunne foretage en omfattende, kvalitativ vurdering af medlemsstatens uforholdsmæssigt store underskud, og som medlemsstaten naturligvis har underrettet Kommissionen og Rådet om.

Bestemmelserne om de relevante forhold, der skal tages i betragtning, lægger op til, at afgørelsen om, hvorvidt der foreligger særlige omstændigheder, bør baseres på en samlet vurdering af disse forhold. Den 18. februar vedtog Kommissionen sine henstillinger vedrørende Rådets udtalelser om de seneste opdateringer af stabilitets- og konvergensprogrammerne for 17 medlemsstater. Samtidig og under hensyntagen til sin vurdering af disse programmer vedtog Kommissionen rapporter om Irland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Letland og Malta. Økofin-Rådet vedtog sin holdning til disse rapporter her til formiddag. Kommissionen vil fremsætte henstillinger til Rådet om at gribe ind over for uforholdsmæssigt store underskud. Disse henstillinger vil indeholde frister, der er fastsat i henhold til stabilitets- og vækstpagten, dvs. under hensyntagen til særlige omstændigheder, hvor det er relevant.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes meget detaljerede svar. Jeg må dog sige, at jeg var noget overrasket over, at De i betragtning af alle de vigtige ting, De sagde, ikke nævnte konceptet med tidsfrister – om Kommissionen med andre ord vil anbefale særlige tidsplaner i de enkelte sager, og om Kommissionen desuden i sine henstillinger vil forbinde faserne i tidsplanen med nedbringelsen af den del af underskuddet, der overstiger 3 %.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Jeg har to korte spørgsmål. Mit første spørgsmål er dette: Hvad sker der i forhold til de medlemsstater, som har en provokerende lav selskabsskat eller ingen

overhovedet? Er det retfærdigt at se igennem fingre med disse landes overtrædelse af pagten, hvis de er kommet i vanskeligheder på grund af lave skatteindtægter som følge af sådanne politikker?

Mit andet spørgsmål er følgende: Bør spørgsmålet om underskud ikke ses i forhold til opnåelsen af positive resultater? Med andre ord, hvis en medlemsstat har et stort underskud, fordi den bekæmper arbejdsløshed, og arbejdsløsheden efterfølgende falder dramatisk, ville det da ikke være fornuftigt at fremme en sådan strategi?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Er der sket en ændring af forretningsordenen? Jeg troede, at det var spørgeren, som kunne stille et tillægsspørgsmål, samt to andre medlemmer.

Hvor længe forsætter spørgetiden i øvrigt, eftersom vi startede sent?

Formanden. – Fru Doyle! Vi slutter kl. 20.00 som planlagt. Vi begyndte sent, og vi slutter sent. Har De et tillægsspørgsmål?

Ønsker De at stille Deres tillægsspørgsmål, fru Doyle?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ja, det gør jeg. Undskyld. Jeg havde forstået, at De kun ville give ordet til spørgeren og ét andet medlem. Jeg misforstod Deres pointe.

Jeg vil gerne helt til bunds i dette og bede kommissæren nævne enhver medlemsstat, som ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud efter den aktuelle definition.

Dernæst vil jeg gerne bede hende give en præcis beskrivelse af, hvad Kommissionen agter at foreslå Rådet, som her til morgen udtalte sig om situationen i Irland?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som svar på spørgsmålet af hr. Dimitrakopoulos vil Kommissionen, når den foreslår frister for, hvornår en medlemsstat skal have genskabt en sund offentlig økonomi, tage højde for den pågældende medlemsstats råderum. Et krav om en hurtig budgetkonsolidering kan kun forventes i tilfælde, hvor der er fare for en offentlig finanskrisi i betragtning af hele økonomiens finansieringsbehov.

Angående Deres andet spørgsmål, som var dobbelt, er svaret på første del "nej". Med hensyn til svaret på anden del – vedrørende lande med en lav selskabsskat – foretages der i henhold til stabilitets- og vækstpagten en vurdering af medlemsstatens overordnede budgetstilling, ikke den enkelte medlemsstats specifikke skattestruktur.

Som svar på tredje spørgsmål om, hvorvidt der er medlemsstater, som ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud, er der naturligvis visse medlemsstater, som ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud, hvilket fremgår af de skemaer, som Kommissionen jævnligt offentliggør.

Formanden. – Spørgsmål nr. 33 af **Pedro Guerreiro** (H-0125/09):

Om: Afskaffelse af skattely

Har Kommissionen foreslået eller har den til hensigt at foreslå afskaffelse af skattely, især inden for EU?

Har EU vedtaget nogen beslutning om at foreslå medlemsstaterne at ophæve de skattely, der findes på deres område?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at afskaffe skattelyene og således bekæmpe finansspekulation og begrænse den frie bevægelighed for kapital, især på EU-plan?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Siden slutningen af 1990'erne har Kommissionen ført en målrettet politik mod bedrageri, skatteunddragelse og skadelig skattekonkurrence.

Et vigtigt element i denne politik har været at fremme gennemsigtigheden i skattesystemerne og udvekslingen af oplysninger mellem skattemyndighederne. Desuden blev denne politik cementeret af de klare erklæringer fra G20, som kritiserede uigennemsigtige praksis i visse jurisdiktioner, ofte kaldet skattelylande.

Kommissionen skærpede sin politik på området i slutningen af 2008 og starten af 2009 ved at fremsætte to forslag.

Det første har til formål at øge informationsudvekslingen i henhold til opsparingsdirektivet. I det andet foreslås det strengt taget, at alle medlemsstater tilpasser deres informationsudvekslingsstandarder efter det

mest åbne niveau, navnlig ved at sikre, at medlemsstaterne ikke kan benytte finansiell fortrolighed som en undskyldning for at nægte andre medlemsstater oplysninger, som er nødvendige for beregningen af deres indbyggers skat.

I maj 2008 besluttede Rådet at introducere tredjelande for denne politik om god skattepraksis, bl.a. gennemsigtighedsprincipperne, informationsudveksling og fair skattekonkurrence, og anmodede Kommissionen om at forsøge at få indføjet sådanne bestemmelser i aftalerne med tredjelande.

Kommissionen agter inden længe at præsentere et politisk initiativ, der skal sætte fokus på sammenhængen i denne politik og de faktorer, der er afgørende for, at den kan lykkes. Det er Kommissionens opfattelse, at navnlig gennemførelsen af foranstaltninger, der er koordineret på europæisk plan, vil imødegå de bekymringer, som hr. Guerreiro gav udtryk for.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I forhold til kommissærens slagkraftige ord synes der at være flere løfter end handling. Med andre ord er skattely og afskaffelsen af dem endnu ikke på dagsordenen, men jeg vil gerne stille følgende spørgsmål: Hvordan agter Kommissionen at tale banker fra at operere fra disse "offshorecentre", sådan som den har erklæret at ville gøre? Hvilke konkrete foranstaltninger agter den i øvrigt at foreslå med henblik på at bekæmpe finansiell spekulation, som er en af de primære årsager til den aktuelle finans- og økonomikrise?

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! Kommissæren må kende lidt til skattelylande, for Luxembourg falder nærmest ind under den kategori. Føler kommissæren ikke, at det undergraver hele idéen om et fælles marked, når lastvogne kører af sted for at hente billig benzin i disse lande?

Så er der Jersey, Guernsey, Isle of Man – som er beliggende i Det Forenede Kongerige, men ikke er med i EU – Liechtenstein, Monaco, San Marino osv. De er alle små skattelylande med offshorebanker, som vi netop har hørt om, der lefler for de rige. De eksisterer kun, fordi EU tillader det.

Kommissæren talte om "en målrettet politik mod skatteunddragelse". Hvis det er tilfældet, vil Kommissionen så ikke fremsætte nogle forslag til afskaffelse af disse skattely?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som svar på det første spørgsmål har Kommissionen foreslået to nye direktiver til løsning af problemerne, eftersom finanskrisen har understreget denne problematik.

Vi fremsatte et forslag i slutningen af 2008 og endnu et i begyndelsen af 2009. Det første skal styrke informationsudvekslingen, og det sidste fastslår, at en medlemsstat har ret til oplysninger, og at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig bankhemmeligheden.

Med hensyn til det andet spørgsmål vil jeg blot gerne understrege, at lastvogne ikke har noget med skattelylande at gøre.

Andel del

Spørgsmål nr. 34 af **Claude Moraes** (H-0048/09):

Om: Internettet og hadforbrydelser

Tilskyndelse til racistisk had er strafbart i alle EU's medlemsstater. Ifølge en rapport om hadforbrydelser fra 2008 offentliggjort af ngo'en Human Rights First er hadforbrydelser et stigende problem i Europa, og det er vigtigt at se på den centrale rolle, som internettet spiller i denne forbindelse.

Er Kommissionen som led i sine bestræbelser på at bekæmpe cyberkriminalitet i gang med at træffe konkrete foranstaltninger, der kan bidrage til at bekæmpe websteder, som tilskynder til racistisk had og vold?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette spørgsmål er meget vigtigt, og jeg vil gerne understrege, at Kommissionen er kraftigt imod den racisme, det fremmedhad og andre former for hadefulde udtalelser, som spørgeren henviser til. Kommissionen deler desuden hans bekymringer og er opmærksom på, at bestemt indhold på internettet kan have en meget negativ virkning.

Kommissionen bekæmper racisme, fremmedhad og antisemitisme i alle typer medier, ikke kun på internettet, i videst muligt omfang inden for dens traktatfæstede beføjelser. På dette grundlag har Kommissionen taget en række initiativer – lovgivningsmæssige som ikke-lovgivningsmæssige – der er rettet mod at forhindre forskelsbehandling og racistiske, fremmedhadske og antisemitiske udtalelser. For det første er der direktivet

om audiovisuelle medietjenester, som udvider mindstekravene til indhold til alle audiovisuelle medietjenester, herunder selvvalgstjenester på internettet. Der er bl.a. tale om et forbud mod tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet. Derudover har Kommissionen vedtaget politikker, der skal reducere omfanget af racistisk indhold på internettet. Jeg vil i den forbindelse kort fremhæve henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten, som kræver, at der sættes ind over for forskelsbehandling i alle medier.

Rådets nyligt vedtagne rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen indeholder en fælles EU-strategi mod racisme og fremmedhad. Rammeafgørelsen sigter mod at gøre forsætlig adfærd som tilskyndelse til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, herkomst, religion, tro eller national eller etnisk oprindelse, strafbart.

Tilskyndelse til vold eller had vil også være strafbart, hvis handlingen begås gennem offentlig udbredelse eller distribution af skrifter, billeder eller andet materiale. Medlemsstaterne har pligt til at efterkomme bestemmelserne senest den 28. november 2010.

Bortset fra denne retlige tilgang er Kommissionen i gang med at fremme et sæt foranstaltninger, der skal gøre brugen af internettet mere sikker. Jeg tror, at Parlamentet er fuldt bekendt med Safer Internet plus-programmet, der har et budget på 55 mio. euro i perioden 2009-2013, og som yder medfinansiering til projekter med følgende formål: at øge den offentlige bevidsthed, oprette et netværk af kontaktpunkter med henblik på anmeldelse af ulovligt og skadeligt indhold og ulovlig og skadevoldende adfærd, særligt indhold med seksuelt misbrug af børn, grooming og cybermobning, fremme selvreguleringstiltag på området og inddrage børn i indsatsen for at skabe en sikrere onlineverden og opbygge en videnbase over nye tendenser inden for brug af onlineteknologier og deres indflydelse på børns liv.

Kommissionen bestræber sig endvidere på at fremme en ansvarlig brug af medier og internettet. I sin meddelelse fra december 2007 om mediekendskab opfordrer Kommissionen medlemsstaterne til at øge indsatsen for at fremme mediekendskabet og forskning på området. Senere på året forelægger den en henstilling om mediekendskab.

Det er også værd at bemærke, at Europarådet har udviklet en række bindende og ikkebindende internationale instrumenter på området, som alle viser, at cyberspace ikke er et lovløst område, og at medlemsstaterne har pligt til at beskytte individuelle rettigheder og frihedsrettigheder gennem deres nationale love og bl.a. konvention om cyberkriminalitet og dens tillægsprotokol III.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om Deres engagement på området. Jeg ved, at De har set meget grundigt på sagen. Med hensyn til spørgsmålet om cyberspace som et "lovløst område", som De nævnte, føler De Dem da imidlertid overbevist om, specielt i forbindelse med tilskyndelse til had, som vistnok er en strafbar handling i alle medlemsstaterne, at gennemførelsen af rammeafgørelsen, direktivet om audiovisuelle medietjenester og mange af de andre instrumenter, som De har nævnt, reelt vil stoppe udbredelsen af disse hjemmesider? Indtil videre peger alt på, at der bliver flere og flere af dem. Føler De, at vi bør foretage os yderligere?

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand, fru kommissær! Den største hadforbrydelse er mord, og i denne uge skete der i min valgkreds i Nordirland tre hadrelaterede mord på medlemmer af sikkerhedsstyrkerne begået af terrorister, der kæmper for irsk genforening.

Inden for få timer var der ikke desto mindre en række hjemmesider på internettet, som fejrede disse forfærdelige mord og hylkede dem, der stod bag. Så ud over at se på racisme og fremmedhad har Kommissionen da også fokus på, hvordan den skal håndtere terroristparasitters misbrug af internettet?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Intet retfærdiggør forbrydelser, uanset hvor forbrydelsen begås – være det i den virkelige verden eller i den digitale verden – men det er naturligvis meget lettere at bekæmpe kriminalitet i den virkelige verden, fordi man her har adgang til instrumenter, som gør det muligt at gribe direkte ind. Det er langt mere kompliceret på internettet, og derfor har vi udviklet en hel række redskaber til bekæmpelse af sådan kriminalitet.

Jeg har talt med min kollega hr. Barrot og ved, at politiet er i gang med at etablere et analysenetværk til bekæmpelse af internetkriminalitet, og at det i højere og højere grad lykkes dem at fange de kriminelle. Samtidig oprettes der imidlertid flere og flere hjemmesider. Med Safer Internet-programmet har jeg selv forsøgt at gøre noget på området. Målet er at ruste folk – og frem for alt unge – som anvender internettet, så

de ved, hvad de skal gøre, når de støder på negativt indhold. Der findes f.eks. en særlig indberetningsforanstaltning, som de kan søge hjælp igennem – og her taler vi ikke nødvendigvis om forbrydelser, men også om cybermobning, som kan være frygteligt for unge.

Vi forsøger således med forskellige midler at bekæmpe kriminelle, nemlig gennem politiet, ved at ruste lærere, forældre og børn, så de selv kan tage stilling eller foretage en indberetning, og naturligvis gennem mediekendskabsprogrammer, som jeg personligt gerne så blev udbredt i langt højere grad i medlemsstaterne. Det er nødvendigt at gøre næste generation i stand til at finde en løsning og kæmpe, for i modsat fald kan vi få et problem med internettet og opleve, at forældre eksempelvis ikke vil lade deres børn gå på nettet, og det ville ikke være den rigtige vej frem. Vi ønsker, at den positive side af internettet skal blomstre, og at den negative side skal blokeres.

Nu til spørgsmålet om mord, som hr. Allister tog fat i. Det er noget forfærdeligt noget, og jeg mener, at det er politiets og sikkerhedsstyrkernes opgave at sætte ind over for alt dette. Ordensmagten bør naturligvis ikke betragtes som et redskab, der kan anvendes til at løse alle samfundets problemer, men når det drejer sig om kriminalitet, er der ingen anden mulighed. Kriminalitet skal bekæmpes og det med hårde midler.

Formanden. – Spørgsmål nr. 35 af **Eoin Ryan** (H-0055/09):

Om: IKT og informationssamfundet

Kommissionen har sat udviklingen af IKT og informationssamfundet, som har enorme potentielle fordele for europæisk økonomi og for samfundet generelt, øverst på dagsordenen for sine programmer. Men hvad gør Kommissionen for at sikre, at visse dele af det europæiske samfund – som f.eks. de ældre og lavindkomstgrupper – ikke sakker bagud eller glemmes i denne proces?

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Informations- og kommunikationsteknologier indeholder et kæmpe potentiale i forhold til at hjælpe ældre mennesker. Det er imidlertid lettere sagt end gjort, for vi har ikke en egentlig digitaliseringsdividende her. De mennesker, som har hårdt brug for IKT-værktøjer, er samtidig dem, som ikke er vant til at udnytte disse muligheder, fordi de aldrig før i deres liv har benyttet sig af dem. Eksempelvis anvender kun 15 % af de ældre internettet. Derfor er vi nødt til at udvikle en egentlig politik for at nedbryde denne barriere, eftersom vi har behov for IKT for at gøre de ældre i stand til at forblive aktive og produktive længst muligt og fortsat engagere sig i samfundet ved hjælp af lettere tilgængelige onlinetjenester og få et sundere liv og større livskvalitet.

Det var netop årsagen til, at Kommissionen i 2007 præsenterede en handlingsplan for en god alderdom i informationssamfundet, som indeholder meget konkrete tiltag.

Den første foranstaltning vedrører forskning og innovation og skal sikre udviklingen og afprøvningen af teknologier inden for pleje og uafhængig livsførelse for ældre. Jeg vil gerne rose erhvervslivet, for gennem disse forskningsprogrammer har virksomhederne udviklet en hel række mekanismer, tjenesteydelser og produkter, som bidrager til, at ældre kan forblive længere tid i eget hjem.

Den anden foranstaltning består i at øge kendskabet til fordelene blandt brugerne og de offentlige myndigheder ved at oprette en internetportal for bedste praksis og en europæisk mærkningsordning for såkaldte intelligente hjem – eksempelvis hjælpemidler, der muliggør en uafhængig livsførelse.

Den tredje foranstaltning er at sætte ind over for den usammenhængende tilgang til anvendelsen af disse teknologier i Europa.

I 2008 vedtog Kommissionen to andre initiativer.

Det første var et nyt fælles program til støtte for fælles forskning i intelligente omgivelser, dvs. teknologier i form af hjælpemidler til hjemmet og mobilitetsudstyr, der kan hjælpe ældre i dagligdagen og sikre dem pleje.

Det andet var den nye meddelelse om e-tilgængelighed med henblik på fremme af ældres og handicappedes brug af IKT-produkter og -tjenesteydelser, og hvori medlemsstaterne opfordres til at tage alle nødvendige skridt for at forbedre tilgængeligheden af offentlige websteder.

I overensstemmelse med disse foranstaltninger vil EU fra nu af og frem til 2013 sammen med medlemsstaterne og den private sektor investere over 1 mia. euro i forskning og innovation til fordel for det aldrende samfund.

Som De altså kan se, tager vi dette spørgsmål meget alvorligt, og vi mener, at vi her har en mulighed for at forbedre livskvaliteten i et aldrende samfund.

Med hensyn til problemet med lavindkomstgrupperne vil jeg først og fremmest gerne henvise til den nye roamingpakke, som Parlamentets ITRE-udvalg vedtog i går aftes. Et af aspekterne i denne pakke er at få sænket prisen på brug af mobiltelefoner, fastnettelefoner, internet osv.

Kommissionen har også indført en resultattavle for forbrugermarkedet, som gør det muligt at overvåge markedsresultater for forbrugere. Resultattavlen hjælper os med at tage bedre hensyn til forbrugernes interesser.

De nye forslag, som er forelagt Parlamentet i forbindelse med revisionen af reglerne for telekommunikationsmarkedet, har også til formål at styrke forbrugernes og brugernes rettigheder med henblik på at forbedre tilgængeligheden og fremme et rummeligt samfund.

Det er eksempelvis blevet foreslået at ændre visse regler for at tage større hensyn til ældre og personer med særlige behov, og de bør gøres til generelle målsætninger, som kan være en rettesnor for de nationale reguleringsmyndigheder i deres arbejde.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at hun gør utrolig meget på it-området. Der er mange eksempler på, hvad der gøres. Jeg blev for nylig medlem på "Twitter"-webstedet, og jeg må sige, at jeg er mere end overrasket og imponeret over, hvor mange oplysninger EU har på dette websted. Der er et væld af informationer, og den indsats vil jeg gerne rose.

Vi har imidlertid stadig et problem med personer fra ringe kår og ældre mennesker i forhold til at bruge og få adgang til internettet og nye teknologier. Tingene ændrer sig hele tiden, men vi har en mulighed eller en udfordring fra nu af og frem til valget i juni, og jeg vil blot gerne spørge Dem, om De har nogen planer om at forsøge at engagere flere personer på internettet for at øge opmærksomheden omkring EU-valget i juni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for Deres indsats i forhold til børn og internettet og for beslutningen om at indføre bredbånd overalt inden 2010.

Jeg vil gerne sige, at ældre mennesker og forældre i Rumænien via internettet kan kommunikere billigt og effektivt med børn, som er rejst til udlandet. De kan se og høre dem. Jeg vil imidlertid gerne spørge Dem, hvad De gør for at udvikle onlinetjenester. Jeg henviser i den forbindelse til den vigtige offentlige infrastruktur.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Erhvervslivet producerer rent faktisk udstyr, som er yderst velegnet til informationssamfundets forskellige formål, og som også er rettet mod ældre og handicappede. Når det er sagt, så sælges næsten alle mobiltelefoner, nødopkaldsknapper og lignende genstande generelt til meget høje priser.

Er kommissæren i stand til at gøre noget ved det? At sælge yderst simpel teknologi til særdeles høje priser er nemlig ikke særlig brugervenligt.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først spørgsmålet om internettet og valget. Det er noget, som de, der stiller op til valget, medlemmerne af Parlamentet og kandidaterne, bør overveje og benytte for at forbedre kommunikationen med borgerne. I de seneste år er der med Parlamentets hjælp iværksat så mange positive tiltag, at det ikke burde være særlig vanskeligt at gøre borgerne opmærksomme på alle disse fordele.

Ser vi alene på eksemplet med e-inddragelse i f.eks. Irland, kan jeg give Dem en liste over de tiltag, som er blevet iværksat her med hjælp fra irske virksomheder, forskningscentre og ngo'er. Det bliver meget interessant, også for medlemmerne af Parlamentet, at forklare, hvad der gennem EU-budgettet gøres for at forbedre borgernes liv.

Andet spørgsmål drejede sig om de unge og de ældre og om, hvordan de kunne kommunikere bedre. Ja, jeg kan fortælle Dem, at min mor, som aldrig før havde anvendt en mobiltelefon, købte en for at kommunikere med sine børnebørn, fordi hun kunne forstå, at det var den eneste måde, hvorpå de kunne ringe til hende. Nu bliver hun ked af det, hvis de ikke ringer tit nok. Jeg har imidlertid også mødt mange ældre mennesker, som er begyndt at bruge internettet på grund af Skype, fordi deres børn eller børnebørn er i udlandet, og de gerne vil tale med dem.

Derfor forsøger vi at udvikle foranstaltninger, der kan være med til at skabe et egentligt indre marked for kommunikation i Europa, så kommunikationen bliver hurtig og ikke særlig dyr.

Det bringer mig til det tredje spørgsmål vedrørende prisen på kommunikation. Der findes mange tjenesteydelser, som gør det billigere at kommunikere. Det er imidlertid korrekt, at tjenesteydelser eller udstyr, der er udviklet specifikt til den ældre generation, holdes på hjemmemarkedet, fordi markedet endnu ikke har udviklet sig særlig meget, og disse varer og tjenesteydelser er stadig for dyre.

Der er kun én løsning på det problem, og det er at udvikle markedet, for hvis tusinder og atter tusinder af ældre begynder at bruge disse tjenesteydelser og dette udstyr, vil prisen blive overkommelig. Vi skal således øge bevidstheden og fremme anvendelsen af disse IKT-produkter og -tjenesteydelser, som, jeg mener, vil være en af løsningerne på problemerne i det aldrende samfund.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Gay Mitchell** (H-0065/09):

Om: Overvågning af internettet

Jeg er blevet opmærksom på, at internettet er blevet et sted, hvor racister og andre fundamentalister uden risiko kan lufte deres synspunkter.

Har Kommissionen taget fat på dette problem og i givet fald, hvilke tiltag har den truffet?

Spørgsmål nr. 37 og 40 vil blive besvaret skriftligt.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det spørgsmål, som hr. Mitchell har stillet, er ikke nyt, hvilket viser, at dette er noget, som ligger parlamentsmedlemmerne meget på sinde.

Jeg vil gerne minde om min besvarelse af spørgsmålene fra hr. Moraes om internettet og hadforbrydelser, fra hr. Romagnoli om indholdet i og anvendelsen af blogs og fra hr. Kilroy-Silk om racisme og vold på sociale hjemmesider. Jeg kan fortælle Dem, at ikke alene er disse spørgsmål blevet stillet, Kommissionen har også gjort en indsats på området.

Med hensyn til sociale hjemmesider samledes alle udbydere af sociale netværkssider for nogle uger siden og undertegnede en adfærdskodeks, der skal hjælpe børn og unge med at bekæmpe negativt indhold på sådanne hjemmesider.

Som bekendt er Kommissionen kraftig modstander af alle racistiske og fremmedfjendske synspunkter, som ytres på internettet, og den form for hadefulde udtalelser, som medlemmet nævnte i sit spørgsmål. Som det så ofte er tilfældet med nettet, er billedet fyldt med skærende kontraster. Nettet er både godt og skidt. På den ene side giver det fremragende muligheder for at udbrede og modtage værdifuld og målrettet information og dermed fremme den sociale samhørighed. På den anden side er det et ideelt forum for at sætte folk i bås, give udtryk for fordomme, nedværdigende synspunkter og selv farligt indhold som nævnt i spørgsmålet.

Her ligger faren: Bør staten gå ind og blokere adgangen til websteder eller filtrere søgemaskineresultater? Det forekommer allerede i autoritære stater. I demokratiske lande som EU-medlemsstaterne er begrænsninger af ytringsfriheden yderst sjældne, og de sker i henhold til retsstatsprincippet.

Det er værd at notere sig, at Europarådet har udviklet en række internationale, retligt bindende instrumenter, som direkte og indirekte berører internettet. De forsvarer den opfattelse, at cyberspace ikke er et løvlost område, men er underlagt loven. Jeg vil gerne minde om konventionen om cyberkriminalitet og dens tillægsprotokol.

Kommissionen har også vedtaget politikker, der skal reducere omfanget af racistisk indhold på nettet, bl.a. gennem henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten, som kræver, at der sættes ind over for forskelsbehandling i alle medier.

Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på rammeafgårelsen om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad, som er rettet mod at gøre det strafbart at udvise forsætlig adfærd, f.eks. at tilskynde til vold eller had mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe. Dette er en strafbar handling, hvis den begås gennem offentlig udbredelse eller distribution af skrifter, billeder eller andet materiale, og på det punkt har medlemsstaterne pligt til at overholde rammeafgårelsens bestemmelser senest den 28. november 2010.

Jeg kunne også fremhæve, at EU-retten allerede forbyder tilskyndelse til had på grund af køn, race, religion eller nationalitet i tv-udsendelser eller på net-tv.

Vi har altså allerede en hel række mekanismer, en hel række retsakter og en hel række foranstaltninger til gennemførelse af disse retsakter. Som det imidlertid altid er tilfældet med negativt indhold – være det i traditionelle medier eller på internettet – så skyder det frem hurtigere, end man kan nå at bekæmpe det.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes svar. I de seneste dage har vi oplevet to soldater og en politimand blive dræbt i Nordirland – hvilket et andet medlem også henviste til – af personer, som mener, at de har ret til at gøre ting som disse på grundlag af snæversynethed og ondskab, og ja, racisme og fremmedhad. De og deres ligesindede bruger bl.a. internettet til at rekruttere og udbrede deres onde budskaber og handlinger.

Jeg er eksempelvis overbevist om, at hvis reglerne for adgang til chatrooms blev skærpet ved at forbyde brugeren adgang ved hjælp af f.eks. en Hotmail-adresse – jeg indrømmer, at jeg ikke ved så meget om det, men en sådan adresse er let at bruge – og i stedet kræve en form for sporbar e-mail-adresse, så ville det være langt lettere at finde frem til personer, der gør sådanne ting, som de ikke ville kunne gøre offentligt. Jeg beder kommissæren om at bruge alle sine beføjelser til at fortsætte indsatsen på området, for det er ikke acceptabelt, at internettet benyttes som forum for racisme og fremmedhad.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kriminalitet er kriminalitet, uanset hvor den finder sted, og det er også derfor, at vi har instrumenter, som kan bruges til at sætte ind over for kriminalitet, der begås på internettet. Min kollega hr. Barrot og jeg vil sammen udvikle disse instrumenter, så de bliver mere slagkraftige og kan anvendes mere effektivt. Problemet med internettet er naturligvis, at det rækker ud over de nationale grænser, og derfor er der behov for at styrke samarbejdet mellem politiet og de myndigheder, der bekæmper terrorisme og international kriminalitet. I de seneste år har vi oplevet rigtig gode resultater som følge af dette samarbejde. Jeg håber og tror, at indsatsen vil fortsætte.

Formanden. – Spørgsmål nr. 41 af **Bernd Posselt** (H-0061/09):

Om: Serbiens status som kandidatland

Det diskuteres til stadighed, hvorvidt Serbien skal indrømmes status som kandidatland. Er det ikke risikabelt at indrømme Serbien status som kandidatland eller sågar status som EU-medlemsstat før Republikken Kosovo, i betragtning af at regeringen i Beograd ville kunne udnytte dette forspring til at blokere for Republikken Kosovos fremtidige tiltrædelsesforhandlinger med EU eller etableringen af enhver anden form for relationer mellem Republikken Kosovo og EU?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Udsigterne til, at Serbien bliver medlem af EU, afhænger af landets opfyldelse af Københavnskriterierne og de betingelser, der er fastsat i henhold til stabiliserings- og associeringsprocessen, herunder kravet om at samarbejde fuldt ud med Det Internationale Krigsforbrydtribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien.

Serbien er imidlertid ikke et kandidatland og har foreløbig ikke anmodet om medlemskab af EU. Derfor er jeg ikke i stand til at udtale mig om, hvad der muligvis måtte ske i fremtiden, og hvad Serbien måske, måske ikke, vil gøre i forhold til Kosovo.

Hvis Serbien ansøger om medlemskab, vil Kommissionen efter anmodning fra Rådet udarbejde et udkast til udtalelse baseret på de fastsatte objektive kriterier, som finder anvendelse for alle lande, der anmoder om tiltrædelse af EU. Efterfølgende vil det være Rådet, som afgør, hvorvidt status som kandidatland tildeles eller ej.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg har stor personlig respekt for Dem, men jeg beklager, at kommissær Rehn ikke er til stede, da jeg langt fra er tilfreds med dette svar. Jeg kunne selv have udskrevet det fra internettet.

Jeg vil meget kort forklare, hvor jeg ville hen med mit spørgsmål. Der finder forhandlinger sted med Serbien om en stabiliseringsaftale, som i øjeblikket er under udarbejdelse. Jeg vil gerne henlede Kommissionens opmærksomhed på faren for, at Serbien i den forbindelse kunne blokere for Kosovo ligesom i FN og i Europarådet. Mit spørgsmål var, hvad vi gør for at forhindre, at noget i stil med Sloveniens aktuelle blokade af Kroatien finder sted.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Som jeg sagde i mit svar, ønsker vi på ingen måde at foregribe eventuelle mulige fremtidige begivenheder. Serbien befinder sig i øjeblikket på et punkt, hvor landet end ikke har indgivet en ansøgning om EU-medlemskab. Lad os se, hvad der sker i fremtiden.

Lad os derfor som sagt ikke spekulere i hypotetiske fremtidsscenarier.

Formanden. – Spørgsmål nr. 42 af **Sarah Ludford** (H-0072/09):

Om: Serbiens tiltrædelse

Vil Kommissionen udtrykkeligt og bestemt henstille, at der ikke gøres fremskridt hvad angår Serbiens tiltrædelse af EU, medmindre Ratko Mladic og Goran Hadzic, de sidste to, som fortsat er på flugt fra Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien (ICTY), udleveres til Haag?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Serbiens tiltrædelse af EU afhænger af Serbiens opfyldelse af det politiske krav om fuldt samarbejde med Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien og Serbiens opfyldelse af alle de øvrige krav, der er forbundet med optagelse i EU.

I den forbindelse er Kommissionen enig i Rådets konklusioner fra april 2008, hvoraf fremgår, at et fuldt samarbejde med Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien samt en størst mulig indsats for at arrestere og udlevere de tiltalte personer er et væsentligt element i stabiliserings- og associeringsprocessen.

I den forbindelse er vurderingen fra Det Internationale Krigsforbrydertribunals chefanklager, Serge Brammertz, særlig vigtig. Vi har etableret en fast og tæt kontakt med ham. Desuden har kommissær Rehn benyttet enhver lejlighed til at opfordre de serbiske myndigheder til at rette sig efter de henstillinger, som chefanklageren fremsatte i sin rapport, der blev offentliggjort i december 2008 og fremsendt til FN's Sikkerhedsråd.

Det er den sikreste måde at give Serbien mulighed for fuldt ud at samarbejde med Det Internationale Krigsforbrydertribunal og gøre fremskridt i forhold til landets forhåbninger om EU-medlemskab.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg er stor tilhænger af, at Serbien gør fremskridt i forhold til at tiltræde EU, og det gælder også resten af landene på Vestbalkan, hvilket jeg siger som tidligere medlem af Parlamentets delegation på området.

Problemet er, at når vi siger, at Serbiens tiltrædelse vil afhænge af et fuldt samarbejde med Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien, så afføder det følgende spørgsmål: Hvornår præcis agter vi at gøre dette kriterium gældende?

Jeg ønsker virkelig at få kommissæren til at sige, at der ikke sker yderligere fremskridt nu, inden for de næste par uger, medmindre de personer, der er på flugt, udleveres.

Kan kommissæren desuden fortælle mig, at der heller ikke vil ske yderligere fremskridt med hensyn til Kroatiens tiltrædelse, medmindre Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien finder, at der er indledt et fuldt samarbejde om beviser og vidneudsagn vedrørende de kroatisk tiltalte?

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig fru Ludfords spørgsmål. Kommissæren sagde helt korrekt, at dette kriterium gælder Serbien. Hvad, han ikke sagde noget om, var, om Serbien opfylder kriteriet. Det svar ville jeg gerne høre. Opfylder Serbien kriteriet om fuldt samarbejde? Vi ved, at det er tilfældet med Kroatien.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (EN) De vil vide, at der i Rådet er forskellige holdninger til dette spørgsmål, og De vil vide, at der ikke er enighed om Rådets holdning til spørgsmålet. Så som jeg sagde i mit svar, deler vi i Kommissionen fuldt ud Rådets holdning om – og jeg henviser her til Rådets konklusioner fra april 2008 – at et fuldt samarbejde med tribunalen er afgørende for processen.

Formanden. – Spørgsmål nr. 43 og 44 vil blive besvaret skriftligt.

Formanden. – Spørgsmål nr. 45 af **Yiannakis Matsis** (H-0095/09):

Om: Ulovlig tilegnelse af græsk-cypriotisk ejendom i den besatte del af Cypern med finansiel støtte fra Tyrkiet

Republikken Cyperns tidligere udenrigsminister, Erato Markoulli, har offentligt fremsat beskyldninger om, at der i storstilet omfang finder en ulovlig tilegnelse af græsk-cypriotisk ejendom sted på halvøen Karpasia i det besatte område med finansiel støtte fra Tyrkiet.

Inden for rammerne af drøftelser om en løsning på Cypern-spørgsmålet, som Markoulli deltager i, og også på grundlag af andre informationer er dette konkrete anliggende kommet frem i dagens lys. Tyrkiet, som er

kandidatland til medlemskab af Den Europæiske Union, men som samtidig holder en del af Republikken Cypern, som er en EU-medlemsstat, besat, organiserer en ulovlig tilegnelse af ejendom, som tilhører europæiske borgere, hvorved det krænker folkeretten, menneskerettighederne samt EU's principper og værdier.

Hvorledes vurderer Kommissionen denne politik fra Tyrkiets side? Er denne politik i overensstemmelse med den politik, som et kandidatland til medlemskab af EU bør føre? Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger over for Tyrkiet og i givet fald hvilke, for så vidt angår den ulovlige tilegnelse af græsk-cypriotisk ejendom i den besatte del af Cypern?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Kommissionen har noteret sig tilegnelsen af ejendom tilhørende græsk-cyprioter i den nordlige del af Cypern. Kommissionen er opmærksom på problemet, som blev forværret, da Cypern tiltrådte EU den 1. maj 2004, og deler hr. Matsis' bekymring.

Med hensyn til det specifikke tilfælde, som hr. Matsis henviser til, er Kommissionen ikke i besiddelse af oplysninger om sagen og er derfor ikke i stand til at kommentere den.

Kommissionen bekræfter endnu en gang sin fulde opbakning til indsatsen fra lederne af det græsk-cypriotiske og det tyrkisk-cypriotiske samfund for at finde en samlet løsning på Cypernproblemet i FN-regi. En sådan løsning ville være med til at afhjælpe problemerne med ejendom på øen, som hr. Matsis henviser til.

Yiannakis Matsis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg er cypriotisk medlem af Parlamentet, jeg har støttet Tyrkiets integration i Europa, siden landets præsident hed Ozal, og det gør jeg stadig den dag i dag.

På grundlag af fjerde mellemstatslige klage afgjorde Menneskerettighedsdomstolen, at Tyrkiet er ansvarlig for ulovlig tilegnelse af græsk-cypriotisk ejendom. Hvad vil der nu langt om længe blive gjort? Hvordan kan det forventes, at vi affinder os med denne situation år efter år? Er der førsteklases og andenklassers menneskerettigheder, eller afhænger deres anvendelse af landets størrelse?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen har allerede opfordret Tyrkiet til at rette sig efter alle Menneskerettighedsdomstolens afgørelser. I morgen afholdes der en forhandling i Parlamentet, hvor bl.a. dette emne vil blive drøftet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 46 af **Vural Öger** (H-0106/09):

Om: Åbning af kapitlet om "energi" i tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet

Den seneste gaskrise mellem Rusland og Ukraine har endnu en gang vist, hvor vigtigt det er at diversificere EU's energikilder og forsyningsruter. Tyrkiet er et strategisk transitland og også af den grund af stor betydning for EU's energiforsynings sikkerhed. Det er derfor så meget desto vigtigere, at EU's forhandlinger med Tyrkiet om energikapitlet fortsætter uforstyrret og ikke blokeres af bestemte medlemsstater på grund af politiske årsager.

Vil Kommissionen tage skridt til at sikre, at dette forhandlingskapitel åbnes? Kan den anslå, hvornår det vil ske? Hvad er den alvorligste hindring for en fuld åbning af kapitlet om energi?

Spørgsmål nr. 47 og 48 vil blive besvaret skriftligt.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Kommissionen er af den opfattelse, at Tyrkiet er rede til at indlede forhandlinger om energikapitlet, og anbefalede derfor, at kapitel blev åbnet i foråret 2007. Vores holdning har ikke ændret sig på det punkt.

Det kræver imidlertid en enstemmig godkendelse fra samtlige medlemsstater at åbne et kapitel, hvilket ikke er sket endnu. I lyset af den seneste energikrise er vi fuldstændig enige med Dem i, at det både ville være i EU's og Tyrkiets interesse at indlede et tæt samarbejde og tilpasse Tyrkiets lovgivning efter fællesskabslovgivningen på energiområdet.

At indlede forhandlinger om energi ville bidrage afgørende til opnåelsen af dette mål.

Vural Öger (PSE). – (DE) Hr. formand! Vil Kommissionen således tage skridt til at sikre, at kapitlet åbnes, eller skal vi blot sidde og vente på, at alle medlemsstaterne bliver enige? Gør Kommissionen ikke noget for at påvirke medlemsstaterne?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Sådan er reglerne. Kommissionen har fremsat et forslag, og det er nu op til Rådet med enstemmighed at afgøre, om kapitlet åbnes eller ej.

Sådan er procedurerne, og dem er vi nødt til at følge.

Formanden. – Spørgsmål nr. 49 af **Marian Harkin** (H-0041/09):

Om: Markedsstøtte

Kommissionen forpligtede sig i begyndelsen af januar til at indføre nye foranstaltninger for at støtte mejerisektoren og producenternes indtægter i Europa i et forsøg på at bekæmpe nogle af de negative konsekvenser, som den nuværende økonomiske krise har for mejerisektoren. Har Kommissionen planer om ligeledes at forpligte sig til at støtte andre landbrugssektorer og producenter, der også er blevet negativt påvirket af den nuværende økonomiske krise?

Spørgsmål nr. 51 af **Seán Ó Neachtain** (H-0053/09):

Om: Mejerisektoren i EU

Kommissæren har indført foranstaltninger til støtte for mejerisektoren, og Kommissionen agter at genindføre eksportrestitutioner for smør, skummetmælkspulver, sødmælkspulver og ost. Desuden vil Kommissionen opkøbe mere end de fastsatte mængder af smør og skummetmælkspulver, hvis markedssituationen skulle gøre det nødvendigt. Mener kommissæren, at disse foranstaltninger vil være tilstrækkelige til at standse den nedadgående prisspiral i EU's og særligt i den irske mejerisektor?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De to spørgsmål af fru Harkin og hr. Ó Neachtain vedrører i store træk samme emne. Tak for muligheden for at besvare dem under ét.

Det glæder mig at kunne meddele, at Kommissionen for nylig har truffet en række foranstaltninger inden for mejerisektoren i et forsøg på at standse den nedadgående prisspiral.

Vi har allerede indført støtte til privat oplagring tidligere, end vi normalt gør. Vi har også iværksat interventionsordningen, hvorved vi håber at kunne stabilisere prisen på smør og skummetmælkspulver, da denne interventionsordning helt sikkert vil fjerne betydelige mængder fra markedet.

Oprindeligt fastsatte vi et niveau på 30 000 t smør og 109 000 t mælkspulver, men jeg har for nylig antydnet, at vi vil være i stand til eller villige til at acceptere større mængder på grundlag af opkøb ved licitation.

Eksportrestitutionerne i mejerisektoren er for nylig blevet forhøjet yderligere. Vi kan se, at vi står over for et kraftigt fald i verdensmarkedspriserne, selv om Europa ikke har øget sin produktion trods godkendelsen af en forhøjelse af mælkeknoten med 2 % i april sidste år.

Jeg tror således godt, at jeg kan sige til dem, der hævder, at prisfaldet skyldes den forhøjede kvote, at dette ikke er tilfældet, eftersom vi kan se, at trods forhøjelsen af kvoten med 2 %, forbliver produktionen på et lavere niveau, end vi har været vant til tidligere.

Med indførelsen af eksportrestitutionerne bør vi imidlertid få skabt en situation, der stiller EU's mejeriproducenter bedre på verdensmarkedet. Samtidig kan dette muligvis også rette op på ubalancerne på markedet for mejeriprodukter.

Som svar på det specifikke spørgsmål fra hr. Ó Neachtain vil især den irske mejerisektor, hvor en forholdsvis stor del af mælkeproduktionen anvendes til fremstilling af smør og skummetmælkspulver, og hvor eksporten til lande uden for EU er relativt stor, drage fordel af de foranstaltninger, som Kommissionen har truffet.

Jeg kan forsikre Dem om, at vi nøje følger situationen på markedet for mejeriprodukter. Det kan man også se i kraft af, at vi for to uger siden rent faktisk forhøjede eksportrestitutionerne i mejerisektoren, og vi er villige til at træffe alle fornødne foranstaltninger.

Sektoren selv har naturligvis også et ansvar for at tilpasse produktionen efter efterspørgslen og på den måde forsøge at genskabe rentabiliteten, og fru Harkin vil gerne vide, om Kommissionen forventer at iværksætte lignende tiltag i andre sektorer.

Jeg kan forstå, at spørgsmålet muligvis drejer sig om restitutioner i svinekødssektoren. Jeg må imidlertid sige, at for nuværende vurderer jeg ikke, at der er noget grundlag for at indføre eksportrestitutioner i svinekødssektoren, eftersom vi oplever et fald i antallet af farende søer og antallet af smågrise. Det betyder, at produktionen på det europæiske marked vil falde, og vi håber derfor, at resultatet vil være stigende priser.

Vi er også nødt til at tage højde for, at situationen for svinekødsproduktionen er helt anderledes end i slutningen af 2007, fordi prisen på foder og energi er betydeligt lavere, end da vi indførte eksportrestitutioner i svinekødssektoren.

Hav imidlertid tiltro til, at vi fortsat vil overvåge situationen. Jeg undervurderer ikke vanskelighederne i mejerisektoren. Jeg tror, at det er flere årtier siden, at vi har oplevet en situation som den, vi ser i dag.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres meget detaljerede svar, fru kommissær! De talte om de foranstaltninger, som De har truffet for at standse den nedadgående prisspiral. Som De udmærket ved, ligger mælkeprisen i øjeblikket under produktionsprisen. Mange mælkeproducenter er presset til det yderste.

Det glæder mig meget at høre Dem sige, at De er villig til at træffe alle fornødne foranstaltninger. Siger De dermed, at De vil være parat til at gøre større brug af nogle af de styringsredskaber for mejerisektoren, som De har til Deres rådighed, f.eks. eksportrestitutioner, støtte til privat oplagring og intervention?

Vil De venligst præcisere det for mig?

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke kommissæren for hendes udtømmende svar. Som hun imidlertid vil vide, er mælkeproducenterne i store vanskeligheder. Omkostningerne ved at producere mælk er højere end den pris, som mælken sælges til.

Jeg accepterer Deres pointe med hensyn til Irland, men kan der på nuværende tidspunkt iværksættes yderligere politikker – en interventionspolitik – for at hæve prisen? Landmændene kan ikke blive ved med at producere mælk under de nuværende forhold.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand, fru kommissær! Hvor presserende og vigtigt mener Kommissionen, det er at sørge for, at mejerisektoren rammer bunden? Er der ikke fare for, at det med disse spredte, trinvis foranstaltninger vil tage endnu længere tid at vende markedet? Og tid er det eneste, vi ikke har. Er det ikke på tide at gå mere radikalt til værks med hensyn til eksportrestitutioner? Vores industri er trods alt ved at gå til grunde, fru kommissær.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren, og jeg bifalder især hendes beslutning om at genindføre interventionsordningen som en kortsigtet foranstaltning, alene fordi vi befinder os i en krisesituation.

Er kommissæren ikke enig i, at vi har fire problemer? For det første er der valutakursen mellem euro og det engelske pund, for det andet er der faldet i produktionen som følge af melaminskandalen i Asien og i Kina, for det tredje er produktionen steget med 3 % i USA, og sidst, men ikke mindst, er der vores gamle fjende Brasilien? Er vi ikke nødt til konstant at overvåge udviklingen i verden for at kunne have vores egne løsninger klar i situationer som disse?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første har jeg klart givet udtryk for, at jeg er parat til at anvende de styringsredskaber, som vi har til rådighed. Der er imidlertid visse grænser, og det er yderst vigtigt, at de beslutninger, som vi eventuelt træffer, ikke indebærer, at vi i sidste ende skyder os selv i foden. Vi skal tage højde for, at intervention er en udmærket og – hvilket glædede mig at høre – kortsigtet foranstaltning. Det skyldes, at vi må, jeg ville ikke sige skille os af med foranstaltningen, men den skal tilpasses markedet på et senere tidspunkt, hvilket blot trækker pinen ud, men vi kan ikke bare droppe den.

Som jeg sagde tidligere, viste vi vores engagement ved for ti dage siden at forhøje eksportrestitutionerne både for smør og mælkepulver, og vi holder nøje øje med markedet.

Med hensyn til kompensation virker det som om, at rigtig mange mælkeproducenter har glemt, at de i henhold til 2003-reformen rent faktisk blev kompenseret via den direkte betaling, og at et beløb, der ikke er knyttet til selve malkekoen, men er beregnet på baggrund af produktionen mellem 2000 og 2002, faktisk nu er indregnet i den direkte betaling.

Jeg er indimellem også nødt til at minde landmænd om, at denne kompensation allerede har fundet sted. Jeg ved, at det ikke er et fuldt tilfredsstillende svar i denne vanskelige situation, men der er taget højde for det.

Jeg sendte et meget klart signal under Grüne Woche i Berlin i begyndelsen af januar, hvor jeg sagde, at jeg var parat til at anvende nogle af de ubenyttede midler på 2009-budgettet, og Kommissionen har foreslået at

bruge 1,5 mia. euro i 2009 på at lukke det hul, der vil opstå som følge af, at sundhedstjekket først træder i kraft den 1. januar 2010, når pakken til imødegåelse af de nye udfordringer træder i kraft.

Spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne ønsker at bruge 1,5 mia. euro, er ikke op til mig at afgøre, men op til statscheferne og finansministrene, og jeg håber, at det bl.a. gennem en form for lobbyvirksomhed fra parlamentsmedlemmernes side over for deres nationale regeringer vil lykkes at presse på for en løsning.

Jeg er helt enig i tre af årsagerne til situationen. For Irland, som eksporterer til Det Forenede Kongerige, er den aktuelle valutakurs, som vanskeliggør tingene yderligere, naturligvis en kæmpe ulempe, særligt for de irske landmænd. Jeg ønsker ikke at undervurdere de afledte konsekvenser af skandalen i Kina, som kan have fået nogle til at udvise større forsigtighed over for de mejeriprodukter, som de spiser og drikker.

Det øgede udbud på verdensmarkedet skyldes ikke kun USA. Vi har set en kraftig produktionsstigning i New Zealand, og det har smittet af på verdensmarkedet med de konsekvenser til følge, som vi har nævnt. Jeg håber i al almindelighed, at produktionen på verdensmarkedet vil falde, for der er tale om et generelt problem og ikke noget, der kun påvirker europæiske mælkeproducenter. Det er meget vanskeligt at tjene penge i mejerisektoren i øjeblikket. Vi vil derfor ikke tøve med at anvende de tilgængelige redskaber på en relevant og afbalanceret måde.

Formanden. – Spørgsmål nr. 50 af **Liam Aylward** (H-0051/09):

Om: Mærkning af færekødsprodukter

Inden for færekødssektoren findes der på nuværende tidspunkt ingen specifikke EU-bestemmelser for mærkning med oprindelsesbetegnelse. Som følge heraf anvendes der inden for EU mange forskellige mærkningsteknikker for færekødsprodukter.

Vil Kommissionen overveje at indføre en EU-forordning for mærkning af færekødsprodukter, som vil gøre det muligt for forbrugerne at skelne mellem EU-produkter og produkter fra tredjelande?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg mener bestemt, at europæiske landmænd kan være stolte af deres standard, og Kommissionen er åben over for ethvert initiativ, der kan gøre det lettere for landmænd, ikke mindst dem med husdyrbesætninger, at informere forbrugerne om varernes oprindelse.

Som hr. Aylward anfører, er der i øjeblikket ingen EU-lovgivning, som specifikt behandler spørgsmålet om oprindelsesmærkning i færekødssektoren.

Naturligvis finder det indre markeds generelle regler om mærkning og markedsføring af fødevarer også anvendelse for færekød. I henhold til disse regler er oprindelsesmærkning obligatorisk i tilfælde, hvor der er risiko for, at forbrugeren kan blive vildledt med hensyn til fødevarens egentlige oprindelse eller herkomst.

Det er ikke Kommissionens opfattelse, at der er et generelt problem med vildledning af forbrugerne i forbindelse med færekøds oprindelse. I Kommissionens nye forslag til forordning om fødevareinformation til forbrugerne er listen over obligatorisk oprindelsesmærkning derfor ikke blevet udvidet.

Jeg vil gerne understrege, at mærkningsordningen for oksekød og oksekødsprodukter er et særtilfælde, og jeg tror, at vi alle husker, hvordan den opstod, eftersom mærkningen var en konsekvens af BSE-krisen. For at genskabe forbrugernes tillid til oksekød var det nødvendigt at forsyne forbrugerne med flere oplysninger gennem en tydelig mærkning af produkterne, bl.a. med oplysninger om oprindelse.

Det er også vigtigt at huske på, at den gældende lovgivning allerede giver mulighed for at indføre en frivillig mærkningsordning for færekød. Hvis hele forsyningskæden kunne blive enig om en sådan mærkningsordning, kunne det øge produkternes værdi at forsyne forbrugerne med ekstra oplysninger.

For at sikre et velfungerende indre marked indeholder Kommissionens forslag til forordning om fødevareinformation til forbrugerne overordnede regler for frivillig oprindelsesmærkning.

Med hensyn til færekød drejer det sig i forbindelse med oprindelse specifikt om oplysninger om hvert af de forskellige steder, hvor dyret er født, opdrættet og slagtet. Hvis disse led i produktionen fandt sted i forskellige medlemsstater, skal alle oprindelseslandene angives.

Ser vi fremad i tiden, overvejer Kommissionen, om alle de forskellige landbrugsvarer bør mærkes for at vise, hvor dyret er opdrættet og mere specifikt, om EU-kravene til opdræt er overholdt.

Jeg er klar over, at færekødsbranchen i forbindelse med den offentlige høring over grønbogen om landbrugsprodukters kvalitet anbefalede obligatorisk oprindelsesmærkning. I maj 2009 vil Kommissionen offentliggøre en meddelelse, hvor vi vil forsøge at finde den rette balance mellem forenkling, gennemsigtighed og produktspecifikation. Det tjekkiske formandskab har arrangeret en konference om emnet, som finder sted torsdag og fredag i denne uge, og jeg er sikker på, at vi vil få en livlig og interessant debat om mærkning. Det er vigtigt. Det er ikke altid let, for ingen ønsker at læse en hel roman på bagsiden af fødevarerne i supermarkedet, så jeg mener, at vi skal forsøge at finde en balance og den rette løsning. Jeg glæder mig over alle de bemærkninger, som vi allerede har fået til grønbogen.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Hr. formand! Tak, fru kommissær! Jeg glæder mig især over den konference, som skal finde sted, og vi kan bestemt være meget stolte af standarden af vores fødevarer i Europa – det er jeg helt enig med Dem i.

Jeg vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på den foreslåede obligatoriske elektroniske identifikation af får, som træder i kraft i januar 2010, og som Kommissionen er fast besluttet på at gå videre med trods modstand fra medlemmerne af Udvalget om Landbrug og landbrugsorganisationerne. Vi har som medlemmer sat spørgsmålstegn ved de drifts- og omkostningsmæssige konsekvenser af obligatorisk elektronisk identifikation, og de katastrofale følger for et erhverv, som allerede oplever en kraftig nedgang. Vil Kommissionen overveje at bevilge endnu en udsættelse eller fjerne forslaget obligatoriske karakter? I benægtende fald vil Kommissionen da overveje at dække de ekstra omkostninger, der er forbundet med obligatorisk elektronisk identifikation?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest må jeg sige, at hvis De ønsker en indgående drøftelse om elektronisk øremærkning af får, så skal De som bekendt invitere en anden kommissær, nemlig kommissæren for forbrugerbeskyttelse, men jeg vil med glæde kommentere spørgsmålet.

Der synes nu at være enighed i Rådet om dette spørgsmål. Jeg har lejlighed til at rejse temmelig meget, og jeg møder mange mennesker, som mener, at den elektroniske identifikationsordning vil få mange små producenter til at bukke under på grund af omkostningerne. Jeg mener, at man bør se på muligheden for at anvende midler til udvikling af landdistrikter og ad den vej forsøge at mindske omkostningerne til elektronisk øremærkning. Der er en budgetpost, der hedder ”indbyrdes tilnærmelse af standarder”, og som kan anvendes til at ansøge om midler til udvikling af landdistrikter med henblik på dækning af disse ekstraomkostninger, som mange små færeavlere bestemt vil kunne mærke.

Formanden. – Da den tid, der er afsat til spørgetiden, er udløbet, vil ubesvarede spørgsmål blive besvaret skriftligt (se bilag).

Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 20.05 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

17. Pasningsmuligheder for børn - Barcelonamålene (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om pasningsmuligheder for børn – Barcelonamålene.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Her nogle få dage efter Kvindernes Internationale Kampdag den 8. marts glæder Kommissionen sig over denne lejlighed til at afgive en redegørelse til Parlamentet om pasningsmuligheder for børn i førskolealderen. Disse muligheder er afgørende for at fremme ligestilling mellem mænd og kvinder og bidrage til en bedre forening af arbejds- og familieliv, men også for at forbedre børns livskvalitet. På et møde i Rådet i Barcelona i 2002 vedtog medlemsstaterne ambitiøse målsætninger, som skulle opfyldes senest i 2010. I overensstemmelse med det løfte, som Kommissionen afgav til Parlamentet i 2007, blev der i oktober 2008 offentliggjort en beretning om gennemførelsen af Barcelonamålene. I beretningen redegør Kommissionen for, hvorfor det er vigtigt at investere mere i pasningsmuligheder for børn.

Kommissionen bemærkede navnlig, at Barcelonamålene er rettet mod at fjerne hindringer for arbejdsmarkedsdeltagelse, særligt for kvinder. Over 6 mio. kvinder i EU (i alderen 25 til 49) giver udtryk for, at de ikke har mulighed for at arbejde eller kun kan arbejde på deltid på grund af familiemæssige forpligtelser. Den europæiske økonomi mister derved et betydeligt produktivt potentiale og det i en tid, hvor den skal imødegå alvorlige økonomiske og demografiske udfordringer, og hvor familiernes sociale situation af den grund forringes. Udviklingen af pasningsmuligheder for børn i førskolealderen vil gøre familierne i stand til frit at vælge, hvordan de tilrettelægger deres tid, og hvordan de bedre forener deres arbejds- og familieliv. Formålet er ikke at "tvinge" forældre til at få deres børn passet. Formålet er at tilbyde denne mulighed til forældre, der ønsker den. Udviklingen af børnepasningsordninger vil også bidrage til at forebygge fattigdom, særlig blandt eneforsørgere, som for en tredjedels vedkommende rammes af fattigdom.

I forbindelse med den faldende befolkningstilvækst, som Europa oplever, vil adgang til børnepasningsmuligheder også fremme familieplanlægningen. Det viser sig, at de medlemsstater, hvor fødselstallet er højest, netop er de lande, som har indført de mest veludviklede politikker for forening af arbejds- og familieliv, og som har den højeste erhvervsfrekvens for kvinder. Børnepasningsordninger styrker naturligvis også børns udvikling. Talrige undersøgelser, særlig foretaget af OECD og UNICEF, har vist, at disse ordninger spiller en afgørende rolle for børns personlige udvikling, såfremt de er af høj kvalitet, og børnene passes i tilstrækkeligt lange tidsrum. Børnepasningsordninger kan også have en positiv indflydelse på børnenes uddannelsesresultater og fremtidige karriere.

Kommissionen anfører i sin beretning, at de fleste medlemsstater trods alle de førnævnte gode grunde er langt fra at have opfyldt de målsætninger, der blev fastsat i 2002. Der er fortsat meget at gøre, særlig i forhold til børn under tre år. Desuden er visse pasningssteder ikke åbne hele dagen, hvilket begrænser forældrenes adgang til arbejdsmarkedet. Kommissionen erkender imidlertid, at der i mange medlemsstater er gjort betydelige fremskridt. De løfter, som medlemsstaterne afgav på europæisk plan, og de opfordringer, som Parlamentet er kommet med i en række beslutninger, har spillet en vigtig rolle i den forbindelse. Det er derfor nødvendigt, at alle involverede parter, særlig de nationale og regionale myndigheder, samarbejder og skaber moderne og økonomisk overkommelige pasningsordninger af høj kvalitet for børn i førskolealderen.

I køreplanen for ligestilling mellem mænd og kvinder forpligtede Kommissionen sig til at støtte medlemsstaternes indsats på området. Den tilskynder medlemsstaterne til fuldt ud at udnytte de muligheder, som strukturfondene giver. Med henblik på at hjælpe lokale organisationer med at indføre foranstaltninger på området har Kommissionen udarbejdet en ny informationsbrochure som tillæg til sidste års brochure om mulighederne for finansiering af støtteforanstaltninger til familier. Kommissionen vil fortsat støtte udvekslingen af dokumenterede tilgange og vil regelmæssigt føre tilsyn med opfyldelsen af Barcelonamålene inden for den europæiske strategi for vækst og beskæftigelse. Den vil også evaluere familiepolitikkerne, navnlig politikkerne vedrørende forening af arbejds- og familieliv, hvor den primært vil støtte sig til samarbejdet med OECD. Sidst, men ikke mindst, vil Kommissionen støtte overholdelsen af de europæiske mål for børnepasning inden for strategien for vækst og beskæftigelse efter 2010.

Nogle vil muligvis sætte spørgsmålstegn ved det fornuftige i at investere i børnepasningsordninger i en krisetid. Talrige undersøgelser har ikke desto mindre vist, at de steder, hvor sådanne ordninger ikke er tilgængelige, betaler alle prisen. Det er derfor vigtigt at handle i dag for at sikre adgang til børnepasningsmuligheder og for at støtte beskæftigelsen og fremme ligestilling, social integration og børns interesser.

Philip Bushill-Matthews, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand, hr. kommissær! Tak for Deres redegørelse. Jeg blev meget opmuntret af Deres ord, men meget nedslået over at se, at kun 12 kolleger var til stede for at høre dem. Det tal er nu steget til svimlende 18 medlemmer, som hørte en vigtig redegørelse om et vigtigt emne.

Jeg undrede mig imidlertid over, at der ikke – medmindre jeg overhørte det – blev henvist til formandskabets udtalelser for ca. en måned siden, da disse bemærkninger også forekom mig at være meget nyttige for debatten. Det blev bl.a. fremhævet, at selv om Barcelonamålene endnu ikke var nået – i nogle tilfælde meget langt fra – var det meget tydeligt, at en række lande ikke havde nogen umiddelbare planer om at nå dem og ikke betragtede det som noget særligt problem. Årsagen til det er i henhold til det tjekkiske formandskabs udtalelse, at der er lande, hvis borgere på baggrund af deres historiske erfaring ikke er interesseret i at sende deres børn i daginstitution, og ifølge formandskabet bør ingen kritisere de lande, som af den grund ikke formår at opfylde Barcelonamålene og ikke agter at øge indsatsen for at opfylde dem.

Det, synes jeg, er rigtigt. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke bør gøre vores bedste for at forsøge at fremme pasningsmuligheder og gøre daginstitutioner af høj kvalitet tilgængelige for dem, som ønsker at bruge dem.

Jeg håber, at kommissæren er enig i, at i forhold til at hjælpe flere kvinder ud på arbejdsmarkedet og i forhold til at hjælpe folk med den vigtige pasning af deres børn er der utrolig mange veje til målet – og vi bør ikke kun koncentrere os om én bestemt vej. Lad os undersøge alle muligheder, men lad os holde os til målet for øje, så vores fælles målsætninger kan opfyldes.

Zita Gurmai, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Finanskrisen er blevet en økonomisk krise, og vi står nu over for en nedgangsperiode i Europa, som også rammer almindelige mennesker. Priserne har været stigende, arbejdsløsheden vokser, investeringerne er faldende, lånemulighederne er dårligere, og vi oplever dermed en økonomisk afmatning.

De tal, der viser, at mænd rammes først – og hårdest – af arbejdsløsheden, fordi industrien, f.eks. bilindustrien, er domineret af mænd, giver et fejlagtigt billede. Kvinderne vil nemlig blive ramt af anden fyringsbølge, og vi vil blive ramt på lang sigt. Kvinder med vikar- og outsourcingkontrakter arbejder ofte i sektorer, hvor behovet for arbejdskraft er stort i økonomisk gode tider, men hvor ansættelsen ofte er langt mere usikker i en økonomisk nedgangsperiode. Denne fleksibilitet er til fordel for arbejdsmarkedet, men ikke for kvinder, som ønsker og har behov for social sikkerhed og beskæftigelsesgarantier og for at kunne forene deres arbejds- og familieliv. Det er så meget mere bekymrende, som de konservative regeringer, bl.a. det nuværende tjekkiske formandskab, taler om at revidere Barcelonamålene og vende tilbage til pasning af børn i hjemmet. Barcelonamålene er, som en kvinde fra PSE viste med vores kampagne i 2007, gavnlige for hele samfundet og for alle børn. Målene er med til at sikre børn en lige start i livet og udrydde fattigdom.

Som Jacques Delors sagde, gemmer der sig en gave i ethvert barn, og vi skal give det muligheden for at udforske og udvikle denne gave. Og lad mig tilføje, at ethvert barn har behov for lige muligheder for at udvikle sine gaver. På den måde kan vi også sikre en godt udrustet og kompetent arbejdsstyrke. Barcelonamålene bidrager desuden til opfyldelsen af Lissabonmålet om at få 60 % af kvinderne ud på arbejdsmarkedet ved at gøre det muligt for kvindelige arbejdstagere at forene deres arbejds- og familieliv.

Det er klart, at regeringerne ikke indfører offentlige nedskæringer, end ikke under den aktuelle krise.

(Formanden bad taleren om at tale langsommere)

Pasning af børn i hjemmet er vigtigt. Enhver kvinde bør kunne vælge mellem pasning i hjemmet og offentlig pasning, men det er den enkelte regerings ansvar at garantere dette frie valg ved at sikre alle adgang til børnepasning af høj kvalitet til en overkommelig pris. Det glæder mig, at vi har en så engageret allieret i forhold til overholdelsen af Barcelonamålene.

Karin Resetarits, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Børn og politik – det er sjældent, at borgernes og politikernes interesser ligger så langt fra hinanden. For borgere i hele Europa står spørgsmålet om børn allerøverst på prioritetslisten. For politikere er spørgsmålet om børn uinteressant, hvilket vi har endnu et eksempel på her.

Jeg kender ikke til noget land, som har et decideret ministerium for børn, og der er heller ikke en decideret repræsentant for vores yngste borgeres interesser i Kommissionen. I Parlamentet er anliggender om børn spredt ud over alle udvalgene. Derfor vil jeg i dag gerne fremhæve Kommissionens indsats, da den her beskæftiger sig med børnepasningsordninger og Barcelonamålene. Mange, mange tak for det!

I Parlamentets arbejdsgruppe om børns livskvalitet har vi bemærket, at vores børn lever i en meget kompliceret verden. Fremtiden for dem, som er børn lige her og nu – i dag – er fuldstændig uvis. I dag kan et barn komme helt til tops på den sociale rangstige eller ende på samfundets bund. Børnene kan forblive i deres kulturelle miljø, eller de kan søge efter et nyt. De kan følge i deres forældres fodspor eller gøre præcis det modsatte. De kan gifte sig med en af det modsatte køn eller en af eget køn. Da vi for over 50 år siden iværksatte dette projekt med at forene Europa, var alting helt anderledes.

Den mangfoldighed, der kendetegner os som europæere, er blevet en afgørende faktor i børns liv. Idéen om mangfoldighed skal derfor finde vej ind i det, som lærere og andre, der uddanner vores børn, underviser dem i. Der lægges alt for lidt vægt på dette i dag. Europas børnepasningssteder og skoler er trods alt ved at bukke under for belastningen fra integrationsudfordringen. Vi er nødt til at trykke på "reset" i forhold til integrationsspørgsmålet og starte helt forfra.

Lad os tage fat på spørgsmålet igen uden fordomme og afhjælpe problemerne gennem vores mangfoldighed. Desuden vil jeg gerne bede de efterfølgende talere om ikke blot at fokusere på ligestilling mellem mænd og kvinder, men også at kæmpe for ligestilling mellem børn – særlig i denne internationale finanskriser – fordi vi i modsat fald vil belaste vores børn med en uoverkommelig gæld.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi bør huske på, at vi ikke kan værne om kvinders rettigheder i dokumenter, der handler om beskæftigelse eller lige muligheder, medmindre vi kan regne med tilfredsstillende børnepasningsordninger. Uden dem er mægling umulig, og rettigheder intet værd.

Disse spørgsmål er mere relevante end nogensinde før, nu hvor vi oplever konsekvenserne af den økonomiske krise. I EU erklærer over 6 mio. kvinder i alderen 25 til 49, at de er tvunget til at være inaktive eller arbejde på deltid på grund af familiemæssige forpligtelser. For over en fjerdedel af disse kvinder er manglende børnepasningsmuligheder eller de dermed forbundne omkostninger årsag til denne situation. Seks år efter vedtagelsen af Barcelonamålene, og nu hvor fristen 2010 nærmer sig, kan vi se, at de fleste medlemsstater ikke vil nå disse mål, selv om de ikke engang var særligt ambitiøse. Målet var nemlig at garantere børnepasningsmuligheder for 30 % af børnene under tre år. Vi skal derfor arbejde hårdt for at nå et tilfredsstillende niveau for adgang til børnepasningsmuligheder, i første omgang for børn under tre år.

Det glæder mig derfor meget, at Økofin-Rådet i dag har vedtaget, at alle medlemsstater skal have mulighed for at sænke momsens på børnepasning. Jeg mener, at det er et væsentligt incitament og et fornuftigt tiltag, som kunne være med til at relancere børnepasningsplanen og en plan for ordninger rettet mod børn og familier i hele EU.

Hiltrud Breyer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Vi finder det tjekkiske formandskabs forsøg på at udvande EU's mål for børnepasning aldeles forkastelige, og vi er derfor naturligvis meget imod dem. Det er endvidere en stor sejr, at de europæiske familieministre efter pres fra Parlamentet ikke godkendte denne udvanding af målene for børnepasning.

Jeg finder det desuden meget beklageligt, at det tjekkiske formandskab glimrer ved sit fravær i dag og ikke har mulighed for at drøfte sit forsøg på at udvande Barcelonamålene med os her i Parlamentet, eftersom den tjekkiske udmelding er et meget klart tilbageskridt i forhold til EU's ligestillingspolitik, og vi afviser på det kraftigste det forældede syn på kvinder og familien, som kommer til udtryk i det tjekkiske formandskabs forslag.

Som kommissær Špidla imidlertid har sagt, findes der finansieringsmuligheder. De bemærkede, at de fleste EU-medlemsstater ikke opfylder målene, især når det drejer sig om pasningsmuligheder for børn under tre år. Hvilke initiativer agter Kommissionen imidlertid at iværksætte for at få medlemsstaterne til at gøre mere? Jeg er ked af at måtte sige, at jeg ikke hørte noget svar fra Dem i dag på det spørgsmål.

Hvad agter Kommissionen ellers at gøre for at opmuntre medlemsstaterne? De har bl.a. antydnet, at der er muligheder for medfinansiering. Gør medlemsstaterne brug af disse muligheder? Jeg vil gerne bede Dem om at besvare dette spørgsmål. I benægtende fald, hvorfor bliver de ikke brugt, og agter Kommissionen desuden at afsætte flere midler til udvidelse af børnepasningsmulighederne?

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Fru formand! Det glæder mig utrolig meget, at medlemsstaterne fastsatte målsætninger i overensstemmelse med Barcelonamålene for adgang til børnepasning. Jeg følte – og det gør jeg stadig den dag i dag – at målene blev sat ret lavt, men det var i det mindste en start. Adgang til god børnepasning er en forudsætning, hvis kvinder skal have mulighed for at arbejde, og det er også en grundlæggende forudsætning for ligestilling.

Jeg er imidlertid bekymret for, at disse mål ikke vil blive nået, og jeg er naturligvis bekymret over udmeldingerne fra det tjekkiske formandskab, som ønsker at ændre målene for børnepasning og gøre pasning i hjemmet til et lige så godt alternativ og altså ønsker at fjerne målsætningerne for børnepasningsmuligheder. Jeg vil imidlertid gerne takke kommissær Špidla, som gjorde det klart, at Kommissionen stadig betragter det som en vigtig opgave for os at opfylde Barcelonamålene for børnepasning. Jeg vil også gerne takke fru Resetarits for hendes forslag vedrørende ligestilling mellem børn. Jeg mener, at vi i fællesskab bør tage højde for dette.

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand, hr. kommissær! I min valgkreds er der mange spædbørn og småbørn, og i aften vil jeg gerne tale på deres vegne, især fordi der her i aften er mange gode talere til stede, som er fuldt ud i stand til at tale på vegne af kvinderne på arbejdsmarkedet.

Den omsorg, et barn får i sine første leveår, har stor betydning for barnet resten af dets liv. Mange af de undersøgelser, der er foretaget omkring børns udvikling, af blandt andre Maria Montessori, har konstateret, at små børn har brug for, at moderen eller en erstatning for moderen er hos dem. Mange har ligeledes

konstateret, at der sker et markant skift i børns udvikling, når de er ca. to år og ni måneder gamle. Efter dette tidspunkt er barnet trygt ved at tilbringe noget tid væk fra den primære omsorgsperson.

Inden for de seneste 10 år har teknologien inden for billeddiagnostik af hjernen bestyrket disse iagttagelser, idet den viser, at der sker et afgørende skift i barnets hjerne, som gør det i stand til at internalisere den primære omsorgsperson, som regel moderen, idet barnet har udviklet den kognitive evne til at huske hende, selv når hun ikke er til stede. På dette tidspunkt kan barnet forstå, at moderen eller en erstatning for den primære omsorgsperson kommer tilbage og ikke er væk for altid.

Sådan er livet selvfølgelig ikke, og mødre arbejder ofte uden for hjemmet. De ønsker måske eller vælger selv at arbejde, og selv om de ikke har lyst til det, kan de være nødt til at arbejde, fordi der skal mad på bordet og betales husleje. Kvinder har ydet et vigtigt bidrag til forøgelsen af arbejdsstyrken. Deres adgang til arbejdsmarkedet og ret til ligebehandling er grundlæggende rettigheder. Spædbørn er imidlertid ikke klar over eller i stand til at tænke nærmere over, hvad deres mødre gerne vil eller er nødt til at gøre. De er programmeret til at få opfyldt deres behov. Naturen er en stærk kraft.

Det har altid konsekvenser, når vi går imod naturen. Det ideelle for et barn er at have en kærlig, engageret mor, og når en kvinde ønsker at stå til rådighed for sit barn i dets første leveår, bør vi gøre alt, hvad der er muligt, for at fremme dette, fordi det på trods af alle gyldige grunde vil få konsekvenser, hvis moderen ikke er der for det lille barn, som for at føle sig tryk har brug for, at hun altid er i nærheden. Men kendsgerningerne er, som jeg sagde, at kvinder arbejder, og når et barn under to år og ni måneder skal passes af en anden end den primære omsorgsperson, må vi gøre vores bedste for i det mindste at sikre, at denne person er en, som kan tage sig så omsorgsfuldt af barnet som muligt.

Nogle børn er så heldige at få denne omsorg fra sekundære omsorgspersoner som f.eks. fædre, bedsteforældre, andre slægtninge eller naboer – mennesker, som holder af dem og til stadighed er en del af deres liv. Desværre er de fleste spædbørn og småbørn, som passes i forskellige børnepasningsfaciliteter, ikke så heldige. Det påhviler os at sikre, at disse faciliteter er rene, sikre, stimulerende og først og fremmest drager omsorg og ikke blot fungerer som opbevaringssteder.

Børnene er vores fremtid. Det grundlag, vi giver dem, er af allerstørste betydning, men den tid, plads og omsorg, som børn behøver for at vokse op og udvikle sig til helstøbte mennesker, er ved at blive en luksus, som færre og færre nyder godt af. Under alle omstændigheder former vi Europas fremtid med den måde, vi behandler vores børn på. Jeg vil bede Kommissionen om at prøve at se dette problem fra barnets synspunkt. Hvis man kunne bede et spædbarn om at vælge mellem moderen og en vuggestue, ville det altid vælge moderen. Vi er nødt til at lytte til dette barn, som mødrene gør det, og hjælpe dem med at finde en måde at forene familie og arbejde på til gavn for begge parter.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru formand! Vi ved sikkert alle, hvor vigtigt det er, at vi får implementeret alle Barcelonamålene i dagligdagen. At der opnås en balance mellem familie- og arbejdsliv er yderst vigtigt for anvendelsen af princippet om ligestilling på beskæftigelsesområdet. Det giver ligeledes fordele for børnene i form af en sund udvikling.

Støtte til udvidede pasningsmuligheder for børn i førskolealderen og pasningsmuligheder uden for skoleregion, til forældrecentre samt til drift af brede alsidige lokale dagcentre skaber bedre adgang, større fleksibilitet samt ligestilling med hensyn til offentlige sociale tjenesteydelser for familier ved at gøre dem konkurrencedygtige og forbedre kvaliteten.

Børnepasningssituationen i Slovakiet er ret kompliceret. Offentlige pasningsmuligheder for de yngste børn op til to- eller treårsalderen er nærmest forsvundet og findes kun undtagelsesvis, mens private pasningsordninger er for dyre for de fleste familier. Kompetencen på dette område er overgivet til de lokale myndigheder, som selv kan vælge, om de vil deltage i driften af sådanne ordninger.

Situationen er ikke meget bedre for den glemte befolkningsgruppe af lidt større børn fra tre til seks år, de såkaldte lilleskoler. Ifølge EU's statistiske beregninger kan kun Grækenland, Litauen, Polen og Slovenien fremvise lavere tal for antallet af tilmeldte børn i aldersgruppen tre år og opefter.

De lande, hvis social- og familierpolitik er baseret på ligestilling, såsom Finland, Sverige og Frankrig, har i de seneste år registreret høje fødselstal, mens lande, der støtter den traditionelle opdeling af forældrerollen, oplever lave fødselstal og en stigning i antallet af barnløse par. Dette gælder f.eks. for Tyskland, Spanien og Italien.

Mange af de lande, hvor en større procentdel af kvinderne er på arbejdsmarkedet, f.eks. de nordiske lande, har samtidig højere fødselstal. Det er nødvendigt, at staten yder støtte, så kvinder kan arbejde og samtidig få opfyldt deres ønske om at blive mor. Den demografiske situation er ganske enkelt et resultat af statens interesse eller manglende interesse i den næste generation. Ved at støtte familierpolitikker kan staten tilvejebringe de afgørende betingelser for familien. Det faktum, at man hidtil har lukket øjnene for disse værdier, er sammen med den store fokus på forbrugerlivsstilen sandsynligvis årsagen til de nuværende dystre demografiske udsigter.

Det er også en kendsgerning, at tilbud om førskoleundervisning også er ekstremt vigtigt for problemgrupper som børn fra socialt dårligt stillede grupper og romabørn. Det er netop disse børn, der får lært grundlæggende vaner med hensyn til hygiejne i førskoleordningerne, samtidig med at de hen ad vejen lærer regler for god opførsel. Lad os være enige om, at Barcelonamålene bør være en del af statens nationale politik for borgernes velfærd.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Fru formand! Næsten syv år efter Det Europæiske Råds møde i Barcelona er der stadig lang vej igen for størstedelen af medlemsstaterne, før de kan opfylde de mål, der blev sat dengang. Ikke desto mindre er børnepasningsfaciliteter et afgørende krav, hvis familie- og privatliv skal forenes med arbejdsliv, og det gælder i lige så høj grad for mænd som for kvinder. Det er også afgørende for at fremme ligestillingen.

Lad mig minde om, at familiemæssigt ansvar afholder mere end seks mio. europæiske kvinder fra at deltage på arbejdsmarkedet. Der er dog stadig 15 medlemsstater, som har en dækningsgrad, der ligger under det europæiske gennemsnit, hvilket er langt under Barcelonamålene. Eksempelvis har Den Tjekkiske Republik, som lige nu har formandskabet for Rådet, en dækningsgrad på under 10 % for aldersgruppen under tre år. Det undrer derfor ikke, at det tjekkiske formandskabs arbejdsprogram omhandlede revisionen af Barcelonamålene. Helt alvorligt vil det tjekkiske formandskab, og jeg citerer: "fokuserer på spørgsmålet om forældres børnepasning i forhold til beskæftigelsespolitik og lægge vægt på betydningen af børnepasning i hjemmet som et alternativ på højde med et professionelt arbejdsliv". Citat slut.

Det er svært at tro, når man læser det. Ikke desto mindre er det sandt. Det tjekkiske formandskab vil sende kvinderne tilbage til hjemmet. Det vil have, at Europa skal gå flere år tilbage i udviklingen, og at de europæiske kvinder skal opgive resultaterne af mange års kamp for ligestilling. Det er helt sikkert det, der er meningen, da ophavsmændene til dette forslag ikke agter at sende mændene hjem for at passe børnene. Kvinder har imidlertid de samme rettigheder som mænd til selvrealisering på det faglige plan.

Jeg vil gerne som eksempel nævne Portugal, som har iværksat et ambitiøst program for etablering af børnepasningsfaciliteter. Disse vil medvirke til at stimulere økonomien og skabe beskæftigelse og samtidig opfylde Barcelonamålene.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Fru formand! Jeg får sommetider det indtryk, at jo rigere et land er, desto færre penge bruger det på pasning, opdragelse og uddannelse af børnene. Vi bør imidlertid huske på, at Europa trues af en demografisk krise. Vi bør gøre alt for at tilskynde kvinder og mænd til at stifte familie og få så mange børn som muligt.

I mange EU-lande skal man søge, endnu før barnet er født, for at være garanteret en plads i en børneinstitution. Og her sidder vi og taler om at gøre det nemt for kvinder at vende tilbage til arbejdet! Desuden er der mange kvinder, der først søger ind på arbejdsmarkedet, når de har fået børnene.

Lad de europæiske borgeres holdning til familie og børn definere, hvor langt vores kultur og civilisation er kommet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Kommissionens bestræbelser på at hjælpe mødre til aktivt at deltage på arbejdsmarkedet ved at fremme anvendelsen af alt, hvad der blev besluttet i Barcelona i 2002, er bemærkelsesværdige.

Dog vil jeg gerne minde Kommissionen om, at det frie valg, især når der foreligger et økonomisk pres, ikke er et spørgsmål om historisk tradition, det er et spørgsmål om demokrati. At tvinge mødre i denne retning vil ikke give gode resultater; tværtimod skal resultaterne komme, når forældrene er blevet overbevist om, at dette er den ideelle løsning for deres barn, og dette opnår man, som den forrige taler sagde, gennem støtte og rådgivning fra starten af, når det nye liv er skabt.

På den måde vil forældrene også finde den bedste løsning og hen ad vejen tilrettelægge pasningsmulighederne, kort efter fødslen og tre år senere. Vi må imidlertid se på de muligheder, der tilbydes, for kvalitet koster penge.

I de fleste lande koster kvalitet i dag temmelig mange penge og indebærer private faciliteter. Modsat er der de offentlige faciliteter, som er billigere eller – i sjældne tilfælde – gratis, de har lave omkostninger, men er af dårlig standard. Derfor må vi se på personalets uddannelse i disse institutioner, og forældrenes tillid skal styrkes, så de kan deltage. Da jeg fik det første af mine ni børn i Paris, havde jeg tillid til, at serviceniveauet i disse institutioner var af en kvalitet, jeg som mor ikke kunne give.

Vi må derfor respektere mødres erfaringer og betragte det som en tjeneste, der skal ydes først, så længe den udelukkende ydes til børn. Mens mødre yder deres bidrag, kan man støtte dem med livslang læring og uddannelsesforanstaltninger, så de bagefter vil kunne udøve deres erhverv.

Vi skal også huske på Parlamentets betænkning om børnepasningsmuligheder for studerende, for vi taler her om arbejde, men arbejde begynder med en uddannelse. Så hvis vi ikke har børnepasningsmuligheder under studierne, hvordan vil kvinder så efterfølgende have mulighed for at deltage på arbejdsmarkedet?

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Fru formand! Det tjekkiske formandskab havde ret: Barcelonamålene blev fastsat før EU's seneste udvidelse. Det tog imidlertid grundlæggende fejl, da det udtalte, at den konkrete situation i de nye medlemsstater og deres tidligere erfaringer ville fungere som argumenter imod disse mål.

Fordelene er om noget vigtige. Vigtige for forældre og for ligestillingen mellem kønnene, for økonomien og beskæftigelsen og for børnene og fremtiden. De relativt lave lønninger i vores lande betyder, at begge forældre er nødt til at arbejde. Dette er ikke en valgmulighed, men en nødvendighed. Dertil kommer, at antallet af familier med kun én forælder er stigende. I nogle lande fødes næsten en tredjedel af alle børn i familier, der falder uden for det traditionelle familiemønster.

De politikker, der fremmer arbejdskraftens mobilitet, som anses for at være en effektivitetsfaktor, kan ikke blive ved med at ignorere, at folk får børn. Mange af dem lever i fattige familier uden tilstrækkelige midler til mad, sundhedspleje og uddannelse. Af og til er der vold i familien. Når forældrene tager til udlandet for at arbejde, bliver børnene ladet alene tilbage. Disse ordninger vil kunne bryde fattigdommens onde cirkel og udgøre et positivt alternativt middel til socialisering under vejledning af uddannet personale. Men for at kunne udfylde denne rolle må der gælde følgende for vuggestuer og børnehaver:

1. De skal være til rådighed, men frem for alt tilgængelige, enten gratis eller til en overkommelig pris.
2. De skal være af god kvalitet. I den forbindelse er det afgørende, at personalet er uddannet.

For at bekæmpe den nuværende krise afleverer vi næsten nye biler for derefter at købe splinternye og spilder derved betydelige mængder materielle ressourcer. Det ville være bedre for os at investere i opførelse af vuggestuer og børnehaver og skabe gode arbejdspladser for dem, der arbejder i denne sektor. Kvaliteten af de menneskelige ressourcer, der anvendes, har længe været en faktor, der adskiller landene.

Vi foreslår, at Kommissionen alvorligt overvejer at tage hensyn til den offentlige udgift til et barn, når den evaluerer beskæftigelsesprogrammer i de enkelte lande. Det er korrekt, at Jacques Delors engang sagde, at der er en rigdom i ethvert barn, og det er samfundets opgave at finde den. Jeg vil dog gerne tilføje: Ellers underminerer samfundet hele sin fremtid.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Hvis der kan skabes balance mellem mødres og fædres pligter i familien på den ene side og deres karrieremæssige ambitioner på den anden side, vil dette kunne få meget positive og direkte følger for hele samfundet. For at kunne fremhæve fordelene ved at opnå ligevægt mellem familieforpligtelser og karrieremæssige ambitioner, vil jeg foreslå, at definitionen af arbejde revideres.

Familieforpligtelser må ikke automatisk betragtes som skadelige for mødrenes fremtidsudsigter, blot fordi de medfører en midlertidig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Hidtidige europæiske tiltag og den dertil hørende politik har udelukkende set på borgerne med udgangspunkt i arbejdsmarkedets krav. En reaktion på den demografiske krise indebærer imidlertid også, at vi ser på borgerne i rollen som forældre, dvs. som mødre og fædre, der har forpligtelser over for deres familier.

Her rejser der sig et fundamentalt spørgsmål, som vil være afgørende for, i hvilken retning yderligere overvejelser skal gå. Det er et spørgsmål om, hvilken social model vi ønsker at fremme. Ønsker vi familier, der er tilpasset markedet og virksomhedernes behov, eller et marked og virksomheder, der er tilpasset familierne? Dette er slet ikke et meningsløst spørgsmål. Europæiske og nationale politikker på dette område afgøres begge af modsætningsforholdet mellem arbejdsmarkedets logik og den logik, der ligger i menneskets natur. Samfundets opgave er derfor at sørge for, at kvinder og mænd frit kan vælge mellem de to muligheder, som hver især har en berettigelse, når de betragtes ud fra et bredere perspektiv end blot arbejde.

Logikken i EU's politikker i forbindelse med livets cyklus får en særlig betydning, idet den specifikt tager hensyn til mænd og kvinder i den aktive alder mellem 15 og 49, så det bliver muligt for dem at opfylde deres særlige rolle i løsningen af den demografiske krise. I modsætning til Kommissionens forslag kan beslutningen om at skabe et nyt liv ikke bare betragtes som et individuelt mål, der handler om at opfylde en længsel efter at få børn.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru formand, mine damer og herrer! Børnepasning burde være i fokus i EU's politik. Ikke blot fordi vi nogle gange uden at tænke nærmere over det siger, at børnene er nationens fremtid, men fordi virkeligheden lige nu kræver, at vi tænker på og arbejder hen imod at opbygge Europas fremtid. Vi er vidner til en alvorlig demografisk krise, lave fødselstal, en aldrende befolkning samt økonomiske og sociale problemer i samfundet. Vores bestræbelser skal rettes mod at skabe gode betingelser for fødsel, pasning og uddannelse af børn, som opfylder børns materielle behov og fremmer deres sociale udvikling. Vi er nødt til på passende måde at fordele rettigheder, forpligtelser og ansvar i forbindelse med børnepasning mellem staten, de lokale myndigheder og familien. Vi er også nødt til at støtte børneinstitutioner både i den private og den offentlige sektor, sørge for at oprette offentlig-private partnerskaber inden for børnepasningsområdet og skaffe midlerne til udvikling af disse. For at kunne opfylde Barcelonamålene må vi vedtage konkrete foranstaltninger, skabe flere pasningstilbud i vuggestuer og børnehaver, hvis anlæggelse skal prioriteres højt. Vi er også nødt til at oprette netværk, der tilbyder omfattende tjenesteydelser, rådgivning og social støtte til børn og forældre.

Mit land, Bulgarien, har et højt niveau inden for børnepasning. Den nationale strategi for børn og det nationale børnebeskyttelsesprogram, som er blevet vedtaget, udpegede ikke blot målene, men også konkrete foranstaltninger, som skulle gennemføres af de ansvarlige på børnepasningsområdet. Børneinstitutioner har f.eks. skiftet image, man har fundet løsninger for, hvordan man får børn tilbage til deres familier, principper omkring plejefamilier er blevet accepteret, og der er oprettet beskyttelseshuse og bygget vuggestuer og børnehaver. Vi taler imidlertid om alt dette, mens vi står midt i en finansiel og økonomisk krise, hvor vi kan risikere at miste alt det, vi har gennemført og ikke gennemføre alt det, vi har planlagt. Vil vi da investere i Europas børn?

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, hr. kommissær, mine damer! Det er ikke sikkert, De vil synes om det, jeg har at sige. Barcelonamålene sigter mod at øge beskæftigelsen blandt mødre, men de nævner overhovedet intet om at forbedre tilværelsen for børnene, de sigter heller ikke mod at hjælpe disse børn med at klare livets problemer i fremtiden. Der var en taler, der gjorde opmærksom på, at f.eks. spædbørn og småbørn op til toårsalderen har behov for, at deres mor, far eller bedstemor eller bare en barnepige er til stede hver dag, mens det eneste, de bestemt ikke har behov for for at få en sund udvikling, er en børnepasningsfacilitet. Situationen er selvfølgelig noget anderledes for børn i førskolealderen, og her er Barcelonamålene ganske på sin plads. Selv Den Tjekkiske Republik er i stand til at sørge for børnepasningsfaciliteter til 90 % af børnene i førskolealderen, fordi disse børn lærer at lege sammen og indgå i en gruppe. Barcelonamålene er imidlertid en politik fra det forrige århundrede. En moderne familierpolitik for det 21. århundrede bør også fremme en sund udvikling hos børnene. De af os, der kommer fra kommunistiske lande, har en bunke erfaringer med børnepasningsfaciliteter, fordi mødrene skulle vende tilbage til arbejdet fire eller fem måneder efter fødslen. Jeg vil gerne opfordre Dem til også at læse en smule europæisk historie.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Fru formand! Medlemmer af mit politiske parti plejer at besøge børnehaver omkring datoen for kvindernes internationale kampdag og give udtryk for deres anerkendelse af personalets indsats. Jeg har i år besøgt 10 børnehaver, og i hver eneste af dem hørte jeg om lange ventelister. Det står klart, at Estland ikke kan opfylde Barcelonamålene, i hvert fald ikke for børn op til tre år, men Kommissionens henstilling hilses velkommen og vil medvirke til at løse problemet.

Jeg vil dog gerne understrege endnu en ting. Dagpleje til børn nævnes generelt i forbindelse med ligestilling mellem kønnene og kvinder på arbejdsmarkedet, men jeg vil gerne understrege, at dagpleje ikke kun handler om pasning, men også om opdragelse, og denne grundlæggende opdragelse skaber grundlaget for succes i skolen og senere i livet. Set i den sammenhæng finder vi det særdeles vigtigt og ser det ikke blot som en holdning fra det forrige århundrede, som vi lige hørte. Det er en strategi for dette århundrede.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Ifølge Kommissionens rapport fra oktober 2008 om gennemførelse af Barcelonamålene og rammen for pasning af førskolebørn har medlemsstaterne ikke opfyldt de mål, der blev fastlagt af EU's ledere.

I den henseende anbefaler jeg følgende tiltag:

1. øget engagement fra de nationale regeringers side i dette problem,
2. oprettelse af et team af specialister på nationalt regeringsplan, som udelukkende skal beskæftige sig med dette problem,
3. udvikling af EU-kontrol af medlemsstaterne gennem en række særlige instrumenter.

Alle disse foranstaltninger vil kunne medvirke til at sikre lige muligheder for kvinder og mænd, øge livskvaliteten og desuden kompensere for en aldrende befolkning ved at sætte skub i fødselstallet.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Fru formand! Det er dybt skuffende, at så mange lande ikke lever op til Barcelonamålene – og hvis denne debat havde fundet sted kl. 9 om formiddagen i stedet for kl. 9 om aftenen, havde der måske været flere kolleger til stede her i salen.

Mange har talt om den økonomiske krise. Dette er ikke tidspunktet til at skubbe børnepasningsproblemet til side, men i stedet skal man øge udbuddet af børnepasningsfaciliteter, som er af høj kvalitet og til at betale, til alle. En investering i børnepasningsfaciliteter af høj kvalitet vil være en hjælp for familierne og også børnene, idet det vil give familierne – især mødre – mulighed for at arbejde og børnene mulighed for at blive passet i kærlige omgivelser af høj kvalitet i lighed med deres hjem.

Sidste weekend hørte jeg et foredrag af en førende skotsk psykiater samt en fra Barnardo's. Deres foredrag handlede om udsatte børn, og det var chokerende at høre, at hvis der ikke gribes ind med hjælp til et udsat barn, kan barnet have lidt uoprettelig skade ved treårsalderen. Børnepasningsfaciliteter er en hjælp til familier og til hele samfundet og kan ligeledes være en hjælp til de mest udsatte børn. Jeg vil på det kraftigste opfordre kommissæren til fortsat at presse på.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Det land, jeg repræsenterer, figurerede længe på listen over lande, der ikke havde en socialpolitik på børnepasningsområdet, som levede op til europæiske standarder. Situationen er gradvist blevet bedre med vedtagelsen af kvalitetsfremmende metoder, som er resultat af specialuddannelse af plejepersonalet. Barcelonamålene har fungeret som motivation for institutionerne, hvis målsætning er at beskytte børnene, og plejestandarder har medført mere ansvarlighed og bedre kvalifikationer. Børnene har det faktisk godt.

I betragtning af det dalende fødselstal er vi nødt til at sørge for lige muligheder for dem, der lever under særlige sociale forhold. Både medlemsstaterne og Kommissionen skal bestræbe sig på at støtte disse børns uddannelse og efterfølgende integration i samfundet. De er præget af mindreværdsfølelse over for de børn, der er vokset op i en normal familie. Derfor er der behov for programmer, som gennem støtte fra det sociale system vil kunne give disse børn mulighed for at opholde sig i familiemæssige omgivelser og dermed blive socialiseret og få en ny chance i livet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Hvis kvinder skal ud på arbejdsmarkedet samt engagere sig i politik og opmuntres til at påtage sig større ansvar, skal der være børnepasningsfaciliteter til rådighed.

Kvinder skal opfordres til at planlægge deres karriere, men det kan ikke gøres uden et effektivt børnepasningssystem. Hver euro, der investeres i børnepasningsfaciliteter, giver en fortjeneste på mellem seks og ni euro for samfundet, når der skabes arbejdspladser og bedre betingelser for børnepasning.

Den kendsgerning, at man i mange af EU's medlemsstater eksempelvis skal skrives op til en plads i en vuggestue, før barnet er født, eller at der er ventelister på flere måneder på at få plads i en børnehave, viser med al tydelighed, at der ikke er nok børnepasningsfaciliteter i Europa. Børnepasningsfaciliteter er ikke kun med til at udvikle kvindernes karriere, men er især også med til at udvikle børnenes evner til at fungere i samfundet.

Jeg vil også gerne påpege, at det i den nuværende krise er vigtigt for os at investere i uddannelse og sundhed som en praktisk investering i vores fremtid.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Vuggestuer er et onde. De er måske et nødvendigt onde, men de er et onde. Jeg glemmer aldrig, hvordan jeg måtte aflevere min tre måneder gamle lillebror i vuggestuen, fordi min mor var nødt til hurtigt at vende tilbage til arbejdet. Han klyngede sig til mig, fordi han ikke ville afleveres. Hvis vi spørger os selv, om det er barnets tarv eller forældrenes karriere, der er vigtigst, mener jeg, at barnets tarv altid bør komme først.

Børnehaver og vuggestuer er nødvendige, men kun dér, hvor der virkelig er brug for dem. Men det, der frem for alt er behov for, er at være opmærksom på, give muligheder til og hjælpe de forældre, især mødre, der

ønsker at blive hjemme og passe deres små børn. De har både brug for økonomisk støtte og rådgivning. Det må vi lige huske. Når vi taler om børnepasning, taler vi om børn og deres behov, ikke om hvad vi har brug for for vores egen personlige bekvemmeligheds skyld.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne sige to ting, som psykolog og som politiker. Livet ændrer sig for øjnene af os, karrierekvinder er et nyt fænomen, fædre har mere og mere travlt, og kvinder kæmper for deres rettigheder. Det lyder alt sammen så logisk og moderne, endog socialistisk.

Der er imidlertid én konstant faktor i alt dette, nemlig børnenes individuelle psykologiske behov. Inden for dette område er der ikke sket nogen fremskridt eller revolutionerende ændringer. Hvis man vil sikre sig, at disse børn udvikler sig til at blive modne voksne borgere, kræver det en indsats fra almindelige kvinder og almindelige mænd, uden ideologier, uden prætentioner, uden kvasimoderne metoder, men blot med naturlig omsorg, tid og engagement, selv om det betyder, at man af og til må sætte sine egne behov og ambitioner til side for en periode. Dette er til børnenes bedste og derfor også til glæde for forældrene og effektivt for udviklingen af det normale europæiske samfund, jeg gerne vil leve i.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Fru formand, hr. kommissær! Jeg bad om ordet, fordi jeg er uenig med fru Estrela. Faktisk var det hendes karikerede fremstilling af det tjekkiske formandskabs intentioner, som fik mig på talerstolen. Ingen ønsker at sende kvinderne tilbage til hjemmet. Problemet ligger i, at der er kvinder, som gerne vil blive hjemme. Der er oven i købet organisationer, der prøver at forsvare dem! Disse kvinder bliver ignoreret, forbigået og diskrimineret, fordi de ønsker at hellige sig deres familie, og vi lytter ikke til dem. Desuden er det et spørgsmål om frihed. Det er et spørgsmål om frihed til at vælge, som man i venstrefløjen ellers er så glad for, men glemmer her. Det drejer sig om, hvorvidt man skal respektere forældrepar valg af, hvordan de ønsker at indrette sig. Det handler om at skabe mere livskvalitet og bedre omsorg fra fædre og mødre for dem, der ønsker at gøre det på den måde. Det bør vores samfund også give plads til. Fordomme bringer os ikke videre eller løser problemerne med fødselstallene. De skal løses gennem politiske tiltag, der er tilpasset virkeligheden og befolkningens umiddelbare ønsker. Vi kommer ikke videre ved udelukkende at fokusere på staten og markedet. Lad os komme videre ved at anlægge et retfærdigt syn på familien!

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Dem for en debat, som efter min mening har været særdeles vigtig og dybtgående. Det står selvfølgelig klart, at vilkårene for både familien og barndommen undergår en række forandringer i netop denne periode. Eksempelvis blev barndommen i middelalderen ikke anset for at være en selvstændig livsfase, og børn blev betragtet som små voksne, og man kan sige, at begrebet barndom, som vi kender det i dag, egentlig opstod i oplysningstiden, i perioden med Jean Jacques Rousseau og hans roman Emile. Set i dette perspektiv må der tages hensyn til det forhold, at familien afhænger af samfundet, og at samfundet selvfølgelig afhænger af familien. Barcelonakriterierne er bestemt ikke en politik fra det forrige århundrede, men en politik, som indbyder til en livlig debat og helt sikkert fortsat vil gøre det. Til trods for alt dette har både den aktuelle debat og arbejds- og socialministrenes uformelle forhandlinger gentaget det synspunkt, at Barcelonakriterierne er relevante for denne tid, og at det er rigtigt at fortsætte med dem. Desuden vil jeg gerne understrege, at Barcelonakriterierne ikke tvinger en enkelt løsning ned over hovedet på nogen, men giver mulighed for at foretage et valg, et egentligt valg for forældrene, fordi det grundlæggende drejer sig om – som det er kommet frem under forhandlingen og efter min opfattelse især i det sidste indlæg – at oprigtigt opmærksomme og kærlige forældre er naturligt kvalificerede til at skelne og træffe et valg på et givet tidspunkt, i en given fase af familielivet eller i en given situation om, hvad der vil være det bedste for deres børn. Og derfor tror jeg, det er godt, at der bliver skabt valgmuligheder gennem Barcelonakriterierne.

Vedrørende spørgsmålet om, hvordan Kommissionen vil støtte Barcelonakriterierne, kan dette gøres gennem strukturfondene. Under de nye omstændigheder vil det for første gang være klart muligt. Tidligere var det teknisk muligt, men det var en ret uklar og kompliceret proces, da dette er en åben mulighed. Kommissionen følger selvfølgelig også udviklingen af Barcelonakriterierne, på samme måde som den kan medvirke til at videregive god praksis og gode løsningsmodeller til de enkelte medlemsstater. Jeg er overbevist om, at Barcelonakriterierne ikke på nogen måde er i strid med børnenes interesser, og jeg vil gerne understrege det, som mange har sagt, nemlig at Barcelonakriterierne er udtryk for en specifik holdning til sagen ud fra et kvantitativt synspunkt, men at vi ikke under nogen omstændigheder må overse det kvalitative aspekt. På samme måde er det klart, at det selvfølgelig altid skal være forældrene, der tager de vigtige beslutninger, og jeg er nødt til at sige, at når alt kommer til alt, og ud fra mine egne simple familiemæssige erfaringer, har jeg tillid til forældrene.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Ved EU's topmøde i Lissabon i marts 2000 blev bæredygtig økonomisk udvikling, flere og bedre arbejdspladser og forbedring af den sociale samhørighed fastsat som de strategiske mål for de følgende 10 år.

På grundlag af de såkaldte Barcelonamål, som medlemsstaterne godkendte i 2002 vedrørende børnepasningsfaciliteter, skulle medlemsstaterne i 2010 garantere børnepasning til mindst 90 % af alle børn mellem tre år og den skolepligtige alder og til mindst 33 % af alle børn under tre år.

For at få opfyldt Barcelonamålene blev der anvendt en åben koordinationsmetode, men foranstaltninger til opfyldelse af målene blev overladt til den enkelte medlemsstat. Således må vi nu erkende, at adskillige medlemsstater stadig er temmelig langt fra at have opfyldt disse mål, og resultatet er, at de mål, der blev godkendt i 2002, nu skal tages op til fornyet overvejelse.

Den nuværende krise viser, at uro på de finansielle markeder har betydelige negative følgevirkninger for realøkonomien. De negative indvirkninger på den økonomiske vækst og beskæftigelsen er ret alvorlige og påvirker nu opfyldelsen af Lissabonmålene i medlemsstaterne.

Eftersom de fleste EU-stater nu har rettet deres opmærksomhed mod og sat deres finansielle ressourcer ind i kampen mod den økonomiske krise, er det vigtigt, at Barcelonamålene ikke bliver glemt inden for rammerne af disse aktiviteter, da opfyldelsen af disse mål også støtter opfyldelsen af Lissabonmålene.

Desuden tyder den nuværende situation på, at vi ikke fuldt ud vil nå dette mål i medlemsstaterne ved blot at fastsætte nye datoer for Barcelonamålene. Inden for samme område er et andet vigtigt spørgsmål for medlemsstaterne EU's ledsageforanstaltninger, som vil bidrage til at nå målsætningerne for børnepasningsfaciliteter i alle medlemsstater.

18. Børn af vandrende arbejdstagere (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel til Kommissionen om børn af vandrende arbejdstagere af Jan Andersson, på vegne af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender (O-0023/2009 – B6-0014/2009).

Rovana Plumb, for spørgeren. – (RO) Først vil jeg gerne takke mine kolleger i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og PSE-sekretariatet fra Kommissionen for at tage dette emne om børn af vandrende arbejdstagere op, som vi behandler i dag på dette plenarmøde. Når vi taler om børn, taler vi nemlig om vores fremtid, om Den Europæiske Unions fremtid.

Vandrende arbejdskraft er et fortsat stigende fænomen, ikke kun globalt set, men også inden for EU. Migration giver et stort potentiale for udvikling, men medfører også betydelige udfordringer både i de udviklede og i de mindst udviklede medlemsstater i EU. Vi kan tale om en positiv konsekvens af migration på økonomien i de vandrende arbejdstageres hjemlande, da det kan mindske fattigdom og fremme investeringer i menneskelige ressourcer. På den anden side har børn af vandrende arbejdstagere, som efterlades alene i oprindelseslandet, mens forældrene tager til et andet land for at søge arbejde, i de seneste to år vakt stor bekymring i nogle medlemsstater.

Mens der eksisterer omfattende politikker til forbedring af leve- og uddannelsesvilkårene for børn af vandrende arbejdstagere, som er flyttet til udlandet sammen med forældrene, har der ikke været så stor opmærksomhed omkring de børn, der efterlades alene i hjemlandet. Forældre, der tager til udlandet for at arbejde, er et socialt fænomen med en betydelig indvirkning på de familiemæssige forhold samt på hele samfundet. Børn, hvis forældre er rejst til udlandet for at arbejde, tilhører en udsat risikogruppe.

Dette spørgsmåls sammensatte karakter, årsager, konsekvenser og dynamik samt måden, hvorpå lovbestemmelser herom konkret gennemføres på området, har sammen med de komplekse måder, det håndteres på af fagfolk, skabt udfordringer ikke blot for myndighederne, men også for civilsamfundet. I den forbindelse har det rumænske civilsamfund og de rumænske medier fremlagt en undersøgelse, som fastslår, at mere end 350 000 børn har en forælder, der arbejder i udlandet, heraf har 126 000 børn forældre, som begge arbejder i udlandet.

De negative følger for børnene af forældrenes fravær er hovedsagelig psykisk betingede. Depressioner og manglende interesse for skolen og aktiviteter uden for skolen kan være direkte følger af forældrenes fravær.

En direkte følge af, at forældrene er rejst, er, at børnene mangler omsorg fra forældrene, som heller ikke kan holde øje med, om børnene får en normal udvikling.

I de tilfælde, hvor forældre er udvandret og har efterladt børnene i hjemlandet for at blive passet af mennesker, som ikke kan give dem den følelsesmæssige og opdragelsesmæssige støtte, de har behov for, kan begge disse mangler igen både få en negativ indvirkning på børnenes sundhed og psykiske udvikling og medføre adfærd, som er ukarakteristisk eller upassende for børnenes alder, samt udsætte dem for andre former for udnyttelse og misbrug.

Som mor og socialdemokrat i Europa opfordrer jeg til, at der udvises respekt for alle børns rettigheder, for deres ret til lige muligheder og for statens rolle såvel som de investeringer, der kræves, for at forme de kommende generationer. I enhver forskningsindsats på området bør der navnlig fokuseres på at identificere de mest udsatte, udstødte eller marginaliserede børn, så man sikrer, at der skabes tilstrækkelige muligheder for at støtte myndighedernes bestræbelser på at beskytte alle børns rettigheder.

Jeg vil gerne takke kommissær Špidla for at bringe den video til offentlighedens kendskab, som blev brugt på den europæiske konference, jeg arrangerede i Bukarest i november sidste år om problemet med børn, der efterlades alene i hjemlandet.

I betragtning af dette problems sammensatte karakter, især under den nuværende økonomiske og sociale krise, som primært rammer udsatte grupper, som børnene også tilhører, vil jeg gerne på vegne af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender spørge, om Kommissionen agter at foretage en undersøgelse med henblik på at vurdere situationens omfang, og om Kommissionen mener, at problemet med børn af vandrende arbejdstagere kun er et anliggende for regeringen i oprindelseslandet eller ligeledes for regeringerne i de værtslande, der drager nytte af de vandrende arbejdstagere på deres arbejdsmarkeder.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Der er foruroligende tegn på, at en forholdsvis ny tendens er ved at udvikle sig i en række medlemsstater. Forældre forlader deres hjemland for at arbejde i en anden medlemsstat – de såkaldte vandrende arbejdstagere – og efterlader deres børn i hjemlandet, hvor de passes af slægtninge. Det er hensigten, at disse ordninger skal være midlertidige, men tilsyneladende bliver de ofte af mere langvarig karakter. Hvorvidt ordninger for børn, der efterlades i hjemlandet, fungerer på et formelt eller et uformelt grundlag, afhænger af, hvor længe forældrene har til hensigt at arbejde i udlandet. Efter et stykke tid ender en del af disse børn dog ofte med at blive anbragt på en institution, fordi slægtningene ikke længere ser sig i stand til at klare situationen af enten økonomiske, personlige eller andre praktiske årsager.

Denne situation er slet ikke usædvanlig i medlemsstater, der har stor befolkningsafvandring. Den er ved at blive dokumenteret og har også tiltrukket en del opmærksomhed i medierne. Kommissionen har iværksat en række undersøgelser, som vil hjælpe med indsamling af oplysninger og med at finde løsninger, selv om sådanne løsninger kun kan gennemføres på nationalt plan. På nuværende tidspunkt har vi endnu ikke indsamlet tilstrækkeligt faktuelle oplysninger til at kunne forstå dette fænomens karakter, opbygning og vigtigste former, selv om oplysningerne som nævnt allerede er foruroligende nok. Inden for rammerne af den åbne koordineringsmetode på socialområdet har kampen mod fattigdom og social udstødelse højeste prioritet. Medlemsstaterne må fortsat arbejde på at styrke forebyggelsesforanstaltningerne og fokusere på de mest udsatte familier. Dette betyder helt konkret støtte til projekter, der styrker familierne samt forældre støtte til familier i vanskelige situationer for at mindske risikoen for, at børn bliver skilt fra deres forældre i en tidlig alder.

Et andet aspekt, som man bør se på, er det faktum, at dette fænomen ofte opfattes som en negativ følge af arbejdskraftens mobilitet. Kommissionen fokuserer i samarbejde med EURES-ordningen på, hvordan man bedst kan hjælpe dem, der er berørt af det særlige problem med børn, der lades alene tilbage af deres forældre, som er vandrende arbejdstagere, og hvordan man bedst kan informere de arbejdssøgende og deres familier om leve- og ansættelsesvilkår i EU-landene. Et sådant tiltag kan medvirke til at afhjælpe de negative følger af dette fænomen, som vi med god grund behandler i dag.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Min politiske gruppe har deltaget aktivt i udformningen af dette forslag og har forbedret teksten, således at den ikke længere dækker over en hyklerisk holdning, som man ofte ser i forbindelse med udnyttelse af arbejdskraft fra tredjelande.

Vi ved, at forældre fra en medlemsstat, som arbejder i en anden medlemsstat, modtager børnepenge. Vi ved, at lande med bilaterale forbindelser kan operere med familiemæssig tilknytning. Så hvorfor opstår dette fænomen, som kommissæren siger, ikke kan måles? Vi har film, dokumentarfilm, som er blevet vist på tv

over hele verden, også fra Rumænien og Ukraine og andre lande. Sådan en film er blevet vist her i Parlamentet, og vi har set, hvordan situationen er.

Derfor er det hyklerisk, når vi siger, at vi ikke har nok oplysninger. Det er hyklerisk at sige, at familien ikke eksisterer, og at det er derfor, der findes forladte børn. Familien eksisterer, men der er ingen ordentlige bilaterale forbindelser og aftaler omkring forældre, så de ikke forlader deres børn, og der er ingen hjælp fra EU til disse landes etablering af infrastrukturer, der kan sikre, at børn, der havner i denne situation, kan blive rehabiliteret uden at skulle bære på dette trauma resten af deres liv.

Jeg mener også, at det er vores opgave at skabe bevidsthed om dette problem hos de forældre, der kommer til vores lande for at arbejde. Hvis det gør ondt ét sted i kroppen, har hele kroppen det dårligt. Hvis nogle af vores medmennesker, og især børn, lider i vores nabolande, vil vi senere kunne opleve, at de kommer til landet med mere truende metoder, og så kan vi anbringe dem i vores fængsler.

Inger Segelström, for PSE-Gruppen. – (SV) Fru formand, kommissær Špidla! Lad mig begynde med at takke kommissæren, for hans svar og udvalget for dets initiativ. Det var på tide, at dette problem blev taget op til debat i Parlamentet. Med Lissabontraktaten vil problemer vedrørende børn blive målsætninger i EU, som der vil blive retsgrundlag for. For et år siden, da traktaten forventedes at blive vedtaget, vedtog Parlamentet en EU-børnestrategi.

Det er skandaløst, at børn i det hele taget efterlades alene tilbage i hjemlandet. Selvfølgelig kan en mor eller en far være tvunget til at flytte for at finde arbejde eller for at søge tilflugt, men vi må som parlamentsmedlemmer påtage os et ansvar, når vi vedtager bestemmelser som dem, der siger, at kun selve ansøgeren kan få asyl og ikke hans familie, da det oftest er mænd, der flygter, og kvinder og børn, der efterlades i hjemlandet. Eller når arbejdsgivere importerer arbejdskraft og ikke spørger eller er ligeglade med, om der er børn i hjemlandet, eller blot ignorerer, at dette er tilfældet. Derfor støtter jeg fuldt ud kravene i spørgsmålet fra Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet. En konsekvensanalyse er et uopsætteligt og nødvendigt krav. Kommissionen må handle på grundlag af de undersøgelser, kommissæren selv har bestilt, og det skal gå hurtigt.

Der skal informeres bedre om børns rettigheder og skolegang. Vi skal også informere om og sikre, at børn, der befinder sig i en sådan situation lige nu, kan få hjælp. Vi må inddrage de pågældende parter og ngo'er og komme med forslag. Jeg tror også, at den relativt nye gruppe af uledsagede børneflygtninge kunne indgå i det arbejde, som kommissæren har beskrevet. Børn bør vokse op omgivet af varme og omsorg, og det er ikke noget, som markedet skal styre. Vi politikere har en forpligtelse, og den må vi acceptere, så giv os tværgående principper vedrørende børn og giv os konsekvensanalyser vedrørende børn med respekt for dette kæmpestore problem. Ellers vil vi komme til at skamme os over for den næste generation.

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for at have udvist vilje til at igangsætte undersøgelser og udbrede information om EURES-ordningen og til at formidle mere information til den enkelte borger om familierettigheder og retten til familiesammenføring. Nogle kolleger har rejst spørgsmålet om, hvorfor folk føler trang til at flytte for at søge arbejde. Fremskridt inden for fattigdomsbekæmpelse i EU er helt sikkert et utrolig vigtigt punkt. Vi ser frem til en hurtig udvikling på dette område, herunder spørgsmålet om mindsteløn, således at folk kan få et værdigt liv.

Men vi bør også være opmærksomme på, at mange af de forældre, der flytter, gør det, fordi de tror, det er til deres børns bedste, for at give dem større muligheder. Faktisk ofrer de ofte deres egne karrierer, den levevej, de selv havde valgt, for at prøve dette. Samtidig med at vi forsøger at løse børnenes problemer, bør vi vogte os for at dæmonisere de forældre, som flytter.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (EN) Fru formand! Kommissionen burde rette fokus mod dette spørgsmål. Som det er blevet understreget adskillige gange af Unicef og andre organisationer, berører det rigtig mange børn i verden og i Europa.

Når de sociale og økonomiske risici øges, fordi forældrene er rejst og derfor ikke kan opfylde børnenes behov for omsorg, beskyttelse og undervisning, kan dette føre til en øget sårbarhed. Det primære ansvar for et barns udvikling ligger hos forældrene, og mens forældrene opfylder disse forpligtelser, har de ret til at modtage den nødvendige støtte fra samfundet og de lokale myndigheder, som desværre ofte ikke er i stand til at opfylde deres forpligtelser. Så vi forventer konkrete tiltag fra Kommissionen på dette så vigtige område.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Ifølge en undersøgelse foretaget af Unicef og organisationen Social Alternatives har næsten 350 000 børn i Rumænien mindst én forælder, der arbejder i udlandet, og

næsten 126 000 børn har forældre, der begge arbejder i udlandet. Disse tal vækker bekymring. Jeg mener, at denne situation vil kunne forbedres gennem følgende foranstaltninger:

1. De nationale regeringer i de vandrende arbejdstagerses hjemlande og regeringerne i de lande, der modtager denne arbejdskraft, bør sammen med Kommissionen skabe et fælles program, der giver vandrende arbejdstagere adgang til særlige børnepasningsfaciliteter, skole- og uddannelsessystemet samt sprogkurser. Disse faciliteter bør være tilgængelige for alle kategorier af vandrende arbejdstagere.

2. Sammen med regeringerne i de stater, hvor de vandrende arbejdstagere har fået arbejde, bør Kommissionen finde frem til en strategi for, hvordan man kan tilbyde arbejdsformidlingerne bestemte faciliteter, så de også kan tilbyde en pakke af specielle tjenester, der giver vandrende arbejdstagere mulighed for at tage deres børn med til de lande, hvor de arbejder.

Jeg mener, at disse foranstaltninger vil kunne medvirke til, at børnene får en harmonisk udvikling og opvækst, da de også repræsenterer Europas fremtid.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne fremhæve én ting. Den tilstrømning af arbejdskraft, vi her taler om, foregår fra de mindre udviklede lande til de mere udviklede lande i EU.

Muligheden for at få adgang til arbejdsmarkedet i de udviklede lande betragtes normalt som en stor fordel, og de store summer penge, der går tilbage til hjemlandene, bliver altid fremhævet i debatten som et argument for dette. Imidlertid er der et andet aspekt i de fakta, der er blevet præsenteret her, nemlig, at de udviklede lande ud over de fordele, de får af den billigere arbejdskraft, eksternaliserer nogle af de omkostninger, der er forbundet hermed. Det drejer sig om betydelige omkostninger, og de påhviler de samfund og stater, hvor arbejderne kommer fra.

I den forbindelse må samhørigheds- og solidaritetspolitikkerne mellem medlemsstaterne ikke betragtes som en uegennyttig hjælpeindsats fra de rige lande til de fattige. Disse politikker er absolut en nødvendighed, en form for retfærdighed, der skal sikre, at Den Europæiske Union fortsat holder fast ved sine værdier og bevarer borgernes tilslutning til disse værdier.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Fru formand! I forbindelse med denne debat vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve et andet aspekt med tilknytning til de allerede nævnte problemer. Jeg var for nylig PPE-DE-Gruppens skyggeordfører for betænkningen om uddannelse af indvandrerbørn. Denne betænkning tog udgangspunkt i Kommissionens meddelelse om "Migration og mobilitet: udfordringer og muligheder for uddannelsessystemerne i EU".

Dette dokument var meget velstruktureret og opsummerede ganske glimrende problemerne i forbindelse med migration og uddannelse. Det manglede imidlertid ét aspekt, nemlig situationen for de tusinder af europæiske børn, der efterlades alene i hjemlandet, mens forældrene tager til et andet europæisk land for at arbejde, også kaldet "forældreløse migrantbørn", som der findes næsten 350 000 af i mit land.

Jeg har allerede fremsat en skriftlig forespørgsel til Kommissionen om dette emne, men vil gerne benytte lejligheden til at stille dette spørgsmål igen. Jeg vil derfor bede kommissæren sige os, om Kommissionen mener, at dette udelukkende er et anliggende for de nationale regeringer, eller om der er behov for en europæisk indsats på dette område. I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter at træffe med henblik på at hjælpe disse børn, mens de er i den skolesøgende alder?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Man siger i Rumænien, at en velopdragen mand har tilbragt "sine første syv år derhjemme". Små børn skal være sammen med deres familie under deres forældres opsyn og omsorg. Forældre, der beslutter at rejse midlertidigt til udlandet for at arbejde, skal hurtigst muligt støttes i deres bestræbelser på at genforene familien.

I mange medlemsstater tilbyder skolerne modersmålsundervisning. I nogle medlemsstater har familier, der har opholdt sig illegalt, faktisk været i stand til at legalisere deres situation, hvis de havde børn, der var registreret i skolesystemet, og de har oven i købet fået en lejlighed i det sociale boligbyggeri.

Børn er det mest dyrebare, et samfund har, og det er vores pligt at sørge for, at de får en harmonisk opvækst. Skoleundervisning, kærlighed og børnenes integration i samfundet er vigtige betingelser for, at det sociale Europa bliver i stand til at byde alle dets borgere lige vilkår.

Jeg takker fru Plumb for dette initiativ. Det er et aktuelt emne af meget stor betydning for fremtiden. Jeg gratulerer.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Når arbejdstagere tager til udlandet for at arbejde, bliver børnene ofte ofre for deres familiers forbedrede økonomiske situation. Den tidligere Tjekkoslaviske Republik oplevede en bølge af udvandring i mellemkrigstiden, hovedsagelig til USA. Disse udvandrere levede imidlertid under ekstremt fattige forhold i hjemlandet. Og selv om børnene midlertidigt blev efterladt hos den ene forælder, var det normalt kun i en begrænset periode.

I det aktuelle forbrugersamfund og med de traditionelle familiemønstre i opløsning ser vi betydeligt flere tragiske tilfælde. Det er som regel ikke ekstrem fattigdom, der ligger til grund for, at forældrene tager til udlandet for at arbejde. Den ene eller begge forældre vender ofte aldrig tilbage, og nogle er ligeglade med deres børns skæbne, som blot kan håbe på, at nære slægtninge vil tage sig af dem.

Vi bør inddrage dette aspekt i den regionale udviklingspolitik og bestrebe os på at fjerne regionale forskelle, især i de nye medlemsstater.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg synes, at forhandlingen klart har vist, at dette er et vigtigt emne, som vi må arbejde videre med, uanset om der på et givet tidspunkt foreligger tilstrækkeligt detaljerede oplysninger til at komme med en endelig udtalelse eller ikke. De oplysninger, der foreligger, er dog tilstrækkeligt overbevisende til, at det står klart, at vi må behandle spørgsmålet og gøre en aktiv indsats. Jeg har meddelt, at Kommissionen allerede har forberedt en række undersøgelser, hvoraf den ene vil være afsluttet ved årets udgang. Jeg mener også, at det er klart, at det hovedsagelig må være medlemsstaterne, der skal reagere her, eftersom familierpolitik generelt er et medlemsstatsanliggende. Selvfølgelig vil der utvivlsomt også være muligheder inden for selve EU, da spørgsmål i forbindelse med vandrende arbejdstagere også vedrører social sikring, overførsel af sociale ydelser og en række andre forhold. Mit svar på Deres spørgsmål vil således være, at det frem for alt er et anliggende for medlemsstaterne, men at EU vil spille en rolle, som i mine øjne slet ikke er ubetydelig.

Formanden. – Jeg har modtaget et forslag til beslutning ⁽¹⁾ indgivet i henhold til forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 12. marts 2009.

19. Risiko for lukning af koncernen QIMONDA i Tyskland og Portugal og dermed følgende tab af tusinder af arbejdspladser i Europa (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om risikoen for lukning af koncernen QIMONDA i Tyskland og Portugal og dermed følgende tab af tusinder af arbejdspladser i Europa.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Både virksomheder og arbejdstagere begynder at føle virkningerne af den finansielle og økonomiske krise. Skønt omstændighederne varierer mellem de enkelte medlemsstater, forværres beskæftigelsessituationen i Europa generelt set. I 2009 falder den samlede beskæftigelse muligvis med 1,6 %, hvilket svarer til, at 3,5 mio. job går tabt. Arbejdsløshedsprocenten i EU kan komme til at ligge på omkring 10 % i 2010. Virksomheder bekendtgør dagligt omlægninger eller omstrukturierungsforanstaltninger, der ofte er ensbetydende med store jobtab. Situationen for virksomheden Qimonda, der agter at lukke fabrikker i Tyskland og Portugal, er desværre ikke enestående.

Kommissionen er opmærksom på omstruktureringens potentielle negative virkninger for arbejdstagerne og deres familier samt den økonomiske og sociale struktur i en given region. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at Kommissionen ikke har beføjelser til at tilsidesætte eller udskyde de enkelte virksomheders beslutninger, og at virksomhederne ikke er forpligtet til at informere Kommissionen om deres beslutninger. Jeg må sige, at hverken Qimondas ledelse eller medarbejderrepræsentanter har henvendt sig til Kommissionen.

Kommissionen vil gerne tage adskillige punkter op vedrørende den aktuelle situation. Først og fremmest er det helt afgørende med en bedre imødegåelse og forvaltning af omstruktureringen gennem en intensiv dialog med arbejdstagerrepræsentanter og de øvrige involverede parter. Efter min mening er det nyligt vedtagne direktiv eller ændrede direktiv om virksomhedsråd et af EU's væsentligste bidrag i denne sag. I denne forbindelse er det derfor så meget vigtigere, at de berørte virksomheder omhyggeligt lever op til deres

(1) Se protokollen.

forpligtelser i henhold til EU's direktiver om underretning og høring af medarbejderne. Kommissionen opfordrer også virksomhederne til at indføre foranstaltninger med henblik på at fastholde flest mulige arbejdstagere i beskæftigelse gennem fleksible arbejdsordninger og brugen af midlertidige afskedigelser af økonomiske årsager.

De fleste medlemsstater har indført målrettede foranstaltninger i bestræbelserne på at støtte beskæftigelsen og begrænse krisens betydning for de almindelige borgere. Disse foranstaltninger gælder for fire hovedområder: fastholdelse af arbejdstagere i beskæftigelse, hurtig reintegration af arbejdstagere i beskæftigelse, hjælp til de mest sårbare grupper gennem indkomststøtte, forlængelse af perioden for udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse eller forhøjelse af familiebidragene samt øget social beskyttelse og øgede investeringer i social- og sundhedsinfrastrukturen.

Kommissionen har styrket de finansielle instrumenter på europæisk plan med henblik på at hjælpe medlemsstaterne gennem krisen og dens sociale konsekvenser. Den Europæiske Socialfond, der hvert år yder bistand til 9 mio. arbejdstagere, er blevet forenklet, så der kan gives forskud til projekter på 1,8 mia. EUR. Forhåbentlig når Europa-Parlamentet og Rådet hurtigt frem til en aftale om denne sag. Kommissionen støtter også de medlemsstater, der gerne vil omprogrammere Den Europæiske Socialfond. Medlemsstaterne kan også bede om hjælp til fyrede arbejdstagere fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. I den europæiske økonomiske genopretningsplan har Kommissionen foreslået, at man udvider støttekriterierne for bedre at reagere på den aktuelle økonomiske krise. Jeg håber, at Parlamentet også her hurtigt vil indgå et kompromis med Rådet. Kommissionen er villig til at samarbejde med de tyske eller portugisiske myndigheder om at vurdere alle anmodninger om europæisk støttefinansiering. Kommissionen støtter også en social dialog på europæisk plan, da arbejdsmarkedets parter spiller en afgørende rolle for håndteringen af krisen. Arbejdsmarkedets parter på europæisk plan skal også præsentere et fælles bidrag om bekæmpelse af krisen på trepartsmødet den 19. marts.

Det er vigtigt for Kommissionen, at der ydes en samlet indsats, fordi det vil gøre det muligt at bekæmpe de kortsigtede virkninger af krisen og arbejde hen imod en kommende økonomisk fornyelse. Kommissionen havde dette mål for øje, da den introducerede et europæisk initiativ til at støtte beskæftigelsen inden for rammerne af den europæiske økonomiske genopretningsplan. Den 4. marts modtog Kommissionen også et bidrag, der er udpeget til det europæiske råds møde den 19. og 20. marts, hvor der bl.a. vil blive fokuseret på krav og metoder vedrørende støtte til kriseramte arbejdstagere og sårbare personer på arbejdsmarkedet.

Kommissionen er også meget glad for det tjekkiske formandskabs initiativ om at organisere et topmøde, der er helliget beskæftigelse og sociale anliggender i maj 2009. Målet med dette møde bliver at vurdere situationen og iværksætte konkrete foranstaltninger. Det skal føre til vedtagelsen af en fælles strategi for at reducere de sociale følger af krisen, skabe ny enighed med arbejdsmarkedets parter og andre deltagere i spørgsmålet om at modernisere socialpolitikkerne og indføre konkrete foranstaltninger for at fremme den økonomiske genopretning og overvinde krisen ved at løse arbejdsmarkedets strukturelle mangler.

José Albino Silva Peneda, for PPE-DE-Gruppen. – (PT) Fru formand! Den mulige lukning af Qimonda truer næsten 2 000 stillinger i det nordlige Portugal, der på nogle få år er gået fra at være en af de mest industrialiserede regioner i Europa til at være en af kontinentets fattigste regioner.

Man må forstå, at den industrielle struktur i det nordlige Portugal byggede på traditionelle sektorer, hvor tekstilvarer havde stor betydning. Denne sag er opstået netop på et tidspunkt, hvor denne industrielle struktur befandt sig i en afgørende omstillingsfase med omstruktureringsprocesser, der altid er vanskelige og kostelige. Hvis denne lukning bliver en realitet, får den en enorm indvirkning ikke blot på regionen, men på hele landet.

Jeg ved, at det primært er markedskræfterne og aktionærernes vilje, der afgør, om driften af Qimonda fortsætter. Det bliver imidlertid heller ikke vanskeligt at erkende, at Qimonda betragtes som en af Portugals vigtigste eksportører, og da virksomheden også er en vigtig del af omstillingen af regionens økonomiske struktur, kan vi ikke acceptere, at dens fremtid alene afgøres af markedskræfterne. Denne omstændighed forklarer, hvorfor myndighederne i Portugal og Tyskland har taget spørgsmålet op på allerhøjeste plan – specielt og for ganske nylig gennem præsidenten for Den Portugisiske Republik og den tyske forbundskansler Merkel. Det er også derfor, hr. kommissær Špidla, at hvis den portugisiske regering endnu ikke har inviteret Dem til at besøge regionen, der står i en virkelig social krisesituation, så inviterer jeg Dem selv, fordi jeg synes, at De selv skal se situationens alvor, støtte den igangværende indsats og mobilisere alle de for Kommissionen til rådighed stående midler for at forhindre en yderligere spredning af den manglende tillid, der gennemsyrrer regionen.

Edite Estrela, for PSE-Gruppen. – (PT) Fru formand! Qimonda er et mønstereksempel på den globale finansielle og økonomiske krise. Virksomheden benytter sig af den nyeste teknologi, ansætter højt kvalificerede medarbejdere og fremmer forskning. Qimonda lever op til Lissabonstrategiens målsætninger. Den portugisiske regering har gjort sit yderste for at finde en løsning, der gør virksomheden levedygtig, men løsningen kræver også deltagelse af den tyske forbundsregering samt delstaterne Bayern og Sachsen. Den portugisiske regering har allerede besluttet at stille 100 mio. EUR til rådighed til dette formål. Som sagt har den gjort og vil fortsat gøre sit yderste, hvilket Qimondas tyske ansatte erkendte under den portugisiske præsidents officielle besøg for nylig.

Kommissionen og medlemsstaterne har med rette truffet foranstaltninger for at redde mange banker og støtte visse industrier som f.eks. bilindustrien. Hvorfor ikke også støtte Qimonda? Det vil have meget alvorlige konsekvenser at overlade Qimonda til sin egen skæbne. Ikke blot vil tusindvis af ansatte i Tyskland og Portugal miste deres job, men uvurderlig europæisk intellektuel ejendom og en masse EU-midler, der blev investeret i Qimonda, vil også gå tabt. Det har så stor strategisk betydning for Europa, at Qimonda holdes i gang i Tyskland og Portugal, at en EU-støtte er velbegrundet.

Hr. kommissær! Vi skal være konsekvente, og vi skal derfor gøre vores yderste for at redde Qimonda. Qimonda er ikke blot en hvilken som helst virksomhed!

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Ewa Tomaszewska, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den tyske virksomhed Qimonda, der er en af verdens største lagerchipproducenter, har erklæret sig konkurs. Virksomheden har i løbet af det seneste år modtaget 325 mio. EUR i støtte, hvilket har vist sig utilstrækkeligt.

I 2007 havde Qimonda 13 500 ansatte. I december 2008 accepterede de en lønnedgang på 10-15 % efter forsikringer om, at underbetalingen ville blive godtgjort inden april måned i år. I stedet mistede 500 ansatte deres job fra den ene dag til den anden. De har ikke modtaget de lønninger, kompensationer for opsparet afspadsering eller fratrædelsesgodtgørelser, som virksomheden skyldte dem. Yderligere 500 ansatte mister deres job i den kommende måned, mens endnu 1 500 arbejdstagere er i fare på længere sigt.

Der findes mange andre sådanne virksomheder i vores lande – herunder også i Krośno og Stalowa Wola i Polen. Vi forventer, at Kommissionen leverer et sammenhængende program til beskyttelse af job under krisen.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Qimondas konkurs skyldes et massivt prisfald på de forældede DRAM-chips. Qimonda er faktisk måneder foran konkurrenterne med hensyn til forskning i energibesparende chips, og det er særligt på dette område og i dette innovationspotentiale, at der bør investeres. Vi håber, at Kommissionen vil fokusere på det.

Det kan ikke desto mindre betyde, at ikke alle job bevares. Kommissæren havde ret. Det er her, Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen kommer ind i billedet. På Qimonda har vi imidlertid højt kvalificerede ansatte, der med den rette velvalgte og skræddersyede omskoling kunne finde nye job inden for de nye industrier. Det kan vi se med de arbejdstagere, der har omstillet sig til solkraftindustrien. Qimonda-sagen viser, at det også er op til Kommissionen at sørge for, at der omskoles målrettet til job med en fremtid i stedet for at skyde med spredehagl. Kun målrettede investeringer, en miljømæssig omstrukturering af økonomien og en efterfølgende tilsvarende omskoling af arbejdsstyrken giver folk håb og reelle fremtidsudsigter.

Gabriele Zimmer, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, at jeg ikke er tilfreds med Deres svar – i særdeleshed i betragtning af, at vi for adskillige uger siden gjorde os store anstrengelser for at kontakte en lang række repræsentanter for Kommissionen – i særdeleshed hr. kommissær Verheugen – for at få klare svar. Der var god mulighed for at give et langt mere præcist svar i dag og sige, hvordan Kommissionen selv agter at påtage sig sit ansvar.

Jeg vil gerne introducere to aspekter i denne forhandling. For det første er Qimonda i stand til at sikre EU en afgørende teknologisk fordel inden for halvleder- og nanoteknologi. For det andet har Qimonda ingen konkurrenter i Europa, hvorimod den har konkurrenter i Asien, hvor de får 70 % i støtte, hvilket gør en afgørende forskel. For det tredje vil en produktionslukning på Qimonda betyde tab af den kooperative kerne af et netværk på omkring 40 000 job blot i en region som Sachsen.

Hvad forventer arbejdstagerne, deres familier og befolkningen i de berørte regioner sig af EU? De forventer først og fremmest et klart og øjeblikkeligt løfte om, at Kommissionen ønsker at bevare de aktuelle arbejdspladser for den europæiske halvleder- og nanoteknologiindustri, så dette forspring for fremtiden ikke smides bort, samt en bekræftelse af erklæringerne om de fremtidige udgifter til forskning – specielt vedrørende det ottende forskningsrammeprogram.

Vi forventer også, at Kommissionen, den tyske forbundsregering og regionsregeringen i Sachsen støtter den nødvendige løsning for at forhindre en produktionslukning. Der er ikke lang tid tilbage – kun nogle få dage. Toplederne glider allerede bort. Alternativerne til en løsning er, at meget avanceret forskningsteknologi flytter til Asien eller sælges for en slik. Det kan ikke være i EU's interesse.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Qimondas vanskelige situation er blevet forværret af den finansielle og økonomiske krise. Den portugisiske regering har gjort, hvad den finder hensigtsmæssigt og nyttigt for at afhjælpe situationen. Vi ville ønske, at den bayriske regering også vidste, hvordan man håndterer situationen på en yderst ansvarlig måde. En redning af fabrikkerne i München vil have afgørende betydning for fabrikkerne i Vila do Conde og Dresden.

Den portugisiske økonomi- og innovationsminister, Manuel Pinho, har selv bekræftet, hvor utrolig vigtigt det er at sikre denne virksomheds levedygtighed. Qimonda er utrolig vigtig for Portugal, og da virksomheden kan være konkurrencedygtig på globalt plan, er den lige så vigtig for Europa.

Hr. formand, Portugal vil fortsat arbejde hen imod en løsning, der sikrer virksomhedens levedygtighed. Vi håber, at den tyske regering – både på føderalt og på statsligt plan – virkelig vil tilstræbe at finde en løsning på dette problem.

Personligt vil jeg gerne atter understrege den strategiske betydning af at bevare denne form for industri på europæisk territorium. Forhåbentlig vil ingen national eller statslig regering begå den fejl at lade denne virksomhed lukke fabrikker og skade beskæftigelsen på EU's område.

Mine damer og herrer! Vi forstår behovet for at hjælpe de store koncerner inden for bilindustrien med deres omstrukturering, men EU's midler og Kommissionens kræfter kan ikke opbruges på denne støtte.

Hr. kommissær! For at undgå mulige kommunikationsproblemer opfordrer vi hr. Špidla – som vi er forbundet til med hensyn til arbejde og politisk solidaritet – samt formanden for Kommissionen, der aldrig glemmer, at han er vores og en stor del af de Qimonda-ansattes landsmand, til at få Kommissionen til at yde tilsagn om at støtte Qimonda.

Afslutningsvis må vi understrege, at Portugals præsident, Cavaco Silva, for nylig i Tyskland slog fast, at der var fornyet håb med hensyn til Qimonda. I lighed med flere kolleger vil jeg også henvise til betydningen af den specifikke økonomiske sektor, som Qimonda opererer i. Lad os derfor huske på, at den portugisiske regering viser sin vilje til at støtte Qimonda med de nødvendige midler under hensyntagen til landets økonomiske størrelse.

Mine damer og herrer! Lad os hjælpe med at redde Qimonda. Tiden er knap!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I denne vigtige forhandling er det afgørende at forstå, hvad der står på spil, nemlig den strategiske nanoteknologiindustri fremtid sammen med forskning og udvikling i en sektor, der har afgørende betydning for informationssektorens fremtid. Denne sektors kerne og forskningscentrum befinder sig i Qimondas kompleks i Tyskland med dets halvlederfabrik i Portugal. EU kan ikke fortsat tillade, at dets industrier ødelægges – specielt ikke på et strategisk område – og at vi bliver afhængige af USA og de asiatiske lande, der støtter deres egne industrier. Det er beklageligt, at hr. Špidla her i Europa-Parlamentet har vist stor ufølsomhed over for spørgsmålet om Qimonda som en produktionsvirksomhed.

Der er mange job involveret i denne proces: næsten 2 000 ved Vila do Conde, 5 000 i Tyskland, mere end 5 000 på verdensplan samt tusindvis af job, der rammes indirekte i leverandørvirksomheder samt i forsknings- og udviklingscentre hos Qimondas øvrige partnere. En enorm mængde forskning trues af risikoen for lukning af Qimonda i Tyskland og afledte følgevirkninger i Portugal. Det er helt udelukket, at EU ikke skal forpligte sig i dette spørgsmål som et minimum på samme plan, som det gjorde med banksektoren. Man skal huske på, at Vila do Conde ligger i det nordlige Portugal, hvor arbejdsløsheden er vokset mest – enten fordi virksomheder i tekstil- og beklædningsindustrien er lukket, eller fordi multinationale selskaber, der bl.a. producerede fodtøj og kabler, er flyttet. Området er nu i høj social risiko, hvis ikke der træffes foranstaltninger til at dæmpe væksten i arbejdsløsheden og garantere produktionen.

Det er derfor tvingende nødvendigt, at der gøres alt, hvad der er muligt. På kort sigt omfatter det statsstøtte, økonomisk støtte fra EU og kreditgarantier for at bevare en industri, der har strategisk betydning for EU's økonomi. På mellemlang sigt omfatter det udvikling af dette industriområde og oprettelse af flere job med rettigheder. Det ville være godt, hvis Kommissionen og regeringerne i vores lande forstod dette. Vi agter at fortsætte denne kamp.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg sætter stor pris på prioriteringen af denne forhandling. Tab af virksomheder som Qimonda skal grundet deres størrelse og deres betydning som et økonomisk anker for regionale og tilmed nationale økonomier behandles seriøst af de politiske beslutningstagere.

Overdragelsen eller udflytningen af disse virksomheder skyldes ofte globaliseringskræfter. Globaliseringen, der normalt er en positiv kraft, der øger den globale velfærd, kan desværre forvolde store ødelæggelser på de regionale økonomier, når store virksomheder skifter beliggenhed. Det er sket i mit eget område i det sydlige Irland, hvor Dell har annonceret fyringer af 1 900 ansatte på fabrikken i Limerick. Det samme gør sig gældende i Waterford, hvor Waterford Wedgwood risikerer at lukke i en ikke alt for fjern fremtid, og mellem denne virksomhed og de næste trin i produktions- og distributionskæden kan endnu 1 000 job gå tabt.

De politiske beslutningstagere skal tage dette meget alvorligt. Jeg glæder mig derfor over hr. kommissær Špidlas beslutning om at gøre sit yderste for at anvende tilgængelige midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen og Den Europæiske Socialfond. De 500 mio. EUR fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen kan give enorme fordele ved at give afskedigede arbejdstagere en ekstra chance for at opkvalificere og omskole sig og blive de iværksættere, der kan få os ud af denne recession.

Bolden befinder sig nu på de nationale regerings banehalvdel, idet de skal ansøge om denne finansiering. Det kan være umagen værd i denne sammenhæng at stræbe efter 75 % samfinansiering for at lette ansøgningsprocedurerne og dermed hurtigt og effektivt skabe bedring for de berørte arbejdstagere.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Vi har talt om Lissabonstrategien i årevis, og det er måske ikke det allerbedste tidspunkt at diskutere den på. Vi har ikke desto mindre stærkt brug for en strategi, der tager hensyn til vanskelighederne og udfordringerne ved den aktuelle krise. Det forventer vi os også af Kommissionen. Det er helt afgørende, at Kommissionen ikke viger tilbage fra emnet, men i stedet finder kapaciteten til at udvikle fælles aktioner sammen med den portugisiske regering samt regeringerne i Tyskland og de tyske delstater. Det er vigtigt at huske på, at denne industri som tidligere nævnt er vigtig for Europa på grund af dens kvalitet og værdi, dens forskning og den miljømæssige kvalitet, der er forbundet med den. Det er tvingende nødvendigt, at Kommissionen ikke flygter. Jeg støtter invitationen fra min kollega hr. Penada til hr. Špidla og Kommissionen om at besøge Portugal.

Det er vigtigt, at Kommissionen husker på, at europæerne i øjeblikket vender sig mod Europa og forventer svar fra de europæiske myndigheder. De har brug for at føle, at de europæiske myndigheder er tæt på dem. Den europæiske offentlighed forstår ikke et Europa, der glider af på problemerne. I stedet ønsker folk et Europa, der tør rulle ærmerne op og få beskidte hænder i bestræbelserne på at hjælpe dem med deres problemer.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Den aktuelle forhandling drejer sig om en betydningsfuld sag, der er en del af den overordnede økonomiske situation. De ved udmærket, at den strategi, som Kommissionen er i færd med at udarbejde, er en særlig politik for industrien, fordi Kommissionen er fast overbevist om, at industrien altid skal udgøre en væsentlig del af vores økonomi, og at den er højteknologiens fællebærer. Det er klart, at den aktuelle krise har strukturelle elementer, og derfor formulerer Kommissionen i sine strategier og basisdokumenter på den ene side den fremtidige grønne økonomi eller "grønne job", samtidig med at den presser meget hårdt på for innovation og modernisering. Det er også klart, sådan som jeg sagde i starten, at det er op til virksomhederne at træffe forretningsmæssige beslutninger, og at Kommissionen ikke vil blande sig i sådanne anliggender.

Det handler desuden om, at hvis der finder en vis grad af omstrukturering sted, og der træffes visse beslutninger med sociale og EU-dækkende konsekvenser, så er der instrumenter og EU-politikker, som vi naturligvis altid har pligt til at mobilisere, og dem mobiliserer vi. Med hensyn til de to opfordringer til mig om at sætte mig ind i situationen i marken, så er jeg naturligvis villig til at gøre det, for når alt kommer til alt, er det en af vores normale og grundlæggende pligter at træffe beslutninger på baggrund af det, der er muligt. Man har talt om mulighederne for at anvende EU-midler og om den portugisiske og den tyske regerings drøftelser om løsningsforslag. Under alle omstændigheder kan jeg slå helt fast, at Kommissionen altid gør aktivt brug af alle tilgængelige muligheder, at den gør det i denne sag, og at den utvivlsomt vil gøre det i fremtidige sager.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

20. Flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om forslaget til Rådets forordning om en flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet (KOM(2009)0093 – C6-0081/2009 – 2009/0029(CNS)).

Philippe Morillon, *formand for Fiskeriudvalget*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Parlamentet besluttede enstemmigt at acceptere Rådets anmodning om anvendelse af hasteproceduren i denne sag både i Fiskeriudvalget i sidste uge og i mødesalen denne morgen.

Vi er selvfølgelig alle klar over behovet for, at EU lever op til de forpligtelser, som den kompetente internationale kommission ICCAT indgik i november måned. Vi skal i særdeleshed gennemføre de henstillinger, som denne organisation vedtog for at dæmpe det vedholdende problem med overfiskning af almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet og for at håndtere de deraf resulterende alvorlige risici for artens fremtid og dermed for fiskeindustrien selv.

To af mine kolleger i Fiskeriudvalget, fru Fraga Estévez og hr. Romeva i Rueda, besøgte Marrakesh, og de vil tale herom under forhandlingen. For mit eget vedkommende vil jeg gerne minde Dem om, at vores udvalg lægger stor vægt på denne sag, der bringer de væsentlige aspekter af den fælles fiskeripolitik i spil: ressourceforvaltning, flådeforvaltning, respekt for internationale, regionale og bilaterale aftaler, tekniske foranstaltninger og først og fremmest overvågning, hvilket jeg lige straks vil vende tilbage til. Efter vores mening er det afgørende spørgsmål at prøve den fælles fiskeripolitiks troværdighed.

Der kunne derfor helt klart ikke være tale om at gennemføre den nye genopretningsplan uden først at høre Europa-Parlamentet.

Jeg er derfor glad for, at Kommissionen i sidste ende valgte den eneste juridisk og politisk acceptable kurs for gennemførelse af ICCAT's henstillinger, nemlig forelæggelsen af et forslag til en forordning i passende form på basis af traktatens artikel 37.

Omsætningen til fællesskabsretten af de forpligtelser, som Kommissionen har indgået på vegne af EU i regionale fiskeriorganisationer, er trods alt næppe en ukontroversiel operation, og vi skal insistere på, at den altid skal gennemføres under denne institutions demokratiske øje.

Jeg er i alt væsentligt meget tilfreds med de forskellige forslag til foranstaltninger, der er i overensstemmelse med udfordringerne, skønt de er temmelig restriktive for vores operatører, og jeg vil understrege, at de væsentligste af disse foranstaltninger utvivlsomt vedrører overvågning, da ingen genopretningsplan kan være effektiv uden overvågning.

Jeg er derfor kommissæren taknemmelig for dette forslag, og forhåbentlig vil han udvise lige så stor beslutsomhed ved gennemførelsen af planen, når Rådet har ratificeret den, som han gjorde i forbindelse med indgåelsen af en tilfredsstillende aftale med ICCAT.

Joe Borg, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne understrege, at Kommissionen lægger stor vægt på en bæredygtig bestand og et bæredygtigt fiskeri af almindelig tun samt på Europa-Parlamentets betydning i denne proces.

Inden for rammerne af 2006-genopretningsplanen for østtun, på basis af en evaluering af dens gennemførelse i fangstårene 2006, 2007 og 2008 og i lyset af ny videnskabelig rådgivning besluttede ICCAT at vedtage en ny genopretningsplan. ICCAT's videnskabelige komité gav klart udtryk for, at genopretningsplanen for 2006 var utilstrækkelig til at genoprette bestanden, og den gentog sin bekymring med hensyn til fangstkvote-niveauet og den overdrevne fiskeriindsats.

ICCAT-kontrahenterne identificerede desuden visse svipsere i gennemførelsen af planen for 2006, og de besluttede derfor at vedtage en ny plan. Denne plan tager fat på det videnskabelige udvalgs bekymringer ved især at reducere fangstkvote-niveauet og ved at indføre nye foranstaltninger vedrørende fiskeri- og opdrætskapaciteten.

Det skal også bemærkes, at den nye genopretningsplan på Fællesskabets initiativ introducerede obligatoriske årlige fiskeriplaner på ICCAT-niveau. Det er et effektivt instrument til at undgå overfiskning ved at identificere de fartøjer over 24 meter, der fisker efter almindelige tun og fastsætte deres individuelle kvoter. Jeg er overbevist om, at etableringen af den årlige fiskeriplan er et vigtigt redskab til at sikre fuld respekt for kvoterne.

Den nye genopretningsplan forbedrer også den eksisterende plan og introducerer nye kontrolforanstaltninger for at løse de mangler, kontrahenterne identificerede, hvilket Philippe Morillon nævnte.

De væsentligste foranstaltninger i den nye genopretningsplan er en betydelig reduktion af fangstknoten fra 27 500 t til 22 000 t i 2009 og yderligere reduktioner til 19 950 t for 2010 og 18 500 t i 2011. EF-kvoten for 2009 er således reduceret til 12 406 t fra de 15 641 t, der var forudset i 2006-planen. Fangstperioderne for alle år er reduceret – specielt for notfartøjer, der tegner sig for størstedelen af dette fiskeri. Foranstaltninger vedrørende fastfrysning og reduktion af fiskeri- og opdrætskapaciteten er en splinterny og afgørende komponent i den nye plan. Overkapacitet har i nogen tid været identificeret som den væsentligste drivkraft bag overfiskning. Nu er tiden inde til at gøre en ordentlig indsats for at løse problemet, og Fællesskabet er i lighed med andre ICCAT-medlemmer nødt til at deltage i opgaven.

Indførelsen af de førnævnte fiskeriplaner er en anden foranstaltning. Endvidere justeres undtagelserne fra mindstemål for landede fisk. På Atlanterhavet gøres der ikke længere undtagelser for flydetrawlere, mens undtagelserne for kystnært småfiskeri er blevet fjernet bortset fra ét tilfælde. Kun stangfartøjer nyder stadig godt af tidligere undtagelser. I Middelhavet undtages det kystnære småfiskeri. Kontrolforanstaltningerne styrkes – specielt med hensyn til fælles fiskerivirksomhed, vedtagelse af et generelt forbud mod omladning til søs og indførelsen af et regionalt ICCAT-observationsprogram.

Afslutningsvis vil jeg sige, at situationen for almindelig tun er utrolig alvorlig. Overskridelsen af kvoter og den manglende overholdelse – specielt vedrørende dataindsamling – underminerer genopretningsprocessen. Jeg er imidlertid overbevist om, at vores aftale om hurtigt at vedtage foranstaltninger, der skal eliminere overfiskning og sikre nøje overholdelse af ICCAT's foranstaltninger, kan vende situationen og bringe tunbestanden op på et bæredygtigt niveau.

Vi skal sikre os, at vi ikke fremover kommer til at opleve situationer, som dem vi så i fjor. Det gøres bedst, hvis Rådet hurtigt vedtager den nye genopretningsplan for almindelig tun. Enhver forsinkelse i vedtagelsen af denne forordning bør derfor undgås – specielt hvis vi ønsker at sikre Fællesskabets troværdighed på internationalt plan og fremme genopretningen af denne bestand. Jeg er overbevist om, at hvis denne plan overholdes, så repræsenterer den en realistisk chance for en gradvis genopretning af almindelig tun. Der er derfor straks behov for en afgørende og effektiv indsats på EU-plan.

Efter vedtagelsen er Kommissionen besluttet på at arbejde tæt sammen med medlemsstaterne og med andre ICCAT-kontrahenter for at sikre og nøje overvåge den fulde gennemførelse af genopretningsplanen.

Endelig vil jeg gerne udtrykke min påskønnelse af Europa-Parlamentets konstruktive tilgang og samarbejde i håndteringen af dette følsomme emne, der har afspejlet vores fælles interesse og engagement i at sikre, at EU's fiskeripolitik og vores internationale forpligtelser respekteres fuldt ud.

Carmen Fraga Estévez, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Min politiske gruppe stemte for anvendelsen af uopsættelighedsproceduren for genopretningsplanen for almindelig tun, fordi det er helt afgørende, at de nye foranstaltninger træder i kraft inden sæsonstarten i april.

Jeg vil imidlertid også gerne minde alle om, at ingen genopretningsplan kan redde almindelig tun, før fiskekapaciteten reduceres, idet man starter med fiskekapaciteten for visse af Fællesskabets fiskerflåder, der er velkendte, og som er blevet nævnt i denne sammenhæng i mange år. I alle disse år har de pågældende medlemsstater ladet deres flåder vokse til skandaløse niveauer, mens Kommissionen har set passivt til. Det har ført til denne situation, hvor der næsten ikke er nogen udvej.

Da den aktuelle genopretningsplan blev vedtaget i 2007, stillede jeg et ændringsforslag, der blev vedtaget af Parlamentet og indføjet af Kommissionen i den endelige tekst, hvorved medlemsstaterne blev forpligtet til at indsende fiskeriplaner, der viste, at deres flådekapacitet var tilpasset den kvote, som de var tildelt.

Trods dette måtte fiskeriet atter lukkes i starten af 2008 – hvilket faktisk var tidligere end det foregående år – da man opdagede, at næsten hele fællesskabskvoten var blevet opbrugt på nogle få uger. Det vil sige, at vi klarede os endnu værre.

Ifølge artikel 5 i den nye genopretningsplan er medlemsstater med overkapacitet nu forpligtet til at fjerne mindst 25 % af denne inden 2010. Ikke alene finder jeg denne reduktion utroligt mild sammenlignet med de begåede udskejelser, men i betragtning af fortillfældene er jeg yderst bekymret over Kommissionens og ICCAT's (Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet) evne til at håndhæve denne forpligtelse i betragtning af den tydelige mangel på politisk vilje, som de involverede medlemsstater klart har udvist.

Jeg beder derfor så mindeligt kommissæren om her og nu at garantere, at denne manglende politiske vilje ikke smitter af på Kommissionen, og at Kommissionen denne gang vil gøre en håndfast indsats, der går længere end blot igen at lukke fiskeriet tidligt på foråret.

Rosa Miguélez Ramos, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Forslaget til Rådets forordning vedrørende en flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet omsætter den bindende beslutning, som Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT) vedtog ved konsensus på sit årsmøde i november 2008.

Som det tidligere er sagt, bør denne forordning træde i kraft inden fiskesæsonens start i april måned, hvilket betyder, at den obligatoriske høring af Europa-Parlamentet skal gennemføres på dette plenarmøde. Vi vil gerne hjælpe med at sikre en effektiv politisk aftale i Rådet om dette emne, der efter vores mening er utrolig vigtigt og fortjener stor opmærksomhed fra vores side. Derfor var der enstemmig opbakning til den uopsættelige forhandling fra Parlamentets Fiskeriudvalg.

Formålet med årlige fiskeriplaner, reducerede fangstperioder, styrkede overvågningssystemer, gydepladser i Middelhavet og tilstedeværelsen af ICCAT-observatører ved notfiskeri og på tunfiskebrug, som alt sammen er indeholdt i forordningen, er at sikre overholdelse af de vedtagne forvaltningsforanstaltninger samt sporbarhed i alle faser. Jeg tror, at det bliver meget vellykket.

Enhver kontrahent – hvilket jeg finder det vigtigt at pointere – skal indsende en fiskeriplan for de fiskefartøjer og bundgarn, der fanger almindelige tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet. Fiskeriplanen identificerer bl.a. de autoriserede fiskefartøjer over 24 meter og de foranstaltninger, der er indført for at sikre, at de individuelle kvoter ikke overskrides.

En anden af de vigtige foranstaltninger, der skal vedtages, er en reduktion af fangstperioden og en udvidelse af de lukkede perioder for notfartøjer, langlinefartøjer, levende madding og dørgefartøjer, flydetrawlere og sportsfiskeri. Justeringsplanerne for lande med overskydende flådekapacitet og opfedningsbrug for almindelig tun er også vigtige.

Mine damer og herrer. Jeg har læst ganske meget om tun i de seneste dage, og jeg vil gerne tage nogle emner op i den korte tid, jeg har tilbage.

Ud over den næsten ikkeeksisterende styring som svar på fiskerinationernes parallelle interesser og høj markedsefterspørgsel, er adskillige faktorer af forskellig art medvirkende til at gøre situationen meget usikker for den almindelige tun, der er en stærkt overfisket art.

Det er et faktum, at EU – eller snarere tre medlemsstater (Frankrig, Spanien og Italien) – tilsammen tegner sig for halvdelen af verdens tunfangster. Det er derfor helt afgørende, at EU er i stand til at forsyne ICCAT med statistikker af samme kvalitet som fiskeriet eller den anvendte fiskeriindsats – ikke mindst fordi statistik er vigtig, hvis vi ønsker at forske for at besvare spørgsmålene eller opfylde behovene fra tunbiologi og -økologi, der virkelig er en udfordring for den aktuelle videnskabelige forskning.

Hvis vi ønsker at redde denne art, er vi nødt til at lære mere om den. Efter min mening er alt vedrørende dataindsamling og statistik derfor særlig vigtigt.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Tiden er inde til at tale rent ud af posen. Jeg synes ikke, at vi står med en genopretningsplan. Det er snarere, hvad man kan kalde en dødsattest.

Den manglende politiske ansvarlighed hos visse regeringer og Kommissionen kombineret med en slags blindhed i dele af selve sektoren har ført til et scenario, hvor vi er nødt til at spørge os selv, ikke om vi er i stand til at hjælpe med at genoprette bestandene, men hvornår vi ikke længere ser og finder tun i vores have og oceaner. Jeg taler ikke om et årti, men om højst fem år.

I denne forbindelse bør Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet i virkeligheden kaldes Den Internationale Kommission for Fangst af Alle Tun.

Regeringer og Kommissionen har vendt det døve øre til de videnskabelige henstillinger, der gang på gang har gjort dem opmærksom på kollapset i håbet om en politisk reaktion, der aldrig er kommet. Konsekvensen af denne attitude – vi skal ikke bedrage os selv – er endnu et skridt hen imod afgrunden.

Nu, hvor vi er nået til dette punkt, frygter jeg, at der ikke er mange muligheder tilbage for at redde tunen, skønt der fortsat er en brugbar løsning.: Vi skal arbejde for at få tun medtaget på CITES-listen som en truet art og dermed sikre dens fremtid ved at forbyde en erhvervsmæssig udnyttelse af den.

Iles Braghetto (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er glad for muligheden for uopsætteligt at diskutere de foranstaltninger, der skal vedtages for at redde bestandene af almindelig tun og gradvist nedsætte de af ICCAT vedtagne kvoter.

EU skal stå ved sit tilsagn om at støtte genopretningsplanen fra Marrakesh, der skal suppleres gennem medlemsstaternes overvågning for at forhindre ulovlig tunfiskeri. Det er særlig udbredt i Middelhavet, hvilket nylige journalistiske undersøgelser har afsløret i fjernsynet og pressen. EU skal også tage spørgsmålet om illoyal konkurrence fra lande ved Middelhavets sydlige kyster op på rette sted.

Jeg glæder mig særligt over følgende aspekter af den foreslåede forordning: forslaget om at bringe fiskerikapaciteten i overensstemmelse med den tildelte kvote; forpligtelsen til at levere oplysninger om gennemførelsen af de respektive årlige fiskeriplaner inden for tidsfristerne; det gensidige internationale inspektionsprogram til sikring af genopretningsplanens effektivitet; og bestemmelser vedrørende sports- og fritidsfiskeri. Med andre ord en skarpere og mere krævende plan end tidligere til regulering af disse meget omfattende fiskeriaktiviteter.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Forslaget til en forordning om bevarelse af almindelig tun i Atlanterhavet og Middelhavet, som vi i aften drøfter som en uopsættelig forhandling, indeholder bestemmelser om reducerede kvoteniveauer frem til 2011, fiskerestriktioner i visse områder og i visse perioder, nye mindstemål, restriktive foranstaltninger for sports- og fritidsfiskeri, en reduktion af fiskerikapacitet opfædningsenhedernes kapacitet, styrkede kontrolforanstaltninger og anvendelse af ICCAT's internationale fælles inspektionsprogram for at sikre planens effektivitet.

Jeg er enig i forordningens indhold i betragtning af, at overfiskeri af tun har bragt bestandene ned på meget farlige niveauer. Vi må ikke glemme, at Kommissionen i de seneste to år har indført et fremskyndet forbud mod tunfiskeri inden fangstperiodens afslutning, fordi det viste sig, at visse medlemsstater havde overfisket med op til 200 %, hvilket tydeligvis har skadet de personer, som ikke har brudt loven, men som også er blevet tvunget til at indstille tunfiskeriet.

Der er imidlertid to punkter i den nye forordning, der bekymrer mig.

Det første er den stramme tidsplan for medlemsstaternes justering af deres fiskeriindsats. ICCAT's henstilling nævnte 2010 som ansøgningsåret, mens forordningen nævner 2009, dette år, nu. Denne tidsfrist er meget stram, og jeg frygter, at der bliver problemer.

Det andet punkt er de øgede udgifter vedrørende det styrkede inspektionsprogram, der skal afholdes af medlemsstaterne. Man bør måske undersøge muligheden for fællesskabsstøtte.

Sebastiano Sanzarello (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som vi kan se ud fra det, der hidtil er blevet sagt, er ICCAT-planen endnu ikke fuldt implementeret. Det betyder, at planen for regulering af tunfangstmetoder, der er meget varierende fra notfiskeri til traditionelt fiskeri med et system af faste net, kræver en ekstra finjustering, før den kan anvendes fuldt ud. Vi skal sondre mellem den vilkårlige fangst af arter, der finder sted ved notfiskeri – og som er endnu værre, når flåderne overskrider grænserne og deres utilstrækkeligt overvågede kvoter, sådan som det tidligere blev påpeget – og traditionelt fiskeri med faste net. Det er pr. definition umuligt at udvælge byttefisk ved brugen af faste net: Med dette system varer fangstperioden fra 50 til 60 dage.

Når ICCAT udsteder nye bestemmelser, skal den tage hensyn til denne mangfoldighed i fiskerisystemerne. Den skal også betænke, at fiskerisystemet for tun med faste net også er en kulturel og historisk aktivitet, der ikke skader miljøet, og som giver beskæftigelse til tusindvis af mennesker. Jeg mener også, at UNESCO bør overveje at beskytte dette fiskerisystem, da det har kulturel betydning samt indvirkning på økonomien og beskæftigelsen. Efter min mening bør ICCAT indføre flere kontrolsystemer i sine programmer. Det bør ikke være muligt vilkårligt at opsnappe tun, inden de når ind i Middelhavet. I Middelhavet bør der ikke være vilkårligt fiskeri drevet af den almindelige tuns kommercielle værdi. Afslutningsvis vil jeg gerne sige til kommissæren, at det er umagen værd at gøre en diplomatisk indsats for at begrænse fiskeriet i Middelhavet

til de lande, der grænser op til Middelhavet – så andre lande får forbud mod at fiske der – fordi disse lande har en interesse i at beskytte fiskebestandene i Middelhavet samt en fælles interesse i at sikre deres fremtidige fiskeri.

Joe Borg, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke medlemmerne for deres kommentarer, for de punkter, der er taget op under forhandlingen samt for deres accept af anmodningen om en uopsættelig forhandling. Som jeg slog fast i starten, skal de foranstaltninger, der blev vedtaget i Marrakesh, gennemføres hurtigst muligt, så de kan gælde fra starten af denne fiskerisæson.

Dette år bliver en klar prøve på vores evne til at udvise engagement i denne endemiske bestands bæredygtighed. Jeg kan ikke stærkt nok understrege over for alle kontrahenter og ikke mindst vores egne fiskere, hvor vigtigt det er at respektere de nyligt vedtagne foranstaltninger. Det er den eneste chance for at sikre bestandens overlevelse. En manglende overholdelse af den nye genopretningsplan vil få alvorlige konsekvenser og føre til fiskebestandens sammenbrud.

Med hensyn til det emne, som fru Fraga Estévez tog op, er jeg helt enig i, at hvis genopretningsplanen skal blive en succes, skal vi reducere kapaciteten for specielt notfartøjsflåden, der lægger størst pres på bestanden af almindelig tun. I denne henseende vil jeg gerne henvise til det faktum, at vi i fjor enedes om en omstrukturingspakke, der blev udløst af brændstokkrisen, og at vi opmuntrer medlemsstaterne til at bruge denne omstrukturingspakke til at reducere fiskerflåden og i særdeleshed flåden af notfartøjer. Vi hører opmuntrende nyt om én bestemt medlemsstat, nemlig Frankrig, der tilskynder visse fiskere til at tage deres fartøjer ud af drift for at reducere fiskerikapaciteten.

Der er behov for lignende tiltag i de øvrige medlemsstater og i særdeleshed i f.eks. Italien, der har en ganske betydelig overkapacitet. Vi drøfter derfor i øjeblikket med de italienske myndigheder, om de kan foretage sig noget i den allernærmeste fremtid.

Jeg må understrege, at vi i fjor lukkede fiskeriet tidligt for ikke at komme under pres fra en medlemsstat eller en gruppe af medlemsstater. Vi lukkede fiskeriet tidligt, da den samlede fællesskabskvote ifølge vores egne beregninger var udtømt. I år er vi – også som følge af de årlige fiskeriplaner, der blev vedtaget i Marrakesh på grund af Fællesskabets vedholdenhed – villige til at lukke fiskeriet tidligt for visse medlemsstater. Hvis fiskerflåden i en bestemt medlemsstat overskrider sin kvote, vil vi ikke tøve med at lukke fiskeriet for denne medlemsstat. På denne måde vil kun den pågældende medlemsstats fiskerflåde og ikke hele Fællesskabets fiskerflåde lide under følgerne af dens overskridelser. Forhåbentlig vil det være nok til at finjustere vores indsats yderligere i løbet af fiskesæsonen.

Hvis ikke vi lever op til denne nye genopretningsplan, vil vi i de kommende år se den alvorlige konsekvens, at der slet ikke bliver noget fiskeri. Forhåbentlig kan vi alle leve op til planen.

Jeg må derfor sige, at jeg desværre ikke er enig med hr. Romeva i Rueda i, at genopretningsplanen er en dødsattest. Efter min mening vil en korrekt gennemført genopretningsplan give en realistisk og rimelig mulighed for at genoprette bestanden. Det er et tegn på vores beslutsomhed, at vi reducerede kvoterne fra 15 641 t til 12 406 t i 2009, at vi diskuterer emnet i dag, at Rådet forhåbentlig vedtager en beslutning senere på måneden, og at vi allerede i indeværende fangstperiode gennemfører den genopretningsplan, der blev vedtaget i Marrakesh i november måned. Vi agter ikke at acceptere et misbrug af de fiskemuligheder, der bygger på Marrakeshaftalen.

Vi har ikke ventet på en naturlig gennemførelse af Marrakeshaftalen, der ville være kommet for sent i fangstperioden for almindelig tun. Vi har besluttet at få alle parametre af Marrakeshplanen indført helt fra starten.

Forhåbentlig vil disse parametre blive ordentligt overholdt, da vi på denne måde sammen kan genoprette denne endemiske bestand. Hvis ikke det sker, bliver vi imidlertid nødt til at gribe sagen an på en anden måde næste år.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag d. 12. marts 2009 kl. 12.00.

21. Dagsorden for næste møde: se protokollen

22. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 11.20)